Một góc trời Đà Lạt

Tập truyện ngắn

NHIỀU TÁC GIẢ

MỘT GÓC TRỜI ĐÀ LẠT

Tập truyện ngắn-nhiều tác giả

Tập hợp, làm Ebook: **Cuibap**

Cover: **silence00**

Nguồn text: **chutluulai.net**

http://tieulun.hopto.org

Dư Âm Của Chiến Tranh

Thế Duyên

Tôi nhớ rất rõ . Đấy là một buổi sáng chủ nhật cả nhà tôi đang chuẩn bị đi chơi thì có điện thoại. Vợ tôi nhấc máy rồi quay sang tôi:

- Điện thoại của anh.

Tôi cầm máy. Tiếng cô bác sĩ trực vang lên trong ống nghe

- Chủ nhiệm! Anh đến ngay bệnh viện có một ca mổ rất nguy cấp.

Tôi gác máy, thở dài và nhìn vợ. Vợ tôi cười.

- Lại có ca cấp cứu hả anh? — Tôi gật đầu lúng túng không biết nói gì với vợ thì vợ tôi đã bảo — Không sao đâu. Anh đi đi. Hai mẹ con em sẽ sang bên nhà bà ngoại chơi vậy. Lúc nào anh xong việc thì anh gọi cho em.

Còn con bé con gái tôi thì phụng phịu:

- Bố lúc nào cũng công việc. Bố thử không đến bệnh viện một ngày xem có ai chết không nào.

Vợ tôi nghiêm ngay nét mặt mắng con gái.

- Con không được nói như thế. Con nên nhớ bố con sống được đến ngày hôm nay là do có những người không phải là công việc của mình mà họ vẫn làm.

Con gái tôi biết lỗi , nó chống chế

- Con sai. Gớm có mỗi chuyện ấy mà mẹ cứ nhắc đi nhắc lại mãi

Vợ tôi lắc đầu

- Con sinh ra và lớn lên trong thời bình, sống trong một cuộc sống đầy đủ nên con luôn nghĩ mình có thể sống mà không cần đến một ai. Nhưng rồi sẽ đến lúc con sẽ nhận ra rằng: Thực ra cuộc sống của mỗi con người luôn luôn gắn chặt với những người xung quanh mình. Mình phải sống tốt đẹp, có trách nhiệm thì đến khi mình gặp hoạn nạn mới mong có một người chìa bàn tay ra cứu giúp. Như bố con ấy, nếu như những ngày trước bố con không hết lòng với thương binh của mình thì liệu hôm bố con bị thương liệu có thương binh nào chịu cáng bố con về đội phẫu không?

Đúng thế thật. Đấy là mùa mưa năm 1974, lúc ấy tôi còn là đội trưởng một đội phẫu trung đoàn. Trong chiến dịch Đắc Tô — Tân cảnh đội phẫu của chúng tôi bị đánh trúng. Tôi mê man không biết gì cả. Đến khi tỉnh lại thấy mình đang nằm trong đội phẫu của sư đoàn. Về sau này tôi mới biết toàn bộ đội phẫu của tôi đã hi sinh. Chính những người thương binh đã tổ chức nhau cáng tôi về đội phẫu

http://tieulun.hopto.org

của sư đoàn. Tôi không biết bằng cách nào mà những người thương binh đầy mình thương tật ấy lại có thể cáng tôi suốt hai ngày đường đầy những dốc dựng đứng, trơn tuột của mùa mưa Tây Nguyên.

Tôi đến bệnh viện, thay vội quần áo rồi đến ngay phòng mổ. Mọi người đã đông đủ cả chỉ còn đợi tôi để hội chuẩn. Tôi cầm tấm phim X quang soi lên ánh đèn. Khối u lớn quá. Tôi thầm nghĩ. Bằng kinh nghiệm nhiều năm trong nghề, chỉ thoáng qua là tôi đã biết đây là một khối u ác. Tôi hỏi cô bác sĩ trực

- Thể trạng của bênh nhân thế nào?

- Yếu lắm ạ

Nghe cô bác sỹ trực nói, lúc ấy tôi mới quay sang người bệnh.

- Hạ!

Tôi kêu lên. Tấm phim rời khỏi tay tôi rơi xuống đất. Trên bàn mổ, một người đàn bà nét mặt khắc khổ, gầy yếu, tóc đã bạc gần hết. Nhìn thấy tôi, cô ấygiật mình hoảng hốt

- Anh Thành! Sao anh lại làm ở đây?

Quên mất là mình đã vô trùng để mổ, tôi nắm lấy vai Hạ kêu lên

- Trời ơi! Sao em ra nông nỗi này?

Tôi không nhận ra nổi giọng mình. Tiếng kêu của tôi đầy bi thương ai oán. Còn Hạ, cô ấylại rất bình tĩnh. Hình như cô ấyđã chuẩn bị trước tinh thần cho giờ phút như thế này.

- Em không ngờ lại gặp anh trong hoàn cảnh này. Có hai điều em muốn nói trước khi ca mổ tiến hành có được không anh?

- Em nói đi.

Hạ nhìn tôi. Trong con mắt em , tôi biết em đang phải đấu tranh dữ dội với chính mình. Lặng đi một lúc, tôi thấy em nghiến răng lại một cái rồi mới nói.

- Điều thứ nhất: Em không muốn anh là người mổ cho em

Mọi người trong phòng ồ lên một tiếng kinh ngạc. Tôi không tin vào tai mình nữa vội hỏi lại

- Em nói lại xem nào. Anh nghe không rõ

Hạ nhìn thẳng vào mặt tôi điềm tĩnh, rành rọt nói lại từng tiếng một

- Em không muốn anh là người mổ cho em

- Sao chị lạ thế? — Cô bác sỹ trực hỏi chen vào — Chị có biết anh ấy là bác sỹ ngoại khoa giỏi nhất ở tỉnh ta không?

- Tôi biết — Hạ gật đầu rồi quay lại nói với tôi. — Em biết bệnh của mình. Em đang bị ung thư giai đoạn cuối do di chứng của chất độc mầu da cam hồi trong chiến trường. Em khó lòng qua khỏi. Chính vì vậy mà em không muốn anh mổ

http://tieulun.hopto.org

cho mình. Em không muốn về cuối đời, anh lại bị giày vò vì cái chết của em.

Mắt tôi cay cay. Hạ ơi! Sao suốt đời em cứ lo nghĩ cho người khác vậy. Em hãy để lại một chút để lo lắng cho mình đi. Không! Anh sẽ mổ cho em. Thà rằng anh bị giày vò nếu ca mổ thất bại còn hơn bị lương tâm cào xé vì đã chỉ đứng nhìn mà không làm gì khi thần chết đến cướp em đi.

- Điều thứ hai: Nếu như anh thấy em có thể chết ngay trên bàn mổ thì anh hãy cho dừng ngay ca mổ lại. — Hạ nắm lấy tay tôi nói giọng tha thiết — Không phải là em sợ chết mà em cần sống thêm một hai tháng nữa để làm nốt một vài việc còn đang dang dở. Anh hãy nhìn em và hãy hứa đi.

Em còn định làm gì nữa trong hoàn cảnh như thế này Hạ ơi. Tôi đau đớn kêu lên trong lòng

Tôi nắm chặt lấy tay em, thu hết can đảm nói giọng tắc nghẹn

- Anh hứa

Hãy tha thứ cho anh Hạ ơi. Anh không thể thực hiện lời hứa với em. Cuộc đời tôi đã nhiều lần thất hứa và lần nào tôi cũng áy náy thế nhưng đây là lần đầu tiên tôi thất hứa mà lòng không hổ thẹn với lòng. Tôi quay sang nhóm gây mê hồi sức ra lệnh

- Bắt đầu

Khi ổ bụng mở ra, tôi choáng váng. Khối u đã di căn ra toàn bộ ổ bụng. Tôi không còn đủ sức để tiếp tục ca mổ. Buông con dao mổ xuống khay dụng cụ, tôi quay sang bảo người bác sỹ phụ mổ cho mình.

- Đóng ổ bụng lại.

Nói xong tôi đi lại cái ghế kê ở góc phòng mổ ngồi phịch xuống đấy hai tay ôm mặt cảm nhận những giọt máu còn nóng hổi của em từ đôi găng mổ loang ra khắp mặt mình. Người tôi rung lên. Tôi khóc! Lần đầu tiên trong đời tôi khóc. Cuộc đời tôi đã chứng kiến bao nhiêu cái chết nhưng tôi chưa bao giờ khóc. Không phải là tôi vô cảm. Mỗi lần con dao mổ trong tay tôi bị đánh bại dưới lưỡi hái của tử thần là một lần răng tôi nghiến lại, mái tóc lại bạc thêm vài sợi nhưng nước mắt của tôi không chảy. Hạ ơi! Hôm nay anh đã phải khóc vì em

* *

Tôi cho chuyển em xuống phòng hậu phẫu, căn dặn bác sỹ trực cẩn thận rồi đi về nhà. Phải ngày mai em mới tỉnh táo trở lại. Nhìn thấy tôi, vợ tôi biết ngay ở bệnh viện có chuyện. Vợ tôi đi pha cho tôi một ấm trà đặc rồi nhẹ nhàng hỏi

- Ca mổ thất bại hả anh?

Tôi lặng lẽ lắc đầu. Vợ tôi không hỏi gì nữa. Cô ấy lẳng lặng đi vò cái khăn mặt đưa cho tôi

http://tieulun.hopto.org

- Anh lau mặt đi. Mặt anh vẫn còn những vết máu kìa.

Tôi cầm lấy cái khăn mặt và cầm luôn bàn tay của vợ, nhìn vợ mình bằng ánh mắt biết ơn. Trong tôi , một trận siêu bão đang ầm ầm cuốn tới. Cả ngày hôm ấy, tôi như người mất hồn, những kí ức của một thời xa xưa tôi tưởng đã chôn vào quên lãng lại dồn dập kéo về.

Đến đêm, sau khi con bé nhà tôi đã đi ngủ còn tôi đang ngồi ở phòng khách đắm mình vào trong những suy tư thì vợ tôi đi vào. Đặt trước mặt tôi một tách cà phê, vợ tôi thủng thẳng nói

- Nào ! bây giờ anh muốn thú nhận điều gì với em thì thú nhận đi.

Tôi nhìn vợ ngạc nhiên

- Sao em lại nghĩ là anh có điều muốn thú nhận với em?

- Làm gì em chả biết. Cả ngày hôm nay anh như người mất hồn. Thỉnh thoảng anh lại nhìn trộm em. Anh nói đi. Bệnh nhân hôm nay có phải là một cô gái không?

Tôi không dám nhìn vợ, khẽ gật đầu.

- Thế cô ấy và anh có mối quan hệ gì?

-Cách đây hai mươi hăm năm anh gặp cô ấy tại trạm thu dung của quân đội và ….

- Và đấy là lần đầu tiên anh đã phản bội em. Đúng không?

Mặt vợ tôi sầm xuống, giọng đanh lại. Tôi hoảng hốt

- Không! Không hẳn là như thế. Em phải bình tĩnh nghe anh nói

- Em đang rất bình tĩnh. Nếu không phải là như thế thì là gì? Anh nói đi.

Tôi lúng túng cố gắng tìm lời giải thích cho vợ.

- Khi anh gặp cô ấy thì cô ấy là một thương binh được chuyển ra từ chiến trường Tây Nguyên . Cô ấy đã nhiều tuổi. Toàn bộ gia đình đã chết hết trong chiến tranh. Cô ấy xin anh một đứa con để làm nguồn vui sống trong quãng đời còn lại. Nếu em là anh thì em có thể từ chối được không?

Nghe tôi nói, nét mặt vợ tôi dịu xuống. Im lặng một lúc vợ tôi hỏi

- Lúc ấy cô ấy có biết là anh đã có vợ con rồi chứ?

Tôi gật đầu và nói thêm

-Cô ấy hứa là sau khi có con cả đời cô ấy không gặp lại anh nữa và anh không phải có bất cứ một trách nhiệm nào với đứa bé. Nhưng cô ấy vẫn xin anh cho đứa bé mang họ của anh.

Ngập ngừng một lúc, vợ tôi hỏi

-Thế bây giờ đứa bé thế nào rồi? Nó là trai hay gái?

- Anh cũng không biết. Anh chưa kịp hỏi. Lúc anh đến thì cô ấy đã ở trên bàn

http://tieulun.hopto.org

mổ chờ phẫu thuật

Im lặng một lúc rất lâu. Tôi cứ như con kiến đang bò trên miệng chảo lửa. Đột nhiên vợ tôi hỏi giọng quan tâm

- Tình hình của cô ấy gay go lắm phải không?

. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi đã được ân xá

- Cô ấy bị nhiễm chất độc màu da cam và…

Tôi nói đến đây, đột nhiên một ý nghĩ chợt bùng lên như một tia chớp giật. Trời! Đứa bé. Mặt tôi tái nhợt.

- Đứa bé!

Vợ tôi cũng hốt hoảng kêu lên. Cô ấy cũng có ý nghĩ giống tôi. Bàn tay vợ tôi nắm lấy tay tôi run run.

Tối hôm ấy tôi biết vợ tôi không ngủ. Cô ấy trằn trọc trở mình suốt đêm. Sáng hôm sau, trước khi đi làm vợ tôi bảo.

- Anh đến bệnh viện xem tình hình chị ấy thế nào và nhớ hỏi về tình hình đứa bé.

Tôi ôm lấy vợ xúc động

- Cám ơn em

* *

Tôi đến bệnh viện vào ngay chỗ Hạ nằm. Hạ đã tỉnh hẳn. Tôi kiểm tra lại vết mổ rồi vắt một cốc nước cam mang đến. Hạ nhổm người định ngồi dậy thì tôi đã nắm lấy vai em giữ lại.

- Em cứ nằm yên.

Tôi cắm một ống mút vào cốc rồi ngồi xuống cạnh em giữ cốc cho em uống.

- Liệu em còn sống được bao lâu nữa hả anh?

Hạ hỏi tôi thăm dò. Tôi cười. Tôi đã phải dùng toàn bộ nghị lực của mình để nở nụ cười này. Tôi cười còn con tim tôi thì rớm máu

- Sao em bi quan thế? Nhưng chắc cũng không được lâu chỉ khoảng bốn năm năm trở lại.

Hạ nhìn tôi cười điềm tĩnh.

- Anh đừng lừa em. Em không sợ chết. Em biết, sự sống của em chỉ có thể tính bằng ngày nhưng em cần biết rõ em còn bao nhiêu ngày để còn thu xếp công việc của mình.

Cái chết! Không mấy người có đủ bình tĩnh để chờ đón nó. Tôi biết có những bệnh nhân nữ khi khám khu phụ biết là mình bị ung thư đã cứ thế cởi truồng chạy ra giữa sân kêu khóc. Còn có những người sợ chết đến mức phải đi tìm chính cái chết để giải thoát cho mình. Còn em, em đang đếm từng ngày sống của

http://tieulun.hopto.org

mình, đang giằng lấy từng ngày sống của mình một cách quyết liệt. Con dao mổ trong tay tôi đã bị lưỡi hái trong tay tử thần đánh bại nhưng tử thần đang bị đánh bại trong trong tay em.

Làm như vô tình tôi hỏi em

- Thế đứa bé đâu? Sao anh không thấy nó đưa em đi?

Nghe tôi hỏi em giật mình hoảng sợ nhưng rồi em lấy lại được sự bình tĩnh rất nhanh. Em hỏi lại tôi

- Đứa bé nào?

- Còn đứa bé nào nữa? Con của chúng ta ấy

- À em quên nói với anh là lần ấy em bị sảy thai. Em xin lỗi vì đã không giữ được nó cho anh.

. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi biết những người bị nhiễm chất độc màu da cam rất dễ bị sảy thai. Tối hôm đó tôi về báo tin cho vợ biết. Vợ tôi cũng vui mừng.

- Nếu thế thì thật may cho chị ấy và cũng thật may cho chúng mình.

Ngày nào dù bận việc đến mấy tôi cũng phải ghé đến giường bệnh của em một hai lần. Tự tay tôi khám cho em.

Một tuần trôi đi. Tối chủ nhật lúc một giờ sáng, một hồi chuông điện thoại kéo tôi ra khỏi chăn. Mắt nhắm mắt mở, tôi cầm lấy điện thoại. Tiếng người bác sỹ trực đêm hoảng hốt

- Chủ nhiệm! Chị Hạ bỏ đi rồi.

- Cái gì? — Tôi tỉnh hẳn ngủ - Bỏ đi khi nào?

- Em không biết. Vừa nãy em đi kiểm tra các phòng mới biết chị ấy đã bỏ đi. Chị ấy để lại cho anh một lá thư.

Tôi phóng thẳng đến bệnh viện. Người bác sỹ trực đêm đưa cho tôi một lá thư của Hạ. Lá thư vẻn vẹn có mấy dòng chữ

Anh Thành

Em xin lỗi vì đã bỏ đi mà không nói trước với anh vì em biết nếu nói với anh ,anh sẽ không bao giờ cho em ra đi. Những ngày sống của em còn rất ngắn ngủi em không thể lãng phí nó.

Em cầu chúc cho anh mạnh khỏe có cuộc sống hạnh phúc

Em

TB: Em để lại ít tiền anh thanh toán viện phí giúp em. Nếu thiếu thì anh cho em xin.

Tôi ngồi phịch xuống chiếc giường em vẫn nằm. Hạ ơi! Em còn có thể làm gì đây với những ngày sống ngắn ngủi này.

http://tieulun.hopto.org

Tôi trở về nhà. Vợ tôi vẫn thức đợi . Thấy tôi vợ tôi hỏi ngay

- Sao anh. Chị ấy thế nào

Tôi lẳng lặng đưa lá thư của Hạ cho vợ. Vợ tôi đọc lá thư, cắn môi suy nghĩ.

- Em thấy có điều gì đó không bình thường ở đây. — Vợ tôi nói. — Anh! Thông thường những bệnh nhân biết mình sắp chết họ hành động như thế nào?

- Thường thì họ sợ hãi và buông xuôi mọi việc ngoại trừ việc muốn được cứu chữa mong kéo dài cuộc sống

- Thế thì phải có một cái gì đó to lớn lắm mới có thể làm chị ấy quên đi cái chết. — Vợ tôi đi đi lại lại trong căn phòng mồm lẩm bẩm. — Đó là cái gì nhỉ?

Đang đi , đột nhiên vợ tôi đứng sứng lại quay phắt về phía tôi. Bốn mắt chúng tôi gặp nhau. Cả hai chúng tôi cùng kêu lên một lúc

- Đứa con!

Cho đến tận cuối cuộc đời tôi không bao giờ có thể tự tha thứ cho mình vì đã ngờ nghệch tin em. Sao tôi có thể ngu ngốc đến vậy. Hạ ơi! Sao em có thể sắt đá đến vậy?

- Ngày mai anh phải đến bệnh viện xem trong bệnh án của chị ấy ở đâu gửi chị ấy lên đây? Bằng cách nào chúng ta cũng phải tìm được chị ấy trước khi quá muộn.

Sáng hôm sau, tôi đến bệnh viện lấy bệnh án của Hạ. Hạ được một bệnh viện của một huyện miền núi gửi lên. Tôi định một mình lên đấy tìm Hạ nhưng vợ tôi không đồng ý.

- Em đã xin nghỉ phép rồi. Em sẽ đi với anh

Chúng tôi đến bệnh viện huyện và dễ dàng tìm được địa chỉ của em trong đám bệnh án còn lưu lại

Từ huyện, chúng tôi đến thẳng nhà em. Một ngôi nhà nhỏ nhắn, xinh xắn nằm gọn giữa một vườn cây ăn quả xanh tốt. Yên tĩnh và êm ả. Tôi không biết làm sao một thương binh bị nhiễm chất độc màu da cam như em lại có thể lao động để dựng lên một cơ ngơi như thế này. Chúng tôi đi vào trong sân. Qua cánh cửa sổ khép hờ để tránh ánh nắng dọi vào, chúng tôi thấy em đang nằm trên giường. Một thanh niên mặt bị biến dạng bởi những cục thịt to bằng nắm tay mọc khắp nơi trên mặt, mồm méo lệch hẳn sang một bên đang ngồi bên cạnh em bón cho em từng thìa cháo. Lòng tôi quặn thắt. Con của chúng tôi đấy. Tôi sực nhớ đến cái câu mà Hạ đã nói với tôi trong cái đêm ấy

- Em chẳng còn gì. Gia đình, người thân đã chết hết. Chồng thì chắc em không thể lấy được ai. Anh hãy cho em xin một đứa con để làm niềm vui trong quãng đời còn lại.

http://tieulun.hopto.org

Hạ nói câu ấy từng tiếng một điềm tĩnh. Trong đêm, mắt Hạ cháy lên một ngọn lửa. Không phải ngọn lửa của nhục dục. Khi bị ngọn lửa nhục dục thiêu đốt người ta không thể nói từng tiếng một điềm tĩnh đến thế. Không phải ngọn lửa của tình yêu. Khi tình yêu bùng cháy, ánh mắt không thể quyết liệt đến thế. Chỉ có ngọn lửa của sự khát khao làm mẹ. Làm mẹ! Một niềm vui vô tận nhưng cũng là vực thẳm đau khổ đến tột cùng. Hạ ơi! Niềm vui trong quãng đời còn lại cuả em đây sao?

Tôi nhìn sang vợ, hai dòng nước mắt chảy thành hàng trên má vợ tôi. Tôi nghe thấy Hạ nói với đứa con

- Không biết khi mẹ đi rồi lấy ai chăm sóc cho con đây?

Nói xong Hạ đăm đăm nhìn lên mái nhà. Một lúc sau tôi nghe thấy Hạ bảo với con

- Con sang nhà bác Tâm mời bác ấy sang đây cho mẹ.

Tôi ra hiệu cho vợ luồn ra đằng sau nhà. Tôi muốn nghe xem Hạ định sắp đặt cho con của mình thế nào. Một lúc sau, một người đàn bà đi cùng thằng bé về nhà

- Cô thấy trong người thế nào? — Vừa vào trong nhà người đàn bà có tên là Tâm ấy hỏi ngay. Bà ta ngồi xuống cạnh Hạ lấy tay vạch những vòng băng quấn quanh bụng ra xem rồi lắc đầu. — Cô liều thật đấy. Sao không ở lại viện ít hôm nữa cho lành hẳn vết mổ rồi hãy về?

- Không được chị ạ. — Hạ nắm lấy tay chị Tâm. — em chỉ còn sống được ít ngày nữa. Nếu em cứ nằm ở viện ngộ nhỡ em chết ở viện thì ai lo cho thằng Thắng?

Trong nhà ắng đi một lúc khá lâu rồi tôi nghe thấy người đàn bà có tên là Tâm ấy thở dài.

- Thế bây giờ cô định thế nào? Mà tôi nghe nói lần đi viện này cô gặp bố thằng Thắng cơ mà. Sao cô không mang thằng bé trao trả cho anh ta? Thế có phải yên tâm không?

- Làm thế sao được hả chị. Ngày trước anh ấy vì thương em mà cho em thằng Thắng chứ nó có phải là kết quả của một tình yêu đâu chị. Khi xin anh ấy đứa con em đã hứa không bao giờ phiền hà đến anh ấy. Vả lại nếu thằng Thắng bình thường cơ thì có thể cho nó nhận bố . Đằng này nó lại như thế làm sao em có thể chất vào vai anh ấy gánh nặng này được.

- Mà bố cái thằng Thắng cũng thật là vô tâm. Ai lại suốt ngần ấy năm chẳng ngó ngàng gì đến thằng bé

- Không! Không! — Hạ vội vàng nói. — Chị đừng nói thế mà oan cho anh ấy. Anh ấy không biết em ở đâu. Vừa rồi gặp anh ấy, anh ấy có hỏi về đứa bé nhưng

http://tieulun.hopto.org

em nói dối là lần ấy em bị xảy thai. Người như anh ấy nếu biết mình có con và tình hình của em như thế này thì nhất định anh ấy sẽ tìm đến.

- Cô lạ thật đấy. Thế cô không hề trách anh ta thật à?

- Sao lại trách? Em phải biết ơn anh ấy mới đúng. Anh ấy đã cho em một đứa con. Cho em một niềm vui suốt hai mươi nhăm năm nay

Nghe Hạ nói tôi lại càng đau đớn. Liệu trên đời này có được bao nhiêu người có thể coi đứa con dị dạng, quái thai là một niềm vui đây? Trời ơi! Cũng là đứa con ấy sao với em là một niềm vui sống còn với tôi em lại coi như một gánh nặng không thể đặt lên vai tôi?

- Thế bây giờ cô định tính thế nào?

- Em cũng khó nghĩ quá chị ạ. Tiền nuôi nó thì không thành vấn đề. Em đã dành dụm đủ tiền để nuôi nó cả đời. Nhưng biết giao tiền cho ai đây? Không cẩn thận tiền mình thì người ta tiêu còn con mình thì người ta bỏ mặc thì chết em cũng không nhắm nổi mắt.

Người đàn bà có tên là Tâm cười

- Cô dành được bao nhiêu mà dám nói rằng đủ tiền để nuôi nó cả đời?

- Em dành được năm trăm triệu

- Năm trăm triệu!

Người đàn bà kêu lên kinh ngạc. Tôi cũng kinh ngạc không kém. Làm sao em có thể có một khoản tiền lớn đến như vậy?

- Thì chị tính hai mươi nhăm năm nay toàn bộ số tiền thương binh của em ,em đều gửi vào tiết kiệm để để dành cho nó

Có người đàn bà nào trên thế giới này như người đàn bà Việt nam không? Ôi! Đất nước này vĩ đại bởi có những người đàn bà vĩ đại. Những người đàn bà luôn luôn quên mình là ai. Họ chỉ nhớ một điều họ là người mẹ

- Thế thì tốt quá rồi. Cô đưa toàn bộ số tiền này cho bố nó thì còn gì phải suy nghĩ nữa?

Tôi thấy Hạ cười nhẹ, ánh mắt xa xăm

- Chị ơi! Số tiền ấy gửi vào tiết kiệm thì chỉ đủ cái mồm nó. Mà tiền bạc có là cái gì đâu so với công sức bỏ ra phục vụ nó. Vả lại anh chị ấy đều là cán bộ có chức vụ. Với họ, có một đứa con quái thai là một điều đáng hổ thẹn chị ạ

. - Cô nhầm. -- Vợ tôi xô cửa đi vào. — Chúng tôi không phải là loại người ấy. Chúng tôi đến đây để đón cháu

Tôi bước vào sau vợ. Nhìn thấy chúng tôi, Hạ kêu lên môt tiếng kinh ngạc. Cô ấy nhổm người định ngồi dậy nhưng vợ tôi đã đến bên cạnh ấn vai Hạ xuống

- Em cứ nằm im không cần ngồi dậy

http://tieulun.hopto.org

Hạ nắm lấy tay vợ tôi nước mắt trào ra

- Chị! Em có lỗi với chị. Xin chị hãy tha thứ cho em

- Không! Chị không trách em. Em cứ yên tâm điều trị. — Vợ tôi ôm lấy Hạ. -- Chị sẽ trông nom thằng Thắng.

Hai người đàn bà ôm chặt lấy nhau. Nước mắt của họ trộn vào nhau. Tôi nghe thấy Hạ nói lẩm bẩm

- Cám ơn trời phật đã cho con quá nhiều hạnh phúc. Người đã cho con đứa con để con thương yêu và nay, lúc con ra đi người lại cho con gửi được đứa con của mình vào những bàn tay tin cẩn. Chị ơi! Em sung sướng quá

Bàn tay Hạ đột nhiên buông thõng xuống chiếu

- Hạ!

http://tieulun.hopto.org

Nhớ Huế

Hoàng Thị Ngọ

Biết sao nói năng
Nhớ ai bâng khuâng
Cửa the gió rình
Vườn cau nước dâng
(Thơ Huy cận)

Trời mưa đã ba ngày, mưa Huế dầm dề, lê thê. Hoài trở mình trên bộ phản lim lên nước bóng lưởng, nhìn ra cửa sổ, vườn cau đứng ủ ê trong gió lạnh buốt. Hoài tinh nghịch mở rộng cánh cửa gổ, rướn người thọc bàn tay vào ang đầy ăm ắp nước mưa trong vắt, cái thứ nước mưa hứng từ tàu cau có quyện mùi thơm tinh khiết của hoa cau và mùi nồng nồng của đất ẩm, Hoài xuýt xoa vì lạnh rồi cười khúc khích. Chị An mở mắt dậy càu nhàu, lăn mình tránh những tia nước lạnh rẫy ra từ tay Hoài:

- Con nhỏ ni mi ngịch chi mà nghịch vô duyên vô đứa vậy tề? Con gái sắp lấy chồng tới nơi còn dọc nước mưa.

Hoài chống hai bàn tay trắng xanh vào cằm, bĩu đôi môi hồng:

- Ai bảo chị rứa? Đứa mô thúi mồm? Tui không có lấy chồng, người ta còn nhỏ tuổi mà lấy chồng chi?

Chị An ngồi hẵn lên, búi lại mái tóc dày đen nặng trĩu, nhún vai:

- Ai mà thèm chộ mi làm chi, mạ nói túi nay có người tới hỏi mi đó. Không lo xuống phụ mạ nấu bếp đãi người ta mà còn ngồi mơ mộng. Túi ni mạ đãi to lắm, có chạo tôm nè, nộm sứa nè, chè sen , chè bắp với cái món mi ưa nhất là bánh lá, bánh nậm.

Hoài xoay người ôm riết chị An vào lòng, rồi dí một ngón tay vào cái cổ cao trắng ngần của chị:

- Nè, có nói ra là ai đến nhà mình túi ni không? Tui chọt cho chết bây giờ nì?

Chị An cười khúc khích vùng vẫy la lớn lên:

- Con kia, mi không biết ốt dột hả? Con gái giỡn chi mà giởn dai dữ rứa? Bỏ tau ra!

Tiếng mạ ngân nga vang lên từ nhà sau:

- Con An, con Hoài không xuống phụ mạ mà làm chi lục đục trên nớ ?

Chị An thoát được khỏi tay Hoài, cười lanh lãnh chạy vụt ra khỏi phòng.

Hoài ngồi vòng tay ôm gối, úp hai gò má đỏ bừng nóng hôi hổi vào tay áo lụa,

http://tieulun.hopto.org

thừ người suy nghĩ: là ai vậy ta? Con bác Nguyện thì mình không ưa, con trai chi mà gặp con gái mặt mày đỏ lựng, không nói được tiếng mô chỉ lúng búng trong mồm. Còn con chú Phán thì còn nhỏ tuổi hơn mình nhiều. Chẳng lẻ lại là . anh? Chưa chi Hoài đã thấy tim mình đập rộn ràng trong lồng ngực, hai ngón tay búp măng xoắn muốn rách vỏ áo gối lụa. Hôm qua anh có ghé nhà chơi với ba me, mình chỉ kịp chạy núp sau cửa, không ngờ mới có mấy năm mà anh khác ghê, rắn rỏi, cao lớn, da mật ong, khác hẳn hồi còn tắm sông, bắt chuồn chuồn cắn rún năm xưa. Hoài chợt bắt gặp mình đang mĩm cười, soi trong gương, hồnc căng hai má." Người chi mà bí mật quá, gặp người ta chĩ cười tủm tĩm khen lớn khen xinh, mà chẳng nói chi hết. Đã vậy túi nay, người ta không thèm nhìn mặt, cho bỏ ghét".

Có tiếng dàn guitar bập bùng vẵng sang từ hàng chè tàu xanh mướt ngăn cách hai nhà, Hoài lim dim mắt nhìn trộm sang, dáng anh nghiêng nghiêng bên cây đàn, mái tóc bồng bềnh che một bên mặt và từng tiếng thánh thót của bài nhạc classique "romance" hoà lẫn trong tiếng mưa buồn man mác. Một cơn gió mạnh xộc vào phòng mang theo những hạt mưa li ti lạnh buốt và hương Mai Chiếu Thủy nồng nàn, Hoài đóng vội cánh cửa sổ khi thoáng thấy đôi mắt đen của anh ngước lên nhìn đắm đuối. ?người chi mà kỳ".

Hoài bước nhanh ra khỏi phòng, chạy ào xuống bếp bóc một miếng chả tôm nóng hôi hổi cho vào miệng. Mạ khẽ gõ chiếc đũa cả lên tay Hoài, mắng yêu:

- Con gái chi mà hư thân quá, chưa đi đã chạy, chưa nói đã cười, ăn không coi nồi, ngồi không coi hướng. Mai mốt đây rồi về nhà chồng người ta cười mạ thúi mũi.

Hoài nũng nịu ôm cổ mạ:

- Thôi mà mạ, cho con xin đi, cứ chửi con hoài, con không đi lấy chồng mô, con ở vậy nuôi mạ suốt đời.

Mạ nhăn mặt, đẩy Hoài ra, vuốt lại tóc:

- Thôi đi cô, tui còn lạ chi mấy cô nữa, nơi liến láo rứa rùi ba bảy hai mươi mốt ngày là bỏ mạ theo chồng hết. Túi nay nhà người ta tới làm quen với mình đó, rồi hỏi xin cái lể dạm ngõ, cô liệu có ưng không để cho tui còn tính.

Chị An cười dài giọng:

- Tau thấy được đó Hoài, bên đó với bên ni là nhà hàng xóm, bước qua bước lại mấy bước thôi. Có chuyện chi nó ăn hiếp mi thì mi chạy về mét mạ.

Hoài chun mũi, hít một hơi dài mùi bắp sữa ngọt ngào. Tay chị An xát đều con dao hai lưỡi xắt ngọt theo thân bắp óng anh màu vàng mở gà. An nhón tay mở nắp vung nồi nước luộc cùi bắp, lao chao:

- Ui, bắp cồn Hến hả mạ? Túi nay mạ đãi to rứa?

http://tieulun.hopto.org

- Ờ, sáng sớm ni mạ mua được mớ bắp cồn, may mình nhanh tay không thì cũng hết.

Hoài cúi đầu bên mâm bánh lá nghi ngút khói, nhỏ giọng lí nhí:

- Có phải không mạ Có phải nhà Mệ Nghĩa hàng xóm hỏi con không?

- Ừa, người ta con nhà hoàng tộc, quý phái, nền nếp, mà anh Huy thì con đã biết rồi, người ta ăn học dàng hoàng ở Sài gòn về, nay mai lại đi nước ngoài tu nghiệp. Con lấy nó là có phước ba đời con ạ.

Hoài quay ngoắt đi, che miệng cười:

- Mà sao mạ không hỏi ý con, lỡ con không ưng thì răng?

Mạ gí một ngón tay dính bột bánh vào cái trán dô bướng bĩnh của Hoài, đay nghiến:

- Mồ tổ cha cô, tui lại còn phải hỏi ý kiến cô nữa sao, ba me đặt đâu thì con ngồi đó, áo mặc sau qua khỏi đầu, ngày xưa tao lấy cha tụi bay có biết mặt mô mà cũng con cái đầy đàn, sống với nhau đến bây chừ không có một lời tiếng chi!

Hoài bụm miệng cười:

- Vì cha con đẹp trai nhất làng mà mạ.

Mạ bật lên cười, đôi má đỏ hồng, mắt đen lóng lánh như chuổi ngọc trai đeo trên cổ:

- Cha tổ cô, chỉ có cái miệng nói xàm là không ai bằng. Không đi hái cho tui mấy cánh sen ướp trà mà còn đứng đó cười à? Nhân tiện hái cho tui nắm rau thơm về thái ghém ăn với cơm Hến hỉ!

Hoài mang guốc gỗ vông lẹp kẹp, quàng vội chiếc nón lá mỏng bước ra sau vườn, mưa chỉ còn lắc rắc trên tàng nhản ngự trĩu trái vàng ươm. Cây khế bên hồ rung rinh, những cánh hoa tím thẫm hình sao rụng li ti trên mặt nước. Hoa Sen đã kịp nở rộ giữa hồ sau mùa trăng, những cánh hoa màu hồng nhạt vường bụi phấn vàng lấm tấm run rẩy trong gió như những bàn tay thon thả của con gái vươn lên trên lá sen màu xanh ngọc lóng lánh giọt mưa. Hoài đang nghiêng người với lấy một cành sen gần nhất thì chợt một giọng trầm ấm cất lên ngay sau lưng:

- Để anh hái cho. Coi chùng té.

Hoài dấu ngay khuôn mặt nóng bừng và run rẫy sau vành nón lá, lí nhí:

- Làm người ta hết hồn à.

Anh bật cười nhỏ, tinh nghịch:

- Răng mà hết hồn? Anh làm chi mà em mất hồn dữ rứa?

Hoài vùng vằn giận dỗi, xoay mặt lại, quên hết mắc cỡ:

- Anh mà còn chọc như rứa là em không thèm nói chuyện với anh nữa mô.

http://tieulun.hopto.org

- Thôi anh xin lỗi mà, anh đi xa về, răng không thèm nói chuyện với anh? Răng mà lại trốn anh?

Hoài chợt thấy mắt mình rưng rưng:

- Người ta đi học ở xa, thiếu gì cái đẹp cái hay, tui nỏ có biết gì, nỏ có dám nói chuyện.

Anh lại cười khẻ, ánh mắt ấm nồng như lửa:

- Anh nỏ có thấy cái chi đẹp, cái chi hay như ở Huế mình hết. Em có nhớ câu ni không? "học trò xứ Nghệ ra thi, thấy cô gái Huế chân đi không đành". Chiều nay anh dẫn ba me qua nhà, em có chịu không?

Hoài cúi đầu thật thấp:

- Em không biết chi, để ba me tính. Chuyện của người lớn, có phải chuyện của em.

- Răng không phải chuyện của em? Anh chỉ muốn biết tình cảm của em thôi. Em nghỉ sao ? Răng anh viết thư hỏi mà em không trả lời?

Hoài cười mĩm, giơ tay ngắt một cọng ngò xanh ngắt đưa lên mũi:

- Dân đi học Sài gòn mà không biết chi hết á? Con gái Sài gòn nói ra răng: "đưa tay ngắt lấy cọng ngò."

Chưa nói hết câu, Hoài xoay vội người bỏ chạy vào trong nhà, má itóc thề đen mướt tung lên che đôi con mắt sắc lúng liếng tình tứ. Tiếng anh rạng rỡ đuổi theo:

- Nè, sao không đem sen vào cho me? Túi ni đọc cho anh câu còn lại nghe!

Hoài dừng lại bên cửa bếp ngăn hơi thở rộn ràng, thì thầm:

- Người đâu nói không biết dị, mạ của người ta, chứ mạ mô của mình !!!

**** **** ****

Đêm.

Trăng lạnh và mờ đục trên nền trời đen thăm thẳm.

Không gian sau mưa mát như thạch mới cắt, thấm đẫm mùi hương nồng nàn của hoa Lài, hương ngan ngát của hoa Ngâu, thanh tao của hoa cau và hương ngọt ngào của nhản lồng chín tới.

Hoài ngồi trên hàng ba, mái tóc thề che nghiêng khuôn mặt trái xoan trắng mờ mờ trong sương đêm, đôi khi chìm lẫn với bông bướm bạc đong đưa bên thềm. Anh ngồi đối diện, ngón tay thon dài gõ rời rạc trên đàn guitar. Hoài chợt mĩm cười vu vơ, nhớ đến buổi ban chiều khi anh và ba me mới đến trước cổng rào, mạ đã hối hã giục chị An ra mở cửa, tóc anh vương li ti những bông mận trắng tinh khiết. Lúc Hoài khép nép ra chào, cô kịp thấy mắt anh đắm đuối nhìn cô chiêm ngưỡng. Chị An đã dấm dúi xoa nhẹ một lớp phấn nụ Mệ Sen lên làn da

http://tieulun.hopto.org

trắng mịn của Hoài, hai gò má tròn đầy phơn phớt phấn nụ màu hồng sen, và môi chúm chím ửng lên một màu hồng nhạt trinh bạch. Chị An tát khẻ vào má Hoài xuýt xoa khen em tui tươi như quả táo. Còn trong mắt anh, Hoài thấy ánh sáng thảng thốt của hoàng tử khi gặp cô Tấm đi hội thử hài.

Anh chợt ngẩng đầu lên, nheo mắt:

- Răng từ đầu buổi tới chừ em không nói chi hết?

- Có chi mô mà em nói. Em nghe anh đàn.

- Bây chừ mỗi ngày anh đều sang đây chơi, em đồng ý không?

Hoài dẫu môi:

- Anh sang hoài, chị An chọc em. Dị lắm.

- Hay. em sang nhà anh.

- Vô duyên chưa kìa, người ta trộ chết, ai mà con gái lại sang nhà con trai chơi.

- Sao hồi nhỏ ngày nào em cũng sang chơi được? Em sang đi rồi anh hái mít non chấm muối ăn, anh dạy em bơi sang Gia hội, chiều thì mình đi thả diều.

- Xí.Anh chộ người ta hoài? bây giờ người ta lớn rồi, ai còn ăn mít non chấm muối. Người ta cũng không cần ai dạy bơi.

Anh bật cười:

- Vậy mà anh tưởng em còn nhỏ hoài như hồi anh bắt chuồn chuồn kim cắn rún cho em biết bơi, đau quá trời mà em gan cóc tía nằm cắn môi không dám khóc.

Hoài cúi đầu cảm động:

- Răng mà anh nhớ dai rứa. Anh còn nhớ gì nữa không?

- Nhớ nhiều chớ. Anh nhớ lúc anh đạp xe chở em lên Trùi chơi, rồi hai đứa mình ăn bánh bèo cắn ớt trâu cay xé lưỡi, rồi trời mưa mình tắm mưa, té xe xuống ruộng bắp, em nhớ không? Anh và em tức quá bẻ bắp nướng ăn tới túi mới về. Hai đứa bị một trận đòn tét đít.

Hoài bật cười khúc khích. Anh chợt nắm nhẹ tay Hoài.

- Anh còn nhớ nhiều, nhiều lắm, ba năm đi học.

Hoài cắt ngang, tức tưởi:

- Ba năm đi học là ba lá thư, anh nhớ cái chi mà mỗi năm chỉ gửi cho em có một lá thư?

- Em quên rồi. Người xưa nói *"ứng thị tiên lang hoài biệt hận, ức nhân toàn tại bất ngôn tri"*.

Hoài ngâm khe khẻ:

- *"Hẵn chàng ôm hận vì xa cách. Nỗi nhớ cần chi thốt thành lời"*. Vậy anh gửi cho

http://tieulun.hopto.org

em tờ giấy trắng không đi, đừng có chữ mô. Mà phải là mỗi ngày một tờ, 1080 tờ tất cả.

Anh chợt nghiêm giọng:

- Em thì tính bằng ngày, bằng tháng, còn anh thì anh thở cũng là hơi thở của Huế, tâm trí luôn nghĩ về Huế, có nhiều lúc anh cứ nghĩ mình còn ở Kim long, bước sang hàng chè tàu là gặp được em.

Hoài vẫn ấm ức:

- Nhưng anh nhớ Huế chứ nhớ chi em?

Hoài thấy tay mình bị xiết chặt trong tay anh nóng hổi:

- Sao em cứ ương với anh như ngày nào vậy Hoài? Em có biết em là chi của anh không? Em là tất cả Huế của anh.

Hoài cắn chặt môi rung rung, một giọt nước mắt lớn đọng hoài trên mi không rơi xuống. Tim Hoài đập rộn ràng người cô lâng lâng như đang bay lơ lững giữa bầu trời đêm cao trong thăm thẳm lấp lánh màu trắng sửa của dãi Ngân hà. Gió đêm phơ phất mang theo một làn hương thanh sạch mát rười rượi. Đêm của Huế.

http://tieulun.hopto.org

Bán Chồng Cho Bạn

Thy Vân

Nàng không ngủ được, câu chuyện nàng nghe hồi sáng cứ vang vọng mãi trong đầu, hành hạ nàng. Quay sang thấy anh vẫn thở đều, giấc ngủ ngon với gương mặt đầy toại nguyện. Nàng cố dằn để không đánh thức anh dậy nửa đêm hỏi cho ra lẽ. Kinh nghiệm của người phụ nữ nhạy cảm và từng trải dạy cho nàng biết sự điềm tĩnh và thận trọng không bao giờ thừa. Dạo này công việc làm ăn gặp nhiều trục trặc đã khiến nàng trở nên lơ là gia đình, có lẽ đây là cái giá nàng phải trả cho sự tham vọng của phụ nữ, nàng đã quá chủ quan và đặt niềm tin không đúng chỗ.

Nàng đã từng rất tự hào vì có một người chồng luôn ủng hộ sự nghiệp của mình,không đòi hỏi ở nàng trách nhiệm quá cao trong việc làm vợ. Nàng không thể thường xuyên nấu cho chồng những bữa cơm ngon, không thể mỗi tuần cùng chồng về thăm ba mẹ hai bên, không thể có những ngày lễ lãng mạn để ngủ nướng và cùng nhau ăn sáng trên giường, nhưng nàng đã cố gắng rất nhiều để gia đình được no đủ, để họ hàng hai bên được chăm lo chu đáo và hơn hết là để chồng nàng chuyên tâm nghiên cứu. Nàng không muốn chồng nàng vì mưu sinh mà bỏ phí tài năng và đam mê trong góc phòng thí nghiệm. Anh đã từng nói rất biết ơn nàng vì điều đó. Lẽ nào nàng đã sai?

Nàng may mắn có một cô bạn gái thân thiết như chị em ruột từ những ngày ấu thơ. Bạn nàng khôn ngoan lanh lợi, sớm thành đạt và có một người chồng giàu có dù đôi khi nàng thấy những tia buồn trong mắt bạn khi nghe cô tâm sự về cuộc hôn nhân không có tình yêu. Họ hiểu nhau, tin nhau, trong lúc việc kinh doanh sa sút chính cô bạn thân đã không ngần ngại cho nàng mượn một số tiền lớn mà không cần thế chấp. Và cũng chính nàng đã là bờ vai, là chỗ dựa, là nơi trút lòng, sẵn sàng bỏ buổi họp để bên cạnh bạn khi cuộc hôn nhân thiếu tình yêu kia có dấu hiệu rạn nứt. Lẽ nào nàng đã sai?

Đôi ba tin đồn ác ý về mối quan hệ mập mờ giữa hai người nàng hết sức tin tưởng đến tai nàng cũng chẳng mảy may nghi ngờ. Nàng vẫn biết thói đời thêu dệt nhiều chuyện oái oăm, con người ta luôn thấy chút gì đó thích thú trước những bất hạnh của đồng loại. Tuy nhiên nàng cũng thừa nhạy cảm và đủ thông minh để thiết lập một hàng rào bảo vệ hạnh phúc của chính mình. Những câu chuyện vu vơ về mối quan hệ ngoài luồng của ai đó. Những tâm sự đàn bà về người chồng đầu ấp tay gối. Những tín hiệu ngầm như cảnh báo. Những khẳng

định chắc nịch của lòng tin về sự chung thủy và cả những tia quan sát ngấm ngầm sẵn sàng chặn đứng mọi tội lỗi có thể. Nàng đã chu đáo, đã cẩn thận, đã tự tin như thế. Lẽ nào nàng đã sai?

Nàng nhìn hai con người trước mặt mình, hai con người nàng đã yêu thương tin tưởng biết dường nào, nay bắt tay cùng nhau phản bội nàng. Cuộc gặp gỡ ba người mà nàng cố tình sắp xếp khiến cho đối phương không dấu kịp sự ngỡ ngàng. Nàng thấy lòng hơi hả hê khi nhận ra vị trí phán xét của mình trước hai con người tội lỗi không dám nhìn thẳng vào mắt nàng. Họ không nhìn nàng và cũng không dám nhìn nhau. Nàng đã hồi hộp chờ đợi giây phút này, để tuôn ra muôn ngàn lời chì chiết chửi rủa thậm tệ, nàng nghĩ ra tất cả những câu đau đớn nhất có thể, nàng biết rõ từng điểm yếu của đối phương vì đã có thời nàng coi họ là máu thịt của chính mình.

Nàng có thể giết họ, chỉ bằng một câu nói. Vậy mà giờ đây, nàng không thể thốt nên lời, nàng nhìn họ đăm đăm rồi vội quay đi, cố ngăn không cho những giọt nước mắt trào ra. Không được khóc, nàng tự nhủ, mình không được khóc. Chính họ mới là người phải khóc vì đã phản bội mình. Lòng kiêu hãnh giúp nàng ngẩng mặt lên ngạo nghễ. Họ cất lời xin lỗi càng khiến nàng thêm tức giận. Đồng thanh đồng khí làm sao!

- Tại sao lại là hai người? – Nàng hỏi mà không mong một câu trả lời - Hai người thèm nhau tới thế sao?

- …!

- Dù sao đây cũng chẳng phải chuyện tốt đẹp gì. Tôi cũng không muốn làm to chuyện để mọi người cười chê, chúng ta nên giải quyết trong nội bộ ba người thôi.

Nàng nhếch môi cười khi bắt gặp cái thở phào dù rất khẽ. Dám làm mà còn sợ người ta biết, hèn thế!

- Nếu em mở lòng tha thứ, chúng ta sẽ bắt đầu lại từ đầu như không có chuyện gì xảy ra, anh hứa sẽ…

Nàng giơ tay ngăn chồng nói tiếp

- Em sẵn sàng để hai người đến với nhau mà tận hưởng hạnh phúc! Cứ yên tâm!

- Không, mình không…!

Nàng lại trừng mắt khi cô bạn vừa mở lời. Trong lúc này, nàng mới là người được quyền lên tiếng và quyết định chứ không phải họ. Bất kỳ câu nói nào phát ra từ hai cái miệng đáng ghét kia cũng có nguy cơ làm cơn giận trong lòng nàng bùng nổ.

http://tieulun.hopto.org

- Đổi lại chúng ta có một thỏa thuận – nàng nhìn cô bạn đang ủ dột cúi đầu – cậu đã cho mình mượn năm trăm triệu cách đây ba tháng. Mình là người sòng phẳng và không muốn nợ nần ai, nhất là với cậu, cho nên mình bán anh ta cho cậu để trừ nợ. Cậu lấy anh ta và chúng ta không còn nợ nần gì nhau.

- Em! Sao em có thể…?

- Tại sao không? Điều kinh tởm nhất là ngoại tình với bạn vợ anh còn làm được thì anh có quyền gì mà trách móc ai? Đúng, tôi bán anh cho cô ta đó, năm trăm triệu là quá tốt rồi chứ con người anh thực ra không đáng một xu. Tuy nhiên cô ta thèm khát anh như vậy thì bỏ năm trăm triệu ra lấy anh về mua vui chắc cô ta chẳng tiếc đâu, đúng không?

Nàng nhìn hai gương mặt tái xanh vì hổ thẹn và bị xúc phạm, biết mình đã đánh đúng chỗ yếu nhất. Trái tim nàng có giây lát sung sướng hả hê. Hai con người trí thức, tự tôn và hiểu biết kia, câu nói của nàng còn đau đớn, nhục nhã hơn vạn lần xỉa xói chửi rủa mỉa mai. Nàng xách túi đứng lên, nhìn hai người ngồi đó bằng ánh mắt khinh bỉ nhất mà nàng có thể.

- Thế nhé, nếu có ai quen hỏi thăm tôi sẽ nói ngắn gọn là bán chồng cho bạn thân với giá năm trăm triệu, còn những việc khác hai người muốn giải thích thế nào thì tùy, tôi không quan tâm, từ nay chúng ta không còn bất cứ quan hệ nào với nhau nữa. Chúc may mắn!

Nàng kiêu hãnh quay bước đi, biết chắc hai người ngồi lại sẽ vì câu nói của mình mà không thể yên ổn. Đối với nàng đây mới thực sự là đòn trừng phạt đáng giá.

Nàng dắt xe, nổ máy, cố giữ cho tay mình bớt run rẩy. Trong sự thích thú hả hê khi làm cho đối thủ kinh hãi, nàng nhận thấy cả nỗi đau ngấm ngầm mà giờ đây chỉ còn riêng với mình, nàng cảm nhận nó trào sôi dữ dội. Nàng đeo khẩu trang, đeo kính, mặc áo khoác, che đậy mình thật kỹ và chạy đi. Dưới lớp bọc kín đáo, nỗi đau vùng lên thổn thức và nước mắt nàng không ngừng tuôn rơi. Trong dòng người hối hả trên đường, không ai hay có một người đang dấu gương mặt đầm đìa sau lớp khẩu trang. Nàng lướt đi như trôi vào cõi mộng du.

Sân bay Tân Sơn Nhất một ngày nhiều gió, người đàn bà trung niên quấn lại chiếc khăn quàng cổ, dõi mắt nhìn trời xanh như tìm kiếm một hình ảnh quen thuộc, một mảnh trời quê mà bà nghĩ có lẽ suốt đời mình chẳng bao giờ gặp lại. Đã hai mươi năm kể từ ngày bà rời bỏ quê hương, mang theo trong tim nỗi đau như cắt và cả lòng tin đã vụn vỡ, hy vọng xứ người xa lạ có thể làm hàn gắn một vết thương. Nhưng người đàn bà càng thành đạt bao nhiêu càng thấy lòng mình nhức nhối bấy nhiêu vì vết thương tưởng chứng như hóa thạch vẫn thầm âm ỉ

http://tieulun.hopto.org

trong tim. Sống trong nỗi giận hờn đau đớn suốt hai mươi năm, một ngày chợt nhận ra tóc đã bạc màu, môi thôi thắm tươi và mắt đã hằn những vết thời gian, lại chợt thèm quay quắt trở về, trở về để thứ tha, để quá khứ không còn hành hạ đêm đêm, để tìm cho mình phút bình an cuối cuộc đời. Tha thứ cho người và cho cả chính mình.

Căn nhà nhỏ hơn bà nghĩ, giản dị đến không ngờ. Trước sân trồng bụi hoa nguyệt quế xum xuê, loài hoa mà bà vẫn yêu thích. Bà hít một hơi rồi nhấn chuông, lòng không dưng hồi hộp kỳ lạ. Một người phụ nữ gầy gò khắc khổ bước ra mở cửa, họ nhìn nhau, sững sờ, ca nước trên tay chủ nhà rơi xuống vang một tiếng khô khốc.

Họ ngồi trong phòng khách, đã hai mươi phút trôi qua mà vẫn chưa ai cất nên lời, ngập ngừng bà hỏi một câu khách sáo

- Hai người vẫn khỏe chứ?

- Tôi vẫn khỏe, nhưng ông ấy thì…

Chủ nhà ngập ngừng đưa mắt nhìn vào nhà trong

- Ông ấy bệnh à?

- Ông ấy đột quỵ, nằm một chỗ đã năm năm nay rồi!

- Vậy ư? Ông ấy vốn rất khỏe mà. Hai người thay đổi nhiều quá, suýt nữa tôi không nhận ra.

- Còn bà vẫn đẹp như xưa, thậm chí còn đài các hơn rất nhiều, thời gian có vẻ như không làm ảnh hưởng tới bà mấy. Chắc bà sống rất hạnh phúc?

- Hạnh phúc? Nếu tôi thật sự hạnh phúc liệu hai người có thấy thanh thản hơn không? Hai người cũng đang rất hạnh phúc cơ mà.

Bà chủ nhà giật mình trước cái nhìn của vị khách, bà thu người trong cái ghế, thân hình gầy ốm càng có vẻ teo tóp lại trước vẻ tự tin và ánh mắt nhiều hàm ý kia. Mất một lúc lâu bà chủ nhà mới lên tiếng:

- Chúng tôi không hạnh phúc như bà nghĩ đâu. Ngày đó, sau khi bà bỏ đi, chúng tôi đã sống những ngày thật kinh khủng dưới sự lên án và dè bỉu của những người thân quen. Chúng tôi có lỗi và phải chịu hình phạt. Nhưng hình phạt lớn nhất, kinh khủng nhất không phải là cái nhìn của dư luận mà chính là câu nói sau cùng của bà: "Bán chồng cho bạn với giá năm trăm triệu!". Câu nói đó ám ảnh hai chúng tôi đến tận bây giờ.

- Tôi không nghĩ sau việc làm của hai người thì còn có điều gì khiến hai người phải e ngại!

- Thật ra mối quan hệ của chúng tôi chỉ là một phút không kiềm chế mình. Tôi không phải là thanh minh! Nhưng chúng tôi chưa bao giờ có ý nghĩ đến với

http://tieulun.hopto.org

nhau, nhất là ông ấy, ông ấy vẫn rất yêu bà và chưa bao giờ có ý định bỏ bà cả.

- Nhưng rốt cuộc hai người vẫn đến với nhau!

- Phải, có lẽ vì chúng tôi quá cô đơn và cùng chịu chung một nỗi dày vò. Điều đó đã đưa chúng tôi đến gần nhau hơn, chứ không phải là tình yêu. Chúng tôi sống cùng nhau để động viên nhau, an ủi nhau, cùng nhau chờ đợi…

- Chờ đợi điều gì?

- Sự tha thứ của bà!

- Thật khó tin!

- Phải, có lẽ bà không tin, nhưng hơn hai mươi năm sống chung chúng tôi trên danh nghĩa luật pháp vẫn không phải là vợ chồng. Chúng tôi không có giấy hôn thú, ông ấy không muốn đăng ký kết hôn vì đối với ông ấy bà là người vợ duy nhất! Cuộc sống của chúng tôi thật chẳng dễ dàng. Ông ấy không còn đam mê nghiên cứu, công việc của tôi cũng gặp khó khăn, có lẽ đó là quả báo. Chúng tôi ở chung một nhà, ăn chung một mâm cơm, ngủ chung một giường và cùng chung một người để nghĩ đến. Chúng tôi không dám nhìn vào mắt nhau, không dám ôm nhau ngủ, thậm chí không dám cả việc có con, tất cả chỉ vì nỗi ân hận và sợ hãi trong lòng. Chúng tôi cô đơn và mệt mỏi, tận cùng, như một cái giá phải trả. Năm năm trước ông ấy đột quỵ, nằm liệt một chỗ, nói năng cũng trở nên khó khăn, vậy mà ông ấy vẫn luôn gọi tên bà. Chúng tôi luôn cầu mong một ngày nào đó bà quay về và tha thứ cho chúng tôi.

Người đàn bà ngồi nghe, lặng người, tâm trí hoang mang. Lẽ ra bà phải thấy thích thú, hả hê lắm khi chứng kiến cuộc sống thương tâm của hai người đã từng hủy hoại lòng tin yêu trong bà. Vậy mà giờ đây, trước người đàn bà một thời bà căm hận, bà chỉ thấy một nỗi xót xa không nói nên lời.

- Bà cho tôi vào thăm ông ấy!

Bà không dám tin vào mắt mình nữa, hai mươi năm, hai mươi năm làm người ta thay đổi đến thế này ư? Nằm bất động trên giường là một người đàn ông gầy gò, già nua và mỏi mệt. Bà không dám tin đây chính là người đã từng là chồng mình, đã từng là người đàn ông bà hết mực yêu thương, đã từng là người đàn ông làm bà đau đớn vì yêu và hận suốt mấy chục năm trời.

- Ông có nhận ra ai đây không?

Đôi mắt người đàn ông nhìn bà thật lâu, cái nhìn ban đầu vốn lãnh đạm phút chốc trở nên thản thốt

- Yến… Yến!... Em Yến,… vợ…vợ anh!

Người đàn ông lắp bắp, khuôn miệng méo xệch, những âm từ rời rạc vang lên, vội vã, vui mừng lẫn tủi hổ. Bà nhìn ông, bật khóc. Bà bước tới, nắm bàn tay

http://tieulun.hopto.org

giơ ra chờ đợi, bà căm giận ông, nhưng muôn ngàn lần không muốn ông phải khổ sở thế này. Đôi mắt người đàn ông ầng ậc nước, cái nhìn dán vào mặt bà như tìm kiếm, van nài, cái nhìn khẩn khoản đầy hy vọng.

- Đừng… đừng… bán… anh!

Bà sửng sờ nhìn ông nghe lòng nghẹn đắng. Trời ơi, hóa ra câu nói của bà đã ám ảnh ông đến tận bây giờ. Thốt nhiên bà thấy ghê sợ chính mình, bà thấy mình cũng độc ác, cũng hèn hạ, cũng nhẫn tâm, thậm chí nỗi đau bà gây ra cho đối phương còn kinh khủng gấp mấy lần. Tại sao, tại sao khi đó bà lại nói ra câu nói độc địa đó? Phải chăng vì lời nói tàn nhẫn đó mà chính bản thân bà suốt hai mươi năm vẫn không được một ngày vui vẻ?

- Tha… tha thứ… cho anh!

Ông vẫn lắp bắp nói, ông có lẽ nuốn nói rất nhiều, phải chi ngày đó bà cho ông một cơ hội lên tiếng, bà đã để cơn giận lôi mình đi quá xa. Nước mắt ông vẫn ứa ra làm hai người đàn bà nghẹn ngào tức tưởi không thốt nên lời.

- Ông ấy vẫn còn rất yêu bà! Ông ấy và cả tôi nữa đều mong nhận được sự tha thứ từ bà, có vậy chúng tôi chết mới nhắm mắt được.

- Khi tôi quay về đây là tôi biết mình cần phải làm gì. Bản thân tôi mang nỗi căm hận trong lòng cũng chưa từng có một ngày được sống yên ổn. Tôi tha thứ cho hai người, và tôi cũng muốn tha thứ cho chính mình. Chúng ta đều đã già, hãy sống những ngày còn lại thật vui vẻ. Những hỉ nộ ái ố của cuộc đời đã không còn dành cho chúng ta nữa rồi.

Bà quay sang ông, dùng tay lau đi những giọt nước mắt đang ứa ra trên gương mặt nhăn nhúm vì xúc động của người bà một thời yêu thương, và nở một nụ cười nhẹ nhàng.

- Em đã tha thứ cho anh từ rất lâu rồi! Tha thứ cho cả hai người! Anh và cô ấy!

Người đàn ông gật gật đầu, môi nở một nụ dẫu méo mó nhưng đầy sức sống, nước mắt vẫn cứ chảy ra, chảy ra không sao ngăn lại.

Người đàn bà rời khỏi căn nhà đơn sơ sau buổi trùng phùng. Bà chủ nhà bịn rịn tiễn chân, lúc quay vào nhận ra trên bàn một phong bì trắng. Có một lời nhắn gửi lại: "Đây là năm trăm triệu ngày xưa bà cho tôi mượn, tôi xin trả lại đồng thời rút lại lời nói khi đó, tôi không bao giờ bán chồng cho bạn với giá bao nhiêu đi nữa. Mọi chuyện đã xãy ra xin hai người hãy quên đi để cả ba chúng ta có thể có những ngày cuối đời thanh thản! Thân ái. Bạn gái thân của bà: Phi Yến."

Thy Vân

http://tieulun.hopto.org

Xin Chữ

Thế Duyên

Sáng Nguyên tiêu năm ngoái đột nhiên thằng em Hoàng Hoài Nam gọi điện cho tôi

-Đại ca làm gì đấy? Ra đây chơi đi!

-Ra đâu?

-Văn Miếu chứ còn đâu nữa! Đại ca quên hôm nay là ngày thơ Việt nam à?

- Tao xin mày! Ra Văn miếu làm gì? Tao chán thơ lắm rồi.

Thằng Nam cười lớn trong điện thoại.

-Đại ca không ra thì sẽ hối tiếc cả đời đấy. Lúc ấy thì đừng có trách thằng em biết mà không bảo nhé.

Cách nói của thằng em thơ văn khiến cho tôi tò mò. Tôi gặng hỏi nó

-Sao! Có trò vui lắm à ?

-Chứ còn gì nữa ! Ở Hồ văn năm nay mới xuất hiện một cô đồ.

Đang nằm, tôi nhỏm ngay người dậy. Ông đồ thì chẳng lạ ! Phố Ông đồ thành lập ở Hà nội đã hơn một chục năm rồi. Nhưng cô đồ thì ….

-Mày chỉ bốc phét !

Thằng Nam tỉnh như không.

-Không tin thì thôi! Đại ca cứ nằm ngủ đi nhé. – Nó chép miệng một cái rõ to trong điện thoại rồi mới nói tiếp. –Cô đồ xinh thật đấy.

Đến nước này thì không đi không được . Tôi mặc vội quần áo lao ngay đến Hồ Văn.

Văn Miếu đông nghịt. Việt nam đúng là một cường quốc về thơ có khác. Lều thơ dựng lên ở khắp nơi thế mà lều nào người cũng xúm xít đứng xem. Tôi nhìn quanh tìm xem thằng em đang đứng ở đâu thì một người chọt vỗ vai tôi

-Anh xem câu thơ này hay chưa!

Vừa nói, người đàn ông vừa chỉ lên mảnh vải buộc dưới một quả bóng bay trên đó ghi hai câu thơ

Đêm ôm vợ thấy lòng giật thót

Thương con thuyền đầu bãi đứng chơ vơ

Tôi giả bộ ngây ngô.

-Sao họ lại buộc vào quả bóng bay hả anh? Treo lên một cái sào có phải đỡ lãng phí không?

Anh ta nhìn tôi từ đầu xuống dưới chân với ánh mắt thương hại.

http://tieulun.hopto.org

-Đây là những câu thơ hay nhất trong năm nay. Lát nữa họ sẽ thả những quả bóng bay này để nó mang những câu thơ hay nhất trong năm lên trời.

-Ra vậy! –Tôi gật gù. –Hóa ra làm nhà thơ cũng vinh hạnh ra phết đấy chứ!

Nghe tôi tán dương, anh chàng nhà thơ phấn khởi ra mặt.

-Chuyện! Có phải ai cũng làm được thơ đâu. Đất nước có gần nửa triệu doanh nghiệp tức là có gần nửa triệu ông chủ nhưng nhà thơ thử hỏi có mấy người? Hiếm lắm!

Tôi cười nhìn quanh những lều thơ rồi lắc đầu tỏ ý không tán thành.

-Cũng chẳng hiếm đến thế đâu. Anh xem ! Riêng Văn miếu hôm nay dễ phải có đến gần một nghìn nhà thơ ấy chứ. –Tôi cười ! Cung vượt quá cầu rồi nên thơ mới rớt giá thảm hại. Anh không tin à ? Vậy anh xem thử kia là cái gì ?

Vừa nói, tôi vừa chỉ vào một tờ quảng cáo in bằng một tờ giấy to treo ngay cạnh một lều thơ . Trên đó ghi

THƠ 5000đ

rồi chép miệng. –Thơ bằng một chén nước chè. Chỉ khác là chén nước chè này được uống ở trên trời thôi.

Anh chàng nhà thơ đỏ mặt. Anh ta nhìn tờ quảng cáo rồi lẩm bẩm. « Đồ ngu ! Thế mà cũng đòi làm thơ »

-Thực ra họ cũng chẳng ngu đâu. Chỉ có điều họ quá tự tin là thơ họ hay đến cái mức có thể bán được. Nhưng người viết hai câu thơ sắp được thả lên trời kia mới là người ngu.

Thấy câu thơ mình đắc ý bị chê, anh chàng nhà thơ cau mặt khó chịu.

-Anh bảo ngu ở điểm nào ?

Tôi tưng tửng

-Một trăm thằng làm thơ thì một trăm linh một thằng đĩ bợm. Xưa cũng thế mà này lại càng thế. –Nghe đến hai từ « Đĩ bợm » tôi dùng, anh chàng nhà thơ mặt nhăn tít như khỉ dính mắm tôm nhưng tôi cứ lờ đi. -Chả thế mà cụ tú xương đã nói

Một trà, một rượu, một đàn bà

Nhưng anh có thấy bài thơ nào mà các cụ để vợ và đàn bà trong cùng một bài thơ không?

Nghe tôi hỏi, anh chàng nhà thơ thừ người suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu

-Sao vậy ?Vì tuy là bụng thì thích nhưng các cụ vẫn biết rằng việc ngoại tình là một việc chẳng hay ho gì nên phải dấu cho kĩ. Để vợ và gái cùng trong một bài thơ các cụ thấy mình có lỗi với vợ. Còn ở đây. –Tôi khẽ nhún vai. –Nhà thơ này không những không thèm dấu diếm mà còn muốn khoe cái chiến công của mình.

http://tieulun.hopto.org

Thế mà hội nhà văn không những không lên án mà còn định thả cái xấu xa ấy lên trời. Làm gì đạo đức chẳng suy đồi.

Đúng lúc ấy thì thằng Nam từ bên kia đường chạy sang. Nó kéo tay tôi.

-Đi thôi đại ca. Đọc làm gì những câu thơ lởm khởm này.

Tôi chìa tay tạm biệt anh chàng nhà thơ không quen. Anh ta nắm lấy tay tôi rồi đột ngột hỏi.

-Anh có làm thơ không ?

Tôi cười lắc đầu.

-Không ! Tôi chỉ thích thơ thôi.

* *

Thằng Nam kéo tôi sang bên hồ Văn, nơi những ông đồ cho chữ. Chỗ cô đồ ngồi rất đông. Người xin chữ cũng lắm người ngắm cô đồ càng nhiều. Giữa một đám những ông đồ áo the khăn xếp đạo mạo thì hình dáng một cô gái mảnh mai với nước da trắng hơi xanh bỗng trở thành nổi bật. Phải công nhận thằng em tôi có con mắt tinh đời. Cô đồ không đẹp một cách lộng lẫy khiến cho ta phải choáng ngợp khi thoáng gặp mà là một chút duyên thầm cứ dìu dịu lan tỏa. Chiếc áo the, chiếc khăn xếp trên khuôn mặt trái xoan hình như lại càng làm cho cái duyên ngầm ấy bay lên . Cô gái gò lưng viết với những giọt mồ hôi lấm tấm trên trán, chiếc khăn xếp trên đầu bị lệch đi mà cũng không hay. Đôi bàn tay nhỏ nhắn như đang múa trên tờ giấy và từng chữ hiện lên uốn lượn giữa những tiếng tấm tắc khen ngợi của mọi người.

Tôi ngồi xuống thảm cỏ cạnh cô đồ im lặng ngắm nhìn cô gái đang cần mẫn làm việc. Gần trưa, những người xin chữ đã vãn cô đồ mới quay sang tôi hỏi.

-Anh ngồi từ sáng đến giờ mà không xin chữ gì à ?

Hóa ra tuy chăm chú làm việc cô vẫn biết tôi ngồi đây từ rất lâu rồi. Tôi mỉm cười

- Không ! –Tôi chẳng muốn xin chữ gì cả. tôi ngồi đây chỉ là để xem em cho chữ thôi

May quá ! Suýt nữa thì tôi buột miệng nói « Chỉ để ngắm em thôi ». Cô đồ ngạc nhiên, cô nhắc lại câu của tôi

« Chỉ để xem em cho chữ" sao?

Tôi gật đầu. Im lặng một thoáng rồi cô bảo.

-Vậy anh hãy xin một chữ đi. Em sẽ viết biếu anh chữ này không lấy tiền của anh đâu mà lo.

Tôi bật cười thành tiếng.

-Tôi đâu có lo! Nhưng nếu cần xin một chữ thì tôi sẽ xin chữ TIỀN

http://tieulun.hopto.org

Cô gái ngạc nhiên, chăm chú nhìn tôi một thoáng rồi khẽ lắc đầu.

-Mấy năm cho chữ rồi nhưng em chưa thấy ai xin chữ tiền cả.

Tôi lại cười !

-Họ toàn xin chữ Tâm, chữ Đức phải không ? –Nghe tôi hỏi cô gái khẽ gật đầu. Tôi chỉ vào một người vừa xin chữ của em đi ra. –Tôi biết người vừa xin chữ « Đức » kia. Lão là hàng xóm của tôi. Lão vừa đuổi mẹ già tám mươi tuổi của lão ra khỏi nhà hôm trước tết. Thế mà hôm nay lão đến đây xin chữ « Đức ». Toàn giả dối cả. Em xem ở đây ai không thích « Tiền » ? thế mà mồm ai cũng xoen xoét « Tôi coi thường đồng tiền » rồi tôi buột mồm đọc một đôi câu đối

Bụng muốn miệng khinh đời giả dối

Đơn đao đơn kiếm nhất công thành.

Nghe tôi đọc, cô gái ngẫm nghĩ một lúc rồi nhìn tôi thành thật

-Vế đầu thì em hiểu nhưng vế thứ hai thú thật với anh là em không hiểu lắm

Tôi cầm lấy cái bút lông của em viết vào tờ giấy một chữ nho, chữ « tiền »

-Đây là chữ tiền. Bên trái nó là chữ kim có nghĩa là vàng. Bên phải là hai cái móc tượng trưng cho vũ khí . Cổ nhân muốn bảo với ta rằng « Muốn có vàng thì phải chiến đấu, phải đấu tranh mới có được nó ». Vậy sao ta lại coi khinh cái mà ta phải vất vả, phải chiến đấu đến quên cả bản thân mình vì nó ?

Nghe tôi hỏi, cô đồ không trả lời mà trải một tờ giấy viết lên đó một chữ « Tiền » và đôi câu đối tôi vừa đọc. Xong ! Cô cuộn tờ giấy lại và đưa nó cho tôi.

-Bao nhiêu tiền hả em ?

Tôi vừa hỏi vừa thò tay vào túi móc tiền. Cô đồ ngăn tôi lai.

-Đừng ! Anh chẳng nói anh quý trọng đồng tiền là gì. –Cô dơ tờ giấy lên. –Đây là tiền em trả công cho anh.

Tôi ngạc nhiên.

-Trả công ! Công gì ?

Mặt cô gái bỗng đỏ lên, rồi nhìn thẳng vào tôi mạnh bạo.

-Công anh đã ngắm em suốt từ sáng đến giờ. Anh đã thành thật vậy thì hãy cho em thành thật một lần. Con gái ai cũng thích được một chàng trai ngắm nhìn mình nhất là một người có nội tâm và tri thức như anh.

http://tieulun.hopto.org

* *

Nguyên tiêu năm nay, mới tám giờ sáng tôi đã gọi điện cho thằng em gạ gẫm.

-Ê Nam ! Đi Văn miếu không ?

Nó ngáp một cái rõ to trong điện thoại rồi vờ vịt.

- Em xin anh ! Đi Văn miếu làm gì ! Em chán thơ lắm rồi !

Nó dùng đúng cái giọng của tôi năm trước.

-Thằng ranh !

Tôi mắng, lúc ấy nó mới hì hì cười.

-Sao ! Đại ca say nắng cô đồ rồi à? Muốn thằng em đi hộ tống thì phải đãi thằng em đấy.

-Được rồi tao chiêu đãi

Thế là chúng tôi kéo nhau đi .

Vẫn còn sớm, cũng như năm ngoái chỗ cô đồ đông nghịt. Không muốn đến chỗ em trong lúc quá đông người nên tôi dẫn thằng Nam lượn lờ quanh những quán thơ. Thằng Nam quả là một người quảng giao. Chỗ nào nó cũng quen biết. Nó dẫn tôi chui vào một quán thơ

-Chào các bác ! Gớm lâu quá rồi từ năm ngoái đến năm nay mới gặp. Cho chúng em xin chén nước chè nào.

Mấy người trong quán thơ, đàn ông có , đàn bà có, thấy thằng Nam thì vui mừng ra mặt. Họ đứng cả dậy tay bắt mặt mừng. Thằng Nam chỉ vào từng người giới thiệu với tôi.

-Giới thiệu với đại ca đây là nữ sĩ Quế Thanh em cùng cha khác mẹ với Hồ xuân hương, còn đây là thi sĩ Quang Tuyến cây bút số một của câu lạc bộ thơ

http://tieulun.hopto.org

Thăng long. Đây là…..

Cứ thế nó giới thiệu một mạch. Ai cũng là thi sĩ, ai cũng là số một. Mọi người nghe nó giới thiệu mà mặt mũi nở ra hết cỡ . Tất cả ngồi xuống, một người pha trà và dè dặt hỏi thằng Nam.

-Còn anh đây là…..

Thằng Nam há mồm định nói thì tôi đã kín đáo bấm nhẹ vào tay nó rồi cướp lời.

-Tôi chỉ là người thích thơ nên đi theo chú Nam để mở mang kiến thức thôi ạ.

-À! Ra vậy. -Người đàn ông rót trà ra chén rồi bảo. -Vậy anh cứ uống nước rồi thong thả đọc .

Tôi cầm chén trà đi ra đọc những câu thơ đang treo đầy trong quán. Khi tôi quay lại bàn uống nước, một người nhìn tôi rồi hỏi.

-Anh thấy thơ của quán thơ chúng tôi thế nào?

Tôi lúng túng vì quả thật từ xưa đến nay tôi không thể khen ểu được. Biết tính tôi, thằng Nam vội vàng đỡ lời.

- Bác hỏi thế làm khó đại ca của em. Đại ca của em từ xưa đến nay không khen ểu được thơ của ai bao giờ. Tốt nhất bác nên hỏi câu thơ nào đại ca của em thích nhất thì bác sẽ học được nhiều điều từ cách thẩm thơ rất tinh tế của đại ca em.

-Mọi người mà tin vào cái mồm nó thì "Đổ thóc giống ra mà ăn" . Nó chém gió đấy.

Tôi vội nói. Mọi người bán tín bán nghi nhìn nhau. Một người nói.

-Tôi cứ theo cách của chú Nam! Vậy xin hỏi anh anh thích câu thơ nào nhất trong những câu thơ này.

Cực chẳng đã, tôi đành chỉ vào một câu thơ treo trên vách trả lời.

-Tôi thích nhất câu thơ này.

Mọi người nhìn theo tay tôi chỉ và vẻ thất vọng xen lẫn coi thường hiện rõ trên nét mặt họ. Tôi nhận thấy điều đó nhưng tôi im lặng không giải thích. Nhưng thằng Nam thì không thế. Nó có vẻ không thể chịu đựng được khi đại ca của nó bị coi thường. Người nó ngọ nguậy, môi nó mấp máy, tôi vội vàng khẽ bấm vào tay nó ra hiệu im lặng. Một người hình như không thể nhịn được anh ta nói rất nhũn nhặn

- Câu

"Về làng gặp toàn người lạ

Ra nghĩa địa gặp toàn người quen"

http://tieulun.hopto.org

Tôi thấy nó rất bình thường không hiểu anh thấy nó hay ở điểm nào? Xin anh có thể giải thích một chút cho chúng tôi mở rộng tầm mắt được không?

Tôi cười xòa cố gắng khỏa lấp đi những khó chịu của mọi người.

-Cảm nhận về thơ là cái riêng của mỗi người. Tùy theo quan điểm, có người cho một câu thơ hay là một câu thơ có hình ảnh đẹp, có người lại cho rằng một câu thơ hay phải là một câu có một ý tưởng tân kì ,lại có người cho rằng một câu thơ hay phải là một câu có lời thơ đẹp, mượt mà, bóng bảy. Riêng tôi, tôi cho rằng một câu thơ hay phải là một câu thơ ẩn dấu phía sau nó một suy tư, một phát hiện mới mẻ. Văn hóa của người Việt từ hàng nghìn đời nay là văn hóa làng xã, cả làng đều biết nhau. Cái văn hóa làng xã ấy đâu rồi? Nó đang nằm ở ngoài nghĩa địa. Nó chết rồi! Ra nghĩa địa gặp toàn người quen, Và một nền văn hóa mới chưa định hình đang hình thành trong thôn xóm.

Tôi nghe nói lễ hội đâm trâu của đồng bào Tây nguyên năm nay không có cảnh đâm trâu nữa vậy nó có còn là lễ hội đâm trâu nữa không?Lễ hội chém lợn ở làngNém Thượng nggười ta quây kín ông ỉn lại không ai được xem vậy nó còn là lễ hội chém lợn nữa không? Người ta đã giết chết văn hóa bằng cách giết chết đi cái không gian văn hóa của nó với một lí do rất ngớ ngẩn "Dã man". Lễ hội ở nước ta thường là rất nhỏ chỉ một làng cùng lắm là một xã đến vui. Thử hỏi lễ hội đấu bò tót của Tây ban nha dã man hơn hàng trăm lần mà lại diễn ra trước sự chứng kiến của hàng vạn, thậm chí là hàng triệu con người từ khắp nơi trên thế giới đổ về, trước hàng chục ống kính của các đài truyền hình trên toàn thế giới, mang lại nguồn lợi du lịch không nhỏ cho đất nước ấy vậy sao người ta không bảo là dã man? Tất cả những lễ hội dân gian ấy rồi sẽ theo nhau ra nghĩa địa hết. –Tôi hơi dừng lại một chút rồi chầm chậm đọc. –Ra nghĩa địa gặp toàn người quen. "Người quen" ở đây đâu phải chỉ là con người. Nó là văn hóa, là các lễ hội, là chèo, là xẩm, là hát ghẹo, hát xoan tất cả đều sẽ ra nghĩa địa . Có đau không? đau lắm. Mà Văn hóa đã mất thì người Việt có còn không? Mười hoặc hai mươi năm nữa về làng ta gặp ai đây? Ta gặp những ông tây mũi tẹt da vàng. Về làng gặp toàn người lạ –tôi dừng lại rồi kết luận. –Tôi thích câu thơ này vì thế.

Tôi dừng lại, khẽ liếc nhìn thấy mấy cái đầu gật gù còn thằng Nam thì sướng ra mặt.

-Em đã nói rồi mà! Đại ca của em mà bình thì kiến trong lỗ cũng phải bò ra. Thôi! Xin phép các bác để em đưa đại ca của em đi ngắm gái cái đã.

Chúng tôi chia tay nhau, Một người lúc nắm lấy tay tôi nói nhỏ.

-Em không tin anh là dân ngoại đạo với văn chương.

Tôi chỉ cười. chúng tôi kéo nhau ra chỗ cô đồ.

http://tieulun.hopto.org

Cô đồ nhận ngay ra tôi. Cô hỏi.

-Năm nay anh có định xin chữ không?

Tôi gật đầu.

-Có!

-Năm nay anh định xin chữ gì?

Tôi nhìn thẳng vào mắt cô đồ .

-Tôi muốn xin chữ TÌNH

Mắt cô đồ cụp xuống, cô trải tờ giấy ra, cầm lấy cây bút lông chấm vào nghiên mực rồi từ từ đặt ngọn bút lông vào trang giấy . Ngọn bút đứng im rất lâu trên tờ giáy trắng ngần, bàn tay cầm bút của cô gái run run, rồi đột nhiên cô nhấc cây bút lên nhìn tôi lắc đầu.

-Anh mua chữ gì cũng được riêng chữ này thì không bán.

Tôi nhìn thẳm vào mắt em và điềm tĩnh nói.

-Không! Tôi không mua. Tôi xin theo đúng cái cách xin chữ của các cụ ngày trước.

Cô đồ hơi cắn môi ngồi im một lúc rồi lại lắc đầu.

-Chữ này cũng không thể xin. Chữ này chỉ có thể tặng

-Vậy thì em có thể tặng tôi chữ này được không?

Tôi vừa nói vừa cười. Mặt cô gái hồng lên, cô nói nhỏ

- Chữ này làm sao có thể tặng một cách tùy tiện được. Muốn được tặng chữ này thì cần phải có điều kiện.

-Vậy em ra điều kiện đi.

Cô đồ ngẫm nghĩ một lúc rồi bảo.

-Bây giờ em ra cho anh một vế đối. Nếu anh đối được em sẽ viết tặng cho anh chữ này.

Tôi bỗng cảm thấy rất thích thú .

-Em ra đí

Cô đồ chầm chậm đọc

MẢNH ĐẾN VÔ HÌNH , VẪN TRÓI ĐƯỢC HAI CON NGƯỜI LẠI

Tôi bí! bèn nhìn cô đồ nhăn nhó

-Em ra câu đối khó thế! vừa có tính nhân quả vừa có tính liên hệ hình tượng của chữ TÌNH. Chắc là em không muốn cho tôi chữ này rồi.

Cô đò cười rất tươi, trong mắt ánh lên một tia sáng thích thú và tinh nghịch.

-Em đã nói rồi chữ này không thể tặng một cách tùy tiện.

-Câu đối của em khiến cho tôi nhớ đến cái tích đêm động phòng thách đối lang quân của người xưa. Không biết đến nửa đêm nay tôi có thể "Đạp tung ra

http://tieulun.hopto.org

cho chàng Bái dẫn quân vào" Như câu chuyện ấy không?

Mặt cô đồ đỏ gắt , cô nàng khẽ lườm tôi.

-Anh tinh quái vừa vừa chứ! Nghĩ đi nếu không đối được thì hẹn anh đến nguyên tiêu sang năm em sẽ đến đây cho anh chữ này

Nói rồi cô nàng bắt đầu thu dọn đồ đạc. Tôi vội ngăn lại.

-Từ từ đã! Em tưởng em làm khó được tôi sao? –Nói rồi tôi nhìn cô nàng rồi cũng chầm chậm đọc.

MỀM NHƯ TẤM LƯỚI ,TRỜI TRÙM LÊN MỘT CẶP YÊU THƯƠNG

Cô đồ vỗ tay khen

- Hay! Em sẽ viết tặng anh chữ TÌNH.

Tôi thở dài buồn bã lắc đầu.

- Chuẩn thì có thể là chuẩn nhưng bảo hay thì không hay đâu vì nó không nói được ý tôi. Giá như cho tôi thêm thời gian.Nhưng làm sao được. Tôi lại không thể đợi đến nguyên tiêu sang năm mới có thể lấy được chữ TÌNH từ em

Đột nhiên một ý tưởng bỗng lóe lên trong đầu . Tôi hấp tấp hỏi .

- Em ở tận Hà Giang xuống đây cho chữ đúng không?
- Vâng! Thì sao ạ?
- Vậy thì tôi có một câu này hơi thất luật một chút nhưng nói rõ được ý mình. –Nói rồi tôi vội vàng đọc

DÀI DƯỜNG BẤT TẬN BIẾN HÀ GIANG VẠN NÚI HÓA GẦN

Đọc xong, tôi lo lắng nhìn nàng hỏi.

-Em thích câu nào?

Cô đồ nhìn xuống đất nói nhỏ.

-Em thích câu thất luật

Nàng quay ngang tờ giấy, cầm cái bút lông to chấm vào nghiên mực Bàn tay em vung lên viết một chữ TÌNH chạy dài theo suốt chiều dài khổ giấy trông như một con rồng bằng một động tác mạnh mẽ và dứt khoát. Một con rồng thiêng chập chờn ẩn hiện giữa một đám mây là đôi câu đối của tôi và em được viết bằng một nét bút rất mảnh.

Hồ văn hà nội những ngày nguyên tiêu 2016

http://tieulun.hopto.org

Nợ Tình

Ta Quang Khôi

Hưng đi chợ mua trái cây về bầy bàn thờ theo lời yêu cầu của Ngọc. Hôm nay là giỗ mẹ Ngọc. Chàng chỉ mới biết chuyện giỗ chạp cách đây chừng nửa giờ. Giỗ mẹ Ngọc cũng có thể coi như giỗ mẹ vợ chàng, dù hai người chưa làm đám cưới chính thức, cũng chỉ mới hẹn tuần sau tới tòa án ký giấy hôn thú vì Ngọc đã có thai được hơn một tháng. Hai người đã chung sống ngót một năm trời. Thoạt tiên họ tính chỉ ở chung cho đến khi nào không thích nhau nữa thì chia tay, không hề có ý định trở thành vợ chồng, sinh con đẻ cái, tạo dựng một gia đình. Rồi bất ngờ Ngọc có thai, dù nàng không bao giờ quên uống thuốc. Họ coi đó là một "tai nạn". Khi đã là tai nạn, không ai có thể trách ai, đành chấp nhận. Để tỏ ra mình không cố ý có thai với "âm mưu" buộc Hưng phải cưới nàng làm vợ, Ngọc báo cho chàng biết nàng đã xin hẹn với bác sĩ để lấy cái thai ra. Hưng có vẻ hơi ngạc nhiên về quyết đinh của người yêu. Sau mấy phút suy nghĩ, chàng hỏi :

"Tại sao em định phá ?"

Ngọc thản nhiên đáp :

"Vì mình không cần…hay chưa cần."

Hưng giữ im lặng, có vẻ đăm chiêu. Sau đó, cả hai cùng phải đi làm, mỗi người một sở nên không có dịp nói chuyện thêm về cái thai. Ba ngày liền, Hưng không đả động gì đến chuyện phá hay giữ. Vào giữa trưa ngày thứ tư, Hưng gọi điện thoại cho Ngọc để hỏi về buổi hẹn với bác sĩ vào ngày hôm sau. Rồi chàng nói bằng một giọng nửa như ra lệnh nửa như khuyên can :

"Em gọi cho bác sĩ, xin bỏ cái hẹn đó đi."

Tuy ngạc nhiên và mừng, Ngọc vẫn khôn khéo hỏi lại :

"Bộ anh không thích bác sĩ này, đổi bác sĩ khác ?"

Giữ im lặng một lát, chàng nói như cầu khẩn :

"Xin em đừng phá cái thai….Đó là một điều thất đức."

Ngọc cố nén một tiếng thở phào nhẹ nhõm, giữ im lặng. Đó cũng là ý muốn của nàng từ mấy ngày nay. Dù sao, cái thai cũng là hòn máu của Hưng, cũng là một mầm sống đang nảy nở trong bụng nàng. Có đêm, nàng thao thức, day dứt về chuyện hủy diệt mầm sống đó. Trong nàng, một cuộc dằng co giữa tình yêu và tình mẫu tử. Nàng đã yêu Hưng, yêu bằng tất cả mối chân tình. Nàng thầm công nhận chàng là một người đàn ông có nhiều đức tính. Chàng có tinh thần trách

nhiệm, đã lo cho nàng rất đầy đủ, cả về vật chất lẫn tinh thần. Vì cảm phục, nàng đã yêu chàng tha thiết, dù tuổi tác quá chênh lệch, chàng hơn nàng tới hai mươi lăm tuổi. Theo nhận xét chủ quan của nàng, chàng là người đàn ông hiếm có mà bất cứ người đàn bà nào trên cõi đời này cũng mơ ước. Chàng có nhiều tính tốt hơn tật xấu, không rượu chè, không cờ bạc. Bây giờ, vì cái thai mà bỏ Hưng, làm sao nàng không khắc khoải buồn khổ cho được. Nàng đã trằn trọc nhiều đêm mà không biết quyết định ra sao. Nay Hưng vừa cho biết ý chàng về cái thai, nàng mừng muốn phát khóc.

Thấy Ngọc không nói gì, Hưng rụt rè hỏi :

"Bộ em nhất định…phá sao ?"

Nàng vội đáp :

"Đâu có, em nghe lời anh mà. Ngay bây giờ em sẽ gọi văn phòng bác sĩ để xin bỏ cái hẹn ngày mai."

Hưng vui vẻ :

"Vậy thì em gọi đi. Chiều nay về nhà mình sẽ nói chuyện thêm."

Sau khi xin hủy cái hẹn với bác sĩ, Ngọc rất vui vì biết mình đã chọn đúng người. Trong giờ làm việc ở sở thỉnh thoảng nàng lại để tay lên bụng nghe ngóng. rồi nói khe khẽ :"Con của mẹ, thế là an tâm rồi. Không còn ai bắt mẹ phải xa con nữa."

Buổi tối hôm đó, Hưng đưa Ngọc đi ăn tiệm. Hai người bàn tính chuyện tương lai, chuyện xây dựng hạnh phúc gia đình. Cả hai cùng quyết định không thử nghiệm xem đứa bé là trai hay gái. "Con nào cũng là con, Hưng nói, để bất ngờ mới thú." Họ còn chọn ngày cùng xin nghỉ để tới tòa án làm hôn thú. Sau đó họ sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ, chỉ mời một số bạn thật thân và một vài người trong họ ở cùng tiểu bang, để loan báo cuộc hôn nhân của hai người. Họ cũng có cả một chương trình tiết kiệm, để dành tiền lo cho đứa bé sắp ra đời. Họ biết rằng nuôi một đứa con ở Mỹ hết sức tốn kém và vất vả. Có nhiều bà mẹ đã phải tạm nghỉ việc sở để ở nhà chăm lo con cái khi sinh đến đứa thứ hai.

Sáng nay, thứ bảy, Hưng vừa ăn sáng xong, Ngọc báo tin :

"Hôm nay giỗ má em."

Hưng nhìn quanh rồi hỏi :

"Ủa, giỗ má em hôm nay hả ? Sao em chưa làm gì hết ?"

"Đúng giỗ là thứ ba tuần tới. Em định ngày ấy lấy một ngày nghỉ bệnh để ở nhà làm giỗ. Sáng nay, em bỗng đổi ý vì muốn anh cũng giỗ má với em. Chỉ cúng sơ sài thôi, anh ạ. Em nhờ anh chạy ra chợ Mỹ mua ít trái cây bầy bàn thờ. Em sẽ nấu mấy món má em thích. Chiều nay mình cúng."

http://tieulun.hopto.org

Hưng đồng ý ngay. Chàng bỗng thấy vui vui. Đã từ lâu chàng bỏ ý định lấy vợ, thế mà bây giờ chàng không những đã có vợ, sắp có con, lại có cả một bà mẹ vợ để giỗ nữa. Kể cuộc đời cũng lắm bất ngờ, chẳng ai có thể đoán trước được việc gì.

Hồi trẻ, chàng đã quyết định cưới người yêu ngay sau khi có việc làm vì chỉ còn hai tháng nữa chàng tốt nghiệp đại học. Nhưng cuộc đổi đời vào cuối tháng 4 năm 1975 đã làm đảo lộn mọi dự tính của chàng. Mộng Thúy, người yêu của chàng, một cô hàng xóm xinh đẹp, phải theo mẹ và các em về quê ở Long Xuyên, sau khi cha nàng, một sĩ quan cấp tá bị cộng sản lừa gạt đưa vào nhà tù cải tạo. Cha chàng bị đánh tư sản, mất gần hết cơ nghiệp, buồn bã sinh bệnh mà qua đời. Từ ngày Mộng Thúy về quê, chàng không có một tin tức nào về nàng. Thật ra, chàng cũng không có thì giờ để nhớ thương người tình. Cuộc sống quay cuồng trước mặt, nỗi căm hận vì những hành động cướp bóc, xảo trá của cộng sản đã khiến chàng tạm quên đi mối tình của tuổi học trò. Khi đang lo săn sóc cha trong bệnh viện, chàng tình cờ gặp một cô bạn học cũ của Mộng Thúy và được tin nàng đã lấy chồng. Chàng nghe nhói trong tim vì bị bất ngờ, chàng tưởng như cả vũ trụ bỗng sụp đổ. Chàng tự hỏi tại sao nàng lại quên chàng nhanh như vậy.Nhưng chàng phải dẹp đau buồn để lo cho cha vì ông đang ở trong tình trạng hấp hối. Rồi nỗi đau mất cha đã tạm thời làm phai mờ hình ảnh Mộng Thúy trong tâm hồn chàng. Trước khi qua đời, cha chàng đã nhắc đi nhắc lại rằng chàng phải cố gắng trốn ra nước ngoài để tìm cách xây dựng lại cuộc sống cho gia đình.

Sau nhiều lần bị lừa mất khá nhiều tiền, chàng thành công trong một chuyến vượt biên bằng đường bể. Ghe của chàng đến được một hòn đảo nhỏ thuộc Nam Dương. Rồi, chàng được định cư ở Mỹ. Vì muốn nhanh chóng có việc làm để bảo lãnh gia đình, chàng đã học làm chuyên viên về ngành điện ở một trường đại học cộng đồng. Khi có việc làm vững chắc, chàng bảo lãnh mẹ và các em sang đoàn tụ. Các em chàng thích ứng nhanh chóng với cuộc sống mới, nên chỉ trong vòng hai năm chúng không cần đến sự giúp đỡ của chàng nữa.Tự coi là mình đã làm tròn bổn phận với gia đình, đã giữ lời hứa với cha, bây giờ chàng có quyền nghĩ đến bản thân mình, đến cuộc sống riêng tư của mình. Chàng cũng biết mình đã già đi nhiều. Vào dịp đó chàng tìm được một việc làm tốt hơn và lương cao hơn ở một tiểu bang khác. Trước khi di chuyển, chàng mời mẹ đi cùng nhưng bà từ chối, chỉ muốn ở chung với đứa con gái út vừa tốt nghiệp đại học.

Đến địa phương mới, chàng nghĩ tới việc xây dựng một gia đình. Nhưng chàng đã trải qua vài cuộc tình mà không đi đến một kết quả mong muốn nào. Một phần vì chàng đã lớn tuổi nên cũng hơi khó tính. Phần khác, hình ảnh người

http://tieulun.hopto.org

tình đầu tiên lại hiện rõ hơn trong tâm tưởng chàng. Việc Mộng Thúy đột ngột lấy chồng làm chàng thắc mắc và nghi ngờ lòng chung thủy của đàn bà. Cũng có khi chàng lại nghĩ rằng phải có một uẩn khúc nào đó trong việc hôn nhân của nàng vì hôm chia tay nàng đã hứa sẽ tìm cách trở lại Saigon với chàng. Chàng tính sẽ có một ngày về Việt Nam, xuống Long Xuyên tìm nàng để hỏi cho rõ thực hư. Nếu không có cuộc đổi đời ngót ba chục năm trước, chàng và Mộng Thúy đã trở thành vợ chồng và con cái của hai người chắc cũng trưởng thành cả rồi. Bây giờ thì quá trễ để nghĩ đến chuyện vợ con, vì theo thời gian chàng đã thành một người luống tuổi, trên dưới năm mươi. Chàng không còn tha thiết với việc lập gia đình nữa. Chàng rất sợ cái cảnh "cha già con cọc", lúc nhắm mắt xuôi tay không an tâm vì bầy con nhỏ. Sau khi đã có nhiều kinh nghiệm với cuộc đời bất trắc, nay chàng chỉ muốn sống tạm bợ với bất cứ người đàn bà nào chấp nhận quan điểm của chàng. Không ràng buộc, không trách nhiệm. Hôm nay có thể rất quyến luyến nhau, nhưng ngày mai lại sẵn sàng chia tay, mỗi người đi một ngả, không hứa hẹn gì ở tương lai. Chàng vẫn biết đó là một cuộc sống vô trách nhiệm, nhưng thà như vậy còn hơn là quàng vào cổ những bổn phận mà mình không hề muốn.

Khoảng hơn một năm trước đây Hưng gặp Ngọc trong một buổi dạ vũ ở nhà một người bạn. Lúc đó, Ngọc đang kiếm việc sau khi học xong mấy khóa Anh văn thực hành. Tự nhiên chàng có cảm tình với cô gái mới quen này. Cô không phải là người đẹp, nhan sắc chỉ ở mức trung bình Chàng hứa sẽ cố gắng giúp cô. Vì tuổi tác chênh lệch, họ xưng hô "chú cháu" với nhau.

Nhờ quen biết rộng, Hưng đã giới thiệu cho Ngọc một việc làm tốt và lương cao. Từ đó, hai người thân nhau hơn, rồi từ chú cháu họ đổi thành anh em. Vào một ngày đẹp trời và với sự đồng ý của Hưng, Ngọc dọn tới ở chung với chàng. Dù không có giao ước bằng giấy tờ hay bằng lời nói, nhưng hai người đều thầm hiểu rằng cuộc sống chung này chỉ tạm bợ. Chính vì thế, họ không cần tìm hiểu nhau sâu xa. Nhưng sự chung đụng hàng ngày đã khiến Ngọc dần dần có cảm tình, rồi yêu Hưng tha thiết. Trong khi đó Hưng cũng bắt đầu có nhiều quyến luyến với cô gái còn quá trẻ so với tuổi chàng. Hưng mến Ngọc vì nàng ngoan ngoãn và hiền lành. Đó là những đức tính khó kiếm thấy ở một phụ nữ Việt Nam đã sống lâu năm trên đất Mỹ.

Mua xong trái cây, Hưng giúp người yêu thiết lập tạm một bàn thờ trong phòng

khách. Chàng úp hai cái ly nhỏ bằng thủy tinh để cắm nến, một ly khác lớn hơn, đổ gạo lưng chừng để cắm nhang. Phía sau hai cây nến là hai đĩa trái cây chàng vừa mua.

http://tieulun.hopto.org

Ngọc ngắm bàn thờ lung linh ánh nến và khói nhang tỏa nghi ngút tỏ vẻ hài lòng, hôn nhẹ lên má người yêu, khen :

"Chồng em…đảm đang quá !"

Rồi nàng chỉ vào khoảng trống sau "bát" nhang, nói :

"Chỗ này em để hình má. Bây giờ em đi lấy hình đây."

Chàng nói đùa :

"Nếu em không tìm thấy hình má, anh cho em mượn hình của anh.".

Nàng liền nghiêm mặt, tát nhẹ vào má chàng, trách :

"Em không thích anh giỡn như vậy đâu. Anh còn phải sống lâu, vì em, vì con nữa"

Thấy công việc của mình đã xong xuôi, Hưng ngả lưng trên một cái ghế nệm dài để nghỉ ngơi. Ngọc vào phòng ngủ lấy một bức hình đã có khung sẵn, rồi khoe :

"Anh nè, anh có thấy má em đẹp không ?"

Hưng ngồi nhỏm lên để xem hình. Nhưng bỗng như có một luồng điện chạy qua người chàng. Chàng chết điếng, cảm thấy choáng váng, tim đập mạnh một cách bất thường, không sao thốt nên lời ! Bức hình trước mặt chàng rõ ràng là hình của Mộng Thúy. Chính nàng đã tặng chàng bức hình này sau khi mới chụp, gần ba chục năm trước, nhưng chỉ là cỡ nhỏ bằng bàn tay. Bây giờ chàng mới chợt nhớ tên của Ngọc cũng có chữ Mộng ở trước, Mộng Ngọc !

Thấy Hưng không nói gì, Ngọc vô tình không nhận ra vẻ bối rối, hốt hoảng của chàng, hỏi :

"Bộ anh không thấy má em đẹp sao ?"

Chàng cố lấy lại bình tĩnh, gượng đáp :

"Ờ ờ…Má đẹp…Má đẹp thiệt… "

Ngọc cười :

"Em thua má xa, ai cũng nói vậy."

Ngọc đặt hình mẹ lên bàn thờ, rồi vào bếp tiếp tục nấu nướng. Hưng lại nằm xuống, nhưng không còn bình tĩnh như trước nữa, lòng rối hơn tơ vò. Chàng đã gặp nhiều chuyện bất ngờ trong đời, nhưng chưa bao giờ lại bị bất ngờ như lần này, vì nó không những đã làm chàng xao xuyến mà còn khiến lòng chàng tê tái đến đau đớn. Quả thật chàng không hề thấy Ngọc có nét nào giống mẹ, khó mà tưởng tượng nàng là con đẻ của Mộng Thúy. Phải chăng nàng giống cha nhiều hơn ?

Thấy Ngọc vẫn lúi húi ở trong bếp, Hưng lại ngồi dậy, đến trước bàn thờ ngắm lại hình Mộng Thúy. Sau màn khói của nhang và ánh nến chập chờn, Mộng

http://tieulun.hopto.org

Thúy trông đẹp một cách huyền ảo. Chưa bao giờ chàng nghĩ Mộng Thúy đã ra người thiên cổ. Mà cũng không bao giờ chàng có thể ngờ chàng là con rể của chính người yêu cũ.

Bây giờ mình phải tính sao đây ? Hưng thầm tự hỏi. Nói cho Ngọc biết sự thật, rồi hai người chia tay ? Nếu làm vậy, chàng cũng chẳng giải quyết được điều gì. Chàng cảm thấy càng bế tắc, rắc rối hơn. Dù chưa kịp làm hôn thú, dù chưa chính thức giới thiệu với bạn bè, họ hàng, hai người đã là vợ chồng từ lâu. Còn đứa nhỏ sắp ra đời thì sao ? Chàng không thể để cho con mình thành đứa trẻ mồ côi khi cả bố lẫn mẹ đều còn sống. Chỉ có một con đường duy nhất là phải tiến tới và dấu kín chuyện tình ngày xưa, dù chàng vẫn biết dưới ánh sáng mặt trời không có bí mật nào không bị phanh phui. Chẳng sớm thì muộn Ngọc cũng sẽ biết sự thật phũ phàng này. Dù sao chàng và Ngọc cũng không thể xa nhau được nữa. Số mệnh đã kết hợp hai người, không còn gì có thể tách rời họ được. Kiểm điểm lại những ngày yêu Mộng Thúy, chàng không có gì để phải áy náy, hối hận. Đó là mối tình đầu trong trắng và thơ mộng của tuổi học trò. Chàng và Thúy chưa đi quá trớn, cùng lắm chàng chỉ nắm tay hoặc vuốt má nàng thôi.

Trên bàn thờ, Mộng Thúy vẫn nở nụ cười quyến rũ như ngày nào hai người còn yêu nhau. Nàng vẫn đẹp một cách thùy mị, đoan trang. Nhìn hình nàng, chàng nghe lòng bồi hồi thương cảm. Chàng biết chàng vẫn còn yêu nàng tha thiết. Chàng đưa tay vuốt nhẹ lên mặt kính của hình, tưởng nhớ ngày xưa đã từng vuốt má Mộng Thúy. Chợt có tiếng Ngọc gọi từ trong bếp :

"Anh à, anh có vô ăn trưa với em không ?"

Giọng nũng nịu của Ngọc kéo chàng về thực tế. Chàng chậm chạp bước vào bếp, ngồi đối diện với người yêu nhỏ bé bên một cái bàn ăn vuông. Ngọc đã làm cho Hưng một ổ bánh mì kẹp thịt với đồ chua và một ly cà phê đá. Đó là những món chàng vẫn thích ăn vào buổi trưa. Chính những săn sóc nhỏ nhặt này của Ngọc đã chinh phục được lòng yêu thương của chàng.

Hưng ăn chậm chạp và có vẻ đăm chiêu. Thấy chàng im lặng như đang có điều suy nghĩ, Ngọc không dám nói chuyện nhiều, lặng lẽ ăn ổ bánh của mình.

Khi đã uống cạn ly cà phê đá, Hưng mới ngước nhìn Ngọc, hỏi :

"Má em mất lâu chưa ? Lúc ấy em bao nhiêu tuổi ? "

Ngọc buồn buồn đáp :

"Em có được gặp má bao giờ đâu. Khi em đã lớn, ngoại bịnh nặng, sắp chết mới kể lại cho em nghe. Sau khi sanh em được một tháng, má tự tử. Ngoại nuôi em…"

"Còn ba em đâu ?"

http://tieulun.hopto.org

Ngọc thở dài :

"Em cũng không biết. Mấy lần em hỏi, ngoại không trả lời…Mãi đến sau khi ngoại mất, dì em mới cho biết ba là một cán bộ tập kết đã có vợ con ở ngoài Bắc… Sau khi má tự tử, ổng bỏ ra Hà Nội mất tiêu luôn."

"Vậy bà ngoại cũng mất rồi ? Còn ông ngoại em ?"

"Các dì nói ông ngoại chết đói trong một trại giam ở ngoài Bắc lâu lắm rồi. Em chỉ biết mặt ông và má qua hình ảnh thôi,"

Nghe chuyện Ngọc, Hưng buồn bã cúi mặt suy nghĩ. Chàng đoán ra cái chết oan ức của Mộng Thúy. Nàng bị ép phải lấy một tên cán bộ cộng sản tập kết mới trở về. Sau khi sinh Ngọc, nàng tự tử. Một niềm hối hận xâm chiếm lòng chàng. Từ lâu chàng đã nghi oan lòng chung thủy của người yêu. Trong khi Mộng Thúy chịu bao đau khổ, cay đắng, chàng không hề biết để giúp đỡ. Không những thế, chàng còn hờn giận, trách móc nàng. Lẽ ra, hồi đó, sau tang lễ của cha, chàng phải xuống ngay Long Xuyên để tìm hiểu sự tình. Chỉ mới nghe đồn nàng lấy chồng, chàng đã vội vã tin ngay. Biết đâu khi gặp nàng, chàng lại chả có thể an ủi, tìm cách cứu nàng ra khỏi cuộc sống đầy đọa và để cùng xây dựng lại tương lai, hạnh phúc ?

Hưng không mê tín đi đoan, cũng không tin những chuyện huyền bí hoang đường, nhưng chàng không sao giải thích được sự tình cờ kỳ lạ này. Phải chăng có sự xếp đặt nào đó và ở đâu đó ? Chàng thầm tự hứa với lòng mình, với vong hồn người đã chết một cách tức tủi, là từ nay chàng có bổn phận và trách nhiệm phải lo cho Ngọc, cho mẹ con nàng.

Hưng ngước nhìn lên, gặp đôi mắt buồn rười rượi của Ngọc. Chàng bỗng nghe lòng tràn ngập yêu thương. Chàng bước đến bên Ngọc, cúi xuống hôn lên trán nàng. Ngọc liền ghì lấy chàng, nũng nịu hỏi :

"Anh có thương em không ?"

Chàng không đáp. Đôi mắt chàng bỗng nhòa đi. Thoáng trong một giây, chàng không hiểu chàng đang ôm ai trong vòng tay…

TẠ QUANG KHÔI

http://tieulun.hopto.org

Trả Thù

Ái Khanh

Chiếc xe với bảng số Victoria ngưng lại trước văn phòng địa ốc của Tuấn. Không cần nhìn kỹ, Tuấn cũng hiểu rõ chủ nhân là người lạ tại cái thành phố nhỏ bé này. Khi người lạ mặt vừa bước xuống xe, Tuấn nói với cô thư ký đang ngồi đọc sách một cách say mê:

- Cô Hoa, có lẽ mình có khách.

Hoa suýt giật mình, bỏ vội quyển sách vào ngăn kéo, lấy một tờ giấy đặt vào máy chữ giả vờ đánh lách cách.

Người lạ, với tờ báo cặp dưới nách, tiến tới trước cửa kiếng đứng nhìn những tấm hình quảng cáo.

Đó là một người đàn ông mập mạp trong bộ đồ lớn lợt màu, mồ hôi lấm tấm trên trán. Ông ta vào khoảng trên dưới năm mươi tuy nhiên tóc vẫn còn dầy và đen nhánh. Khuôn mặt ông ta hồng hào - có lẽ vì nóng - với đôi mắt ti hí lạnh lùng. Rồi ông ta xô cửa bước vào, liếc nhìn cô thư ký đang bận rộn đánh máy trước khi gật đầu chào Tuấn:

- Ông Tuấn?

Tuấn cười thật tươi:

- Dạ! Mời ông ngồi.

Người đàn ông ngồi xuống, giơ tờ báo lên:

- Tôi thấy có mấy căn nhà trong báo coi cũng tàm tạm.

- Dạ, chúng tôi thường đăng những căn nhà tốt với giá rẻ trên báo này với kết quả rất tốt. Dạ thưa quí danh ông là...

- Tôi là Chiến.

Rồi Chiến móc túi lấy khăn tay ra lau mặt:

- Hôm nay trời nóng quá!

Tuấn lắc đầu chắc lưỡi:

- Dạ, hôm nay trời nóng một cách bất thường. Ở đây trời ít khi nóng lắm. Nhiệt độ trung bình chỉ vào khoảng trên dưới 20 độ... Dạ, mời ông hút thuốc.

- Cám ơn ông, tôi không hút. Tôi muốn coi căn nhà ông quảng cáo trong báo.

- Dạ, thưa ông ông muốn coi căn nào?

- Tôi cũng chưa quyết định... Nhưng có một căn nhà cũ ở gần ngoại ô, có lẽ khá yên tĩnh.

- Dạ thưa chắc là căn nhà màu trắng giá $420,000?

http://tieulun.hopto.org

- Dạ đúng.

Tuấn lắc đầu:

- Thành thực mà nói với ông, đây là một căn nhà rất đặc biệt. Đáng lẽ chúng tôi không nhận bán nhưng chủ nhân nhất định năn nỉ và còn tự trả tiền quảng cáo nữa, thành ra....

Chiến ngắt lời:

- Căn nhà đó có gì mà ông gọi là đặc biệt.

Tuấn cười gượng:

- Dạ có lẽ tôi dùng chữ đặc biệt không được chính xác lắm. Đúng ra phải nói là căn nhà đó... mắc quá! Có lẽ ông sẽ không chấp nhận cái giá quá cao như vậy đâu!

- Tại sao?

Tuấn lục tìm trong tập hồ sơ, rút một tấm giấy ra đưa cho Chiến:

- Xin ông coi đây thì rõ.

Chiến cầm tờ giấy ghi một vài chi tiết của căn nhà "Nhà fibro 3 phòng ngủ. Phòng khách, phòng ăn, nhà bếp, phòng tắm và nhà vệ sinh riêng. Đất 12mx32m. Cách ga 5 cây số. Cách trường 8 cây. $420,000". Bên dưới là ghi chú bằng mực đỏ "Nhà cũ, cần sửa chữa nhiều. Chỉ đáng $250,000".

Chiến gật gù:

- À thì ra thế! Nhưng tại sao chủ nhân lại đòi cao quá như vậy?

Tuấn nhún vai:

- Có lẽ bà ta tưởng đất của bà là vàng chắc.

Chiến có vẻ ngạc nhiên:

- Chủ nhân là đàn bà? Bà ta ở với ai?

- Từ khi con bà ta chết cách đây khoảng trên ba năm, bà ta ở một mình. Chắc ông không muốn mất thì giờ đâu nhỉ? Ông muốn mua khoảng bao nhiêu, chúng tôi còn nhiều căn rất tốt và rất rẻ.

Chiến có vẻ ngần ngừ:

- Thực ta thì tôi rất thích vị trí của căn nhà này. Có lẽ mình có thể trả giá với bà chủ.

Tuấn lắc đầu:

- Bà ta đòi đúng giá, không bớt một xu.

Chiến lấy khăn lau mồ hôi:

- Hay ta cứ thử tới coi xem sao.

Rồi Chiến đứng dậy:

- Tôi đi bây giờ.

http://tieulun.hopto.org

Tuấn có vẻ ngạc nhiên:

- Ông quyết định mua căn nhà đó hay sao?

- Dạ thì cứ tới thử xem sao, có mất mát gì đâu.

Tuấn thở dài, hỏi lại:

- Ông có tới đó ngay bây giờ không? Ông biết địa chỉ không?

- Dạ biết. Tấm bảng của ông cắm ngay sân trước ai mà chả thấy.

- Để tôi điện thoại cho bà chủ. Bà ta tên là Đào.

Mười lăm phút sau Chiến ngừng xe trước căn nhà cũ kỹ. Sân trước cỏ dại mọc đầy, tường nhà tróc sơn loang lổ. Rõ rệt là căn nhà không được chăm sóc từ nhiều năm qua. Chiến xuống xe, leo lên mấy bực thềm, gõ mạnh vào cánh cửa cũ kỹ. Người đàn bà ra mở cửa ốm yếu và thấp bé với mái tóc bạc phơ. Đôi mắt của bà như sáng lên khi hỏi Chiến:

- Ông là ông Chiến?

- Dạ.

- Chắc ông muốn coi nhà? Ông Tuấn vừa điện thoại cho tôi.

- Dạ.

Bà chủ nhà bước lui vài bước:

- Mời ông vào.

Vừa bước qua ngưỡng cửa, Chiến vừa lấy khăn tay lau mồ hôi:

- Nóng quá!

Bà chủ thản nhiên:

- Tôi có pha sẵn một ít nước chanh để trong tủ lạnh. Chỉ có điều là ông không nên hi vọng là tôi sẽ bớt một xu cho ông.

Trong nhà tối tăm ẩm thấp với những cánh cửa sổ cũ kỹ đóng kín. Đồ đạc trong nhà có lẽ cũng cùng tuổi với chủ nhân. Bà chủ lặng lẽ bước tới ngồi lên cái ghế bành cũ, nét mặt hoàn toàn không cảm xúc.

Chiến nhìn quanh trước khi lên tiếng:

- Tôi vừa nói chuyện với ông Tuấn...

Bà chủ ngắt lời:

- Tôi biết! Chắc ông ta lại nói là căn nhà này không đáng giá $420,000 phải không? Nếu ông không đồng ý, xin ông cứ tự nhiên ra khỏi nhà. Tôi không bớt một xu.

Chiến hắng giọng:

- Dạ, tôi không biết là tôi có nên trả giá hay không. Tuy nhiên mình có thể thảo luận một chút.

Chủ nhân ngửa mình vào lưng ghế:

http://tieulun.hopto.org

- Ông muốn thảo luận điều gì xin cứ tự nhiên, nhưng đừng trả giá.

Chiến lại lau mồ hôi ướt đẫm trên mặt:

- Dạ... Tôi là dân buôn bán, còn độc thân. Tôi dành dụm được chút đỉnh và rất thích thành phố này sau khi có dịp đi ngang hồi mấy năm về trước nên tôi có ý định sẽ hồi hưu ở đây. Hôm nay nhân chạy ngang đây, tôi ghé vào văn phòng ông Tuấn hỏi xem ông có căn nhà nào vừa túi tiền hay không và ông ta gởi tôi tới đây. Không hiểu tại sao tôi cảm thấy thích căn nhà này ngay khi vừa bước vào cửa. Bởi thế tôi đề nghị bà nên bán với giá phải chăng.

- Giá phải chăng! Hừ, tôi đã nói ngay từ đầu là không có vấn đề trả giá rồi mà! Nếu ông không trả nổi giá tôi đòi, ông có thể tìm mua nơi khác.

Rồi chủ nhân đứng dậy lạnh lùng:

- Chào ông.

Chiến lúng túng:

- Thưa bà...

Chủ nhân vẫn lạnh lùng:

- Tôi xin nhắc lại là không có vấn đề trả giá. Tôi đã dặn đi dặn lại ông Tuấn hàng trăm lần rồi.

Chiến có vẻ bối rối:

- Thực ra thì... tôi không biết phải nói sao, nhưng... tôi đồng ý trả giá bà muốn.

Chủ nhân nhìn sững Chiến:

- Ông có chắc không?

- Chắc chắn! Tôi có đủ tiền. Nếu bà nhất định muốn bán với giá đó, tôi trả giá đó.

Khuôn mặt chủ nhân như dịu lại, nhưng đôi mắt bà như sáng lên:

- Có lẽ nước chanh đã đủ lạnh rồi. Để tôi lấy mời ông uống một chút cho đỡ khát.

Chiến đang lau mồ hôi khi chủ nhân trở lại với ly nước chanh mát lạnh. Chiến đỡ lấy uống một hơi gần nửa ly.

Chủ nhân lại ngồi xuống cái ghế bành. Lần này bà nói với vẻ trầm ngâm:

- Căn nhà này của gia đình tôi từ hơn một trăm năm nay. Tất cả những người trong nhà, ngoại trừ Long con trai tôi, đều ra đời trong căn phòng nhỏ kế bên nhà bếp. Chỉ có tôi là nhất định sanh Long tại nhà bảo sanh.

Bà chớp chớp đôi mắt, lúc này không còn trong sáng nữa:

- Tôi biết căn nhà này rất cũ. Ông Tuấn nói rằng căn nhà này còn bị mọt ăn nữa. Nhưng tôi vẫn thương căn nhà này. Chắc ông cũng hiểu?

http://tieulun.hopto.org

- Dạ!

- Ba của Long mất khi nó mới lên chín. Long bỏ thành phố này lên ở Sydney trái ý muốn của tôi! Nhưng nó cũng giống như các thanh niên thời nay, đầy tham vọng nhưng không biết hướng đi. Tôi không biết nó làm gì ở Sydney. Nhưng có lẽ nó thành công vì nó gởi tiền cho tôi đều đặn.

Bà đưa tay lên lau mắt:

- Tôi không gặp con tôi trong chín năm trời. Tôi buồn khổ lắm! Nhưng khi nó trở về, tôi còn buồn hơn... Nó về nhà vào lúc nửa đêm, mặt mày hốc hác, già hơn đến năm mười tuổi! Nó về nhà với một cái valise nhỏ màu đen. Khi tôi tính đỡ cho nó, nó hất mạnh khiến tôi suýt té. Tôi đưa nó vào giường như khi nó còn nhỏ, và tôi nghe nó rên rỉ suốt đêm. Sáng hôm sau nó nói rằng nó phải ra khỏi nhà trong vài tiếng đồng hồ để làm một cái gì rất quan trọng. Nó không cắt nghĩa gì thêm, chỉ xách chiếc valise đi. Chiều hôm đó nó trở về tay không, không có cái valise đen.

Đôi mắt Chiến như mở rộng:

- Thế nghĩa là gì?

- Tôi không biết. Nhưng tôi được người ta cho biết... Đêm hôm đó có người vào nhà tôi. Tôi không biết làm sao ông ta vào được. Tôi chỉ biết khi nghe tiếng ồn ào trong phòng con tôi. Tôi lắng nghe xem con tôi bị lôi thôi vì việc gì, nhưng chỉ nghe tiếng la hét và đe doạ... Rồi...

Bà già ngưng lại, đôi vai bà như xệ xuống: ... súng nổ. Khi tôi chạy sang, cửa sổ phòng con tôi mở toang, người lạ đã biến mất, và con tôi... thằng Long của tôi nằm dưới đất... Chết rồi!

Bà lắc đầu:

- Chuyện đó cách đây hơn ba năm rồi. Cảnh sát cho tôi hay rằng con tôi và người lạ mặt dính líu tới một vụ cướp... lên tới bạc triệu. Thằng Long ôm trọn số tiền toan chiếm lấy một mình. Nó giấu trong căn nhà này, mà cho tới bây giờ tôi vẫn không biết ở đâu. Người lạ mặt tới tìm nó đòi phần chia. Khi nó từ chối, ông ta bắn chết nó... thằng Long, con tôi...

Rồi chủ nhà ngước lên, nói thật chậm rãi:

- Đó là lý do tại sao tôi đăng bảng bán nhà đắt gần gấp đôi thực giá, vì tôi biết một ngày nào đó kẻ giết con tôi sẽ trở lại. Một ngày nào đó ông ta sẽ mua căn nhà mục nát này với bất cứ giá nào.

Bà ngưng lại một chút rồi nói bằng một giọng vô cùng thanh thản:

- Tôi chỉ cần kiên nhẫn đợi chờ với một ly nước chanh có pha thuốc độc...

Rồi bà tựa ngửa vào ghế nhìn Chiến với ánh mắt chợt như bừng sáng. Chiến

http://tieulun.hopto.org

run rẩy đặt cái ly không còn một giọt xuống bàn. Hắn không nghe rõ những lời nói cuối cùng của chủ nhân vì đôi mắt hắn đã trợn trừng, đầu hắn bật ngửa, tuy hắn vẫn cố lẩm bẩm:

- Nước... Nước... chanh... của bà... !!!!

HẾT

http://tieulun.hopto.org

Mẹ Ơi....!!!

Phan Đức Lộc

Dì vừa bước vào nhà tôi chưa tròn năm thì cha đột ngột qua đời sau một vụ tai nạn xe máy. Dẫu hãy còn son trẻ, nhưng dì vẫn quyết định không đi bước nữa, mà ở lại căn nhà cấp bốn cũ kỹ này để hương khói cho tổ tiên, cha mẹ và nuôi tôi ăn học nên người.

Có lần, khi đang ngồi cặm cụi ôn thi trong buồng, tôi nghe bà hàng xóm rủ rỉ với dì:

- Cô dại quá. Còn trẻ đẹp như vậy việc gì phải chịu cảnh góa chồng cho khổ thân ra? Làng bên có cậu Bách làm nghề thuốc Nam là cháu họ tôi, cũng đã góa vợ hơn bốn năm nay rồi. Để tôi giới thiệu cô cho cậu ấy.

Dì nhỏ nhẹ đáp lại:

- Dạ, cháu năm nay cũng ngoài ba mươi rồi, trẻ đẹp đâu ra nữa ạ bác? Kiếp này đành rằng cháu kém duyên vô phận. Nhưng may mắn vẫn còn cu Thiều bên cạnh. Cháu coi nó như con ruột của mình. Thế nên, cháu chả nghĩ đến chuyện tái giá nữa.

Kể từ ngày bố mẹ lần lượt ra đi, tôi lớn dần lên trong sự thương yêu, chăm sóc và chở che của dì. Rồi tôi đỗ cao đẳng mãi tận trong thành phố Hồ Chí Minh xa xôi. Hàng tháng, dì vẫn đều đặn gửi tiền chu cấp cho tôi học tập và sinh hoạt. Một năm tôi chỉ có cơ hội về thăm dì hai lần vào dịp hè và Tết Nguyên đán. Mỗi lần lén lút ngắm dì hái rau muống ngoài ao hay vo gạo bên giếng, tôi chợt nhận ra, hình như dì đang già đi theo năm tháng. Ngày xưa, dì đẹp lắm. Suối tóc dài vừa dày vừa mượt những hờ chảy tràn trên bờ vai mảnh dẻ để lộ bờ xương quai xanh thanh thoát. Làn da trắng hồng hay ửng lên mỗi khi đi nắng. Và nụ cười duyên luôn lộ ra hai lúm đồng chinh. Nhưng giờ đây, suối tóc ấy đang khô mòn dần vì sương nắng bao mùa khắc nghiệt. Làn da bớt mịn màng hơn và hằn in lên đó là những vệt nám, nếp nhăn, những đốm đồi mồi mờ ẩn. Duy chỉ có nụ cười của dì là vẫn vẹn nguyên và rạng rỡ như xưa.

Tôi biết, để có tiền gửi vào miền Nam cho tôi trọ học, dì đã phải buôn chải khắp ruộng đồng quê hương mà không quản ngại nắng mưa, gian khó. Ấy vậy mà mỗi khi tôi hỏi dì dạo này thế nào thì vẫn chất giọng dịu dàng ấy, dì trả lời bằng câu nói quen thuộc "mọi thứ vẫn bình thường con ạ" như một cách để làm yên lòng tôi. Những ngày về quê, sáng sáng, tôi phụ giúp dì kéo một xe cải tiến chất đầy rau muống ra chợ. Tôi cầm càng xe đi trước, dì đẩy theo sau. Dọc đường, tôi

http://tieulun.hopto.org

xởi lởi kể cho dì nghe chuyện học tập, chuyện đời sống sinh viên, thậm chí là cả chuyện về mối tình đầu của tôi nữa. Nghe xong, dì hiền từ nói: "Con cũng lớn rồi. Tương lai phía trước là do con lựa chọn và quyết định. Nên phải biết cân bằng mọi thứ".

Về thăm dì vài tuần, tôi lại phải nuối tiếc xách chiếc ba-lô chật ních quần áo, cá khô và gói xôi nếp lạc dì đã lom khom chuẩn bị từ buổi mờ sương, vào Nam tiếp tục học tập. Bao giờ cũng vậy, trước khi tôi lên tàu, dì luôn bịn rịn cầm tay tôi dặn dò đủ điều. Nhìn đôi mắt long lanh nước của dì, không kìm nổi lòng mình, tôi cũng quay mặt vào trong khóc thầm sụt sịt. Khi đoàn tàu từ từ lăn bánh, ngó qua cửa kính, tôi vẫn thấy cái dáng nhỏ gầy của dì đứng bên gốc xoan mọc cạnh ga tàu lặng lẽ dõi theo cho đến khi cả đoàn tàu chìm khuất trong cánh đồng ngút ngát mía đường. Lắm lúc thầm nghĩ, cuộc đời là những chuyến đi. Biết đến khi nào mới chạm chân tới đích?

*

Nghỉ giữa kỳ, tôi lại tranh thủ về quê thăm dì. Nói là về thăm dì chứ thực chất là về để xin dì tiền học phí. Dì đạp xe ra ga tàu đón tôi. Gặp lại dì, đầu tiên, tôi bỗng nhận thấy dì có một chút khang khác. Thì ra, hôm nay dì trang điểm. Làn da lộ lên một lớp phấn mỏng và đôi môi được đánh son hồng vừa đủ. Phải chăng hôm nay ở xóm có hội diễn văn nghệ? Tôi cảm thấy khá bất ngờ vì trước nay dì là một người giản dị, không thích son phấn, màu mè. Vả lại, từ ngày cha mất, chẳng bao giờ dì thiết tha tham gia vào các hoạt động như thế. Rồi, tôi tự nhủ, dì là phụ nữ, làm đẹp một chút thì có sao đâu?

Về đến nhà, sau khi thắp hương lên bàn thờ cha mẹ, tôi xuống bếp phụ dì nấu ăn. Đang làm cá ngoài giếng, dì nói vọng vào:

- Thiều ơi, đem cho dì cái nồi nhỏ đặt trên tấm giá gỗ.

Tôi "vâng ạ" rồi với tay lấy cái nồi nằm sâu phía trong góc giá gỗ, giữa một đống nồi xoong lỉnh kỉnh. Thấy nồi hơi nằng nặng, tôi mở vung ra. Không phải nồi cá mà là nồi thân đu đủ muối kho mắm.

Tôi hỏi.

- Dì ơi, những ngày qua dì ăn cơm với thân đu đủ kho mắm ạ?

Dì bối rối:

- Không… Không phải. Thân đu đủ non dì nấu cho con lợn nái già đấy. Ai lại đến mức phải đi ăn cái đó hả con!".

Như một thứ quy luật không thể làm trái, sau mấy ngày ngắn ngủi đoàn tụ với dì, tôi lại phải lên đường. Dì cầm bọc tiền gói kín trong chiếc khăn mùi-soa căn dặn tôi:

http://tieulun.hopto.org

- Đi đường dài lắm chuyện không ngờ tới, con phải cất giữ cẩn thận nhé!.

Dùng dằng bước lên tàu, tôi để lại đằng sau những giọt nước mắt luyến lưu…

*

Tôi vào học được hai tháng sau đợt nghỉ giữa kỳ ấy thì cô tôi điện thoại vào, giọng lanh lảnh:

- Dì Hài mày có mang rồi. Thiên hạ đang đồn ầm lên kia kìa. Nghe nói "tác giả" của đứa bé là gã Bách làng bên. Bởi vì trước đó, người ta thấy dì mày hay lui tới nhà ông ấy.

Trước những lời "tố cáo" chua ngoét ấy của cô, tôi chỉ biết đáp lại một tiếng "dạ" đầy ngao ngán.

Tắt điện thoại, ngồi thụp xuống chiếc giường bộn bề sách vở, tôi thầm hỏi, lẽ nào dì đã tìm được một người đàn ông khác? Thảo nào mà cái lần ra đón tôi ở ga tàu, dì đánh phấn tô son điệu đà như thế. Bất chợt, tôi nhớ đến câu chuyện của dì và bà hàng xóm trong buổi tối cách đây mấy năm. Hồi ấy, dì bảo sẽ ở vậy để nuôi nấng, chăm lo cho tôi, thế mà... Có một thứ cảm giác khó tả trào lên nơi lồng ngực tôi nghèn nghẹn. Liệu rằng dì sẽ bỏ rơi tôi để đi tìm một hạnh phúc mới? Tự dưng, tôi giận dì. Nhưng rồi tôi nghĩ lại, dì năm nay mới ba lăm tuổi, dì có quyền khát khao và mơ về một tổ ấm cho riêng mình. Điều đó có gì là sai trái?

Tôi gọi điện về hỏi thăm sức khỏe dì, tuyệt nhiên không đả động đến cái vấn đề mà cô tôi vừa "tố cáo".

Dì bảo:

- Con cứ yên tâm. Dì vẫn khỏe. Mọi thứ ở nhà bình thường con ạ.

Ngày trước, những cuộc điện thoại của tôi và dì có khi kéo dài đến cả tiếng đồng hồ, nhưng chẳng hiểu sao, lúc này đây, ngôn từ trong cổ họng tôi dường như đang đóng băng lại. Viện lý do bận đi học thêm, tôi trả lời vắn tắt những lời hỏi han ân cần của dì, rồi kết thúc cuộc trò chuyện bằng một câu đầy dụng ý: "Dì nhớ bồi bổ nhiều vào nhé!". Nói xong câu ấy, tôi thấy mình thật ích kỷ.

*

Sau khi trả tiền cho bác xe ôm xong, tôi vội vã chạy vào bệnh viện. Dì tôi đang nằm thoi thóp trên giường bệnh. Mở hé ánh mắt nhìn tôi, dì mấp máy miệng như muốn nói một điều gì đó những không thể cất nên lời. Bụng dì đã lùm lùm nhú lên trong lớp áo cũ sờn. Sắc diện của dì xuống cấp trầm trọng. Làn da vàng vọt, nhăn nheo. Hai gò má nhô lên hốc hác… Bên cạnh dì là bà hàng xóm và một người đàn ông đứng tuổi, tôi đoán đó là "gã Bách" trong câu chuyện của cô tôi hôm nào. Nắm chặt lấy bàn tay gầy guộc, sần sùi của dì, tôi òa khóc:

http://tieulun.hopto.org

- Con đã về với dì đây.

- Hãy bình tĩnh, cháu!

Bà hàng xóm vỗ về. Tôi hoảng hốt hỏi:

- Bà ơi, dì cháu bị làm sao vậy?

Bà nhìn sang người đàn ông nói nhỏ:

- Bách ơi, cháu ngồi đây trông nom cô Hài để cô với thằng bé ra đây có chút việc.

- Cách đây khá lâu, biết dì cậu bị đau dạ dày, tôi dẫn cô ấy sang nhà thằng Bách, cháu tôi, người đang ngồi chăm sóc dì cậu trong kia, để bốc thuốc Nam - bà vừa bỏm bẻm nhai trầu kể chuyện, vừa chỉ tay vào phía căn phòng dì tôi đang nằm. Nhưng do bệnh tình của cô ấy kéo dài khá lâu nên thuốc Nam không phát huy tác dụng. Đến lúc, quan sát sắc mặt, biết bệnh tình của cô ấy đã trở nên nghiêm trọng, tôi bảo cô ấy nên đến bệnh viện khám xem sao thì cô ấy nói rằng cảm thấy trong người vẫn khỏe.

Bà hàng xóm bỗng ngưng kể một lát rồi nhìn về phía xa xăm. Tôi sốt sắng:

- Rồi sao nữa ạ bà?

- Dì cậu ăn uống rất đạm bạc, kham khổ để cố dành dụm tiền cho cậu đóng học phí. Cô ấy bảo khi nào lo xong chuyện học hành cho cậu thì cô ấy mới đi khám sau. Để rồi, bệnh cứ nặng dần thêm, do dạ dày không tiêu hóa được, bụng cô ấy cứ chướng to lên bất thường. Nhưng không ngày nào cô ấy cho phép mình ngơi nghỉ tay chân. Sáng hôm rồi, khi đang kéo xe rau ra chợ bán, đi đến đoạn đường vắt qua làng bên, cô ấy đột nhiên ngất xỉu. Lúc đó, tôi cũng đi bên cạnh, nên đã kịp thời gọi điện cho thằng Bách phóng xe ra chở cô ấy xuống bệnh viện.

- Bác sỹ bảo dì cháu bị làm sao vậy bà?

Bà hàng xóm ấp úng:

- Cô ấy… Cô ấy bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối. Bệnh tình diễn biến như cơn lốc. Sự sống của cô ấy bây giờ chỉ còn tính được bằng phút, bằng giờ…

Không kịp nghĩ ngợi gì nữa, tôi chạy ào vào trong phòng bệnh. Đúng lúc vừa khám cho dì xong, bác sĩ bước ra, khe khẽ lắc đầu:

- Mấy ngày qua cô ấy đã gắng gượng hết sức rồi…".

Nhìn gương mặt tái nhợt của dì, lòng tôi quặn lại, nhói đau. Tôi chợt thấy lương tâm mình cắn rứt vô cùng. Giờ đây tôi mới kịp vỡ lẽ ra rằng cái hôm dì đánh phấn không phải là vì muốn làm đẹp mà là để che giấu bệnh tình đang biểu lộ trên nét mặt của mình. Tôi dang tay ôm choàng lấy dì. Hơi thở dì thều thào, yếu ớt. Dì vẫn cố mở mắt thật to nhìn tôi như đang chờ đợi một điều gì đó. Tôi cố nén những giọt nước mắt sắp chực trào ra để dì thấy tôi đã trở nên cứng cỏi hơn.

http://tieulun.hopto.org

Và ngay lúc ấy, từ thẳm sâu trong tâm khảm, tôi thốt lên hai tiếng:

- Mẹ ơi!!!

http://tieulun.hopto.org

Lời Nói Dối Ngọt Ngào

Thế Duyên

Một nửa sự thật không phải là sự thật. Nếu ai đó có thể nhìn thấy mình qua câu chuyện ngắn này thì tôi chỉ có thể nói một lời xin lỗi

Đó là một buổi sáng của ngày VALENTIN. Tôi ngồi nhà nhâm nhi chén trà . Đột nhiên có tiếng chuông cửa. Tôi đứng dậy đi ra mở cửa và thấy một cô gái trẻ đứng đợi. Thấy tôi, cô gái lễ phép cúi chào.

-Thưa bác, bác cho cháu hỏi đây có phải là nhà bác Duy không ạ?

-Ừ ! Là bác đây! Có việc gì đấy cháu?

Cô gái không trả lời ngay vào câu hỏi của tôi, cô chăm chú quan sát tôi từ đầu đến chân và trong đôi mắt của cô bé tôi nhận thấy một nỗi thất vọng đen kịt. Phải một lúc khá lâu cô bé mới nói.

-Cháu là bạn của No One

-No One nào?

Tôi hỏi lại hết sức ngạc nhiên. Nét mặt cô gái càng tỏ ra thất vọng hơn. Cô bé ngần ngừ một lúc rồi nói.

-Có lẽ là cháu nhầm. Xin lỗi bác !

Nói rồi, cô bé cúi chào và quay người bỏ đi, tôi cũng đóng cửa quay lại với buổi trà sáng của mình. Vừa ngồi xuống nâng chén nước lên chưa kịp uống thì lại có chuông cửa. Tôi bực mình lẩm bẩm.

-Đúng là ma ám. Mất cả ngon.

Đi ra mở cổng, tôi lại gặp đúng cô bé lúc nãy. Hình như là cô bé ấy biết mình có lỗi, cô bé tươi tình nhìn tôi cười thay cho lời chào.

-Cháu xin lỗi bác ! Bác làm ơn cho cháu hỏi : Bác có phải là tác giả của truyện ngắn « Lễ máu » không ạ ?

Tôi hơi ngạc nhiên. Trong cuộc đời cầm bút của mình, tôi đã nhận được nhiều những bức thư điện tử, nhiều cuộc điện thoại , thậm chí có cuộc điện thoại gọi vào một hai giờ sáng vì người gọi ở tận bên Mĩ. Họ gọi vì không nghĩ rằng lúc này đã là quá nửa đêm ở Việt nam để chia sẻ một điều gì đó hoặc chúc mừng nhân một truyện ngắn hay một bài viết hay vừa đăng. Nhưng đây là lần đầu tiên một độc giả tìm đến tận nhà. Điều đó làm tôi vui sướng và có đôi chút tự hào. Tôi gật đầu

-Đúng rồi! Cháu vào nhà đi.

Tôi mở rộng cửa, hơi tránh sang một bên mời người bạn đọc nhỏ tuổi của tôi

vào nhà. Chúng tôi ra ngồi ở bàn uống nước. Hình như cô bé đang phải đấu tranh dữ dội với một điều gì đó trong lòng. Cô bé không nói gì cứ im lặng đăm đăm nhìn vào chén nước cầm trên tay. Tôi chợt hiểu: Cô bé này đến đây không chỉ vì văn chương mà là còn vì một điều gì đó nữa nên tôi cũng im lặng kiên nhẫn chờ đợi.

Nhìn cái vẻ thất vọng dù đã cố gắng che dấu nhưng vẫn hiện rõ trên nét mặt và sự tư lự trong đôi mắt cô gái, tôi linh cảm thấy có một điều gì đó rất hệ trọng sắp sửa xảy ra với cuộc đời tôi.

-Cháu là bạn của No One ! –Cô bé nhắc lại một lần nữa. –Và cháu cũng không biết rằng cháu làm điều này có đúng hay không? . No One rất muốn được gặp bác trước khi chết!

Tôi lạnh người. Trong tôi rưng rưng một nỗi xúc động. Trong cuộc đời cầm bút, tôi đã chia sẻ niềm vui, nỗi đau với biết bao con người là bạn đọc của tôi và ít nhất một trong số những người đó đã nhớ đến tôi trước lúc ra đi. Vậy nên trách nhiệm của tôi, với tư cách một người cầm bút lại trở nên vô cùng nặng nề. Tôi phải làm sao đó để người bạn đọc chưa biết mặt của tôi có thể thanh thản từ bỏ thế giới này. Tôi bảo với cô bé

-Thú thật với cháu bác không biết No One là ai cả. Vậy nên để làm cho bạn cháu có thể thanh thản trước lúc ra đi bác cần biết những thông tin về bạn cháu.

Cô bé ngạc nhiên.

- Bác không biết No One? –Cô bé hỏi lại. Im lặng một lúc rồi cô bé tiếp tục. --Thế mà khi bạn ấy kể chuyện cho cháu, cháu cứ nghĩ là hai người phải thân thiết với nhau lắm.

Tôi có cảm giác xấu hổ với cô bé vì cái tình cảm hời hợt của mình. Nhưng biết làm sao được! Tôi sinh hoạt trên khá nhiều diễn đàn văn học, làm sao tôi có thể nhớ hết những người đã từng yêu quý mình?

-Cháu có thể cho bác biết No One sinh hoạt ở diễn đàn nào được không?

-Diễn đàn văn học trẻ cách đây hai năm.

Tôi à lên một tiếng. Bây giờ thì tôi nhớ ra rồi. Tôi hấp tấp hỏi cô bé.

-Có phải No One là chồng của Bến Lặng không ?

Cô bé kinh ngạc nhìn tôi.

-Sao lại là chồng của Bến lặng được ! No One là con gái.

Tôi lặng người. Trời ơi! Em đã nói dối tôi

*

* *

Khi tham gia vào mạng, mỗi người đều có một mục đích riêng, có người vì

http://tieulun.hopto.org

nhu cầu giao lưu, kết bạn nhưng cũng không ít người vào mạng với mục đích tìm kiếm cho mình một tình cảm khác giới nó cao hơn tình bạn nhưng lại không thể nói đó là tình yêu. Nó là tình cảm gì? Chịu! tôi không thể nói rõ ra được . Nó hư ảo nhưng có thật. Nó không mạnh mẽ như tình yêu nhưng nó vẫn đủ sức nâng ta bay lên trên cái hiện thực cằn cỗi và thậm chí là quá đau khổ mà ta đang tồn tại. Và tôi là một con người như thế.

Tôi là một người cầm bút. Cái tôi cần là cảm xúc và tôi biết khi có một người có thể cho tôi cái cảm xúc khiến ngòi bút tôi bay lên thì có nghĩa là tôi cũng cho người đó một cảm xúc giống như vậy. Và đó là một sự lừa dối. Ý nghĩ này đã hành hạ tôi khiến nó đã phải bật ra trong một bài thơ. Bài "Em" đăng trên diễn đàn văn học trẻ

Có lỗi không em nhỉ?
Khi tôi làm em mơ
Em thấy đời đẹp quá
Muốn bay lên cùng thơ

Bài thơ đăng lên và tôi đã nhận được câu trả lời. Một cô bé đã viết

" Thưa thầy! Thầy không có lỗi mà ngược lại, em nghĩ rằng sẽ có nhiều người phải biết ơn thầy vì thầy đã cho họ một cơ hội để được mơ"

Nhận được câu trả lời, tôi yên tâm hẳn. Nhưng tiếng "Thầy" của cô gái làm cho tôi bứt rứt không yên. Tôi không phải là giáo viên. Nghề nghiệp và tuổi tác của tôi, tôi không dấu diếm mà nói rất rõ trong mục hồ sơ của mình. Vậy sao cô gái ấy lại gọi tôi bằng "Thầy"?

Tôi bèn nhắc nhở cô gái. "Tôi không phải là giáo viên cô bé ạ" Tôi không dám dùng từ "Em" mặc dù rất muốn vì khi đọc hồ sơ của cô gái tôi biết cô ta mới chỉ hai tư tuổi và câu trả lời của cô gái khiến tôi sững sờ . Một cái mặt cười và một dòng chữ "Gọi bằng thầy để có thể xưng là em". Một tình cảm lạ lắm trỗi dậy trong tôi khi đọc được dòng chữ ấy. Cô gái ấy đã biết tôi bao nhiêu tuổi nhưng vẫn muốn được xưng là "Em" . Một chén rượu ảo cũng vẫn có thể khiến cho ta say.

Tình cảm của chúng tôi cứ thế phát triển, không ồn ào. Cả hai chúng tôi đều cố gắng kìm giữ để không bộc lộ ra trên diễn đàn. Tôi gọi em là cô bé xưng tôi, còn em gọi tôi bằng thày xưng em. Đứng đắn và mực thước. Cho đến một hôm, qua đường thư riêng tôi nhận được một lời đề nghị gặp mặt. Em viết

"Em có một việc về gia đình không biết phải giải quyết như thế nào. Thầy là người từng trải nên em muốn gặp thày để xin ý kiến có được không ạ? Nếu được thì chín giờ sáng chủ nhật này thầy đến quán cà phê …….

http://tieulun.hopto.org

p/s Suýt quên! Nếu đến chín rưỡi mà thầy không thấy em đến thì có nghĩa là em mắc bận không thể đến được và thầy cho em xin lỗi"

Tôi đã mỉm cười hình dung ra cái ngây thơ non nớt của một cô bé chưa từng trải qua cái dòng tái bút của mình. Tôi biết, gia đinh em chẳng có chuyện gì cả . Em chỉ bịa ra lí do để có thể gặp tôi . Và điều này mới là quan trọng: Chính em cũng chưa thể xác định được cho mình có nên đến cái quán cà phê đó vào chủ nhật tới hay không. Còn tôi, tôi đã xác định được ngay cho mình. Tôi sẽ không đến. Tôi đã có gia đình và tôi cần một cảm xúc để cầm bút chứ không cần một mối tình như bao kẻ đàn ông đang lần mò trên mạng khác. Tôi đã khéo léo kiếm cớ từ chối. Em im lặng và một thời gian dài em không giao lưu với tôi nữa tuy nhiên em vẫn sinh hoạt trong trang văn học ấy.

Bẵng đi chừng khoảng ba tháng, lần ấy, tôi có viết một bài bình. Bài đăng lên hôm trước thì hôm sau tôi nhận được dòng phản hồi từ em. Em viết

" Thầy viết Bình hay thật đấy. Em rất thích đọc những bài bình của thầy, có khi còn thích hơn cả những truyện mà thầy viết. Thầy có thể vì em mà bình bài thơ Hoa Huệ của Bế kiến Quốc được không ạ?"

"Thầy có thể vì em" Cái cách nói mạnh bạo ấy khiến cho tôi sợ. Không phải là sợ cho tôi mà là tôi lo sợ cho em. Một sức mạnh nào đó trong em đã thôi thúc khiến em có thể bước qua cái ranh giới vô hình mà con người đã tạo ra từ ngàn đời. Tôi biết bài thơ "Hoa huệ" của Bế Kiến Quốc. Đó là một bài thơ hay và rất dễ bình vì người viết đã để lại rất nhiều khoảng trống cho sự liên tưởng. Nhưng tôi không thể bình bài thơ đó vì nếu bình sẽ động chạm rất nhiều đến những tình cảm mà em dành cho tôi. Và tôi hiểu :Đấy chính là lí do để em đề nghị tôi bình bài thơ này . Tôi đã không thể viết bài bình. Thay vào đó tôi viết một bài thơ "Sợ" đăng lên trang của mình. Trong đó có câu.

……

Một nỗi sợ màu đen

Nhấn chìm đời ta xuống

" Bông huệ trắng và bức tường cũng trắng"

Còn màu đen là nỗi sợ đó em

Một nỗi sợ màu đen

Giữ cho đời em trắng

Bài thơ đăng lên và tôi cứ áy náy mãi. Tôi cứ tự trách mình sao tôi lại gieo vào em một mầm xanh của sự không tưởng.

Hai hôm sau, trong hòm thư của tôi có một bức thư xin lỗi. Bức thư viết

Kính gửi bác Duy!

http://tieulun.hopto.org

Cháu là No One là chồng của Bến lặng. Theo lời xui của vợ cháu, cháu đã đóng giả là nữ để trêu đùa bác cho vui. Không ngờ cái trò tinh nghịch dại dột của cháu đã khiến cho bác phải nặng lòng. Xin bác hãy tha lỗi cho cháu. Dù sao tuổi của cháu chắc cũng chỉ bằng tuổi của con bác. Vợ cháu sắp đẻ nên chắc thời gian tới cháu bận chăm sóc vợ con mà không thể vào diễn đàn được. Cháu mong bác lượng thứ

Và từ đấy, cái tên No One biến mất khỏi diễn đàn. Tôi nhẹ cả người và cái tên No one chìm vào quên lãng trong tôi. Thế mà bây giờ

*

* *

-Thế bạn cháu nhờ cháu đến đây tìm bác à?

Tôi hỏi cô gái. Cô bé lắc đầu.

-Dạ, không ạ. Tối qua cháu ở trong viện với bạn ấy. Bạn ấy có kể cho cháu nghe về bác. Bạn ấy còn bảo : "Tớ chỉ ước gì có thể nhìn thấy anh ấy trước lúc ra đi". Thế là cháu quyết định đến đây.

-Cái gì! –Tôi kêu lên thoảng thốt. --Bạn cháu gọi bác là anh? Cháu có nghe nhầm không đấy?

Cô gái nhìn tôi lắc đầu khẳng định.

-Không! Cháu không thể nghe nhầm được.

Tôi chợt hiểu ra nguyên nhân của cái vẻ thất vọng đen kịt của cô bé lúc mới gặp tôi. Chính điều đó khiến cho tôi lưỡng lự. Cô gái đó yêu tôi! Tôi chắc thế. Một tình yêu đơn phương vậy thì một người như tôi khi đến gặp liệu có mang lại cho cô gái ấy một niềm vui trước khi rời bỏ thế giới này hay lại chỉ mang đến cho cô gái một nỗi thất vọng tràn trề ?

-Thế thì có lẽ bác không nên đến gặp bạn cháu. Bác không thể để cho bạn cháu mang đi theo một nỗi thất vọng khi ra đi cháu ạ. Bác rất tiếc!

-Vâng! Cháu cũng nghĩ thế. –Cô bé thú nhận. --Bạn ấy chưa hề biết yêu. Mới học xong năm thứ ba đại học thì phát hiện ra mình mắc bệnh ung thư máu và nằm viện từ bấy đến giờ. Bác chính là mối tình đầu của bạn ấy. Hay là….

Đang nói, đột nhiên cô bé dừng lại. Hình như có một ý tưởng nào đó chợt lóe lên trong đầu cô bé.

-Hay là sao? Cháu cứ nói tiếp đi.

Lưỡng lự một lúc rồi cô bé mới nói.

-Hay là bác có thể nhờ con trai bác đi thay bác được không ? Dù sao thì bạn cháu vẫn chưa biết mặt bác mà. --Giọng cô bé bỗng trầm hẳn xuống. –Con gái chúng cháu người nào cũng mang trong lòng một giấc mơ hoàng tử cưỡi con

http://tieulun.hopto.org

bạch mã. Nếu như có thể để cho bạn cháu ra đi với một giấc mơ hoàng tử thì tốt biết bao.

Tôi suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

-Không được đâu cháu. Để bác cho cháu xem cái này.--Tôi lấy máy tính, mở cho cô bé xem cái bức thư xin lỗi. –Nhưng bác có thể là nhờ người khác không trẻ nhưng cũng không quá già, trông phong độ, đóng giả làm bác đến gặp bạn cháu. Mai cháu đến đây đưa người ấy đi.

Tôi tìm ngay được người đóng thế cho mình. Cẩn thận hơn, tối hôm đó tôi bắt người đóng thế mình đọc những bài viết và những trao đổi của tôi với em trong thời gian đó. Sáng hôm sau, cô gái ấy lại đến đưa người đóng thế đi. Tôi ngồi nhà chờ đợi và thầm cầu mong cho kế hoạch của mình thành công. Hãy tha thứ cho anh ! Em hãy ra đi với một giấc mơ hoàng tử.

Chỉ một lúc sau, người đóng thế của tôi đã quay trở về.

-Sao ! Ổn chứ ? Cô bé có vui không ?

Tôi hồi hộp hỏi. Bạn tôi lắc đầu.

-Chỉ mới nói được câu hỏi thăm thì cô ta đã bảo ngay ; « Anh về đi ! Em cám ơn nhưng anh không phải là anh ấy ».

Tôi chết lặng. Trời ơi ! Lòng tốt vô tình đã trở thành tội ác. Sao tôi có thể để cho em ra đi mang theo một nỗi hoài nghi về tình yêu của con người. Tôi cứ hình dung ra cái cảnh ở trên kia, em đặt cái tình yêu dối trá của tôi ra trước mặt Đức Chúa Trời và chất vấn Người.

-Sao người lại cho thể tạo ra một thứ tình yêu dối trá cho con người ?

Tôi quyết định đến bệnh viện.

Tôi gọi điện cho bạn em hỏi số giường, số phòng. Khi bạn em nói.

-Để cháu ra ngoài cổng bệnh viện đón bác thì tôi vội vàng nói.

-Cháu đừng ra , cháu cứ ở cạnh bạn cháu. Bác muốn dành cho bạn cháu một hạnh phúc bất ngờ.

Tôi mua một túm huệ trắng nhưng chỉ chọn lấy một cành huệ đẹp nhất. Em kia rồi ! Xanh xao và mảnh mai . Em nằm nghiêng ngoảnh mặt ra phía cửa ra vào như đang ngóng đợi. Em đợi gì ? Đợi những thiên thần nhỏ bé đến đưa em lên thiên đàng hay đợi hình bóng của một chàng hoàng tử bỗng hiện ra bên khung cửa ? tôi bỗng thấy thương em quá. Và tôi cũng bỗng thấy giận cho cái hình dáng già nua của tôi quá . Tôi cầm nhành huệ tiến thẳng lại phía em. Em nhận ngay ra tôi. Vì sao ? Tôi không biết ! Vì linh cảm của tình yêu hay vì nhành hoa huệ ?Tay em vươn ra phía tôi, nhổm người định ngồi dậy

-Thầy !

http://tieulun.hopto.org

Tôi dùng tay giữ em ngăn không cho ngồi dậy, đặt nhành huệ vào tay em, nhìn thẳng vào mắt em hơi mỉm cười và nói với một giọng điềm tĩnh.

- -Em không thể gọi tôi một tiếng « Anh » được sao ? Tôi muốn nghe một tiếng "Anh" chứ không muốn nghe tiếng "Thầy" của em

Mặt em từ từ hồng lên. Chao ôi ! Cái màu hồng của tình yêu xua tan đi cái màu xanh của bệnh tật.

Tôi nhẹ nắm lấy tay em . Em im lặng để im bàn tay gày gò xanh rớt trong tay tôi. Đột nhiên em đọc hai câu thơ của bài " Sợ" khi xưa.

Bông huệ trắng và bức tường cũng trắng

Còn màu đen là nỗi sợ đó em

Tôi mỉm cười, cầm nhành huệ từ tay em dơ ra phía bức tường và bảo.

-Em nhìn xem ! Bông hoa huệ này không có bóng.

Em quay người lại nhìn theo hướng nhành hoa. Bức tường trắng tinh, bông hoa huệ trắng tinh và quả thật không có bóng hoa trên tường. Nước mắt em bỗng trào ra, em thầm thì.

-Nghĩa là không còn nỗi sợ phải không anh ?.

Tôi im lặng gật đầu. Em cũng Im lặng rất lâu, mắt đăm đăm nhìn vào nhành hoa huệ . Rồi em quay lại, nhìn thẳng vào tôi. Ôi đôi mắt! Một khoảng trời giông bão. Tôi như thấy một điều gì đó đang cuộn trào, sôi sục trong đôi mắt ấy. Lại như nhìn thấy một đốm sáng đang khắc khoải cháy trong sâu thẳm âm u.

- Hôm nay là ngày lễ tình nhân. Em rất muốn được nghe câu "Anh yêu em"! Anh--Giọng em nghẹn lại.—Anh có thể tặng cho em lời nói dối ngọt ngào đó được không?

Một cơn đau từ từ dâng lên bóp nghẹt con tim tôi. Tôi nắm lấy vai em, nhìn sâu vào đôi mắt ấy.

-Em hãy nhìn vào mắt anh đi. Đây không phải là một lời nói dối.

Chúng tôi nhìn vào mắt nhau. Cơn bão trong đôi mắt em đã tan. Một khoảng trời bình lặng, mênh mang hi vọng và chờ đợi

Tôi cúi xuống khẽ luồn tay qua người ôm lấy em, thầm thì vào tai em một lời nói chân thật từ con tim rớm máu của mình

"Anh yêu em"

Em hơi ngửa mặt ,mắt từ từ nhắm lại, môi hé mở. Đôi cánh tay em vòng qua cổ tôi riết chặt . Tôi đặt lên môi em một nụ hôn ngọt ngào. Nước mắt tôi trào ra nhỏ xuông môi em một giọt bỏng dãy. Vòng tay của em bỗng lỏng ra, nhành hoa huệ rơi xuống gối và tôi còn nhớ mãi làn môi đang hé mở phảng phất một nụ cười cùng em bay lên Thiên đường

http://tieulun.hopto.org

Hà nội 28 tết ất mùi
Hoa huệ
Hoa huệ trắng. Và bức tường cũng trắng.
Sao bóng hoa trên tường lại đen ?
Em đừng nhìn đi đâu nữa em
Anh không biết vì sao anh có lỗi
Nhưng mãi mãi vẫn còn câu hỏi:
Sao bóng hoa trên tường lại đen...
Bế Kiến Quốc

http://tieulun.hopto.org

Có Những Niềm Đau

Thế Duyên

Phần 1 :

Hắn đứng trước ngôi biệt thự trên đường Trần Cao Vân, qua cánh cổng sắt nhìn vào trong hắn thấy căn nhà đẹp quá, nhưng cây kiểng được cắt tỉa tỉ mỉ, những chậu hoa đang khoe sắc, dưới cái nắng chói chang của thành phố nhưng nhìn vào trong hắn cảm thấy thật mát mẻ - Hắn đang lữơng lự không biết có nên bấm chuông gọi cửa hay là bỏ đi, bỗng có tiếng hỏi sau lưng :

- Cậu tìm ai đó ???

Hắn giật mình quay lại, một người đàn bà mặc quần đen áo bà ba tay xách chiếc giỏ đầy thức ăn đang đứng sau lưng hắn; Hắn vội lên tiếng :

- Thưa Dì! cháu đọc báo thấy ở đây cần người dạy kèm nên cháu đến xin việc

- Vậy cậu đợi chút nhen; Nói xong bà ta mở cổng bước vào rồi đóng cổng lại.

Hắn đứng đó nhìn quanh quẩn và trong lòng lo lắng không biết có được nhận hay không vì dạo này hắn túng quẩn quá, người anh tinh thần thường giúp đỡ hắn thì đang bị bịnh mà hắn thì không muôan làm phiền anh ấy cộng thêm sắp sửa đầu tháng đủ mọi thứ đều phải chi dùng, đang miên mam suy nghĩ thì tiếng người đàn bà lúc nãy vang lên :

- Mởi cậu vô đây

Nói xong bà mở hé cổng sắt cho hắn bước vào xong đóng cổng lại và đi trước, hắn bước theo sau và lễ phép hỏi :

- Thưa Dì! ở đây cần dạy kèm mấy người ạ

- À, nhà này có hai cô, cô hai đang học lớp 10, còn cô ba lớp tám, tui cũng không biết nữa, chút xíu cậu gặp bà chủ mà hỏi; giọng bà rất nhà quê nhưng trong giọng nói thật là hiền từ khiến hắn cũng bớt lo lắng

- Cậu ngồi đây đợi nghen, tui vô thưa bà chủ hay

Hắn " dạ" nhỏ rồi ngồi nép xuống chiếc ghế gần đó và đưa mắt nhìn quanh phòng khách thật là tráng lệ với đầy đủ tiện nghi của một gia đình giàu sang; chợt hắn nghe tiếng tằng hắng ở phiá cửa hông, hắn vội vàng đứng dậy và nhìn về hướng đó, hắn thấy một thiếu phụ mập mạp, da dẻ trắng hồng mặc bộ đồ xoa màu xanh thẳm đang bước ra, hắn vội cúi đầu chào :

- Thưa bà! cháu đến xin dạy kèm

Người đàn bà chưa thèm trả lời, bà từ từ đi đến và ngồi xuống chiếc ghế xa lông đối diện hắn và khẽ gật đầu ra hiệu cho hắn ngồi xuống, hắn khép nép ngồi

xuống chiếc ghế lúc nãy, người đàn bà cũng chưa thèm lên tiếng chỉ chăm chú nhìn hắn như để nhận đánh giá một điều gì, trong ngôi nhà thật là yên lặng, hắn ngồi đó với những lo âu trong lòng vì không biết có được nhận hay không hay cũng như các chỗ khác khi hắn đến đều bị từ chối; Một lúc lâu sau bà ta mới lên tiếng :

- nhà cậu ở đâu ?

- Thưa bà! nhà cháu bên Phú Nhuận, hắn lễ phép trả lời

- Cậu học tới lớp mấy ???

- Thưa bà, cháu năm nay học lớp 12; Trả lời xong câu đó hắn chợt nhìn thấy ánh mắt bà ta lộ vẻ thất vọng nhưng chỉ trong thoáng chốc bà ấy hỏi lại hắn :

- Cậu mới lớp 12 thì làm sao dạy kèm nổi ???

Lòng tự ái của hắn nổi lên, lúc đó hắn quên hết tất cả những gì thiếu thốn đang chờ trước mắt hắn và hắn bình tĩnh trả lời :

- Thưa bà, cháu xin lỗi bà cho cháu được nói, vừa nói hắn vừa nhìn thẳng vào mặt người đàn bà, nhìn thấy ánh mắt hắn bà ta có vẻ bối rối và giọng dịu xuống :

- Được cậu cứ nói

- Thưa bà, theo cháu nghĩ, cháu hiện đang học lớp 12, những lớp nhỏ hơn cháu mới vừa học qua cho nên những môn học cháu đều cón nhớ, cháu có thể kèm các lớp nhỏ hơn cháu được, xin lỗi bà, cháu không dám quơ đũa cả nắm nhưng những người đang học Đại học hoặc tốt nghiệp Đại học rồi có khi họ không còn nhớ đến các môn học của các lớp nhỏ đâu trừ các Giáo sư dạy chuyên nghiệp, cho nên cháu có thể khẳng định với bà là cháu có thể dạy kèm được - Hắn nói bằng giọng nói đầy tự tin.

Sau một lúc suy nghĩ, bà ta gật đầu và nói :

- Cậu nói vậy tôi nghe cũng có lý, như vậy đi, được rồi, tôi nhận cậu đến dạy kèm cho hai đứa con tôi, một đứa đang học lớp 10 một đứa lớp 8, vậy bắt đầu thứ hai tuần sau cậu đến dạy kèm cho tụi nó; Tui quyết định như vầy, cậu dạy tuần ba buổi thứ hai, tư, sáu, từ 6 giờ tới 8 giờ, lương tháng tôi trả đổ đồng hai đứa là 10.000 đồng một tháng, vậy cậu thấy sao; chưa dứt lời bà lại lên tiếng tiếp :

- Á mà tui nói để cậu rõ nghen là dạy phải đúng giờ và không có được nghỉ ngang xương đó, nếu cậu đồng ý thì thứ hai tuấn sau bắt đầu

Lòng hắn bây giờ vừa mừng vừa lo, mừng vì hắn đã kiếm được chỗ làm nhưng hắn lo là một tháng chỉ có 10.000 đồng bạc làm sao đủ chi phí; tuy nhiên trong lòng hắn tự nhủ " thôi rán chịu" còn những ngày còn lại hắn sẽ cố gắng tìm thêm công việc khác nên hắn vội trả lời :

- Thưa bà, cháu xin nghe lời bà

http://tieulun.hopto.org

- Như vậy được rồi; rồi bà lên giọng :
- Dì Hai đâu? ra mở cổng cho cẩu về
Hắn vội đứng lên
- Thưa bà cháu về
Rồi lững thững bước ra đường

Phần 2 :

Trong căn nhà nhỏ bên hông chợ Phú Nhuận, khi tên đàn em đưa hắn vào thì cuộc họp cũng vừa chấm dứt, ngồi quanh bên giường là 5 tên đàn em thân tín. Đại ca là một thanh niên khoảng 28 tuổi, tướng cao lớn, mặc dù còn đang bịnh nhưng nhìn phong độ anh rất đẹp trai, anh đang nằm trên giường và với giọng nói thật trầm ấm :

- Như vậy là xong, các chú còn thắc mắc gì không ???
- Thưa không Đại ca; cả năm cái miệng cùng lên tiếng
- OK, tốt, các chú cứ thế mà làm; giọng anh ra lệnh một cách dứt khoát và ngước nhìn hắn, anh đưa tay lên vẫy
- chú lại đây, sao đến trễ vậy ???
- Thưa Đại ca; hắn vội lên tiếng nhưng chưa dứt lời đã bị anh ngắt lời :
- Anh đã nói với chú bao nhiêu lần, anh là Đại ca tụi nó chứ không phải là chú, chú cứ gọi anh là anh, chú có hiểu không ?
- Thưa anh em hiểu !!!
- chú ngồi xuống đây
- Vâng, thưa anh; vừa trả lời hắn vừa ngồi xuống bên cạnh người thanh niên
Giọng anh vẫn đầm ấm :
- Dạo này chú ra sao? có cố gắng học hành không ?
- Thưa anh có ạ!
- Hôm nay chú có bận gì không ?
- Thưa anh không ạ!
- chú ở lại đây với anh nhé? và anh quay qua hỏi
- còn các chú xong rồi biến đi chứ ???
Năm thanh niên vội vàng trả lời :
- Dạ Dại ca; và lục tục kéo nhau ra cửa nhưng anh đã nói với theo :
- À Dũng nè !!!
- Thưa Đại ca, người thanh niên tên Dũng vội vàng quay lại đền bên giường
- Đại ca còn điều gì căn dặn ???
- chú cho đứa nào mang đến đấy một két bia và đồ ăn nhé
- Dạ Đại ca, Dũng trả lời và bước ra cửa

http://tieulun.hopto.org

Bây giờ trong ngôi nhà chỉ còn anh và hắn, giọng anh vẫn hiền từ :

- chú có giận anh không ?

- thưa anh không ạ!!!

- Hôm đó anh quá nóng nên đã đánh chú một bạt tay, sau anh nghĩ lại chú làm vậy mà đúng, vì nếu hôm đó chú theo lệnh anh mà xử phạt tụi nó thì nay anh đã bị hao hụt nhân lực rồi, mà có khi tụi nó cũng không phục nữa, tụi nó bây giờ kính trọng anh và thương chú lắm

Anh nói đến đó thì có hai tên đàn em kệ nệ khiêng vào một két bia 33 và mấy bịch thức ăn, chúng bầy ra bàn và lặng lẽ rút lui

Anh ngồi dậy và nói với hắn :

- Đêm nay chú ở đây và uống với anh nhé

- Vâng! thưa anh

Hai người ngồi bên bàn bắt đầu ăn uống, trong lúc ăn với giọng nghiêm nghị anh lên tiếng :

- Tại sao tháng rồi chú không đến Dũng lấy tiền đóng tiền trường ???

Hắn cuí đầu nhỏ nhẹ đáp :

- Thưa anh, em thấy anh đang bịnh mà phải còn nuôi đàn em nữa nên em không dám làm phiến anh

Người thanh niên uống một ngụm nhỏ bia rồi giọng anh trầm xuống như những lời tâm sự :

- Trong đám anh em, anh thương chú nhất, tụi nó là thứ vai u thịt bắp chuyên môn đánh đấm thì xài được nhưng nói đến đi học thì đứa nào đứa nấy dẫy nẩy lên, duy chỉ có chú, anh biết chỉ có chú là còn học được cho nên anh đã dặn tụi nó là hàng tháng phải chu cấp cho chú đầy đủ, anh hy vọng mai sau chú sẽ không đi vào con đường của anh đang đi, chú có hiểu không ???

- Thưa anh! em hiểu

- Tháng rồi chú lấy tiền đâu mà sống ???

- Thưa anh, em mới tìm được chỗ dạy kèm

Ánh mắt anh chợt vui lên và anh quàng tay qua vai hắn nhỏ nhẹ

- Đi làm Thầy giáo rồi à? vậy cũng tốt, vừa học vừa ôn lại được những bài cũ, chú dạy ở đâu? lương lậu thế nào?

Hắn vội vàng trình bày :

- Thưa anh, em dạy kèm hai cô gái tuần ba buổi, mỗi buổi hai tiếng trên đường Trần Cao Vân, hắn không dám nói tới lương, nhưng anh đã hỏi lại :

- Người ta trả lương thế nào ?

Bất đắc dĩ hắn phải trả lời :

http://tieulun.hopto.org

- Thưa anh, họ trả 10.000 đồng một tháng

Vừa nghe đến đó anh tỏ vẻ bất bình mặt cau lại với tiếng chửi thề

- Thât là bóc lột, có 10.000 đồng một tháng sao???

Hắn vội an ủi anh :

- Thưa anh, như vậy cũng là tốt rồi anh ạ, em chỉ mới học lớp 12 thôi chứ đâu phải Đại học mà đòi lương cao, với lại công việc cũng nhẹ nhàng cộng thêm em vừa dạy vừa ôn lại bài của mình nữa đồng thời cũng bớt được gánh nặng của anh

Nghe đến đó mặt anh vui lại, vừa vỗ vỗ vào vai hắn vừa cười vừa nói :

- chú nói vậy anh cũng an tâm, tuy nhiên 10.000 đồng không đủ đậu đến đâu, mỗi tháng chú phải đến Dũng nhận tiền thêm chú hiểu không ???

- Thưa anh! em hiểu, anh thương em qúa

Phần 3 :

Mỗi tuần ba buổi, hắn đều đến dạy kèm cho hai cô gái, hắn đến rất đúng giờ mặc dù có khi trời mưa tầm tã, những buổi đầu hắn còn ngượng ngập vì khung cảnh gia đình hai cô gái giàu sang quá; Tuy nhiên vì là tuổi trẻ chỉ xê xít nhau có vài tuổi nên hắn và hai cô gái cũng dễ hoà đồng và mau thân nhau hơn; Lúc đầu hai cô gọi hắn bằng "Thầy" xưng "Em" như những học sinh trong lớp nhưng sau dạn dĩ dần hắn liền đề nghị hai cô cứ xem hắn như một người anh và sau đó tiếng "Anh Em" thân mật đã vang lên, thêm vào đó Dì Hai người làm cũng qúi mến hắn, hắn nghĩ chắc cảnh nghèo với nhau nên Dì dễ thông cảm và trong những buổi hắn đến dạy thì Dì Hai cũng chiếu cố đến hắn tận tình, khi thì ly nước cam, lúc ly nước chanh nên hắn rất cảm động và mang ơn Dì vô cùng.

Hôm nay, chiều thứ sáu, mọi ngày cũng như một ngày, chưa đến 6 giờ chiều hắn đã có mặt tại nhà hai cô - vừa bước chân vào cửa, cô chị đã chạy ra với giọng vui vẻ :

- Anh đã tới! hôm nay anhkhỏi phải dạy vì tụi em sửa soạn đi Vũng Tàu đây; và với giọng liếng thoắng cô tiếp :

- Anh đi với tụi em nha ???

- Làm sao anh đi được??? lỡ Mẹ em biết được ???

- Mẹ em ngày mai mới ra chung với gia đình Dì Ba

- Nhưng anh không mang theo quần áo - Hắn thoái thác

- Để em nói Bác Tài ghé ngang nhà anh

Hình như đã có chuẩn bị sẵn nên vừa nói nàng vừa nắm tay hắn kéo chạy về phía nhà xe và cũng đồng thời không để cho hắn có thì giờ từ chối; Đến nơi, hắn đã thấy Bác tài xế ngồi bên tay lái, phía bên kia là Phượng, em nàng, nàng mở cửa sau đẩy hắn lên xong vừa lên theo chưa kịp đóng cửa xe đã hối bác tài :

http://tieulun.hopto.org

- Chạy đi Bác ơi! trễ rồi

Chiếc xe Renault 9 từ từ lăn bánh ra cổng, đến ngoài đường lớn nàng lại lên tiếng :

- Bác ơi! chạy qua Phú Nhuận cho ảnh lấy đồ nghen Bác

Không biết bác tài xế có trả lời không nhưng chiếc xe bỗng đổi hướng chạy lên Công Trường Con Rùa quẹo trái ra đường Hai Bà Trưng, qua Tân Định, Cầu Kiệu và dừng trước chợ Phú Nhuận; hắn vội nhảy xuống, ba chân bốn cẳng chạy lẹ vào nhà, hắn lấy một bộ đồ và cái quấn tắm bỏ vào túi xách rồi vội vàng chạy ra nhảy lên xe - Trong lúc đó hắn không còn suy nghĩ gì nữa, chỉ cảm thấy trong lòng có một nỗi háo hức hân hoan.

Xe quẹo phải ở ngã tư Phú Nhuận theo đường Chi Lăng qua chợ Bà Chiểu để ra Hàng Xanh, qua khỏi ngã tư Hàng Xanh xe bắt đầu tăng tốc độ, ngồi trong xe hắn thấy cảnh vật về chiều đang chạy thụt lùi về phía sau hắn, nàng bây giờ mới lên tiếng và hai chị em cười đùa vui vẻ vì có lẽ đây là lần đầu hai chị em được đi riêng mà không có người lớn. Hắn vẫn ngồi im lặng, trong lòng bây giờ mới bắt đầu lo sợ vì dám đi như thế này, nếu mẹ nàng biết được thì hắn sẽ bị mất việc. Hai chị em vẫn vô tư cười đùa với nhau nhưng bỗng nàng vụt quay đầu lại hỏi hắn :

- sao anh làm thinh hoài vậy ?

Hắn nói thật lòng mình

- Anh đang sợ mẹ em biết được

Nàng như hiểu được tâm sự của hắn nên vội trấn an :

- không sao đâu anh, bác tài không nói, Phượng nó cũng không nói thì làm sao mẹ biết được? anh biết không? đêm nay là đêm rằm cho nên em muốn ngắm biển đêm trong ánh trăng, em và Phượng năn nỉ mãi mẹ mới đồng ý cho đi trước, đáng lý tụi em đi từ lúc trưa lận nhưng em cứ làm bộ lần chần hoài để đợi anh tới và rủ anh cùng đi đó

Rồi như muốn xóa tan cái không khí nặng nề nàng bắt đầu kể chuyện ở trường có cô em phụ họa, hai chị em cứ như đôi chim ríu rít mãi cho đến khi xe đến Vũng Tàu; xe vòng qua bãi trước theo đường núi về bãi sau, khi đến nửa đường bãi sau là bãi dứa bác tài cho xe chạy lên một đường tráng xi măng trên đó có ngôi nhà nghỉ mát của gia đình nàng

Đến nơi, trời cũng bắt đầu tối, ánh trăng thượng tuần đã từ từ nhô lên ở cuối chân trời trong làn nước bạc, nàng vội vàng nắm tay hắn kéo hắn chạy xuống bãi biển, vừa chạy nàng vừa gọi vọng lại :

- Phượng ơi! có muốn tắm thì xuống nhanh lên

http://tieulun.hopto.org

Hắn ngồi trên một mỏm đá nhìn hai chị em đang đùa giỡn với làn nước biển đêm dưới ánh trăng, khung cảnh thật đẹp, thật lung linh và mờ ảo. - Đã lâu hắn đã ngờ ngợ mỗi khi nhìn vào mắt nàng, cặp mắt ấy không còn tinh nghịch trẻ thơ như xưa mà nó toát lên một vẻ đằm ấm dịu dàng mỗi khi nàng nhìn hắn; Người ta nói "Cặp mắt là cửa sổ của tâm hồn", mặc dù hắn còn trẻ nhưng mỗi khi nhìn vào cặp mắt ấy hắn cũng có thể thấu hiểu nàng muốn nói gì; tuy nhiên hắn đã cố gìm lòng xuống và thầm nhủ giữa nàng và hắn có một khoảng cách giai cấp quá xa, cho nên mỗi khi nhớ về nàng hắn lại hát nho nhỏ bài hát :

" Vì nàng đẹp như một bông Hồng
nên tôi không dám yêu nàng
đôi môi xinh đẹp như cánh Lan ....."

- Anh ơi! xuống tắm với tụi em đi

Tiếng nàng vặng vẳng từ ngoài xa theo làn gió biển đưa vào

Hắn tự nghĩ đã ra đến đây rồi và trong biển đêm nay thật đẹp cho nên hắn đứng lên cởi bỏ quần áo rồi nhảy khỏi mõm đá và hoà vào dòng nước biển nhưng hắn chỉ lội ở phía xa chứ không dám đến gần hai chị em nàng.

Một lúc sau, Phượng cô em nàng than lạnh đòi về trước, đợi Phượng đã đi lên hết dốc đá nàng từ từ bơi về hướng của hắn

- Sao anh không lại tắm chung với tụi em? tiếng nàng trong vắt trong biển đêm

- Anh sợ!!! hắn trả lời

- Anh sợ gì ???

- Anh sợ biển sẽ ghen với anh, giọng hắn tinh nghịch

Tiếng nàng phá lên cười trong như thủy tinh trong đêm biển vắng.

Rồi bỗng như một bình hơi nén đã lâu ngày, bây giờ nó không còn chưá nổi hơi nữa cho nên bất thình lình nàng nhoài người phóng về hướng hắn, hai tay nàng ôm lấy cổ hắn và môi nàng đã tìm đến môi hắn tự bao giờ

Tất cả như òa vỡ trong khoảng khắc, hắn không còn biết mình là ai, cái ranh giới giữa nàng và hắn đã bị phá bỏ, vũ trụ như ngừng lại, gió ngưng thổi, sóng biển ngừng nhấp nhô để chỉ còn hai tâm hồn đang quyện chặt với nhau trong những lời yêu thương bất tận.....

Phần 4:

Chưa bước chân vào tới cửa, hắn đã nghe tiếng đàn anh giọng giận dữ :

- Anh đã dặn các chú nhiều lần phải trông chừng và dạy bảo tụi nó, người ta nghèo mới phải đi buôn gánh bán bưng, mình đã không giúp đỡ hay bảo vệ cho người ta lại còn đi ăn quỵt và đòi người ta phải đóng hụi chết nữa, các chú có còn

http://tieulun.hopto.org

là người không ???

Hắn vội vàng bước vào, cảnh tượng đập vào mắt hắn đầu tiên là dưới nền gạch có một tên đàn em mặt mày bầm tím đang qùi ở đó, đứng chung quanh vẫn là 5 đàn em thân tín của anh, hắn nhận thấy sắc mặt anh rất giận dữ; Hắn vội lên tiếng :

- Thưa anh!!!

Nhìn thấy hắn gương mặt anh dịu xuống và giọng anh bình tĩnh trở lại :

- chú vào đây

- Dạ!!! hắn bước đến đứng cạnh bên anh

- chú biết chuyện này chưa ???

- Thưa anh, em cũng mới vừa biết

- chú nghĩ thế nào ???

- Thưa anh, em không dám ...

Anh nhẹ nhàng vỗ vai hắn và với giọng thân thiết :

- chú cứ nói

Trong lúc này hắn trở thành Quan tòa bất đắc dĩ, nếu hắn vội vàng kết tội thì chắc chắn tên đàn em này sẽ bị xử theo luật giang hồ là bị cắt gân chân, còn nếu lên tiếng binh vực thì hắn sợ anh sẽ phật lòng, hắn phân vân suy nghĩ.

Hắn biết trong con người anh rất tình cảm, dưới tay anh có rất nhiều đàn em và anh thương họ như chính bản thân anh, anh mồ côi mẹ, ba anh đi bước nữa và trong cái cảnh "mẹ ghẻ con chồng" anh không thể sống nổi cho nên anh đã bỏ nhà lăn lóc chợ đời, đầu tiên cũng chỉ là một tên tép riu không tên tuổi, từ từ anh đã ngoi lên để bây giờ hùng cứ một phương, tánh anh rất ghét ỷ mạnh hiếp yếu và bạc đãi những người nghèo; đang suy nghĩ thì tiếng anh lại vang lên :

- chú nghĩ thế nào ? cứ nói

- Thưa anh, (bây gờ hắn đang làm Công tố viên buộc tội), xét về mặt đạo lý giang hồ và những điều do anh qui định thì chú ấy có tội rất nặng, dám coi thường luật lệ của anh (hắn muốn vuốt ve tự ái của anh), nội cái tội coi thường luật lệ của anh cũng đủ để xử phạt rồi thưa anh, tội của chú ấy đã rành rành bây giờ em không cần kể ra nữa vì ai cũng đều biết nhưng thưa anh, nói đến cái tội thì cũng nên nói sơ qua cái công của chú ấy (hắn bây giờ biến thành Luật sư bào chữa), chú ấy là một đàn em trung tín, rất là gan dạ, từ ngày về với anh chú ấy chưa hề phạm lỗi lầm, trong tất cả công việc anh giao chú ấy làm rất xông xáo và không hề bê trễ, cộng thêm vào nữa thưa anh, chú ấy còn một mẹ già và chú là con người rất có hiếu, tất cả tiền bạc làm ra chú đều mang về cho mẹ (hắn nhấn mạnh ở đây như để khơi dậy tình cảm của anh) thưa anh, theo em nghĩ cũng vì

http://tieulun.hopto.org

muốn phụng dưỡng mẹ già được tốt hơn cho nên trong một phút chốc chú đã gây nên lỗi lầm, thưa anh! theo em nghĩ anh nên tha cho chú ấy lần này và cho chú ấy một cơ hội để sửa sai, nếu bây giờ anh quyết định xử chú ấy đúng luật thì em cũng không dám phản đối, nhưng thưa anh! chú ấy còn mẹ già lấy ai chăm sóc (vừa nói hắn vừa để ý sự thay đổi trên khuôn mặt của anh, hắn thấy trong đôi mắt ấy đã ánh lên những dòng nước mắt, hắn biết hắn đã thành công khi thuyết phục được anh để cứu lấy một đàn em), cho nên, thưa anh, anh nên suy nghĩ lại tha tội cho chú ấy....!!!

Nói đến đấy hắn im lặng, trong gian nhà bây giờ cũng hoàn toàn im lặng, một sự im lặng đáng sợ hay dễ chịu hắn cũng không biết

- Các chú, có đúng như vậy không ???

Anh lên tiếng phá tan đi cái im lặng trong gian nhà và giờ đây giọng của anh cũng đầm ấm trở lại

- Thưa Đại ca đúng ạ!!! bao nhiêu cái miệng đang có trong gian nhà đều đồng thanh đáp

- Thôi được, mấy chú dẫn hắn ra ngoài và nhớ từ nay phải cận thận hơn, còn Dũng! chú xem mình còn tiền thì chu cấp cho nó thêm để nuôi mẹ nghe không ???

- Dạ thưa Đại ca!!!

Nói xong cả bọn vội vàng rút ra ngoài, bây giờ anh mới thân mật đưa tay choàng qua vai hắn và hai anh em bước đến bên bàn ngồi xuống; Rồi giọng nửa đùa nửa thật anh nói :

- Sau này chú nên đi học luật thì tốt lắm

Hắn còn đang bối rối thì anh tiếp :

- Dạo này chú vui vẻ lắm phải không? có tình yêu rồi chứ gì? nhìn vào mắt chú anh thấy cả một trời hạnh phúc, thế nào, có phải cô bé mà chú dạy kèm không? bây giờ hết làm thầy trò rồi chứ gì, anh nói luôn một hơi không để hắn trả lời

- Anh cũng mừng cho chú, nhưng mà cũng nên cẩn thận đấy vì nhà cô ta quá giàu

- Thưa anh em hiểu

Bỗng giọng anh thoáng trầm buồn :

- Chắc anh phải tìm cách về nhà một lần, anh nhớ em của anh lắm, nghe nói nó sống cũng không được vui vẻ

- Nhưng thôi, bỏ chuyện đó đi, chú có rảnh thì đi với anh xuống Sài Gòn mình lai rai tâm sự; Vừa nói anh vừa đứng dậy lôi hắn theo

http://tieulun.hopto.org

Trên chiếc xe Honda 67 hai anh em nhắm thẳng hướng Sài Gòn

Phần kết :

Trong một góc tối của Vũ trường có một thanh niên ngồi một mình bên cái bàn nhỏ trên đó là một chai wishky đã cạn hơn nửa và chung quanh mịt mù khói thuốc, nhìn kỹ chính là hắn, phải chính hắn đang tìm quên trong men rượu và khói thuốc: Hắn đang buồn??? có chuyện gì đã xảy ra cho hắn khi hắn đang có một tình yêu cộng với một tình thương??? Hãy dõi theo dòng tâm sự của hắn :

Cuộc tình của hắn và nàng cứ êm đềm trôi qua trong sự trợ giúp của ba người - Dì Hai thì làm cánh én, mỗi buổi sáng đi chợ dì mang đến cho hắn những dòng thương nhớ của nàng và mang về cho nàng nỗi niềm riêng của hắn; Phượng, em nàng thì luôn đi chung với chị mỗi khi hai đứa hẹn hò mà bác tài xế làm trung gian đưa đón.

Hơn 2 năm, với gần cả ngàn ngày hắn ngụp lặn trong hạnh phúc. Giờ hắn đã vào Đại học và theo lời anh hắn theo phân khoa Luật, còn nàng cũng vừa xong lớp 12. Hắn tưởng mùa hè này sẽ là mùa êm đẹp nhưng không ngờ đã hơn tháng qua hắn đã không nhận được tin nàng, hàng ngày hắn vẫn đón nơi chỗ cũ nhưng bóng Dì Hai cũng chẳng thấy đâu, hắn đến nơi hẹn với nàng để chờ cả buổi nhưng bóng nàng vẫn biền biệt, cộng thêm một nỗi đau tâm hồn là hắn đã vĩnh viễn mất đi người anh tinh thần mà hắn yêu kính chỉ vỉ trong một đêm quá nhớ người em gái đang chịu nhiều đau khổ, anh đã trở về nhà và trong khi leo qua tường rào để vào thăm em, anh đã bị một đội tuần tra bắt gặp và một viên đạn vô tình đã cướp mất anh đi.....Hắn có trở lại căn nhà cũ của nàng nhưng giờ đây đã đổi chủ, hắn không biết gia đình nàng đã dọn đi đâu??? Rồi sáng nay hắn vô tình gặp lại được Dì Hai, người cho biết Ba của nàng là dân chạy áp phe, mấy lúc gần đây bị đổ bể, vì sợ tội nên dự định trốn đi xa trong lúc đó có một Hoa kiều trong Chợ Lớn đã lo lót làm giấy tờ để gia đình nàng xuất ngoại với một điều kiện là phải gả nàng cho hắn ta và giờ đây gia đình nàng đang sống ở nước ngoài và vừa rồi nàng đã bước lên xe hoa

Và giờ đây hắn còn lại những gì????giờ chỉ có những niềm đau trong hắn

Trên sân khấu người nam ca sĩ đang thổn thức

"Vì nàng đẹp như một bông Hồng
nên tôi không dám yêu nàng
đôi môi xinh đẹp như cánh Lan ....."

http://tieulun.hopto.org

Chú Chó Trung Thành

Khổng Văn Đương

Hồi tôi mới độ 15 tuổi, bố tôi mang về một con chó đực. Con chó có bộ lông trắng, đôi mắt màu nâu đen rất đẹp. Năm đó mất mùa đói kém, gia đình tôi phải thường xuyên ăn độn khoai sắn. Lạ lùng thay, con chó này cứ lớn phổng phao, mượt mà. Nó phải nặng đến 15kg. Cũng như nhiều gia đình khác, những con chó nuôi đều không được đặt tên. Nó là loài vật, nên vô danh ! Mỗi lần muốn gọ…i, chỉ cần : "Êu, Êu" là nó xuất hiện, ve vẩy đuôi, miệng rít lên những tiếng như tiếng rên, rất dễ thương ! Thường ngày, khi không có ai cần đến, nó nằm khoanh tròn trong gậm giường, đầu hướng ra phía cửa. Có khách lạ, nó sủa lên vài tiếng báo hiệu. Còn là người quen thân, nó vùng dậy, xông ra, vẫy đuôi rối rít và kêu lên mừng rỡ.

Từ ngày mua được con chó này, nhà tôi như được bình an hơn. Cha tôi quý con chó lắm. Mùa đông giá rét, ông lấy một chiếc bao tải quấn quanh mình, giữ ấm cho nó. Những ngày hè nóng nực, ông mang nó ra ao tắm cho sạch lông. Nhà tôi nghèo như thế, vậy mà đôi khi ông vẫn đi đâu đó tìm được một khúc xương mang về cho nó gặm. Con chó rất quyến luyến cha tôi, suốt ngày luẩn quẩn bên ông.

Một hôm có hai người khách lạ đến nhà tôi hỏi mua chó. Họ nói, họ ở làng bên cạnh, cách làng tôi một cánh đồng. Ngày mai gia đình họ có đám giỗ, cần một con chó để thịt! Cha tôi nghe vậy không muốn bán, nhưng gia cảnh nhà tôi lúc đó rất nghèo. Cả cha mẹ và bốn anh em tôi, mặc dù bữa ăn phải độn nhiều khoai sắn nhưng không ngày nào thật sự được ăn no. Mẹ tôi bàn với cha tôi lâu lắm. Nếu tiếp tục nuôi thì không còn gì để cho nó ăn, dù rằng con chó vô cùng dễ ăn. Nó có thể ăn vài cọng rau thừa, dăm bảy cái vỏ khoai lang, mấy cái xương lõi sắn, vài hạt cơm rơi vãi quanh mâm hoặc bất cứ cái gì có thể ăn được mà con người cho phép. Tuy nhiên, nuôi nó cũng như thêm một miệng ăn nữa. "Người chẳng có mà ăn, lấy đâu ra cơm nuôi nó mãi ?" – Mẹ tôi bảo thế.

Có một điều rất lạ là khi cả cha và mẹ tôi miễn cưỡng đồng ý bán con chó, thì tự nhiên nó chạy biến đi đâu mất! Không lẽ con chó này hiểu được tiếng người ? Chúng tôi chia nhau đi tìm mọi xó xỉnh, xung quanh nhà, thậm chí sang cả nhà hàng xóm, nhưng bặt vô âm tín. Cho đến khi cha tôi nước mắt lưng tròng, lên tiếng gọi, thì từ trong đống rơm ở phía sau chuồng lợn nó chui ra ! Người ta lấy cái chày giã gạo chẹn cổ nó xuống, trói mõm và bốn chân nó lại. Con chó tội

nghiệp kêu rên ư ử, hai mép nó sùi bọt. Cha tôi ôm lấy nó, khóc. Nhìn bộ dạng cha tôi, thương lắm. Tôi liên tưởng đến lão Hạc, một nhân vật của nhà văn Nam Cao khi phải bán cậu Vàng !…

Người ta trả tiền cho mẹ tôi và dùng đòn ống khiêng nó đi. Cha tôi buồn bã lên giường nằm, tay trái vắt ngang qua trán, tay phải để lên bụng và thở dài thườn thượt… Chiều hôm đó ông bỏ ăn. Một bát cơm và đĩa khoai phần ông vẫn còn nguyên trong trạn. Mẹ tôi bảo, nó chỉ là một con chó, việc gì phải tiếc quá như vậy ? Nếu muốn, lại sẽ mua con khác về nuôi ! Cha tôi không nói gì, cứ nằm im như người bệnh nặng…

Đêm hôm đó trời tối đen như mực. Cả nhà tôi đã ngủ yên, chỉ một mình cha tôi thao thức. Thỉnh thoảng ông trở dậy, bật diêm hút thuốc. Rồi ông nằm xuống thở dài, trằn trọc, quay ra, lật vào, ngao ngán. Tâm trạng ông nôn nao, buồn phiền như tiếc nuối một vật gì đã mất đi, quý lắm… Vào khoảng 2-3 giờ sáng, cha tôi là người đầu tiên phát hiện những tiếng động rất lạ ở vách cửa. Cha tôi yên lặng lắng nghe. Không có nhẽ đêm đầu tiên không có con chó giữ nhà là đã có kẻ trộm ? Mà nhà tôi có gì đáng giá để kẻ trộm phải rình mò ? Nhưng chỉ một phút sau, linh tính báo cho ông biết, con chó đã trở về ! Nó cào mạnh vào cửa, kêu ư ử như cầu cứu. Cha tôi vồng dậy, kéo cửa ra. Con chó mừng rỡ nhảy sổ vào nhà. Mẹ tôi trở dậy thắp đèn. Tội nghiệp con chó. Cổ nó còn nguyên một vòng xích sắt có khóa, nối với đoạn dây thừng lớn đã bị nó cắn đứt kéo lê theo. Đầu và bụng nó ướt lút thút, bốn chân và đuôi dính đầy bùn. Nó đói quá, hai bên sườn xẹp lại, sát vào nhau. Cha tôi vội tháo vòng xích, lấy cái khăn rách lau khô lông và lau sạch bùn ở đầu, ở bụng, ở chân và đuôi nó, rồi vào trạn lấy bát cơm còn để phần ông từ hồi chiều hôm trước, trộn với một ít tương cho nó ăn. Lạ lùng thay, con chó đói gần chết, và lại lần đầu tiên được ăn một bát cơm ngon như thế, vậy mà nó ngước mắt nhìn cha tôi, như nghi ngờ và ngần ngại… Một lúc sau, nó mới cúi đầu xuống ăn một cách từ tốn. Cha tôi vuốt ve nó rất lâu, sau đó cho nó vào gầm giường. Ông lên giường nằm và một lúc sau ông đã chìm vào giấc ngủ bình thản và ngon lành.

Sáng hôm sau, mới tinh mơ hai người mua chó hôm trước quay trở lại nhà tôi. Con chó đánh hơi thấy trước nên nó trốn biệt. Cha tôi điều đình và trả lại tiền cho hai người mua chó. Cả nhà tôi đều hiểu rằng, dù có phải chết đói, cha tôi cũng không bao giờ bán con chó cho ai nữa.

Từ hôm đó chúng tôi để tâm chăm lo cho con chó nhiều hơn. Cha tôi, dù cả bữa cơm ông phải ăn khoai là chính (tiêu chuẩn mỗi người chỉ một bát cơm), song ông luôn dành cho con chó một nửa bát. Con chó hình như cũng hiểu được

http://tieulun.hopto.org

điều này. Nó trở nên nhút nhát hơn, cảnh giác hơn với mọi người. Nhưng với cha tôi, nó cứ luẩn quẩn bên chân ông. Khi ông ra đìa, nó luôn đi theo ông như hình với bóng. Còn những lúc ông đi làm xa, không cho nó đi theo thì nó ra đầu thềm nhà nằm ngóng ra cổng, chờ cho đến khi nào ông về, nó nhảy xổ ra, mừng rối rít rồi theo ông vào nhà !

Khoảng chừng hai năm sau, kinh tế gia đình tôi khá giả hơn trước. Con chó cũng lớn hơn, khỏe ra, mượt mà, rất đẹp. Nó luôn luôn theo sát cha tôi, không rời nửa bước. Vào một buổi trưa cuối mùa hè, cha tôi ra đìa để vớt bèo lục bình về làm phân xanh. Cái đìa này lầy bùn, cỏ và cây dại mọc dày đặc từ hàng trăm năm nay. Dưới gốc rễ cây đan quyện vào nhau như những tấm lưới thép, tạo thành những hang hốc sâu đầy bùn. Ở dưới đó, rất nhiều lươn và cá trê lưu cữu to bằng bắp chân người lớn. Đôi khi người ta còn bắt được cả rái cá, kỳ đà. Nhưng không một ai có thể tưởng tượng ra dưới cái đìa rậm rạp đó lại có một con trăn hoang to như một cây tre bương, dài cỡ 3 mét, sống lâu năm và chắc nó cũng đã ăn hết cả mấy tạ cá dưới đìa.

Hôm đó cha tôi lội dưới bùn vớt những đám bèo dày đặc vứt lên bờ. Đến gần gốc một cây vạy, ông nhìn thấy đuôi một con trăn lớn thò ra. Cha tôi quyết định bắt sống hoặc đánh chết con trăn này. Ông chộp lấy đuôi con trăn, đạp hai chân vào gốc vạy, kéo con trăn ra ngoài. Con trăn chống cự. Khi bị lôi ra khỏi hang, nhanh như một tia chớp, con trăn cong người cắn chặt vào bắp chân cha tôi. Ông ngã ra bờ đìa và kêu lên một tiếng sợ hãi. Ngay lúc đó con chó không kịp sủa một tiếng nào, nó nhảy bổ vào, cắn vào cổ con trăn và dính liền hàm răng vào đó, như không bao giờ muốn nhả ra nữa. Con trăn quật mình cuốn chặt lấy thân con chó. Chỉ bằng một cú núc, nó làm con chó gãy đôi xương song ! Mõm con chó vẫn cắn chặt vào cổ con trăn. Hai bên mép nó ứa ra hai dòng máu và ở lỗ hậu môn lòi ra một đống phân nhão ! Cha tôi đã ý thức được sự nguy hiểm, ông vớ lấy con dao quắm mang theo để chặt cây, nhằm vào đầu con trăn chém rất mạnh. Con trăn chỉ quằn quại được một lát, nó mềm nhũn ra và bất động. Cha tôi cứ để máu ở chân chảy ròng ròng, ông quay ra cố gỡ mõm con chó ra khỏi cổ con trăn và ôm chặt nó vào lòng. Nhìn thân mình con chó ướt sũng, bê bết bùn, mềm ẹo, mắt nhắm nghiền, cha tôi khóc. Ông nghĩ rằng nó đã chết. Cha tôi mang con chó về nhà, tắm, lau khô và để nó nằm vào một cái nong đặt ở cuối thềm. Ông bảo tôi đi tìm một cái thùng gỗ, đặt con chó vào và mang nó đi chôn. Khi cha tôi nhấc nó lên, định cho nó vào hòm thì đôi mắt nó mở hé ra và chớp. Cha tôi mừng quá, sai tôi đi tìm ông lang Tá về băng, bó nẹp cố định xương sống cho nó. Xong xuôi mọi việc, cha tôi mới thấy đau ở bắp chân. Ông ngồi xuống bậc thềm, để cho ông lang

http://tieulun.hopto.org

rửa sạch, sát trùng, bôi thuốc và băng bó vết thương.

Buổi chiều, ông bảo mẹ tôi nấu một nồi cháo gạo, rồi đập hai quả trứng gà vào quậy đều. Đây là một món ăn sang trọng để tẩm bổ mà gia đình tôi rất ít khi được ăn. Ông múc cháo ra tô, chờ nguội và vuốt ve dỗ dành cho con chó ăn. Nó nằm im, đôi mắt ướt nhìn cha tôi, nhưng không ăn một miếng nào. Cả xóm tôi đem con trăn ra làm thịt chia nhau, ai cũng khen con chó quá khôn, nhưng không ai tin rằng nó còn có thể sống thêm được vài ngày nữa. Nhiều người bảo mẹ tôi đem con chó ra mà thịt, kẻo để nó chết uổng phí của trời ! Chỉ riêng cha tôi không nghĩ thế. Ông luôn tin rằng con chó sẽ sống cùng ông, và nếu chẳng may nó chết, ông sẽ đem chôn nó như chôn một con người !

Khoảng hai tháng sau, với sự chăm sóc của cha tôi, con chó đã bình phục. Tuy nhiên vì xương sống của nó bị gãy nên hai chân sau hoàn toàn bị liệt. Mỗi lần đi, nó chỉ dùng hai chân trước chống xuống đất và lết trên đầu gối của hai chân sau. Điều làm cả nhà tôi ngạc nhiên, từ khi con chó đi được theo kiểu lê lết, nó chỉ gặp khó khăn trong khoảng một tháng đầu. Sau những ngày ấy, nó lết nhanh không kém gì những con chó bình thường.

Từ dạo đó, cha tôi cưng con chó như con. Một suất cơm đạm bạc và ít ỏi của ông, bữa nào cũng được chia làm đôi. Thảng hoặc, ngày nào có một hai miếng thịt, cha tôi cũng dành cho nó một phần. Con chó rất khôn, hình như nó biết tất cả mọi điều đang diễn ra xung quanh. Nó không bao giờ quấy rầy chúng tôi. Nhưng với cha tôi, nó quấn quýt, liếm láp chân tay, không muốn rời ra nửa bước. Ban đêm ông nằm ngủ, nó nằm dưới chân giường. Hình như chỉ như thế thì cả chó và người mới thấy yên tâm !.

Cuộc sống như vậy trôi đi. Cả nhà tôi luôn biết ơn con chó và gần như ngày nào cũng nhắc đến chuyện con trăn ! Cho đến tháng hai năm 1959, nhà tôi có đại tang. Cha tôi bị một cơn bạo bệnh rồi qua đời ! Tôi còn nhớ như in, hôm đưa ma cha tôi, trời mưa tầm tã, rét lắm, nhưng người đi đưa rất đông. Anh chị em, chú bác, cô dì, dòng họ ai cũng khóc như mưa. Không mấy ai để ý trong dòng người đông đúc đó, con chó liệt cũng có mặt. Nó ướt lút thút như chuột lột, rét run lẩy bẩy, cố lết trên đôi chân liệt, len lỏi giữa dòng người than khóc sướt mướt trong đám tang. Không ai hình dung ra được con chó liệt đó có thể đi theo đám tang ra tận nghĩa địa, nơi chôn cất cha tôi, và sau đó bằng cách nào nó lại tự lê lết về nhà ? Chỉ đến khi trời tối mịt, thắp đèn lên, mới tìm thấy nó nằm sâu trong gầm giường, bộ lông hãy còn ẩm ướt và đôi mắt buồn rầu khó tả, cứ nhìn đi đâu đó, như hướng về một cõi nào mơ hồ nhưng ở đâu xa lắm…

Sáng hôm sau, cúng cơm cho cha tôi xong, chúng tôi gọi chó ra cho nó ăn.

http://tieulun.hopto.org

Không còn thấy nó nằm trong gầm giường nữa. Nó đã lết ra đầu thềm tự khi nào, nằm quay đầu ra cổng ngóng chờ xem một ngày nào đó liệu cha tôi có trở về ? Tôi bế nó vào nhà, vỗ về và dỗ dành cho nó ăn, nhưng tuyệt nhiên nó không đụng vào bất cứ thứ gì. Tôi đem mấy miếng thịt lợn luộc, những thứ mà ngày thường nó vô cùng thích ăn. Nó quay đầu ra chỗ khác. Tôi đặt nó trở lại gầm giường. Nó không chịu nằm yên, lại lết ra đầu thềm, nằm ngóng ra cổng, kiên trì chờ đợi và im lặng như một mô đất.

Sau hơn một tuần lễ con chó nhịn ăn như thế, nó gầy rạc đi. Cả nhà bận cúng tuần cho cha tôi, nhưng ngày nào tôi cũng để tâm và dỗ dành, hy vọng nó ăn lấy một chút. Nhưng nó không màng.

Rồi một buổi sáng tinh mơ, trời còn đầy sương và se se lạnh, chúng tôi ra nghĩa trang thắp nhang và đặt tấm bia đá trên mộ cha tôi. Tất cả mọi người đều kinh ngạc đến mức không còn tin ở mắt mình : Con chó liệt đã nằm chết trên mộ cha tôi tự bao giờ, hai chân trước chồm lên ôm lấy ngôi mộ, hai chân sau bại liệt như đang quỳ, cơ thể nó đã cứng đơ, đôi mắt nhắm nghiền, thanh thản, nhưng dường như còn hơi ươn ướt…

Chúng tôi trở về nhà đóng một cái hòm gỗ, khâm liệm con chó tử tế và chôn nó dưới chân mộ cha tôi… Tôi cắm mấy nén nhang lên ngôi mộ nhỏ bé này, lòng miên man nghĩ ngợi : Không biết giờ này linh hồn cha tôi đang phiêu diêu bên trời Tây cực lạc, Người có biết con chó đầy ân tình và tội nghiệp của Người đã mãi mãi đi theo Người…

Khổng Văn Đương

http://tieulun.hopto.org

Không Thể Tha Thứ

Thế Duyên

Hai giờ sáng, từ chợ đầu mối Long biên, tôi lao xe lên cầu trở về nhà. Cầu vắng ngắt, trời mưa lâm thâm, gió sông lồng lộng thổi khiến cho tôi thấy lạnh. Tôi kéo khóa lên tận cổ, dựng cổ áo, kéo hết tay ga. Chiếc xe lao đi như một mũi tên.

Đột nhiên trong ánh sáng chói lòa của ánh đèn pha, tôi thấy một cô gái bế một đứa con đang tìm cách leo qua thành cầu cúi đầu nhìn xuống dòng nước. Không kịp suy nghĩ, tôi vội vã phanh xe lại. Chiếc xe máy đang phóng nhanh bị phanh gấp lạng đi tý nữa thì hất tôi xuống đường. Tôi bỏ xe , nhảy bổ lại chỗ cô gái, nắm áo cô ta giữa lại.

--Cô điên à?

Cô gái giãy dụa, cố gắng thoát ra khỏi tay tôi.

--Buông ra! Kệ tôi.

Cô gào lên. Tôi thẳng cánh giáng cho cô ta một cái tát lật mặt, giằng lấy đứa bé trong tay cô rồi chỉ tay xuống giòng nước mênh mông chảy xiết. Giọng tôi đanh lại.

-Bây giờ thì cô nhảy đi

Không biết là do cái tát quá mạnh hay do giọng nói đầy giận dữ của tôi đã làm cô gái tỉnh lại, cô cứ thế gục đầu vào vai tôi òa khóc. Người cô rung lên trong một nỗi đau đớn đến tột cùng. Tôi một tay bế đứa bé, tay kia vòng ôm lấy vai cô gái vỗ về.

--Cô không có chỗ để về đúng không? Bây giờ hãy về tạm nhà tôi rồi từ từ ta sẽ tính.

Tôi đưa đứa bé cho cô ta bế đi lại dựng chiếc xe máy của mình lên bảo cô ta lên xe rồi nổ máy đưa cô gái về nhà.

Về đến nhà, tôi mở cửa, bật đèn. Bây giờ, bình tĩnh lại, tôi mới có điều kiện để quan sát kĩ cô gái. Phải nói ngay rằng cô ta rất đẹp. Một vẻ đẹp mê hồn đầy quyến rũ, những đường cong mềm mại, trẻ trung nổi hằn dưới bộ quần áo sang trọng đắt tiền khiến toàn thân cô gái như bốc lửa. Lộ dưới cái cổ áo khoét hơi sâu một chút, một chút thôi là một cái cổ trắng ngần và dưới một chút nữa , một phần rất nhỏ của bầu vú trắng mịn, căng phồng đầy sức sống lộ ra cùng với toàn bộ bầu vú mềm mại mờ mờ hiện ra dưới làn áo mỏng như khêu gợi, như mời chào khiến cho tất cả những người đàn ông chỉ thoáng gặp , trong họ đã cháy lên một ngọn

http://tieulun.hopto.org

lửa khát khao khám phá và chiếm đoạt. Một khuôn mặt thanh tú, khả ái, một làn da trắng hồng, một làn môi mọng chín , tất cả đều như đang có một ngọn lửa thanh xuân ở trong đang rừng rực cháy. Nhìn cô, tôi chợt nhớ đến câu thơ của Xuân Diệu

Mùa xuân ngon như một cặp môi gần.

Không phải ai cũng có thể được cảm nhận câu thơ một cách thực thể như tôi đêm nay.

Cô ta bước vào trong nhà, nhìn quanh ngôi nhà tồi tàn của tôi. Vẻ thất vọng lộ rõ trên vẻ mặt cô gái.

--Anh làm xe ôm à?

Tôi gật đầu.

.—Tôi làm cho một công ty nhà nước nhưng sáng nào tôi cũng chở một bà buôn hoa quả sang chợ Long biên. Mà có việc gì khiến cô quẫn trí đến vậy?

Tôi hỏi. Cô gái cúi đầu nhìn xuống đất không trả lời. Tôi bỗng thấy hối hận. Lẽ ra tôi không nên hỏi câu đó. Nhìn vóc dáng nõn nà như ngọc như ngà và bộ quần áo đắt tiền cô ta đang mặc tôi lờ mờ hiểu điều gì đã xảy ra với cô ta sao tôi lại còn buông ra câu hỏi đó? Tôi tự trách mình và vội vàng khỏa lấp đi câu hỏi vô duyên của mình.

.—Thôi ! Muộn lắm rồi, đi ngủ đi ,có gì ngày mai sẽ tính. Nếu cô không có chỗ nào để đi thì cô có thể ở lại đây. Hàng ngày tôi sẽ chở cô sang bên chợ đầu mối cất hàng buôn bán lặt vặt lo gì hai mẹ con không sống được.

Cô gái ngước lên nhìn tôi với một ánh mắt biết ơn sâu sắc. Tôi nhường cho hai mẹ con chiếc giường độc nhất của mình, còn bản thân thì cầm chiếc chiếu trải ra gian giữa. Trăng sáng vằng vặc, ánh trăng dãi đầy một mầu vàng thanh khiết lên mảnh vườn nhỏ nhà tôi. Gió sông lồng lộng thổi. Tuy rất mệt mỏi sau một ngày làm việc cật lực nhưng không hiểu sao đêm nay tôi lại khó ngủ đến vậy. Tại trong nhà có hơi một người đàn bà? Không! Tuyệt đối không phải. Lòng tôi trong sáng nhưng có yên tĩnh không thì chính tôi cũng không biết nữa. Tôi nằm nghiêng người nhìn ra ngoài sân. Hình như những giọt nước mắt của cô gái vẫn còn ấm nơi ngực áo. Lạ thật! Tôi cứ luôn nghĩ rằng những cô gái đẹp không bao giờ phải chịu khổ. Làm sao họ có thể khổ được khi mà mỗi bước họ đi có bao nhiêu những chàng trai giàu có, có địa vị vây quanh.Những thằng đàn ông nghèo như tôi có các kẹo cũng không dám lại gần nói chi đến việc tán tỉnh những cô gái ấy. Đấy thử xem, những cô hoa hậu có cô nào chịu lấy chồng nghèo. Cô gái tối nay của tôi tuy không phải là hoa hậu nhưng tôi dám chắc nếu cô ta đi thi thì cũng phải nằm trong tốp mười cô gái dẫn đầu. Thế mà cô gái ấy lại định tự tử. Tôi kéo

http://tieulun.hopto.org

chỗ ngực áo, nơi đã thấm đẫm những giọt nước mắt của cô đưa lên hít một hơi dài. Một mùi hương đàn bà, một mùi hương của son phấn, một mùi nước mắt nhan nhát mặn, tất cả những mùi ấy quyện vào nhau tràn ngập trong tôi làm cho tôi thao thức không sao ngủ được.

Đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng động nhẹ. Tôi quay người lại. Không tin nổi vào mắt mình nữa, trong cái ánh sáng khuyếch tán của ánh trăng mờ mờ hắt vào trong nhà, một nàng tiên lỗng lẫy hiện lên. Nàng khỏa thân, mái tóc buông xõa , tha thướt ôm trọn lấy tấm lưng mảnh dẻ.Trăng sáng quá, trong cái ánh sáng khuyếch tán tôi vẫn nhìn rõ bầu vú căng tròn với hai núm vú nhỏ hơi hất lên trên như khiêu khích như mời gọi. Thấy tôi quay người lại, nàng đứng lại như muốn để tôi chiêm ngưỡng một tác phẩm kì diệu của tạo hóa. Tôi nằm im, dán mắt vào cơ thể nàng. Nàng đứng im, hơi cúi đầu như e thẹn. Chao ơi, cái dáng vẻ e thẹn của nàng càng làm cho thân hình tuyệt mỹ ấy như bốc cháy. Thấy tôi vẫn nằm im, nàng tiến lại phía tôi chậm chạp, ngập ngừng. Đến sát chỗ tôi nằm nàng đứng lại một lúc như suy nghĩ rồi vén màn lên, chui vào.

Thằng đàn ông trong tôi bùng nổ. Tôi ôm riết lấy nàng. Đôi môi, đôi bàn tay tham lam của tôi cuồng loạn khám phá khắp nơi trên cơ thể nàng. Nàng nằm im, không nói một lời, thân hình không hề động đậy. Tôi trườn lên trên người nàng. Thằng nhỏ của tôi căng cứng. Mặt tôi cúi xuống áp sát vàp mặt nàng, đôi môi thèm thuồng khao khát của tôi vươn tới đôi môi hồng tươi của nàng. Bỗng tôi gặp một đôi mắt vô hồn, băng giá, đầy chịu đựng. Cái băng giá của đôi mắt ấy làm ngọn lửa dục vọng trong tôi vụt tắt ngấm. Tôi lăn xuống chiếu, nằm ngửa im lặng nhìn lên đình màn. Một lúc sau, tôi nói với nàng bằng một giọng khó nhọc.

-Cô mặc quần áo vào và về với con đi. Cô không cần phải làm như thế. Tôi không phải là loại người ấy.

Nói xong tôi ngồi dậy, mặc quần áo, vén màn định chui ra ngoài. Người tôi chưa chui ra khỏi cái màn thì cô gái nhỏm ngồi dậy ôm chặt lấy tôi, đầu cô gục vào vai tôi. Không nghe thấy tiếng khóc nhưng người cô rung lên và vai tôi ấm nóng. Chúng tôi cứ ngồi im như thế rất lâu. Cô xoay người tôi quay lại, nép vào ngực tôi một cách tin cậy rồi thầm thì.

-Em xin lỗi. Anh hãy ở lại đây với em đêm nay. Em xin anh.

Mùa xuân gần lại môi tôi và lần này thì đến lượt nàng cuồng nhiệt. Ánh mắt của nàng nồng nàn, thiêu đốt. Nàng rên lên khe khẽ, người cong lên đón nhận và dâng hiến.

°

Tiếng ọ ụe của trẻ con đã lôi tôi tỉnh dậy. Ngôi nhà vắng ngắt. Cô gái đã bỏ đi.

http://tieulun.hopto.org

Trên mặt bàn uống nước một lá thư để lại. Tôi cầm lá thư lên đọc

Anh gì ơi

. Em tin điều đêm qua anh nói là em có thể ở lại nhà anh để buôn bán lặt vặt nuôi con là điều anh nói thật lòng. Em biết anh là người tốt. Thời buổi này những người tốt như anh chẳng còn nhiều. Nhưng anh ơi, em phải thú thật một điều là em không thể sống nổi trong hoàn cảnh của anh. Em quỳ xuống cầu xin anh hãy nuôi giúp đứa con nhỏ của em , đừng mang nó đi cho ai . Em sẽ gửi tiền về nuôi nó. Em xin lỗi đã bỏ đi và đã đặt lên vai anh một lời cầu xin không dễ thực hiện. Nhưng linh cảm mách bảo em rằng : Anh là người mà em có thể nhờ cậy.

Anh ơi! Em là một đứa con gái hư hỏng nhưng đêm hôm qua là lần đầu tiên trong đời em được sống trong cảm giác dâng hiến nhưng em biết, em không đủ tư cách để nói " Em yêu anh" nhưng em muốn nói với anh rằng :"Em tin anh"

Em

Thúy

TB: Em mượn tạm anh một ít tiền. Nhất định em sẽ trả lại.

Tôi cầm bức thư đọc lại hai ba lần. Những hình ảnh đêm qua lại chợt quay lại. Ánh mắt mê đắm, đôi vòng tay riết chặt, những đầu ngón tay cào lên tấm lưng trần của tôi đau nhói , tiếng rên rỉ và tấm thân quằn quại trong đê mê hạnh phúc. Tất cả những cái đó không thể là sự trả giá cho một lá thư như thế này. Không! Tôi tin! Tôi muốn gào lên. Đấy là sự dâng hiến.

Con bé cất tiếng khóc. Tôi đi lại phía chiếc giường bế con bé lên. Nhìn gương mặt bầu bĩnh thiên thần của nó, những tình cảm tốt đẹp về đêm qua trong tôi tan biến. Một nỗi căm giận bốc lên trong tôi. Một con quỷ trong một cơ thể thiên thần. Trời ơi! có Thiên thần nào dám bỏ lại đứa con còn đỏ hỏn cho một người không quen biết?. Tôi rung rung, cố dỗ con bé nhưng nó vẫn ngằn ngặt khóc. Chắc nó đói lắm. Không sao được, tôi đành bế con bé sang cô hàng xóm vừa đẻ xin bú chực. Tôi vắn tắt kể cho cô ta nghe câu chuyện tối qua và bảo.

-Em cho nó bú chực một bữa nhé. Anh chạy đi mua các thứ cho nó.

Cô gái đón lấy con bé miệng nựng.

-Nào ! cún con ra cô, cô cho bú nào. Khổ thân cún con của cô quá.

Nhìn con bé bú lấy bú để, cô gái thở dài lắc đầu bảo tôi.

-Sao lại có loại mẹ như thế được nhỉ?Con bé đẹp quá. Nếu là em, em sẵn sàng bán máu của mình để nuôi nó chứ không thể vứt bỏ đứa con của mình..

Tôi cũng lại thở dài.

-Tối hôm qua tôi cũng bảo với cô ta rằng nếu không có chỗ nào đi thì cô ta có thể ở lại nhà tôi , hàng ngày tôi đưa đi cất hàng bên chợ Long Biên mà nuôi con.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng sáng nay thì cô ta bỏ đi mất,

-Cô ả bỏ đi là may cho anh đấy. Loại đàn bà ấy mà ở lại thì anh chỉ có chết.

"Ừ! Có lẽ thế thật" Tôi thầm nghĩ. Tôi sờ tay lên túi, định lấy tiền đi mua mấy thứ cho con bé mới phát hiện ra túi tôi đã rỗng không. Số tiền hơn một triệu hôm qua tôi vừa lấy về đã biến mất.

Tôi định mang cho đứa bé đi, nhưng không hiểu sao, bức thư của cô gái để lại cứ ám ảnh mãi trong tôi. Ba từ "Em tin anh" ở cuối bức thư đã giữ tay tôi lại. Thỉnh thoảng, cái ánh mắt băng giá, nhẫn nhịn, chịu đựng và ánh mắt bừng bừng đam mê, tiếng rên rỉ và tấm thân ngà ngọc cong lên như một sự trao gửi lại hiện về vật lộn trong tôi. Tôi không thể tin đấy chỉ là một khoái cảm nhục dục của một sự trả giá. Trong cái ánh mắt đam mê ấy, tôi còn nhìn thấy một cái gì đó mà tôi không thể cắt nghĩa nổi còn cao hơn cả nhục dục. Tất cả những cái đó đã giúp tôi vượt qua được mọi khó khăn để nuôi con bé.

Hai tháng sau khi cô ta bỏ đi, tôi nhận được một phiếu gửi tiền. Trong phần gửi thư, cô ta chỉ viết có mấy chữ "Em cám ơn anh. Mẹ yêu con". Tôi lần theo địa chỉ ghi trong phiếu gửi tiền nhưng ở cái phố ấy không có số nhà mà thư chuyển tiền đã ghi. Tôi đành chịu. Cô ta gửi tiền rất đều đặn, tháng nào cũng gửi và thư nào cũng chỉ vẻn vẹn có bảy chữ như lá thư đầu tiên. Thời gian cứ trôi đi cho đến khi con bé được bốn tuổi, bắt đầu đi lớp mẫu giáo bé. Một hôm tôi đến đón con bé thấy nó ôm một con búp bê rất đẹp. Tôi hỏi nó thì nó bảo

-Một cô đến chơi cho con.

Tôi lặng người đi. Thì ra cô ta vẫn thường xuyên đến thăm con mình mà tôi không biết. Một hôm, cơ quan tôi mất điện, tôi được về sớm, tôi đến trường mẫu giáo đón con bé, Hai bố con tôi dắt tay nhau đi nói chuyện vui vẻ. Đột nhiên tôi có linh cảm rằng có ai đó đang theo dõi mình. Tôi đột ngột quay đầu lại. Thoáng thấy một cái đầu thụt lại rất nhanh ở góc đường. Tôi gọi to.

-Thúy!

Tôi bế thốc con bé lên chạy vội lại chỗ ấy. Chỉ thấy bóng một người con gái đang phóng xe bỏ chạy. Tôi đứng thừ người bên góc đường.

, con bé hỏi.

-Ai đấy hả bố?

Cái yết hầu ở cổ tôi giật giật mấy cái mà vẫn không làm sao trả lời được con bé. Tôi biết trả lời với con tôi thế nào đây? Tôi riết chặt lấy con bé. Một nỗi thương cảm xen lẫn với giận dữ dường như bóp nghẹt lấy con tim.

-Không! Bố cứ tưởng là bạn bố.

Tháng ấy, trong tờ phiếu gửi tiền cô ta viết vẻn vẹn có ba chữ. "Em xin lỗi"

http://tieulun.hopto.org

Năm con bé vào lớp một, tôi nhận được một gói bưu phẩm trong đó có mấy bộ váy trẻ con , một cặp sách, sách vở và đặc biệt là một chiếc áo len đan bằng tay. Chiếc áo len thì tốt nhưng đan rất vụng, bị lỗi rất nhiều. Cầm cái ao len lên, tôi gọi con bé vào mặc thử cho nó. Chiếc áo vừa in. Tôi lặng lẽ thở dài. Em là ai? Yêu tinh hay thiên thần?

Cuối năm ấy tôi xây lại nhà, cô ta gửi về giúp ba mươi triệu, sau lần ấy, một khoảng thời gian rất lâu, chừng hơn một năm gì đó không thấy cô ta gửi tiền về nữa.

°

Một buổi chiều, hôm ấy tôi được nghỉ. Hai bố con tôi dắt nhau đi chợ. Lúc trở về, đang đi, bỗng con bé giữ tay tôi đứng lại

-Bố! Có ai định vào ăn trộm nhà mình kìa.

Tôi nhìn theo tay con bé. Một người đàn bà đang thập thò ở ngõ nhà tôi. Người ấy kiễng chân, cố nhìn qua cánh cổng được bịt kín bằng tôn hoa nhìn vào trong nhà. Khu nhà tôi ở giống như một làng quê, mọi người sống với nhau rất thanh bình, từ xưa đến nay không bao giờ có chuyện trộm cắp nên hai bố con tôi đi chợ nhưng cửa nhà vẫn mở toang chỉ khép cánh cổng lại. Nhìn một lúc, có lẽ do mỏi chân người ấy đứng xuống nghỉ rồi lại kiễng chân, tay vịn vào song cửa nhìn vào trong nhà. Lần này do cô ta túm vào cánh cổng nên cánh cổng từ từ mở ra. Cô ta vội đứng xuống, lấy tay đóng cánh cổng lại rồi lại kiễng chân nhìn vào trong nhà. Tôi lặng đi. Cô ta! Người ấy chỉ có thể là cô ta. Tôi vội vàng bảo với con bé.

-Không phải kẻ trộm đâu. Bạn của bố đấy. Con sang nhà cô Thắm chơi để bố nói chuyện với bạn. Con bé đi rồi, tôi nhẹ nhàng đi đến đằng sau lưng cô ta. Cô ta vẫn không biết vẫn cứ kiễng chân nghển cổ nhìn vào trong nhà.

-Muốn gặp con sao không vào hẳn trong nhà?

Tôi cất tiếng hỏi, cô ta giật bắn mình quay lại. Tôi cũng giật mình. Trời ơi! Mới có mấy năm không gặp sao cô ta có thể thay đổi đến mức ấy?Những nét thiên thần đã biến mất. Nhìn cô ta, tôi cứ ngỡ mình đang đứng trước một cô gái gần bốn mươi tuổi. Những nếp nhăn hằn sâu trên đuôi mắt, người nhăn nhúm, tàn tạ. Tôi mở to cánh cổng bảo cô ta

-Vào đi.

Cô ta ngần ngừ rồi hỏi tôi.

-Con bé không có nhà hả anh?

-Không!

Nghe thế cô ta mới yên tâm bước vào nhà. Cô ta nhìn quanh ngôi nhà, có lẽ

http://tieulun.hopto.org

sự khang trang của ngôi nhà đã gợi trong cô ta một điều gì đó. Tôi thấy cô ta khẽ thở dài. Một cái gì đó như là một sự tiếc nuối, ân hận lộ rõ trong ánh mắt âm u của cô. Trong lúc tôi pha nước, cô ta vắn tắt kể cho tôi nghe chuyện của mình. Vài năm đầu sau khi rời khỏi nhà tôi, cô ta làm gái bao cho một đại gia nhưng rồi bị vợ anh ta phát hiện thuê người đánh cho một trận. Rồi cô ta bị đẩy ra làm gái đứng đường và rồi bị bắt. Cô ta vừa được ra trại, lần đến đây để muốn nhòm mặt đứa con của mình.

-Bây giờ thì chắc cô không thể làm gái được nữa. Vậy cô định làm gì?

Vừa đưa chén nước cho cô ta, tôi vừa hỏi. cô ta cầm chén nước trong tay, xoay xoay cái chén. Từ trong đôi mắt mờ đục do bụi bẩn cuộc đời của cô ta, một dòng nước mắt ân hận muộn màng từ từ ứa ra lăn xuống đôi má đã bạc mầu.

-Em cũng không biết.—Cô ta dừng lại ngẫm nghĩ một lúc rồi đột nhiên nhìn tôi hỏi.—Anh có thể cho em ở lại đây buôn bán lặt vặt được không? Em chỉ muốn hàng ngày được nhìn thấy con bé.

Tôi lắc đầu.

-Muộn rồi! Ngày xưa nếu….

Tôi định nói tiếp nhưng rồi tôi đã kịp dừng lại. Nói cũng chẳng ích gì. Giá cô ta phải trả đã quá đắt rồi

-Tôi có thể giúp cô một điều cuối cùng trong cuộc đời mình. –Nói rồi tôi rút trong túi áo ra một thẻ ATM đưa cho cô gái.—Đây là toàn bộ số tiền cô gửi về trong mấy năm. Cô hãy cầm lấy làm vốn để thay đổi cuộc đời mình.

Cô ta nhìn tôi ngỡ ngàng

-Những năm vừa qua anh khó khăn thế sao anh không dùng tiền nuôi con em gửi về?

Tôi nhìn cô ta , thương hại xen lẫn với căm giận

-Cô tưởng đồng tiền không có mùi sao? Không! Đồng tiền có mùi và rất nặng mùi nữa. Con bé là thiên thần. Nó không thể được nuôi bằng những đồng tiền bẩn thỉu.

Cô gái chết lặng. Cô cầm cái nón lên, chậm chạp đội lên đầu rồi từ từ quay người đi ra cổng. Đến cổng cô ta đột nhiên quay lại. Quỳ sụp dưới chân tôi. Giọng cô nghẹn tắc

-Em cầu xin anh một lần cuối cùng trong đời. Đừng kể gì về em với con bé cả. Nếu nó hỏi anh cứ bảo mẹ nó đã chết rồi.

Nói xong cô ta vùng bỏ chạy. Tôi nhìn theo cô gái. Sông Hồng lồng lộng gió

Hà nội. 24-2-2010

http://tieulun.hopto.org

Giấy Rách Chẳng Còn Muốn Giữ Lề

Thế Duyên

-Bạch Vân!

-Hồng vân!

Hai cô gái trẻ ôm chầm lấy nhau . Lâu quá rồi còn gì, đã hơn ba năm nay bây giờ họ mới gặp lại nhau. Hai người là hai chị em họ. Kể về vai vế thì Hồng vân là chị. Nhưng vì bằng tuổi nhau, lại học cùng một lớp từ hồi còn học cấp ba trường huyện nên họ coi nhau như bạn bè..

-Mày từ Mỹ về khi nào vậy? Quà của tao đâu?

Hồng vân hỏi khi hai người rời nhau ra. Bạch Vân cười.

-Tiền đâu mà mua quà. Em tha được thân về nước đã là may mắn lắm rồi. Suýt nữa thì không có cả tiền mua vé máy bay mà về ấy chứ.

Nghe Bạch vân nói, Hồng vân trợn tròn mắt ngạc nhiên.

-Mày được học bổng nhà nước đi du học cơ mà?

Bạch Vân thở dài đến thượt một cái.

-Thì đúng vậy! Nhưng cái học bổng chết đói của nhà nước mình thì làm sao sống nổi trên đất Mỹ. Bọn em ở bên ấy phải đi làm thêm bục mặt mới đủ tiền trang trải cho sinh hoạt của mình.

Hồng vân nhìn cô em họ cười.

-Tiền mua quà thì không có nhưng lại lôi về một đống sách có phải không?

-Sao chị biết? –Bạch Vân ngạc nhiên. –Ai nói với chị ?

-Việc gì phải ai bảo mới biết. Bọn trí thức dở hơi chúng mày đứa nào mà chẳng thế. Cái cần học thì không học cứ hùng hục học những thứ mà cả đời chẳng dùng đến bao giờ.

-Thế chị bảo cái gì là cần phải học?

Hồng Vân thở dài thương hại cho cô em họ của mình.

-Đến bây giờ mà mày vẫn chưa biết à! Thế mày đã xin được việc chưa? –Bạch Vân nín lặng không nói gì. Quả thật, về nước đã mấy tháng rồi nhưng cô vẫn chưa thể xin vào làm việc ở bất cứ một cơ quan nào. –Lẽ ra điều mày, một phụ nữ xinh đẹp, cần phải học là học cách làm sao để tà lưa được một thằng mẽo xịn để biến mình thành một "Việt kiều yêu nước". Rõ chưa? Con ngốc!

Nói xong, Hồng Vân phá lên cười một cách thích thú.

Quả thật Bạch vân là một cô gái xinh đẹp. Hồi còn học bên Mỹ , có biết bao chàng trai Mỹ say cô như điếu đổ. Khi ấy, nếu muốn biến thành "Việt kiều yêu

nước", chắc chắn với cô chẳng khó khăn gì. Thế nhưng cô đã không làm điều đó mà lại vùi đầu vào đống sách cao ngất của thư viện nhà trường và đến thứ bảy, chủ nhật lại quần quật làm việc cho một cửa hàng ăn để lấy thêm tiền mua những cuốn sách đắt khét.

Hôm nay là ngày giỗ tổ của dòng họ. Ông trưởng họ từ trong nhà thờ họ bước ra, vừa nhìn thấy hai chị em , ông đã vội vàng chạy ngay lại. Từ xa ông lão đã sởi lởi.

-Cháu Vân đến lúc nào thế?

Bạch Vân lại cứ nghĩ ông trưởng họ hỏi mình. Cô lễ phép .

-Dạ cháu vừa đến.

Hồng vân tươi cười cũng nói.

-Dạ! cháu cũng vừa mới đến.

Ông trưởng họ đến nơi hai cô gái nắm lấy cánh tay của Hồng vân kéo vào trong nhà vừa đi ông lão vừa nói.

-Cháu vào đây để bác giới thiệu cháu với mọi người.

Hình như ông không nhìn thấy Bạch vân hay ông không biết cô là ai?

Bạch vân đỏ mặt sượng sùng. Cô chợt nhớ đến buổi liên hoan do dòng họ cô tổ chức để tiễn cô sang học bên Mỹ ba năm về trước. Hôm ấy cũng đông như hôm nay, ông trưởng họ cũng nắm lấy tay cô kéo cô đứng ở giữa nhà thờ họ. Nét mặt ông rạng ngời. hãnh diện.

-Tôi xin giới thiệu với mọi người đây là cháu Vân con ông Quỳnh. Cháu nó vừa đoạt được học bổng của nhà nước ta sang nghiên cứu sinh tiến sỹ tại Mỹ. –Giọng ông đột nhiên vút lên cao. Không phải là ông nói. Bạch vân có cảm giác như ông muốn hét to lên cho cả làng, cả xã này nghe tiếng. –Thế là cả cái xã này chỉ có duy nhất một tiến sỹ mà lại là người của dòng họ Nguyễn chúng ta. Tôi đề nghị mọi người cho một tràng pháo tay để chúc mừng.

Tiếng vỗ tay, tiếng reo hò tưởng làm sụp cả mái ngói của nhà thờ họ. Thế mà bây giờ!

Bach vân đi theo sau hai người. Cô tựa lưng vào cửa nhìn vào trong nhà thờ xem ông trưởng họ làm gì. Cô thấy cũng như ba năm về trước, ông lão dắt Hồng Vân ra đứng giữa nhà thờ họ trịnh trọng giới thiệu.

-Tôi xin giới thiệu với mọi người! Đây là cháu Vân con ông Thái.

Ông dừng lại một chút nhìn quanh rồi hỏi mọi người. –Ông Thái đâu rồi? mọi con mắt nhìn quanh, tìm kiếm. Một ai đó nói to

-Ông Thái đang ở ngoài sân.

-Đưa ông Thái vào đây!

http://tieulun.hopto.org

Ông trưởng họ ra lệnh. Một người nắm tay ông Thái, gần như là phải lôi ông lão từ ngoài sân đi vào. Mọi người rẽ ra thành một lối nhường chỗ cho hai người. Tội nghiệp! Hình như ông lão không muốn chiềng mặt ra giữa đám đông này. Mặc! Mọi người lôi bằng được ông lão ra đứng bên cạnh cô con gái rượu của dòng họ. Ông trưởng họ dơ tay ra hiệu cho mội người im lặng. Khi không khí nhộn nhạo trong từ đường lặng xuống ông mới trịnh trọng nói tiếp.

-Cháu Vân đây chính là người đã cung tiến hơn ba trăm triệu đồng cho xã để đúc cái chuông của chùa ta . Không những thế! Cháu Vân còn nhân danh dòng họ Nguyễn chúng ta cung tiến hơn năm mươi triệu đồng để xây bậc tam cấp bằng đá của ngôi chùa. Chính vì vậy mà trên bậc tam cấp của chùa xã ta được đề hàng chữ "Dòng họ Nguyễn Bình Hồ cung tiến".

Tiếng reo hò, vỗ tay lại nổi lên rầm trời. Ông trưởng họ im lặng đợi cho tiếng reo hò lặng đi rồi mới hỏi tiếp.

-Mọi người có hiểu ý nghĩa của việc ấy không?

Hỏi xong, ông lão nhìn quanh cả đám đông. Mọi người ngơ ngác nhìn nhau. Không ai trả lời được câu hỏi của ông trưởng họ. Ông lão lúc ấy mới vuốt râu cười đắc chí hỏi thêm mọi người một câu nữa.

-Muốn vào chùa thì phải đi qua đâu?

Mọi người lúc ấy mới ồ lên một tiếng. Bạch vân bỗng bật cười. Trời ơi! Một nền văn hóa mới đang hình thành.

-Muốn vào được chùa thì phải đi qua bậc tam cấp. Đúng không? Mà bậc tam cấp ấy là của dòng họ Nguyễn Bình Hồ chúng ta cung tiến. Điều đó có khác gì chính dòng họ Nguyễn bình Hồ chúng ta đã dẫn dắt cả xã này đến những điều thiêng liêng, cao cả.

Giọng ông trưởng tộc sang sảng. Hình như ông giận rằng sao mình không thể nói được to hơn để cho cả làng này, cả xã này nghe thấy.

Bạch Vân thở dài, cô lặng lẽ rời đám giỗ tổ trở về nhà.

*

* *

Bảy giờ sáng, vân gánh một đôi quang gánh theo mẹ ra đồng nhổ mạ. Trời rét ngọt, mưa phùn lất phất. Ngoài đồng vắng hoe chỉ lác đác có dăm ba nhà đang cắm cúi làm việc ngoài đồng. Vào thời điểm này mọi nhà đã cấy xong cả. Nhà Vân neo người, bố là thương binh chẳng giúp gì được cho việc đồng áng nên đến tận bây giờ mà ruộng nhà cô vẫn còn cấy chưa xong. Một mình mẹ cô bươn trải với mấy sào ruộng, nuôi một chồng quanh năm đau ốm và một cô con gái ăn học. Bà biết cách duy nhất giúp con gái mình thoát khỏi cảnh nghèo hèn ở vùng đồng

http://tieulun.hopto.org

chua nước mặn này là: Học! Vì vậy bà nhất quyết không cho Vân nghỉ học giúp mình. Bà bảo.

-Nhiệm vụ của con là học để thoát khỏi vùng quê nghèo này. Con là của để dành cuối cùng của bố mẹ.

Bà nói câu"Con là của để dành cuối cùng của bố mẹ " Với một giọng sắt đanh, quyết liệt. Vân hiểu điều mẹ nói và cô lao đầu vào học.

Thật là may mắn! Trời ơi! Một sự may mắn ngược đời. Bố cô là thương binh nên hàng tháng nhà cũng còn có một chút tiền để cho cô ăn học. Cô không hiểu: Nếu như bố mình không phải là thương binh thì đời cô sẽ ra sao ?. Đôi lúc cô gái nghe bố mình than thở.

-Giá mà hồi ấy mình cụt thêm cả một cái chân nữa thì có phải vợ con mình đỡ khổ không!

Nghe bố than thở , cô chỉ muốn khóc.

Nghèo! Hèn! Tuổi thơ của Vân trôi đi trong sự lãng quên của dòng họ. Hình như dòng họ "Nguyễn Bình hồ" này trong gia phả không có tên của gia đình cô. Cho đến tận khi cô giật được, đúng là giật, theo đúng nghĩa đen của nó vì cô đã dồn hết sức lực, khát khao, với một trách nhiệm lớn lao đè nặng lên đôi vai bé nhỏ của mình "Của để giành cuối cùng" để đoạt được một suất học bổng du học bên Mỹ, dòng họ cô mới chợt bừng tỉnh. À! Gia phả của dòng họ Nguyễn này hình như vẫn còn sót mất một người. Ông trưởng họ cầm một cuốn sổ đến nhà Vân hỏi lại ngày sinh, tháng đẻ của cả gia đình. Ông ta bảo.

-Cháu đã làm rạng danh dòng họ Nguyễn chúng ta.

Hai mẹ con cắm cúi bước. Ngang qua đám mấy bà đang cấy, một bà ngẩng lên nhìn hai mẹ con rồi buông thõng một câu.

-Tưởng sang Mỹ thì làm vương làm tướng gì hóa ra lại về nhà bám đít con trâu.

Vân nghiến răng, dừng lại. Mẹ cô vội vàng kéo vội tay cô.

-Mẹ xin con! Nhịn đi con ạ

Đến tối, Vân gói ghém đồ đạc của mình cho vào chiếc ba lô. Cô bảo với mẹ.

-Con phải lên Hà nội mẹ ạ. Chỉ có lên trên ấy con mới rửa được mối nhục ngày hôm nay.

Mẹ cô gật đầu.

-Ừ con cứ yên tâm mà đi! Đừng lo lắng gì ở nhà.

Vân ôm lấy mẹ. Cô khóc! Răng cô nghiến chặt vào môi để ngăn cho tiếng khóc khỏi bật lên thành tiếng. Chỉ có dòng nước mắt nóng hổi thấm uốt cả vai chiếc áo đã bạc màu mà mẹ cô đang mặc.

http://tieulun.hopto.org

*

* *

Việc đầu tiên Bạch Vân làm khi lên Hà nội là đến nhà cô chị họ. Cô phải đứng ngần ngừ mãi trước cổng tòa biệt thự sang trọng nằm ngay bên bờ hồ Tây lộng gió mới dám bấm chuông. Một người đàn ông tóc đã muối tiêu gần hết ra mở cổng

-Cô hỏi ai?

-Bác cho cháu hỏi đây có phải là nhà chị Hồng Vân không ạ

Bạch Vân lễ phép hỏi. Người đàn ông gật đầu.

-Đúng rồi! –Ông ta chăm chú quan sát cô từ đầu đến chân. –Mà cô là thế nào với nhà tôi?

Vân giật nẩy người. Cô chợt nhớ đến cái bộ dạng thiểu não của ông Thái bố của Hồng Vân khi bị kéo ra trước đám đông trong này giỗ họ. Ra vậy! Thảo nào, từ khi cưới đến giờ đã có con mà làng xóm chưa một ai biết mặt con rể nhà ông Thái.

-Dạ! Em là em họ của chị Hồng Vân

Rất nhanh, cô thay đổi cách xưng hô

-Thế à! Vào đây em.

Người đàn ông kêu lên vui mừng.T iếng "Em" của ông ta phát ra một cách rất tự nhiên và ngọt như mía lùi. Ông tránh sang một bên cho Vân bước vào, rồi cẩn thận khép cánh cổng sắt to đùng lại. Hai người đi vào phòng khách. Bạch Vân ngỡ ngàng ngắm nhìn cái phòng khách bề thế, sang trọng. Cô thốt lên.

-Chị Vân sướng thật đấy.

Vừa nói cô vừa ngồi xuồng ghế. Chồng Hồng Vân xăng xái chạy ra chỗ tủ rượu nhấc ra một chai rượu tây chưa mở nút. Nghe Bạch Vân nói, ông ta đưa mắt nhìn cô gái. Nhìn ánh mắt ấy, người Vân bỗng run lên.

- Ồ! Nếu muốn thì em có khi còn sướng hơn cả chị của em ấy chứ. –Nói xong ông cười như muốn khỏa lấp đi cái điều vừa nói.--Ta phải làm một ly chúc mừng cho cuộc hội ngộ này chứ nhỉ. Mà em tên là gì?

-Dạ! Em cũng tên là Vân! Bạch Vân ạ.

-Em cũng tên là Vân à! –Ông ta ngạc nhiên nhìn cô, trong ánh mắt lộ ra một vẻ vô cùng thích thú. –Hình như những cô gái tên là Vân cô nào cũng đẹp.

Vân đỏ mặt vì ngượng, cô lúng túng chẳng biết nói gì. Thật may cho cô, đúng lúc ấy thì cánh cổng mở ra và một chiếc Mercedes bóng lộn chạy vào. Chị họ của cô đã trở về. Cửa xe mở ra, Hồng Vân cùng một đứa bé trai chừng hai tuổi bước ra. Người lái xe đi theo sau, tay xách một lô những gói hàng. Thấy vợ về, ông

http://tieulun.hopto.org

chồng vội vàng cất chai rượu vào trong tủ chạy vội ra đón vợ.

-Em đã về rồi đấy à? Sao về sớm thế?

Thấy Bạch vân, người chị họ hơi sững người đi một chút. Vẻ lúng túng hiện rõ trên khuôn mặt, xong rất nhanh, cô ta lấy lại được ngay vẻ mặt bình thường.

-Mày đến lâu chưa? –Tuy miệng hỏi vậy nhưng hình như cô gái không đợi nghe câu trả lời của cô em mình mà quay sang chồng giới thiệu

- Đây là em họ em.

Ông chồng nhanh nhẩu.

-Anh biết rồi! Và cô ta cũng tên là Vân đúng không?

Hồng vân lườm chồng một cái . Cái lườm sắc, lạnh làm anh chồng tịt mít.

-Đã lân la tìm hiểu được nhiều thế rồi cơ à? . –Nói rồi Hồng vân quay sang bảo cô em mà không cần giữ ý . –Cả mày nữa! Cẩn thận đấy! Lão chẳng tha một ai đâu.

Bạch Vân cười nói đỡ cho anh chồng.

-Gớm! Làm gì mà chị giữ ông anh em ghê thế. Chị đừng lo. –Nói rồi cô quay sang đỡ thằng bé lên, vỗ vỗ vào lưng nó ngâm nga.

Cháu ơi cháu ngủ cho no

Của dì dì giữ ai bò mặc ai

Hồng Vân bật cười.

-Mày vẫn đáo để như ngày xưa. Tối nay mày ở lại đây. Tao lâu lắm rồi không có người để tâm sự. À! Mà mày đã xin được việc chưa?. –Bạch Vân thở dài lắc đầu. –Khốn nạn! –Mặt Hồng Vân cau lại vì bất bình. –Một Tiến sỹ của trường Havard mà không xin nổi được một công việc trong khi bọn con ông cháu cha vô học nhan nhản trong các cơ quan nhà nước.

Chồng Hồng Vân cười

-Tiến sỹ đã là cái gì! Có ông giáo sư người Việt của một trường đại học y của Mỹ về hưu, về nước xin làm từ thiện, nghĩa là không nhận lương, mà không có một bệnh viện nào nhận cả.

-Thật thế hả anh?

Bạch vân ngạc nhiên. Mấy năm qua cô chỉ lao đầu vào học để thoát khỏi vùng đồng chua nước mặn nên chẳng biết những gì đang xảy ra trong xã hội.

_-Sao không thật! Chuyện đang ầm ĩ trên báo suốt cả tuần nay. Việt nam không cần người giỏi mà chỉ cần bè cánh. Rõ chưa? Con ếch!

-Anh có thể xin giúp nó được không?

Hồng vân hỏi chồng. Anh chồng tươi tỉnh.

-Việc gì phải xin ai. Em cứ về tổng công ty của anh…

http://tieulun.hopto.org

Chồng Hồng Vân định nói tiếp, nhưng cô vợ đã cắt ngang

-Thôi đi! Ông định mía ngọt đánh cả cụm chắc?

-Em lúc nào cũng đa nghi

Chồng Hồng Vân gượng gạo

-Đa nghi thế mà tôi vẫn còn sống dở chết dở với ông đây này

Giọng Hồng Vân đay nghiến. Nhìn bộ dạng anh chồng , Bạch Vân lờ mờ đoán được hình như họ đang có điều gì đó xảy ra.

*

* *

-Anh chị có chuyện gì vậy?

Bạch Vân hỏi khi cánh cửa phòng khép lại. Hồng Vân khe khẽ đặt thằng bé đang ngủ say xuống giường rồi cẩn thẩn phủ lên trên mình nó một tấm chăn mỏng . Xong xuôi, cô quay lại cô em họ, ngồi xuống chiếc ghế . Tất cả vẻ mạnh mẽ, sắc sảo trên khuôn mặt cô gái biến mất, nhường chỗ cho một nỗi mệt mỏi, chán nản.

-Còn việc gì nữa! lão ta lại tòm tem với con thư kí và có thêm một đứa con nữa. May mà lại là con gái.

"Lại là con gái" cụm từ ấy làm Bạch Vân hiểu ra ngay vấn đề. Cô đi lại ngồi xuống im lặng cầm lấy tay người chị họ.

-Chị phải làm mọi cách mà giữ lấy chồng.

Bạch Vân nói sau một phút im lặng, giọng đầy thông cảm.

-Mày tưởng tao muốn giữ lão ấy à? Không! Tao chỉ muốn giữ lấy tiền của tao thôi!

Giọng Hồng Vân đanh lại. Trong cái đanh gằn giận dữ ấy, Bạch Vân vẫn cảm thấy một cái gì đó của sự hoang mang, lo lắng thậm chí là tuyệt vọng. Rồi hình như đã kiệt sức, Hồng Vân ôm choàng lấy cô em họ, gục vào vai cô, toàn thân run rẩy.

-Mày tưởng lấy lão tao sung sướng lắm sao? Mày tưởng tao yêu lão sao? Không! –Hồng vân lắc đầu thú nhận. –Tao chỉ yêu tiền của lão thôi!

Bạch Vân chăm chú nhìn chị họ mình. Cô cứ tưởng rằng khi nói với cô "Tao chỉ yêu tiền của lão thôi" Ít nhất chị cô cũng phải có cái gì đó thể hiện sự xấu hổ. Nhưng không! Trên khuôn mặt khả ái ấy ngoài sự hoang mang lo lắng ra không có chút gì của sự hối hận.

-Thế anh ấy có yêu chị không?

Bạch vân rụt rè hỏi. Môi ngươi chị họ nhếch lên một nụ cười cay đắng

-Mày bảo có tình yêu không giữa một lão già giàu có với một cô gái bao chỉ

http://tieulun.hopto.org

bằng tuổi con mình? Tất cả chỉ là một sự mua bán, đổi chác. Lão cho tao tiền còn tao cho lão tuổi trẻ và nhan sắc của mình.

-Nhưng lão vẫn cưới chị đấy thôi. Chị có đăng kí kết hôn đấy chứ?

Hồng Vân gật đàu.

-Có! Tao đã lừa được lão ! Và tao cũng gặp may nữa.

Bạch Vân ngơ ngác nhìn chị họ. Cô không hiểu.

-Lúc đầu tao chỉ là gái bao của lão. Chúng tao đã thỏa thuận không được có con. Nhưng lão lại không muốn dùng bao cao su khi quan hệ. Lão bảo: "Mất tiền thì phải chơi cho sướng" nên lão bắt tao phải uống thuốc tránh thai. Lão dọa "Em đừng nghĩ dùng cách có thai để trói buộc anh. Nếu em mà có thai là anh sẽ biến ngay và không bao giờ anh thừa nhận đấy là đứa con của mình". Nghe lão nói tao cũng nản lắm. Mày tính, tuổi thanh xuân thì ngắn. Nếu không trói được lão để cho lão chơi mình dăm ba năm rồi lão chạy thì mình chết à. Thế là tao ngừng dùng thuốc tránh thai . Khi biết mình có thai, tao phải giữ kín cho đến tận khi xác định chính xác giới tính đứa bé tao mới cho lão biết. Nghe tao nói "Em có thai" lão nổi giận đùng đùng cầm ngay lấy cái va li của tao cùng với một tập tiền năm trăm nghìn ném ra ngoài cửa gầm lên.

-Cút!

Quát xong, có lẽ là vì quá tức giận lão phải dựa vào cửa thở hổn hển. Tao tỉnh như không, cúi xuống cầm lấy tập tiền quăng trả lại cho lão.

-Em không cần tiền của anh. Anh hãy giữ lấy tiền để sau này còn đi " Xây nhà tình nghĩa"

-Sao lại đi "Xây nhà tình nghĩa"?

Bạc Vân hỏi chen vào. Hồng Vân nhìn cô em họ ngạc nhiên hỏi lại

-Mày không biết thật à? –Rồi không đợi cô em trả lời, cô chị nói tiếp. –Không có con trai , mang tiền đi xây nhà cho con rể nó ở thì đúng là "Xây nhà tình nghĩa"chứ còn gì nữa.

Bạch Vân cười.

-Cái lưỡi chị nhọn như kim ấy.

Cô chị cũng cười gật đầu.

-Ừ! Nghe tao nói mặt lão xám ngoét, người run bắn lên vì tức giận. Tao làm như không nhìn thấy điều ấy, cúi xuống xách va ly bước đi mấy bước rồi mới quay lại bảo lão. –Lúc nào chết anh nhớ bảo con gái anh báo cho em một tiếng, em sẽ cho thằng cu đến chịu tang.

Nghe tao nói, lão đờ người ra, một lúc sau mới lắp bắp hỏi lại.

-Cô…Cô baả..o s…ao?

http://tieulun.hopto.org

Tao không trả lời vào câu hỏi của lão cứ thế đi thẳng ra ngoài cổng, vừa đi vừa nói.

-Giấy siêu âm thai nhi để trong ngăn kéo bàn trang điểm của em ấy.

Nói rồi tao xách va ly bước thẳng ra cổng. Lão vội vàng chạy theo giữ tao lại. Lão đổi giọng.

-Thôi mà! Anh xin lỗi. Thằng cu của anh được mấy tháng rồi?

Lão không có con trai điều đó làm cho lão cực kì cay cú. Giàu có như lão, địa vị xã hội cao như lão, nhưng mỗi lần về quê, khi dòng họ có việc chẳng bao giờ lão được ngồi lên mâm trên dù cho lão đã bỏ không biết bao nhiêu tiền của cho dòng họ.

-"Anh hĩm" ngồi xuống dưới kia đi

Nhà lão lại là trưởng họ. Bố lão cũng cay cú lắm nhưng không thể thay đổi được tục lệ của làng xã.

Từ khi tao sinh được thằng bé , lão được thăng lên chức "Anh cu" và được chuyển lên ngồi mâm trên và tao với thằng bé trở thành báu vật của cả họ nhà lão.

-Chị cũng phải quản lý anh ấy cho chắc vào , Đừng để mất cái thế "Độc quyền" của mình.

-Đấy chính là điều đau đầu nhất của tao. Có giời quản lý được những người như lão. Vừa rồi lão lại tòi thêm ra một đứa với con thư kí may mà lại là con gái. À! –Như chợt nghĩ ra điều gì, cô chị à lên một tiếng .—Mày học bên Mĩ mày có biết bên ấy có loại thuốc nào diệt dục không? Tao nghe nói ở Hàn quốc người ta cho các phạm nhân mắc tội cưỡng hiếp uống thuốc diệt dục. Làm thế nào để mua được loại thuốc ấy nhỉ?

-Thế còn chị?

Bạch vân kinh ngạc hỏi. Hồng vân cười.

-Bây giờ trai gọi thiếu gì. Mà mày ngốc thật đấy.

*

* *

Mà đúng Bạch vân là một cô gái ngốc. Trẻ, tài năng, xinh đẹp, có bằng tiến sỹ tưởng rằng như thế là đủ cho một tương lai thênh thang trước mặt nhưng không phải. Phải nhờ vào sự giới thiệu của chồng Hồng Vân cô mới xin vào được một ngân hàng của nhà nước với mức lương sáu triệu tương đương với thu nhập của một anh chàng xe ôm ngoài đường phố.

Nhưng đấy không phải là điều làm cho cô bức xúc nhất. Ngày trước cô vùi đầu vào những chồng sách cao ngất trong thư viện của trường với một ý nghĩ ngây thơ và mãnh liệt rằng nó là một tài sản vô giá mà không phải ai cũng có để

http://tieulun.hopto.org

giúp cô vươn lên trong sự nghiệp của mình. NHưng cô đã nhầm. Chẳng một ai cần đến kiến thức của cô cả. Cái mà các xếp bự cần ở một người phụ nữ như cô là nhan sắc mà cái điều đó thì các giáo sư của cái trường đại học danh tiếng nhất nước Mỹ chẳng một ai biết để mà dạy cho cô và thế là một tiến sỹ với tấm bằng xuất sắc vẫn chỉ là một chân sai vặt.

Mà cũng chẳng ai dạy cho cô rằng : Đất nước này chẳng phải là của riêng ai nên cũng chẳng có ai gìn giữ ,vậy nên, ai có cơ hội thì cứ việc mang xẻng xúc bất cứ thứ gì có thể mang về nhà.

Một lần, cô theo một đoàn đi định giá tài sản thế chấp, cô đã kinh ngạc khi người ta đánh giá một ngôi biệt thự chỉ xấp xỉ ba mươi tỷ với cái giá trên trời: Mười trăm tám mươi tỷ. Cô đã buột mồm kêu lên.

-Làm gì đến cái giá ấy!

Mọi người trong đoàn định giá quay lại nhìn cô với ánh mắt vừa ngạc nhiên, vừa khó chịu. Đến khi kí vào văn bản, cô đã nhất định không chịu kí. Một cô gái rất trẻ mà cô biết đó là nhân tình của ông phó tổng giám đốc đã định sửng cồ lên với cô. Nhưng tổng giám đốc, trưởng đoàn, đã ngăn cô ta lại. Ông ta mở túi xách nhét tờ biên bản đánh giá giá trị tài sản vào trong , tươi cười bảo với mọi người.

-Không sao! việc này ngày mai mọi người lên phòng tôi họp rồi chúng ta sẽ quyết định. Bây giờ thì giải tán.

Mọi người ra xe quay về. Bạch Vân định leo lên chiếc ô tô chung của đoàn thì ông tổng giám đốc ngăn lại.

- Cô lên xe của tôi. Tôi có việc cần bàn.

Giọng ông ta rất mực nghiêm chỉnh. Khi ra đến xe, ông ta bảo với tay tài xế.

- Cậu ra xe về cùng với đoàn. Hôm nay tôi tự lái.

Nói rồi ông tự tay mở cửa xe cho Bạch Vân. Bảo cô với một giọng rất lịch sự và mực thước.

-Cô lên xe đi.

Ngồi trong xe, Bạch vân thoáng thấy hình như tay lái xe nhìn ông tổng giám đốc cười cười. Chiếc xe phóng đi và đỗ lại trước một cửa hàng sang trọng. Tổng giám đốc nhìn đồng hồ rồi bảo với cô.

-Muộn rồi. Ta vào đây ăn một chút gì đã.

Hai người bước vào nhà hàng, thấy ông tổng giám đốc, một cô lễ tân vội vàng chạy lại.

-Lâu lắm rồi mới lại thấy anh Tân.

Tiếng « Anh » trôi qua miệng cô gái trẻ trơn tuột không một chút vấp. Hình như ông ta là khách quen của cửa hàng này.

http://tieulun.hopto.org

-Cho chúng tôi một phòng ăn riêng.

Giọng ông ta nghiêm nghị, lạnh lùng không hề có một chút gì cộng hưởng với tiếng « Anh » ngọt ngào của cô gái trẻ.

Khi hai người ngồi trong phòng ăn riêng đợi thức ăn mang ra, ông tổng giám đốc mở cái túi xách vẫn mang theo bên mình lấy ra một cái phong bì dày cộp đặt trên mặt bàn và ẩn về phía cô. Nhìn thẳng vào cô thẳng thắn.

-Đây là một trăm triệu phần của cô.

Bạch Vân ngạc nhiên.

-Tiền gì ạ ?

-Tiền để mua chữ kí của cô vào bản định giá này.--Vừa nói, ông ta vừa rút tờ giấy biên bản ra đặt trên bàn, lấy tay gõ gõ vào tờ giấy. Vân cắn môi. Một chút yên lặng. –Cô tưởng mình cô là tiến sỹ à ? Trong đoàn này có tới ba tiến sỹ và tôi. –Ông lấy tay chỉ vào ngực mình. –Cũng là tiến sỹ. Họ không ngốc. Người ngốc duy nhất là cô. –Ông ngừng lại một lúc rồi nói với cô bằng một giọng tâm tình. --Họ là khách hàng quen lâu năm và rất có uy tín. Họ cần một số vốn là một trăm năm mươi tỷ cho một thương vụ vậy nên chúng ta phải tìm ra cách giúp họ .

-Ngộ nhỡ……

Cô mới nói đến đây thì ông ta đã dơ tay ngăn cô lại.

-Cô muốn nói là ngộ nhỡ họ thất bại thì sao đúng không ? –Ông ta im lặng một lát rồi nhìn thẳng vào cô thẳng thắn. –Thì ngân hàng sẽ mất tiền. Nhưng….Ông ta dừng lại một lát rất lâu rồi đột ngột hỏi. –Nhưng đấy là tiền của cô à mà cô giữ ?

Cái giọng lạnh lùng khi hỏi câu đó khiến Vân thoáng rùng mình.

-Thế nếu bị ra tòa ?

Ông ta cười.

-Thì sẽ không đến lượt cô. Người đầu tiên là tôi, sau đó là hai ông trưởng phòng. Cô chẳng có một chút chức danh gì để mà phải hầu tòa.

Vân đã thực sự ngạc nhiên. Cô cứ tưởng rằng cô có mặt trong một đoàn giám định là vì họ cần đến kiến thức của cô trong việc đinh giá một tài sản lớn đến vậy. Cô nhầm!

-Thế thì việc gì phải có em ở trong đoàn ạ?

-Chính tôi đã đưa cô vào danh sách. Còn tại sao thì cô phải tự tìm hiểu cô bé ạ.

-Thế nếu em không kí thì có làm sao không ?

Ông ta lắc đầu cười rất thoải mái.

-Không sao cả. Thực ra chúng tôi chỉ muốn giúp họ là chính chứ còn khoản

http://tieulun.hopto.org

tiền này. –Ông ta chỉ vào chiếc phong bì. --Với tôi không đáng kể. Chỉ có điều là cô đã giết chết một doanh nghiệp và đập đi nồi cơm của hai nghìn con người.

Nói rồi ông ta mở túi xách nhặt cái phong bì và tờ định giá nhét vào. Đúng lúc đó thì thức ăn được bưng lên. Vân không còn bụng dạ nào để ăn. Có bữa cơm nào là miễn phí. Hình như ông tổng giám đốc hiểu được cái tâm lý ấy của cô. Ông ta trấn an.

-Không có vấn đề gì đâu. Cô thoải mái đi để ăn cho ngon miệng.

Ăn xong, ông tổng giám đốc nhất định lái xe đưa cô về đến tận nhà mặc cho Bạch vân nhất mực từ chối.

Chỗ Bạch Vân ở là một ngôi nhà cấp bốn người ta vẫn xây cho sinh viên thuê. Bước vào trong nhà, ông tổng giám đốc lắc đầu kêu lên

-Chỗ như thế này mà sao cô vẫn ở được. Sao cô không thuê một căn hộ khang trang hơn ?

Vân cũng chẳng cần dấu diếm.

-Tại em không có tiền. Em còn phải gửi tiền về giúp đỡ gia đình. Bố em là thương binh cụ đau ốm suốt.

Ông tổng giám đốc cười.

-Thế mà cô từ chối một trăm triệu

-Vì bố em vẫn bảo « Giấy rách phải giữ lấy lề con ạ »

Tổng giám đốc không nói gì. Ngồi chơi một lúc , ông ta đứng dậy ra về. Lúc tiễn ông ta ra xe, trước khi đi ông ta mới bảo.

-Cơ quan có một khu nhà tập thể cũ đang hóa giá. Ngày mai đến cơ quan, cô làm một cái đơn mang lên phòng tôi, tôi sẽ kí bán cho cô một căn trừ vào tiền lương hàng tháng

-Không……

Mới thốt được tiếng không ấy thì Vân đã bị ông ta ngăn lại. Ông nhìn cô nghiêm nghị.

-Tôi chưa nói hết ! Và cô vẫn không cần phải kí vào tờ định giá. Như thế cô đã yên tâm chưa ?

Nói rồi ông ta nổ máy phóng xe đi ngay không để cho cô nói thêm một lời nào. Vân quay trở vào nhà. Ngồi chưa nóng chỗ thì cô bé hàng xóm, người cũng thuê nhà trong xóm cô chạy sang Mặt cô bé tươi rói.

-Bà chị ! Khao xóm đi chứ

-Khao vì cái gì ?

Vân ngạc nhiên.

-Còn gì nữa. Có ông bồ đại gia như thế phải khao bọn này một bữa ra trò vào

http://tieulun.hopto.org

không lần sau lão mà đến đây là bọn em đến phá đấy.

Vân bật cười.

-Bồ cái con khỉ. Xếp của tao đấy.

-Ai chẳng biết đấy là xếp to của chị. Con vịt này béo lắm đấy ! chị đừng có mà để sổng mất

-Ơ cái con này ! Tao đã bảo đấy không phải là bồ của tao. Ông ta là tổng giám đốc của Ngân hàng tao đang làm việc. Ông ta có vợ con rồi.

- Thì ai chẳng biết ông ta có vợ con rồi ! Thế vịt mới béo chứ.

Vân phát mạnh vào cái mông cô bé.

-Con nỡm ! Mày tưởng ai cũng như mày chắc

Đến lượt cô bé hàng xóm ngạc nhiên.

-Ơ ! Thế chị không bắt bồ với lão thật à ? Lão say nắng chị lắm mà.

-Sao mày biết là lão bị "Say nắng"? Tao có thấy gì đâu

-Chị ngốc thật đấy! Người ta mê mình mà cũng không biết. Hoài của! Hay là chị tìm cách bắn lão cho em đi. –Nói xong , cô bé đột nhiên thở dài một tiếng. –Mà thôi! Chắc là không được đâu. Những người như ông ta chẳng bao giờ bắt bồ với người như em đâu.

Nói xong câu đó mặt cô bé buồn rười rượi làm cho Vân vừa thấy thương cho cô bé vừa cảm thấy tò mò.

-Sao không được! Em trẻ hơn chị, xinh hơn chị. Nếu chị còn làm cho lão say nắng thì em còn làm cho lão ngã lăn đùng ra ấy chứ. Thế cái lão bồ của em đâu? Thôi nhau rồi à?

Cô bé buồn bã lắc đầu.

-Chưa thôi! Nhưng lão ấy có phải là bồ của em đâu.

-Thế thì là gì?

-Thì chỉ là cái hợp đồng chơi gái tháng thôi. Lúc nào lão chán hay hết tiền là chấm dứt hợp đồng.

-Thế thì em đi lại với lão làm gì. Em trẻ lại xinh đẹp sao không tìm một người yêu em thật lòng?

-Vì sao à? –Cô bé bật cười. –Vì tiền chứ còn gì nữa. Em nghe nói chị là tiến sỹ đi du học ở Mĩ về đúng không?

Vân gật đầu hỏi lại.

-Thế thì sao?

-Thế lương chị được bao nhiêu?

-Sáu triệu!

Cô bé trợn tròn mắt vì kinh ngạc . Cô không thể tin rằng một tiến sỹ học ở

http://tieulun.hopto.org

nước ngoài về mà lương được có sáu triệu bạc.

-Sáu triệu! Không đủ tiền để em mua si líp. –Cô bé không dùng từ quần lót mà lại dùng từ si líp một từ mà giới trí thức như Vân không bao giờ dùng đến khiến cho cô hơi khó chịu. --Thế thì chị đi học làm gì cho nó khổ ra. Một tháng em kiếm được không dưới hai mươi triệu.

"Hai mươi triệu" Ba tiếng ấy đã đập tan mọi lý lẽ Vân định dùng để trả lời cho câu hỏi "Chị đi học làm gì cho khổ ra" của cô bé. Ừ nhỉ! Đi học làm gì khi mà số tiền mình kiếm được chỉ bằng một phần ba số, thậm chí là một phần tư số tiền của một cô gái như cô bé này.?Nhưng…..Một tiếng nhưng khe khẽ thầm thì trong óc vân. Hình như cô bé cũng nghe được tiếng "Nhưng" ấy. Cô bé bảo.

-Chị đưa cho em một trăm nghìn nghìn.

Vân không nói gì, mở ví rút tiền đưa cho cô bé. Cô bé cũng lấy ra một tờ một trăm nghìn rồi gí hai tờ tiền vào mũi vân.

-Chị ngửi đi. Tờ tiền của em có thối hơn tờ tiền của chị không?. –Cô bé đưa trả vân tờ một

trăm nghìn rồi ngậm ngùi nói.--Chị hơn hẳn em là ngoài xinh đẹp ra chị còn là một trí thức mà đấy mới là cái lão vừa ra khỏi đây muốn. Lão ấy không cần một hợp đồng chơi gái tháng như cái lão của em vì nếu thích lão ấy có thể bỏ ra một nghìn đô để ném một cô gái mới mười tám tuổi xinh như hoa hậu lên giường. Cái lão muốn là một cuộc tình ngoài luồng, có yêu thương, có hờn giận, có thể san sẻ với lão những buồn vui, lo lắng và cuối cùng mới là đến cái giường.

-Thế lão của em không có những cái ấy à?

Vân tò mò hỏi. Cô bé buồn bã lắc đầu.

-Làm gì có!Lão của em là chủ một doanh nghiệp tư nhân chứ không phải là quan chức bự như lão của chị. Lúc nào nứng lên là lão mò đến em, lột hết quần áo và "Phập"!

Mặt Vân nhăn lại vì cách nói quá mạnh bạo của cô bé. Vân buột miệng hỏi.

-Thế em không nghĩ gì đến tương lai của mình à?

-Có chứ! –Cô bé vui vẻ nói. Vân có cảm giác, với cô bé này những việc cô ta đang làm, cô ta không cho là đó là việc xấu xa cần phải che dấu. –Chính vì vậy mà em mới thuê nhà ở xóm trọ này mà không chịu ở cái nhà lão vừa mua dấu vợ. Ở đây, những lúc lão đi vắng em có thể đi kiếm thêm ở ngoài.

-Lão mua nhà cho em?

-Làm gì có chuyện ấy. Nhà vẫn đứng tên lão. Lúc nào chán lão đuổi mình ra khỏi cửa ngay.

-Thế thì tương lai mờ mịt lắm em ạ.

http://tieulun.hopto.org

-Chị nhầm đây. Mờ mịt là thế nào. Mỗi tháng em chỉ cho phép mình tiêu khoảng bốn triệu gửi về giúp bố mẹ hai triệu. Mỗi năm em phải để ra được khoảng hai trăm năm mươi triệu. Khi nào có một tỷ là em dừng ngay, chạy về quê lấy chồng. Với một tỷ tiền vốn ở quê em chẳng phải làm gì mà vẫn sống sung túc.

-NHưng chị thấy bọn em có đứa nào rút ra khỏi vũng bùn được đâu. Bước vào thì dễ rút chân ra khó lắm em ạ.

Vân lựa lời khuyên giải. Cô cứ nghĩ rằng con bé trẻ người non dạ không nhìn xa trông rộng bằng mình. Nhưng cô đã nhầm.

-Không khó đâu chị ạ. Vấn đề là phải biết lúc nào thì dừng lại.Mà muốn dừng lại thì lại phải biết quý đồng tiền. Chúng em kiếm tiền một cách dễ dàng nên hầu hết đều rất phung phí đồng tiền mình kiếm ra. Đến lúc biết là cần phải dừng lại thì trong túi lại chẳng còn đồng nào thế là lại đành phải tiếp tục nghề cũ cho đến lúc thân xác tàn tạ. Làm cái nghề này phải tỉnh, biết dừng lại đúng lúc.

-Thế lúc nào là lúc cần phải dừng lại?

-Phải biết dừng lại khi mình còn nhan sắc chị ạ. Những trí thức như chị cho rằng kiến thức là tài sản vô giá của người phụ nữ là rất sai lầm. Với người đàn bà như chị em mình tài sản quý giá nhất chính là nhan sắc vì nhan sắc là cái có thể kiếm tiền dễ nhất và nhanh nhất. Chị có thấy hoa hậu hay người mẫu nào nghèo không? Còn những thạc sỹ, tiến sỹ nghèo khổ thì đầy đường Mà chị chính là một ví dụ.

-Thiếu gì những cô hoa hậu và người mẫu sống trong nghèo khó

Vân phản đối.

-Đó là vì họ không tỉnh táo. Phải biết dung nhan sắc kiếm tiền khi nhan sắc rực rỡ nhất. Phải biết giữ tiền và phải biết giữ lại chút nhan sắc để kiếm lấy một tấm chồng và dùng số tiền đã dành dụm để kiếm tiền bằng một cách khác

Vân đã kinh ngạc trước sự tỉnh táo của con bé. Nó tính toán lạnh lùng hơn hẳn một tiến sỹ kinh tế như mình. Cô thầm nghĩ.

-Thế em không sợ dư luận xã hội à?

-Có chứ chị.—Cô bé thú nhận. –nên nếu định dùng nhan sắc để kiếm tiền thì đừng dùng ở nơi mà gia đình mình sinh sống. Như chị chẳng hạn chị cứ bắt bồ với lão vừa đi khỏi đây trong vài năm kiếm lấy vài tỷ rồi sau đó chị tếch vào sài gòn dùng cái bằng tiến sỹ của mình để kiếm tiền thì ai biết mà chê cười. Vả lại…. Con bé tặc lưỡi một cái. –"Cái ấy"nó cũng giống như cái ao bèo tấm ấy mà chị.

Những hình ảnh trong ngày giỗ tổ lại hiện lên trong đầu Vân . Cái câu của ông trưởng họ "Điều đó có khác gì chính dòng họ Nguyễn bình Hồ chúng ta đã dẫn dắt cả xã này đến những điều thiêng liêng cao cả." lại vang lên trong đầu .

http://tieulun.hopto.org

Không đúng! Phải nói rằng Tiền của dòng họ Nguyễn Bình Hồ đã dẫn dắt cả cái xã ấy đến những điều thiêng cao cả. Cái giọng sang sảng của ông trưởng họ khi nói câu ấy đã át đi cái tiếng nói nhỏ nhẹ của bố "Giấy rách phải giữ lấy lề con ạ". " Sang Mĩ tưởng làm vương làm tướng gì hóa ra lại về bám đít con trâu." Hóa ra thiên hạ chẳng coi cái bằng tiến sỹ là gì nếu như cô nghèo. "Giầu" mới chính là một cô gái đẹp và khi ấy cái bằng tiến sỹ lại biến thành một viên kim cương trang điểm cho cái " Giầu" thêm lộng lẫy. Một nền văn hóa mới đang định hình.

*

* *

Sáng hôm sau, Vân đến cơ quan. Cô cảm nhận được ngay cái không khí thù địch đang vây lấy quanh mình. Khi đi ngang qua bàn cô gái nhân tình của ông phó tổng giám đốc, cô ta buông một câu lơ lửng .

-Đã nghèo lại còn ngu. Hết thuốc chữa.

Vân đứng lại, quay nhìn cô gái ấy chằm chằm. Cô ta bắt đầu xửng cồ.

-Chị muốn gì!

Vân mỉm cười nhẹ nhàng nói.

-Chị sẽ không kí vào tờ giấy ấy. Nhưng chị sẽ kí vào một tờ giấy khác để cho em biết rằng chị không ngu.

Nói rồi cô đi thẳng vào căn phòng có treo một tấm biển mạ vàng "Phòng tổng giám đốc"

Hà nội 6-7-2014

http://tieulun.hopto.org

Đàn Bà Nông Nổi

Thế Duyên

Hắn đến chùa Tiêu! Chính hắn cũng chẳng biết làm sao mà hắn lại đến đây. Hắn ngồi nhà và cảm thấy trống rỗng, mở máy tính định viết nhưng ngồi mãi vẫn không viết được dòng nào thế là hắn đóng máy lại và đi.

Chùa Tiêu vắng ngắt, không một bóng người. Hắn cúi đầu bước từng bước chậm rãi đi lên chùa. Một làn gió thoảng qua mang một mùi thơm gõ vào tâm thức khiến gã bàng hoàng bừng tỉnh cơn mộng du. Mùi hoa lan. Gã từ từ ngước mắt nhìn lên, giữa đám lá xanh mướt của hai cây lan cổ thụ, một đôi chim sâu đang lích chích đùa giỡn.

Gã đứng tựa lưng vào một gốc lan. Một cánh lan rụng rơi vào vai gã khiến một câu thơ bỗng bật ra.

Song khách song lan song song đứng

Nhất thệ phát nguyền bạch đầu song

Câu thơ này nó đã bật ra trong một lần nàng với gã đến đây thắp hương. Hôm đó, chùa cũng vắng tanh không một bóng người. Cửa chùa đóng chặt , gã và nàng thắp nhang cắm vào chiếc lưu hương đặt bên ngoài chùa ngay dưới hai gốc lan này. Hai người đứng song song bên nhau, song song với hai gốc lan già. Không biết hôm ấy nàng khấn gì, còn gã khi nhắm mắt chắp tay thành kính thì hai câu thơ ấy bỗng bật ra trong tâm trí thay cho lời khấn. Thế mà bây giờ! Mới một năm trôi qua.

Hôm đó , sau khi khấn xong, gã đọc cho nàng nghe hai câu thơ đó. Nàng bảo.

- Hai câu thơ hay thật đấy! Nhưng Từ "Song ' cuối cùng của anh có ý gì vậy? Hai mái đầu bạc cùng song song đứng khấn hay khấn cho yêu nhau đến bạc đầu?

Hắn cười hỏi lại nàng.

-Thế em nghĩ thế nào?

-Không! Em không nói đâu –Đố anh đoán được em nghĩ thế nào về cái từ "Song " đó.

Hôm đó, hắn đã không đoán được nàng nghĩ gì nhưng hôm nay thì hắn đoán được rồi.

*

* *

Hắn là một gã khờ ! Tự hắn cũng công nhận điều đó. Giữa thời buổi đảo

điên, chẳng một ai tin ai, niềm tin của thiên hạ chỉ là một chữ « Tiền » thì gã, có lẽ là người duy nhất còn sót lại trên cuộc đời này lại đi tin vào một chữ « Tình ».

Một lần hắn kể với thằng bạn thân của hắn về nàng, bạn hắn đã ngạc nhiên hỏi lại .

-Mày bảo sao ! Nàng yêu mày ? –Rồi gã ôm bụng cười sằng sặc –Mày điên mất rồi ! Làm đéo gì có chữ « Tình » trong cuộc đời này. Nó yêu tiền của mày đấy.

Mặt hắn cau lại vì tức giận. Đột ngột, hắn thẳng cánh đấm một nhát cực mạnh vào cái mồm đang ngoác ra cười của thằng bạn, thân nhau đã mấy chục năm. Tiếng cười tắt ngấm, bạn hắn lấy tay áo chùi dòng máu ứa ra trong miệng , mắt trợn tròn kinh ngạc. Rồi gã thở dài một tiếng, lắc lắc cái đầu nói với hắn bằng một giọng đầy thương cảm.

-Tội nghiệp ! Đúng là mày yêu mất rồi !

-Mày nên nhớ rằng nàng yêu tao cách đây đã hai năm. Lúc ấy tao đã bán nhà đâu mà mày dám bảo nàng yêu tao vì tiền ?

Bạn hắn không nói gì lẳng lặng đi vào nhà trong , một lúc sau gã quay ra bảo .

-Đi ! Mày đi với tao.

-Đi đâu ?

-Cứ đi rồi khắc biết.

Hắn cứ đinh ninh rằng chắc thằng bạn hắn biết một điều gì đó về nàng mà hắn không biết. Hắn đứng dậy đi theo thằng bạn. Bạn hắn dẫn hắn đến một ngôi nhà hai tầng khá khang trang nằm sâu trong một ngõ nhỏ. Gã bấm chuông. Một người đàn ông trung niên đi ra mở cửa, thấy bạn hắn, , gã chào hỏi thân mật như hai người đã quen nhau từ lâu lắm.

-Tưởng ai ! Hóa ra là anh Phúc. Lâu rồi mới thấy anh ghé qua.

Bạn hắn kéo gã ra xa, nói nhỏ điều gì đó. Hắn thấy người đàn ông quay lại nhìn hắn rồi cái đầu của gã gật lia lịa.

-Vâng vâng ! Em hiểu rồi.

Bạn hắn quay sang bảo hắn.

-Mày vào trong nhà ngồi đợi chúng tao một lúc.

Trước khi đi, gã thanh niên còn quay lại bảo hắn.

-Có bia trong tủ lạnh , anh cứ tự nhiên nhé!

Hai người rủ nhau đi rồi, hắn mở tủ lạnh mang mấy lon bia ra bàn ngồi đợi. Một lúc sau, cánh cửa mở ra và một cô gái bước vào. Vừa vào trong nhà, cô gái đã lập tức khóa trái cửa lại rồi đi lại ngồi tọt ngay vào trong lòng gã. Cô ta cầm lon bia trên bàn nhìn hắn bằng ánh mắt lơi lả.

-Anh khát không? Em mớm bia cho anh nhé.

http://tieulun.hopto.org

Nói rồi cô ta ngậm một ngụm bia , tay nâng mặt hắn lên, áp môi mình vào môi hắn từ từ nhả ngụm bia vào miệng . Mắt cô gái đong đưa.

Hắn chợt nhớ đến cái lần đầu tiên hắn ôm hôn nàng. Mặt nàng hơi ngửa lên chờ đợi. Mắt nhắm lại và khi môi hắn chạm vào môi nàng hắn cảm nhận được làn môi ấy đang run rẩy . Một mái tóc điểm bạc và một làn môi run rẩy! Hai thứ đó làm cho hắn cảm nhận được một hương vị lạ lắm của nụ hôn của cái tuổi xế chiều.

Miệng hắn hơi mở ra đón nhận ngụm bia từ miệng cô gái, lập tức lưỡi cô gái lùa sâu vào trong miệng gã, quấn ngay lấy lưỡi gã. Một cái lưỡi lạnh, và nhẽo khiến cho hắn hơi rùng mình.

Lần đầu tiên ấy, hắn cũng định lùa sâu vào miệng nàng nhưng môi nàng mím lại. Nàng đẩy hắn ra và nụ hôn đột ngột kết thúc khiến cho hắn vừa ngượng, vừa hối hận. Hắn lúng túng

-Anh xin lỗi !

Mãi về sau này hắn mới làm được điều đó..

Uống hết lon bia, cô gái rời khỏi lòng hắn, đứng dậy đi ra giữa phòng, bắt đầu cởi bỏ quần áo. Hắn hơi cắn môi. Một hình ảnh vụt hiện lại trong tâm trí hắn. Một bàn tay run rẩy, lóng ngóng mở chiếc khuy áo . Chiếc thứ nhất, Chiếc thứ hai. Nàng dấu mặt mình vào cổ hắn, đôi bàn tay vòng riết đầu hắn. Hơi thở của nàng gấp gáp. Hắn có cảm giác rằng nàng biết rất rõ điều gì đang xảy ra và nàng đang đồng lõa với hắn. Nhưng khi chiếc khuy cuối cùng mở tung thì nàng bỗng giật mình buông vội hắn ra và cầm hai vạt áo của minh khép lại.

-Đừng!

Tiếng nàng gần như thầm thì thoảng bên tai hắn như một cơn gió nhẹ. Tiếng "Đừng" nhẹ bẫng không có một chút khí lực. Hình như tiếng "Đừng" ấy đã kéo bàn tay hắn về phía trước để rồi hắn chẳng còn biết tới thời gian.

-Anh có cần tắm không?

Cô gái hỏi. Hắn lắc đầu.

-Không cần!

-Cũng được thôi. Nhưng anh phải rửa ráy cái của quý của anh đi một chút không mùi kinh lắm.

Nói xong cô gái lôi tuột hắn vào phòng tắm. Cô túm lấy cái của hắn. Cười hỏi.

-Sao nó nhẽo thế này?

Câu hỏi làm cho hắn chợt nhận ra hắn không hề có chút hứng thú nào . Sao vậy? Mới có mấy tháng nàng và hắn giận nhau mà ham muốn của hắn đã chết rồi ư?

-Sao lần nào gặp em anh cũng hư thế?

http://tieulun.hopto.org

Một lần nàng hỏi hắn trong khi hắn đang ôm riết lấy nàng. Chẳng hiểu tự bao giờ cặp đùi rắn chắc của hắn khóa chặt lấy đùi nàng để cho thằng bé đang cương cứng của hắn dụi dụi vào một vế đùi mềm mịn. Hắn cười thú nhận.

-Anh cũng không biết tại sao nhưng cứ gặp em là trong anh lại trào dâng một khao khát mãnh liệt. Sao! Em không thích à?

Hắn hỏi? mặt nàng đỏ lên. Không trả lời, nàng dấu khuôn mặt khả ái của mình vào cổ hắn, vòng tay qua mông hắn riết chặt.

Hắn là người từng trải. Từ lúc sinh ra cho đến khi bạc mái đầu lúc nào hắn cũng nghèo khổ,nhưng là một người kiên cường, hắnkhông oán thán lấy nửa lời, nghiến chặt răng lại, hắn dũng cảm đứng thẳng người chiến đấu chống lại số phận. Có lẽ tại cái tính cách ấy khiến cho hắn khổ. Giá như hắn mềm mỏng đi một tẹ! giá như hắn quị lụi đời đi một tẹ! Không phải hắn không biết. Hắn biết nhưng hắn không làm được. Gia đình hắn kể ra vào loại gia đình gia thế. Anh chị hắn là quan chức to của chế độ. Giá như hắn mở miệng nói với họ nhưng không! Hắn chẳng bao giờ mở miệng cầu xin ai kể cả trong tình yêu. Hắn cứ nghĩ rằng mình là người tinh đời nhưng bây giờ ngẫm lại hắn mới biết mình là thằng ngốc. Mắt nàng nhắm lại khi hắn ôm nàng thì làm sao nàng có thể thấy cái ánh mắt mê đắm của hắn đang tưới đẫm tấm thân tuyệt mĩ của nàng. Giá như lúc ấy hắn thì thầm. Ôi! Em kiều diễm biết bao ! như bao nhiêu kẻ tán gái dẻo mỏ vẫn thường làm thì có phải bây giờ hắn đã khô ng phải đứng một mình tại đây, tại cái nơi hắn đã từng phát thệ yêu nhau đến bạc đầu không. Hắn cứ nghĩ rằng hắn tốt, hắn yêu nàng chân thành thế là đủ.. Không đủ! Hóa ra đàn bà yêu bằng tai chứ không yêu bằng đầu còn hắn lại yêu bằng đầu chứ không yêu bằng lưỡi. Quả thật là tội nghiệp cho hắn.

Hắn vốn là người kín đáo không hay nói về mình. Giữa một đám bạn văn chương, ai cũng muốn đọc thơ của mình thì duy nhất có hắn ngồi im lặng lắng nghe. Nếu có ai bảo hắn đọc những bài thơ hắn viết thì hắn cười với nụ cười ngại ngùng.

-Thú thật tôi chẳng thuộc bài thơ nào mà tôi đã viết..

Chỉ khi ngồi riêng với nàng, hắn mới đọc những bài thơ của mình cho nàng nghe.và nói với nàng những ước muốn cháy bỏng của hắn trong con đường văn học. Sao nàng không hiểu chính tình yêu đã làm cho hắn vượt qua được sự sợ hãi của chính mình mà nói ra những điều tấy?

Nàng xinh đẹp, trẻ hơn rất nhiều so với tuổi đời. Còn hắn , thời gian và sự khốn khó rạch lên mặt gã những vệt hằn ngang dọc làm cho hắn già hơn rất nhiều so với tuổi của mình. Một lần hắnđi làm cùng với nàng, có người chỉ vào

http://tieulun.hopto.org

nàng hỏi hắn

-Con gái bác đấy à?

Nghe câu ấy nàng cười phá lên thích thú. Lúc đi ra ngoài đường nàng bảo.

-Thấy chưa ! Anh thật là tốt phúc khi yêu được em.

Hắn công nhận là hắn tốt phúc. Yêu được một cô gái trẻ thế, xinh thế có người đàn ông nào không thích. Với cái đầu mẫn cảm và hay suy tư của mình, hắn biết nàng yêu hắn. Một cô gái đẹp và tự do như nàng có biết bao người theo đuổi. Thỉnh thoảng, nàng lại nhận được những tin nhắn, những cuộc điện thoại đưa đẩy và lần nào nàng cũng kể với hắn kèm theo một nhận xét.

-Nghe thằng cha ấy nói chuyện củ chuối không chịu nỏi.

Hay

-Thằng ấy phải loại ngay từ vòng gửi xe.

Mà đấy toàn là những người trẻ hơn gã, ga lăng hơn gã và đẹp trai hơn gã. Ấy vậy mà nàng lại yêu gã. Yêu một cách đắm đuối và gã đánh giá nàng rất cao cũng chính vì điều đó.

Khi gã và thằng bạn thân trở về nhà, bạn gã hỏi

-Sao ! Con bé ấy có đẹp hơn cô nàng của mày không ?

Hắn im lặng gật đầu công nhận.

-Trẻ hơn nàng không ?

Hắn lại gật đầu. Bạn hắn cười vỗ vào vai hắn

-Trẻ hơn, đẹp hơn chơi sướng hơn mà chỉ mất có ba trăm nghìn. Thời buổi này chỉ có thằng điên mới đi ngoại tình.

Hắn lắc đầu và nhìn thằng bạn với ánh mắt thương hại.

-Mày không hiểu thế nào là làm tình và thế nào là ân ái

-Khác quái gì ! Thì cũng chỉ là đút vào và dập xuống.

Hắn im lặng

. Biết nói gì đây với một kẻ chỉ biết đến khoái cảm..

Rời chùa Tiêu, hắn phóng xe trở về Hà Nội . Hắn rẽ vào một con đường ngang nhỏ và đỗ xe trước một nhà nghỉ . Hắn đi vào trong bảo với cô lễ tân .

-Cho tôi một phòng. Phòng 203 !

-Dạ thưa anh phòng 203 đang có khách mất rồi. Hay là anh lấy phòng khác ?

Hắn lắc đầu.

-Không ! Tôi sẽ đợi. Tị nữa tôi sẽ quay lại.

Cô lễ tân ngạc nhiên hỏi hắn.

-Anh hẹn người của anh ở phòng 203 ạ ?

Hắn lắc đầu.

http://tieulun.hopto.org

-Không ! tôi chẳng hẹn ai cả.

Cô gái liếc nhìn lên chiếc đồng hồ. Mới chín rưỡi sáng. Chẳng một ai thuê phòng để nghỉ trưa vào giờ này. Hắn bỏ ra ngoài . Một tiếng sau, khi biết chắc là phòng đã rỗi hắn quay trở lại nhận chìa khóa lên phòng.

Đóng cửa phòng lại, hắn nằm ngửa trên chiếc giường đan hai bàn tay vào nhau để ra sau gáy trân trân nhìn lên trần nhà.Hôm ấy, sau khi thắp hương ở chùa Tiêu trở về hắn và nàng đã nghỉ lại tại chính căn phòng này. Hôm đó hắn mệt. Hắn còn nhớ là hắn không đủ sức để leo lên đỉnh đồi nơi đặt bức tượng phật. Một mình nàng leo lên thắp hương. Từ dưới nhìn lên,hắn thấy cái dáng mảnh mai của nàng đứng lặng im giữa trời hè nắng gắt hai bàn tay nàng chắp lại thành kính. Hắn gọi với lên

-Xuống đi em ! Nắng lắm.

Nàng vẫn đứng im mắt ngước lên nhìn vào bức tượng phật. Lúc cả hai ngồi nghỉ dưới bóng song lan, nhìn những dòng mồ hôi chảy dài trên cái cổ trắng ngần của nàng hắn loay hoay muốn lấy cái gì đó lau đi những dòng mồ hôi ấy nhưng hắn đâu có phải là người lịch lãm luôn có khăn tay trong người.

-Em khấn gì trên ấy mà lâu vậy ?

Nàng không trả lời vào câu hỏi mà lại quay sang nhìn hắn bằng con mắt ái ngại.

-Dạo này sức khỏe anh tệ quá.

Hóa ra nàng khấn cho sức khỏe của mình. Hắn thầm nghĩ. Cảm động, Hắn kéo tay nàng dúi mặt vào cổ nàng. Nàng đẩy hắn ra.

-Đừng anh ! Giữa chốn linh thiêng đừng làm chuyện đó.

Trời ơi ! Hắn đâu có định hôn nàng. Hắn chỉ định liếm đi những giọt mồ hôi của nàng đang tuôn chảy vì hắn. Nhưng hắn không nói được. Hắn im lặng.

Hắn cứ thế nằm im trên giường của căn phòng 203 để mặc cho những hoài niệm kéo về hành hạ.Hôm đó, hắn bảo nàng vào tắm trước. Đợi cho nàng khép cửa phòng tắm lại, hắn quay lưng lại phía buồng tắm, vội vàng móc trong túi ra một viên thuốc đưa lên miệng định nuốt thì một bàn tay đã bịt ngay mồm hắn.

-Không cần đâu anh ! Chúng ta chỉ nằm ôm nhau cũng được mà.

Giọng nàng điềm tĩnh. Hắn quay lại. Nàng đang đứng ngay sau lưng hắn, khỏa thân.

-Sao em biết anh định dùng thuốc ?

Hắn hỏi .

-Thì từ trước đến giờ có bao giờ anh không tắm cùng em đâu.. --Nàng lấy tay cốc nhẹ vào đầu hắn. –Em rất thông minh đấy anh không thể lừa được em

http://tieulun.hopto.org

đâu.Thôi vào tắm cùng em đi.

Nàng nói giọng rất vui vẻ..

Quả thật hôm ấy hắn rất mệt, trong lòng không lấy một chút hứng thú nào. Nhưng nghe cái giọng cố tình tỏ ra vui vẻ của nàng trong hắn lại cuộn lên một chút ân hận. Không bao giờ nàng nói nhưng với sự từng trải của mình hắn biết nàng có nhu cầu rất cao về tình dục. Làn da nàng mịn trắng, gò má luôn ửng hồng và ánh mắt lóng lánh như có một ngọn lửa bập bùng cháy sáng bên trong tất cả mách bảo cho hắn biết nàng khao khát. Thế mà nàng lại chọn hắn trong vô số những người trẻ hơn hắn, sinh lực hơn hắn đang bu lấy quanh nàng.

Hắn nằm ôm lấy nàng, vùi mặt mình vào bầu vú vẫn còn hồng tươi của nàng im lặng lắng nghe cái nhịp thở gấp gáp mà nàng đang cố gìm nén. Nàng có thể gìm nén được hơi thở nhưng nàng lại không thể gìm nén được con tim đang loạn nhịp của mình. Hắn bỗng thấy thương nàng và giận mình vô hạn. hắnnhỏm dậy

-Anh khát quá. Để anh ra lấy mấy lon bia vào đây chúng mình cùng uống.

Hắn đứng dậy mặc quần áo mở cửa phòng đi ra ngoài một lúc sau quay vào phòng cùng với mấy lon bia.

-Anh kiếm cớ mua bia để ra ngoài uống thuốc đấy à?

Nàng hỏi khi thấy cái của quý của hắn dần dần cứng lên. Hắn chối.

-Đâu có!

Rồi hắn nhìn nàng cười cười.Nàng đỏ mặt

-Anh cười cái gì?

-Anh cười là lỗi tại em mà sao em lại cứ đổ tội cho anh?

Tại em?

Nàng ngạc nhiên nhìn hắn.

-Thế tại ai? Tại em đẹp . Nếu em mà xấu như thị nở thì thằng bé của anh có thức dậy không?

Nghe hắn nói, mặt nàng hồng lên thích thú. Đàn bà! Ai chẳng thích được khen là đẹp dù mái đầu đã điểm bạc.

-Lâu lắm rồi em mới được nghe một câu ngọt ngào của anh.—Nàng vùi mặt mình vào ngực hắn ao ước. –Giá như ngày nào em cũng được nghe những câu như thế này.

Hắn ôm lấy nàng , vòng tay mơn man tấm lưng trần mịn màng im lặng cảm nhận hương tình dâng lên .

- Em đã đọc bài thơ “Im lặng- tình yêu” Của anh rồi mà.—Rồi hắn chầm chậm đọc.-- “Và sự lặng im nói hộ biết bao lời”.

Hắn là vậy đấy. Tình yêu của hắn mãnh liệt và dữ dội nhưng nói là đòi hỏi

http://tieulun.hopto.org

người đàn bà của hắn phải có những phút giây im lặng, lắng lại suy tư mới có thể cảm nhận được. Đừng mong hắn nói thành lời . Hiếm hoi lắm. Có một lần, nàng với hắn cãi nhau vì một chuyện gì đó mà bây giờ hắn cũng chẳng còn nhớ nàng đã kết tôi hắn " Anh chẳng bao giờ thèm quan tâm đến em cả" Hắn đã hỏi lại nàng " Em kể đi! Ai đã lo lắng cho cuộc đời em hơn anh? Kể cả cái thằng chồng cũ chung sống với em hơn mười năm trời?" Nếu như nàng không phải là người đàn bà nông nổi thì nàng sẽ thấy hắn hỏi mà hàm răng hắn hơi nghiến lại. Hắn rất bực mình. Nàng không trả lời được câu hỏi của hắn. Chồng cũ của nàng là kẻ bất tài, chỉ biết đòi hỏi và vô trách nhiệm đã bỏ mặc nàng với đứa con vạ vật suốt bao nhiêu năm trời. Còn đám đàn ông ga lăng đang bu đầy quanh nàng lại chỉ quan tâm chăm sóc cho cái "Lỗ tai tình yêu" của nàng bằng những lời đường mật " Ôi! Sao hôm nay em lộng lẫy thế" Hay "Em thông minh thật đấy" . Nghe những lời như thế nàng cảm thấy hạnh phúc .

Hắn chợt nhớ đến lời thằng bạn "Trẻ hơn, xinh hơn, chơi sướng hơn mà chỉ mất có ba trăm nghìn". Hắn nằm đây với nàng đâu phải để làm tình. Nếu để làm tình hắn đã bỏ ra ba trăm nghìn để nằm với một cô gái khác trẻ hơn, xinh hơn nàng . Hắn nằm đây với nàng để cảm nhận tình yêu, để uống chén rượu tình ngây ngất diệu kì mà tạo hóa chỉ ban tặng riêng cho loài người.

Cũng chính trên chiếc giường này hắn đã thiếp ngủ trên người nàng.Khi tỉnh dậy hắn thấy đôi bàn tay nàng đang mơn nhẹ khắp tấm lưng trần để ru cho hắn ngủ.

-Anh dậy rồi đấy à ?. – Nàng hỏi,và khi thấy hắn định lăn xuống giường thì nàng đã ngăn hắn lại. –Anh cứ nằn nguyên như thế ngủ thêm một chút nữa đi.

Câu nàng nói làm hắn chợt nghĩ đến cô gái mà thằng bạn hắn đã dùng để mở mắt cho hắn về sự ngu dại của mình.

-Ra rồi à ?

Nói xong, cô gái nghiêng người cho hắn lăn bịch xuống giường, ngồi dậy không nói một lời đi vào phòng tắm . Tiếng xối nước rất to như một lời nhắc nhở lạnh lùng. « Tiền » !

Hắn lăn xuống giường, hỏi nàng.

-Anh nặng thế sao em không đánh thức anh dậy.

-Tại em thấy anh ngủ ngon quá. Mệt lắm phải không anh ?

Nàng hỏi với một giọng đầy vẻ quan tâm pha thêm một chút gì đó của sự ân hận. Điều đó làm cho hắn áy náy.

-Hôm nay chán quá phải không em ?

-Không ! Không ! –Nàng vội vàng nói. –Tuyệt vời mà anh.

http://tieulun.hopto.org

Hắn biết nàng nói dối. Hắn muốn nói lời xin lỗi nhưng không nói được, Hắn ôm riết lấy nàng mơn man lên khắp cơ thể nàng như một sự bù đắp. Nàng có hiểu không ?

*

* *

Cho đến tận lúc này đây, hắn cũng không biết tại sao nàng rời bỏ hắn. Hắn không hỏi. Chắc là tại mình ! Hắn tự nhủ, tự đổ lỗi cho chính mình để không oán trách nàng.

Có một lần, sau khi nàng tuyên bố chia tay, hắn đến nhà nàng để lấy một tập tài liệu mà ngày trước hắn gửi. Thấy hắn, nàng hỏi

-Sao anh không gọi điện báo trước. Em có việc phải đi bây giờ.

Lòng hắn quặn đau. Đã nhiều lần hắn đến nhà nàng mà không gọi điện báo trước và những lần như thế bao giờ nàng cũng tỏ ra ngạc nhiên đến cái mức vui mừng.Có lần hắn đến thấy nàng đang dắt xe ra khỏi nhà. Hắn hỏi.

-Em có việc phải đi à ?

Và định quay xe trở ra thì nàng ngăn lại.

- Anh vào đi ! Bọn bạn em rủ đi sinh nhật ấy mà. Kệ chúng nó !

Hắn điềm tĩnh.

-Anh chỉ đến lấy tập tài liệu rồi đi ngay

Nàng không nói gì quay vào trong nhà lấy tài liệu. Hắn dợm chân định bước theo nàng nhưng lập tức hắn dừng lại và quay người đi ra ngoài sân đứng đợi. Hắn thoáng thấy một bóng đàn ông trong phòng . Lúc nàng đi ra cầm tập tài liệu đưa cho hắn, hắn cầm tập tài liệu đi ngay làm như không hề biết tý gì. Hắn không muốn làm cho nàng phải lúng túng. Anh cầu mong cho em được hạnh phúc.

Hắn đã có một cái cớ để mà hận. Nhưng hắn không hận.. Ngày trước, khi can ngăn hắn bạn hắn đã cảnh báo.

-Món nợ tình là món nợ khó trả nhất.

Đúng ! Hắn nợ nàng. Cả đời này chắc rằng hắn không bao giờ trả được. Nàng đã cho hắn một quãng thời gian tuy là ngắn ngủi , nhưng thăng hoa. Nàng đã cho hắn một quãng đời để nhớ. Với hắn thế là quá đủ !

Hắn đứng lên, nhìn căn phòng 203 lần cuối đóng cửa lại chậm rãi bước xuống cầu thang trả phòng. Liệu nàng có quay lại nơi này như hắn ?

Tôi !

Kẻ si mê

Có thể chết trong âm thầm tuyệt vọng

Thì hai mươi năm sau em sẽ đến bên mồ tôi và khóc

http://tieulun.hopto.org

Vì đi trọn cuộc đời em vẫn không tìm được
Một người tình như tôi đã yêu em
Hai mươi năm nữa liệu nàng có khóc ?
Hà nội 3-6-2014

http://tieulun.hopto.org

Bản Năng Gốc

Thế Duyên

Chủ nhật, trời lất phấtt mưa. Tôi mở tung cửa sổ bàn viết lặng ngồi nhìn ra ngoài sông. Vắng lặng! gió tạt vào trong phòng mang theo những hạt nước li ti bám đầy lên mặt , lên tóc. Thỉnh thoảng, một chiếc sà lan chở đẩy cát chậm chạp trội qua khung cửa phòng viết . Tiếng nổ của động cơ trầm đục tan vào trong gió rồi tắt lặng. Tích! Tắc! tích! Tắc ! chỉ còn tiếng chiếc đồng hồ để bàn lên tiếng như nhắc nhở "Mi vẫn còn đang sống"

- Bố! Sao bố lại mở tung cửa ra thế này? Mưa ướt hết rồi !

Tiếng cô con gái làm tôi bừng tỉnh. Chẳng biết nó đến từ lúc nào. Nó vội vàng đóng cánh cửa sổ lại rồi lấy chiếc khăn mặt khô đưa cho tôi.Tôi cầm lấy chiếc khăn chậm chạp lau mặt, lau đầu.

- Thằng Bi đâu? Sao chúng mày không đưa nó đến?

- Mưa quá bố ạ. Chúng con không thể đưa cháu đi được.

Con gái tôi thanh minh với một giọng đầy ân hận. Thằng con rể ngồi xuống giường, ngần ngừ một lúc nó mới bảo.

- Bố ạ! Hay là bố đến ở với chúng con đi. Bố ở một mình thế này thì buồn chết.

Tôi cười hỏi lại.

- Anh không muốn chui gầm chạn nhà tôi mà lại muốn tôi chui vào gầm tủ lạnh nhà anh sao?

Nó cười lắc đầu.

- Sao đến bây giờ mà bố vẫn còn cổ hủ thế? Cuộc sống đã thay đổi rất nhiều rồi không còn như hồi bố còn làm ở tòa báo nữa đâu. Bố đừng nhìn cuộc đời qua cái khung cửa sổ nhỏ bé này –Nó đi lại mở tung cánh cửa sổ chỉ ra ngoài sông. –Và những trang sách đã lỗi thời này. –Nó dơ tay cầm lấy cuốn " Thép đã tôi thế đấy" tôi để trên giá sách mở ra đọc to.

"Đời người chỉ sống có một lần, Phải sống sao cho ra sống để khi nhắm mắt xuôi tay ta không phải ân hận rằng cuộc đời ta đã sống hoài sống phí"

Bố ra đây . –Vừa nói, nó vừa lôi tôi sềnh sệch ra đứng truớc cái gương lớn treo ở giữa phòng –Bố nhìn đi! Bố đang sống hay là bố đã chết?

Tôi nhìn vào gương. Tôi đây sao? Một lão già quần áo lôi thôi, tóc tai rối bù. Bộ râu lâu ngày không cạo mọc tua tủa vô tổ chức. Chính tôi cũng không nhận ra mình nữa.

http://tieulun.hopto.org

Ngày xưa, hồi còn làm ở tòa soạn báo , tôi luôn là người ăn mặc chỉnh tề và chỉn chu trong từng công việc đến cái mức vợ tôi khi còn sống đã phải kêu lên "Sao cái gì anh cũng để ý đến thế?"

- Phóng viên mà

Tôi chỉ giải thích cho vợ như thế. Thế mà đã gần mười năm, kể từ khi vợ mất và nhất là từ khi về hưu, tôi hình như đã tách biệt ra khỏi thế giới này.

Con gái tôi từ dưới bếp đi lên hỏi tôi giọng trách móc:

- Hôm qua bố lại ăn cơm nguội à?

Tôi vội vàng chối.

- Không! Tối qua mấy ông bạn rủ bố đi nhậu ngoài quán.

Con gái tôi lắc đầu.

- Nhậu gì! Con còn thấy bát cơm nguội bố ăn dở vứt ở bàn bếp.

Tôi im chẳng còn biết nói gì.

- Con cắm cơm cho bố rồi đấy. Thức ăn con mang đến để trong tủ lạnh lúc nào ăn bố nhớ cho vào lò vi sóng hâm lại. Hôm nay chúng con có việc không thể ở lại ăn cơm với bố được.

Con gái tôi nói, vẻ áy náy hiện rõ trên nét mặt.

- Ừ! Chúng mày bận thì cứ đi đi. Lúc nào ăn bố tự làm.

Con gái tôi cầm lấy cái sắc quay lại giục chồng.

- Ta đi thôi anh! Muộn rồi.

Thằng chồng ngần ngừ một lúc rồi quay lại bảo vợ.

- Hay là em cứ đến đấy trước. Anh có chuyện muốn nói với bố. Một lát nữa anh sẽ đến.

Đợi cho con gái tôi đi khỏi, chồng nó mới mở ví đưa cho tôi một tấm ảnh.

- Ai đấy?

Tôi hỏi.

- Bố thấy cô gái này thế nào?

- Mày….!

Nó cười dơ tay chặn tôi lại.

- Từ từ đã bố. Trước khi muốn phê phán một điều gì thì hãy nên hiểu về nó trước đã. Đừng như mấy ông cộng sản ngày xưa chẳng biết gì về chủ nghĩa tư bản mà cứ ra rả chửi chủ nghĩa tư bản nhưng bây giờ ông nào cũng chỉ cho con sang học bên Mỹ. Ông Trường Chinh ngày xưa không dám cho nông dân nuôi trâu bò vì chỉ sợ con trâu kéo lệch mất con đường Xã hội chủ nghĩa. Sao chủ nghĩa xã hội lại yếu đến thế, chỉ một con trâu cũng kéo lệch đi được?

- Đây không phải là vấn đề lí luận. Ở đây là đạo đức!

http://tieulun.hopto.org

Tôi nghiêm mặt. Nó lại cười làm ra bộ ngạc nhiên.

- Đạo đức? Con tưởng rằng chỉ cái hành vi nào làm hại đến một ai đó thì mới gọi là vô đạo đức chứ? Đằng này bố có hại ai đâu. Cô gái "Bị hại" xét theo cái " Hành vi đạo đức" của bố không những không oán hận bố mà ngược lại còn cám ơn bố thì sao gọi là vô đạo đức được?

Thế còn " Thuần phong mỹ tục"?

Ông con rể tôi giơ thẳng hai tay lên trời.

- Về điểm này thì con chịu thua bố. Nhưng bố cho con hỏi "Thuần phong mĩ tục" là gì? –Ông con rể nhìn xoáy vào mắt tôi. Nó không cười nữa. nét mặt nó trang nghiêm –Có phải nó là một hệ thống những hành vi, những quan niệm mà được. toàn thể xã hội coi là tốt đẹp. Đúng vậy không bố? –Tôi gật đầu. – vậy thì "Thuần phong mĩ tục "Là do xã hội tạo ra nên nó biến đổi từng ngày. Có những hành vi hôm qua chúng ta khinh bỉ thì hôm nay xã hội lại tung hô. Con còn nhớ, ngày xưa, con cái thành phần địa chủ bóc lột thì xấu hổ lắm phải dấu cho kín nhưng ngày nay thì người ta lại tự hào vỗ ngực nói rằng "Ông tôi xưa là tổng đốc", "Bố tôi xưa là cụ Nghị". Là đảng viên ngày xưa vinh dự lắm. Đi ra ngoài đường có ai hỏi

- Anh đi đâu đấy

Thì anh ta có thể vác mặt lên trả lời rằng

- Tôi đi họp chi bộ!

Thế mà ngày nay? Xã hội miền nam trước năm 75 mại dâm là hợp pháp công khai nhưng "Thuần phong" đúng là thuần phong, "Mĩ tục" đúng là mĩ tục. Còn chúng ta hôm nay mại dâm là bất hợp pháp, nhưng " Thuần phong" là những làn gió độc. "Mĩ tục" là những tiếng chửi thề.

Mà sao nước ta lại yếu thế hả bố, một con trâu cũng kéo cong được. con đường xã hội chủ nghĩa, một cô gái cũng có thể vật đổ cả một thuần phong?

Nó hỏi! Tôi chịu không thể trả lời được. Nó nhìn đồng hồ.

- Thôi con phải đi, Bố hãy cứ thể nghiệm đi đã rồi bố con mình sẽ quay lại tranh luận về vấn đề này. Tên và số điện thoại con ghi đằng sau tấm ảnh.

Nó vừa đi vừa nói, đến cửa nó quay lại bảo tôi.

- Bố đừng sợ! Cô gái này là gái gọi cao cấp rất đứng đắn và nghiêm chỉnh.

"Đứng đắn" tôi suýt ngã ngửa vì hai tiếng đó. Nhìn thái độ của tôi, nó biết là tôi nghĩ gì nhưng nó không tranh cãi.

Thằng con rể đi rồi, tôi đi lại ngồi xuống chiếc bàn làm việc. Không hiểu sao tôi lại cầm chiếc ảnh lên xem.

Đẹp và gợi cảm! Cô gái trong ảnh mặc một chiếc váy dạ hội bó sát lấy tấm

http://tieulun.hopto.org

thân mảnh mai. Cổ áo khoét xuống hơi sâu một chút để lộ ra một phần bầu vú trắng nõn. Khuôn mặt khả ái, thanh tú. Và đôi mắt! Tôi chẳng biết diễn tả như thế nào. Không phải là dâm đãng. Ánh mắt dâm đãng phải là ánh mắt muốn khiêu khích cuộc đời, muốn cho mọi người biết tôi đây đang bốc cháy. Cũng không phải là ánh mắt đoan trang. Ánh mắt đoan trang phải là ánh mắt làm cho người nhìn vào nó có cảm giác bình yên. Không! Ánh mắt này nhìn vào đấy ta không cảm thấy bình yên nhưng cũng không đốt cháy trong ta một dục vọng. Nó là gì? Tôi không biết! Hình như còn một điều gì đó nữa nằm ở khoảng giữa của bình yên và dục vọng trong con người.

Tôi lật đằng sau tấm ảnh, một dòng chữ ghi đằng sau tấm ảnh: Lan số điện thoại….. Không biết chiếc điện thoại nằm ở trong bàn tay tôi từ lúc nào. Ngón tay run run, tôi bấm máy. 0983, Từng con số lần lượt hiện lên. Đến số cuối cùng, ngón tay tôi cứng lại. Chiếc điện thoại nằm im trong tay tôi chờ đợi.

*

* *

Chiều hôm sau, khoảng ba giờ , thằng con rể tôi lại mò đến. Nó nhìn quanh ngôi nhà, không nói gì, lặng lẽ bỏ đi. Một lúc sau, nó quay lại cùng với một cô gái kèm theo một túi đồ ăn tươi sống

Lan! Tôi thầm kêu lên

- Bố! –Nó bảo tôi –Đây là Lan, cô ta sẽ ở đây làm bạn với bố hôm nay.

Nói xong nó quay lại phía cô gái, đưa cho cô ta túi thức ăn và bảo.

- Em ở lại đây. Nhớ đừng làm cho ông cụ sợ.

Cô gái cười tươi tỉnh.

- Em biết rồi. Anh cứ đi đi! .

Thằng con rể đi rồi, tôi đứng như trời trồng giữa nhà chẳng biết nói năng gì. Cô gái đi vào bếp cất túi thức ăn rồi quay ra phòng khách tiến lại phía tôi cười nhẹ.

- Sao anh cứ đứng như trời trồng thế? Ít nhất thì anh cũng phải pha nước mời khách chứ. Em đang khát khô cả cổ đây này.

“Anh” ! Hình như tôi quên mất tiếng này đã hơn chục năm nay. Tôi liếc nhanh vào gương.

“Em”! Tiếng này nữa. Ngọt ngào quá. Ngôn ngữ có vị! Liệu có ai tin không? Tôi lại liếc nhìn vào chiếc gương một lần nữa. Tôi muốn đập tan nó đi quá.

Tôi ngồi xuống ghế, lập cập mở nắp ấm pha trà. Cô gái lại cười.

- Sao anh run thế? Em là yêu tinh sắp ăn thịt anh à? Thôi ! Anh để em pha cho.

http://tieulun.hopto.org

Vừa nói, cô gái vừa nhìn tôi với ánh mắt điềm tĩnh. Sâu trong đáy mắt ấy tôi nhìn thấy một tia sáng tinh quái. Cô gái vươn tay ra cầm lấy cái ấm pha trà từ tay tôi. Vô tình. Không biết có phải là vô tình không ? bàn tay mềm mại ấy chạm nhẹ vào bàn tay tôi. Tôi rùng mình! Một luồng sinh khí từ chỗ va chạm lan đi khắp cơ thể.

- Con anh bảo với em " Anh muốn nhờ em đưa một người đã chết ra khỏi chiếc quan tài" nhưng em thấy anh chưa hề "Chết"

- Sao cô lại nói như vây?

Tôi đã bình tĩnh trở lại. Cô gái lại cười .

- Đừng gọi em là " Cô". Anh cứ gọi em là "Em" đi cho cuộc đời trẻ lại. Sao! Anh không làm được. à? Ngượng mồm lắm đúng không?

Tôi im lặng gật đầu. Cô gái thở dài đến suột một cái . Hình như cô ta cố tình cho tôi nghe thấy tiếng thở dài đó.

- Anh chưa "Chết" Nhưng đang ốm nặng lắm?

- Sao vậy?

Tôi hỏi trống không.

- Anh đã rùng mình khi tay em chạm vào tay anh. Nghĩa là anh chưa "Chết" nhưng anh đang ốm đến cái mức "Cấm khẩu".

Tôi dở khóc, dở cười trước cách nói chuyện rất kì quặc của cô gái. Cả đời đi làm báo, tôi đã tiếp xúc, phỏng vấn , nói chuyện với hàng nghìn con người nhưng chưa bao giờ tôi lâm vào tình trạng luôn bị dồn ép như thế này. Chính điều đó đã làm cho tôi thích thú.

- Em nhầm đấy !Tôi….

Tôi mới nói đến đấy thì cô gái đã reo lên một tiếng

- Phải thế chứ! –Nói rồi cô vươn ngươi qua bàn, đặt tay lên trán tôi, cười –Hết sốt!

Ngực cô gái áp sát vào mặt buộc ánh mắt tôi phải nhìn chếch xuống . Người tôi nổi gai. Một đường cong đầy đặn, mịn trắng hơi rung rinh theo tiếng cười và một làn hương con gái mà tôi đã quên rồi lan tỏa.

Cô gái rời tay khỏi trán tôi, đứng dậy.

- Để em đi thổi cơm đã . Em đói rồi. Anh giúp em thổi cơm nhé. Ta vừa thổi cơm vừa nói chuyện

Tôi gật đầu. Cô gái đi vào bếp, tôi theo sau. Từ lúc đến nhà tôi cho đến tận bây giờ cô ta không hề có một cử chỉ sỗ sàng nào, điều đó khiến tôi thấy lạ. Tôi buột mồm nói.

- Tôi cứ tưởng…. –

http://tieulun.hopto.org

Mới nói đến đấy , tôi đã kịp dừng lại. Đang gọt củ su hào, cô gái ngừng tay, quay sang hỏi tôi.

- Anh tưởng gì?

Tôi lúng túng chẳng biết nói sao. Hình như cô gái đoán được. điều tôi định hỏi. Cô nhìn thẳng vào tôi.

- Có phải anh muốn hỏi : " Tại sao một cô gái gọi như em lại không có những hành động lẳng lơ. Đúng không?

Tôi im lặng gật đầu. Cô gái thản nhiên như không bảo tôi.

- Câu hỏi đó có gì đâu mà anh cứ phải ấp úng. Anh không nhớ con anh trước khi đi bảo gì à? "Em đừng làm ông cụ sợ?" Anh thuộc túp người "Tất cả đời ta, tất cả sức ta đều hiến dâng cho chủ nghĩa cộng sản".—Cô ta đọc một câu trong "Thép đã tôi thế đấy" một cuốn sách tôi rất ưa thích. –Nên nếu ngay từ đầu, em có hành vi sàm sỡ thì anh sẽ tống em ra khỏi nhà ngay. Đúng vậy không?

Tôi thực sự ngạc nhiên.

- Em cũng đọc sách?

- À em quên mất, để em tự giới thiệu

Nói xong , cô gái quay ra ngoài phòng khách, cầm cái xắc tay của mình, mở ra đưa cho tôi một tấm thẻ. Tôi cầm lấy xem. Thẻ sinh viên học viện báo chí và tuyên truyền.

- Em trẻ, đẹp và có học tại sao lại đi làm nghề này?

- Thì chính vì trẻ, đẹp nên em mới đi làm nghề này. Anh có thấy cô nào vừa già, vừa xấu đi làm nghề này không? Vả lại! –Cô gái hơi ngừng lại một chút. –Có lẽ tại chính vì có học nên em mới đi làm gái gọi.

"Chính vì có học" lời cô gái làm tôi kinh ngạc. Tôi không nói gì chỉ im lặng chờ nghe cô kể tiếp.

- Em đã tốt nghiệp và từng làm phóng viên của một tờ báo lớn. Bài báo đầu tiên của em viết về một thằng quan chức cỡ bự, một tổng giám đốc của một tập đoàn nhà nước. Anh có biết thằng khốn đó hẹn trả lời phỏng vấn của em ở đâu không? –Tôi chưa kịp trả lời thì cô gái đã nói tiếp .--Ở một nhà hàng sang trọng bậc nhất của Hà nội. Tại đó thằng khốn đó đã sờ soạng và gạ gẫm em. Em chỉ muốn hất cốc nước đang uống vào mặt hắn nhưng em không dám. –Cô gái nhìn tôi cười .—Hồi ấy vừa ra trường em còn non nớt quá. Em sợ mất việc. Phải như bây giờ thì thằng khốn đó chết với em. Em "Cốc" cho thì thủng đầu.

- Thế rồi sao?

Tôi tò mò hỏi.

- Còn sao nữa. Em vẫn phải viết thôi. Ca ngợi hết lời. Từ trí tuệ, tài năng đến

http://tieulun.hopto.org

đạo đức cách mạng. Lão tổng biên tập của em bắt em phải viết thế. Bài báo đăng lên được. mấy tháng sau thì lão bị bắt . Em xấu hổ quá. Thời ấy em vẫn còn biết xấu hổ.

- Thế còn bây giờ?

- Bây giờ thì em không còn biết xấu hổ nữa. –Cô gái thành thật thú nhận.— Em đã hai lần làm điếm. Một lần điếm bút một lần điếm thân. Làm điếm bút thì em xấu hổ, làm điếm thân thì không! Anh bảo thế có ngược đời không! Nhưng em đã nghĩ kĩ rồi. Sao em phải xấu hổ chứ? Em chẳng lừa đảo ai. Em làm cho mọi người đến với em thấy vui vẻ, yêu đời. Thế chẳng có ích hơn những bọn nhà báo chuyên môn đi lừa đảo thiên hạ biến xấu thành tốt, nói trắng thành đen ư? Những kẻ không dám nói những điều mình nghĩ, không dám viết những điều ngược với ý ông chủ, kẻ đó có khác gì là nô lệ . Cứ cho là bọn em là nô lệ tình dục đi thì bọn họ là nô lệ tinh thần. Trong hai thứ nô lệ đó theo anh thì loại nào đáng khinh hơn?

Tôi đi hết từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Tôi! Một tri thức đã đọc hàng vạn trang sách, đã ở cái tuổi "Tri thiên mệnh", thế mà , trong một góc rất khuất của cuộc đời, một đốm sáng của một con đom đóm đã dọi một thứ ánh sáng khác hẳn vào những điều tôi hằng tin tưởng và tôn thờ. Tôi sực nhớ đến chuyện ngắn "Cái kính" của nhà văn thổ nhĩ kì Aziz nezim. Chuyện kể rằng có một người đi chữa mắt. Anh ta đã tìm đến rất nhiều ông bác sĩ nhãn khoa và mỗi người lại cho anh ta đeo một loại kính nhưng anh ta chưa bao giờ thấy mình ổn cả. Cho đến một hôm tự nhiên anh ta thấy mắt mình nhìn rõ hẳn. Lấy tay sờ lên chiếc kính thì hóa ra không biết mắt kính đã rơi ra từ khi nào. Sao ta cứ phải đeo những chiếc kính để rồi nhìn cuộc đời này một cách méo mó? Cô gái này đã gỡ chiếc mắt kính mà tôi đã đeo nó để nhìn vào cuộc đời suốt hàng chục năm nay.

Cơm chín, cô gái dọn cơm và chúng tôi cùng ngồi ăn bên nhau. Gắp một miếng thịt vào bát cho tôi, cô gái hỏi.

- Ngày hôm nay anh có thấy vui không?

- Có ! vui lắm.

Tôi thú thật.

- Em hỏi câu này nhưng anh phải nói thật nhé? Anh đừng ngại gì cả. –Cô gái nói, tôi gật đầu. –Anh có cảm thấy khinh bỉ em không?

- Không! –Rồi như sợ cô gái không tin, tôi nói thêm –Tôi nói thật lòng đấy!

Tôi lúng túng không biết phải làm sao để cho cô gái tin là tôi nói thật. Hình như cô gái hiểu điều đó.

- Vâng! Em tin là anh nói thật. Tất cả bọn đàn ông các anh, khi ngồi nói

http://tieulun.hopto.org

chuyện với nhau thì thằng nào cũng khinh gái điếm nhưng khi đến với gái điếm thì thằng nào cũng rất thật lòng. Cũng rất tôn trọng . Kể cả anh! Tại sao vậy?

- Thế có bao giờ em bị khách hàng bạo hành không?

- Với em thì không nhưng với mọi người thì có đấy. Nhưng cũng là do tại bọn họ thôi.

- Sao lại "Tại bọn họ"?

- Khách mua dâm có hai loại. Một loại nhằm thỏa mãn bản năng còn một loại nhằm thỏa mãn dục vọng. Em không bao giờ nhận đi với khách muốn thỏa mãn dục vọng nên không bao giờ bị bạo hành. Mà thôi đừng nói đến chuyện đó nữa. Anh ăn đi cho nóng.

Cô lại gắp một miếng thịt nữa vào bát của tôi. Căn phòng được. hơi nóng của nồi cơm vừa nấu ủ ấm. Và con tim lạnh lẽo của tôi cũng ấm lên từ nồi cơm nóng ấy chăng.

Cơm xong, chúng tôi ngồi uống nước. Cô gái đi đến giá sách cầm xuống một cuốn sách của tôi viết.

- Nào xem thử anh có nói xấu gì giới gái gọi chúng em không nào?

Tôi giật thót người. Trong cuốn sách đó có một bài tiểu luận của tôi bàn về mại dâm. Cô gái lật cuốn sách ra và không hiểu trời xui đất khiến thế nào lại giở ra đúng bài tiểu luận đó. Tôi dơ tay định giật lấy cuốn sách. Cô gái hơi né người sang một bên để giấu cuốn sách đi và thế là bàn tay tôi chộp đúng vào ngực cô gái. Tôi đờ người ra còn cô gái nhìn vào bàn tay của tôi rồi ngước lên nhìn tôi mỉm cười. Tôi bỏ vội tay ra lúng túng.

- T….ô…..i

Cô gái lắc đầu như có vẻ thương hại, rồi cô ta đọc to một câu trong bài tiểu luận

" Gia đình là tế bào cơ bản của xã hội. Và mại dâm là nguy cơ lớn nhất phá hoại cái tế bào cơ bản đó"

Đọc xong, cô gái ôm bụng cười ngặt nghẽo. Cô cúi mình truớc tôi, ra cái vẻ cung kính nhưng mắt lại nhìn vào tôi với một nụ cười giễu cợt trên môi.

- Xin bái phục vị giáo sư khả kính. Một người mới chạm tay vào vú một cô gái gọi đã như bị điện giật thế mà dám cao giọng thuyết giảng về mại dâm.

- Điều đó không đúng sao?

- Sai! Ngược lại! Mại dâm chính là yếu tố cần thiết để bảo vệ hạnh phúc gia đình

Tôi đúng là "Mắt chữ O mồm chữ A" khi nghe cô gái nói điều đó. Còn cô ta, cô ta có vẻ rất tin tưởng vào điều mình vừa nói.

http://tieulun.hopto.org

- Em hỏi anh nhé. Anh ngừng viết từ lúc nào?

- Khoảng gần chục năm!

- Không! Em không hỏi về thời gian mà em muốn hỏi nguyên nhân .

Nói rồi, cô gái đưa mặt nhìn xuống bầu vú của mình như một cách gợi ý cho câu trả lời. Tôi bỗng cảm thấy hoang mang. Đúng không nhỉ? Có đúng là từ khi tôi không còn ham muốn? Tôi không dám thừa nhận. Tôi lắc lắc cái đầu, cố gắng chống trả một cách yếu ớt một cái gì đó không rõ đang manh nha mọc ra trong cái đầu ”Kiên trì lập trường tư tưởng” của tôi.

- Tình dục là bản năng gốc của con người. Nó phải được thỏa mãn. Khi một trong hai người không đáp ứng đuợc bản năng mạnh mẽ của người kia thì chỉ có hai cách một là mại dâm hai là bồ bịch. Bồ bịch thì truớc sau gì cũng bị phát hiện và nó dẫn đến những hệ lụy hết sức đau lòng. Mại dâm thì không. Vậy chẳng phải chính mại dâm là cứu cánh cho hạnh phúc gia đình sao?

- Không đúng! Chúng ta là con người không thể chỉ sống theo bản năng

- Tức là chúng ta phải chống lại bản năng! Đúng không?. Nhưng bằng cách nào đây?

- Bằng cách tu dưỡng bản thân.

Không hiểu sao tôi lại bật ra một câu “ Siêu kinh điển”. Cô gái cười rũ. Cô thè lưỡi ra trêu chọc tôi một cách tinh nghịch rất đáng yêu’

- Vâng! Thưa giáo sư . Có hai cách tu dưỡng. Một cách của các cụ ngày xưa dạy những nàng dâu khi chồng đi xa “ Lúc nào thấy nóng mặt thì con nhớ đổ thóc vào cối xay mà xay nhé” Nhưng bây giờ cối xay thóc không còn. Một cách nữa của “Học viện kinh điển quốc gia” là đọc “Truớc tác” nhưng càng đọc càng đốn. Anh có cách thứ ba nào không?

Giọng cô gái đầy giễu cợt. Tôi cứng họng.

- Trong “Con người” phần “Con” chỉ về bản năng, Phần “Người” chỉ về văn hóa. Phải kết hợp giữa bản năng với văn hóa mới ra “Con người”. Tình dục cũng vậy, nếu bỏ đi phần người thì tình dục trở thành dục vọng còn thêm phần người vào thì tình dục trở thành tình yêu nhưng cho dù ở trong trạng thái nào, dục vọng hay tình yêu thì cũng luôn luôn có chữ “Dục” nằm trong. Anh có thấy cô gái nào lấy một người anh chàng bị liệt dương không cho dù anh ta đẹp trai và vô cùng hoàn hảo?

- Nghĩa là mại dâm muôn năm

Tôi bắt đầu công kích lại.

- Sao lại chỉ là “Muôn năm” Phải là “Muôn muôn năm” ấy chứ. Mại dâm song hành cùng xã hội loài người từ khi mới hình thành cho đến tận bây giờ. Anh thử

http://tieulun.hopto.org

tìm xem có lúc nào? Có nước nào không có mại dâm?

Không phải tôi không biết đến điều đó. Nhưng sao tôi không thể nói ra một cách đàng hoàng, thẳng thắn như cô gái này? Hay tôi là một kẻ "Nô lệ tinh thần" Như cách mà cô gái đã gọi hay là một thằng tù bị cầm tù bởi những lí tưởng hão huyền mà mình đã hiến dâng suốt mấy chục năm qua? Có lẽ tôi là một "Thằng Tù " thì đúng hơn. Và cái thằng tù ấy vì cái nhà tù của mình mà lên tiếng chống trả quyết liệt.

- Vậy theo em mại dâm đáng được. khuyến khích.?

Cô gái im lặng một lúc. Câu hỏi của tôi là quá khó để có thể trả lời . Không thể nói là cần khuyến khích khi mà cả xã hội, cả thế giới đâu đâu cũng coi mại dâm là điều xấu xa.

- Khuyến khích thì em không dám chắc. Giọng cô gái thấp hẳn xuống thừa nhận. Nhưng…Nói đến đây cô dừng lại một lúc khá lâu rồi như chợt gặp một ý tưởng nảy ra trong đầu, giọng cô cao hẳn lên hào hứng. –Nhưng cần thiết đó là điều em chắc chắn. Xã hội ngày càng phát triển. Phong trào độc thân, sợ hôn nhân đang lan ra khắp thế giới. Vậy để thỏa mãn cái bản năng của mình con người phải làm thế nào? Chắc chắn chỉ còn cách mại dâm nhưng có thể nó sẽ biến đổi.

- Như?

Cô gái mỉm cười ranh mãnh .

- Như em với anh đây chẳng hạn. "Mại dâm văn hóa"

Tôi kinh ngạc nhưng cũng phải công nhận là cô gái nói đúng. Hôm nay đúng là mại dâm vì có người phải trả tiền. Nhưng nó không phải là dục vọng cũng không phải là tình yêu. Cái nằm giữa bình yên và dục vọng chính là đây sao?

- Thôi đi ngủ thôi anh. Em mệt lắm rồi –Cô gái bảo tôi giọng nũng nịu. –Anh kéo dùm em chiếc khóa kéo .

Cô quay lưng lại cho tôi kéo chiếc khóa xuống. Một bên vai váy tuột xuống. Một bờ vai mịn trắng với một tấm lưng trần. Cái quần của tôi động đậy

*

* *

Nửa đêm tôi tỉnh dậy, không bật đèn, dưới ánh áng mờ mờ của ngọn đèn ngủ tôi pha một ấm trà rồi lặng lẽ ngồi ngắm cô gái khỏa thân đang ngủ say trên chiếc giường của mình. Thi hứng dâng trào. Tôi vớ lấy cái bút và bắt đầu viết. Mười năm nay tôi mới lại làm thơ.

- "Hoàng hôn không yên lặng" Cái tiêu đề hay quá! –Tôi giật mình quay lại . Cô gái đang đứng sau lưng tôi tự lúc nào . Cô cầm bài thơ tôi vừa viết lên lẩm nhẩm đọc. –"Cuối chân trời em đốt cháy hoàng hôn" Câu thơ hay thật đấy.

http://tieulun.hopto.org

Nhưng em chẳng đốt cháy hoàng hôn của anh đâu. Em chỉ đốt cháy những khao khát trong anh.

Hà nội 30-10-2013

http://tieulun.hopto.org

Một Góc Trời Đà Lạt

Thảo Nguyên

Để Tưởng Nhớ Bùi Thị Nhẫn Thương

Vượt lên đỉnh dốc, Nhật ngừng lại để thở. Đã quá tuổi năm mươi, nhìn lên con dốc hình như đã cao lại dài thêm. Chàng đang ngơ ngác nhìn quanh, rồi vẫy cô hướng dẫn viên lại gần. Nắng chiều rực rỡ trong không khí lạnh, làm tươi thêm nụ cười của người con gái xứ hoa đào và đôi má nàng hồng đỏ. Hai người lặng lẽ đi về phía những căn nhà bao quanh hàng rào dây kẽm. Nhật bồi hồi nhận ra một phần quen thuộc của cảnh vật đã phai mờ trong ký ức. Chàng đánh vần từng chữ trên tấm bảng treo ngay cổng chính mà nước mắt rưng rưng. Doanh trại Quân đội Nhân dân. Màu vàng của chữ, nổi trên màu máu đỏ, làm cho tim chàng như muốn vỡ tung ra. Đúng thật rồi. Tòa nhà cao lớn vượt hẳn lên những căn nhà lụp xụp nằm kia chính là bộ chỉ huy. Nhưng cái sân lớn rộng thênh thang của Vũ đình trường dạo trước, giờ không còn nữa. Tất cả đều mang một màu ủ rũ dưới lớp bụi thời gian. Chỗ này đây chắc là vọng gác Anh Đào, vì nó ở gần cổng chính. Xa xa dưới thung lũng kia chắc là vọng gác Rừng Thông, giờ chỉ còn là đám cỏ cháy, loang lổ, hoang tàn, héo úa.

Nhật quay trở lại. Ô hay, phía sau lưng chàng phải là trường nữ trung học Bùi thị Xuân mà sao chẳng thấy. Nó ở đâu trong những căn nhà san sát mọc lên như nấm dại. Cả một thung lũng quen thuộc yêu thương giờ còn đâu nữa. Như đoán được ý nghĩ của chàng, cô gái lại cười, nụ cười tươi như cánh hoa hồng có cả hương thơm:

- Tôi thấy ông có vẻ quen đường. Từ nãy giờ tôi chỉ đi theo ông chứ chẳng chỉ dẫn được gì. Ở phía bên kia con đường là trường nữ trung học Bùi thị Xuân. Trường vẫn còn ở chỗ cũ nhưng đã bị che khuất, bởi những căn nhà mới xây này đây.

Chàng thở dài bước đến và ngồi xuống một chiếc ghế của quán giải khát bên đường. Cô gái theo sau, nhanh nhẹn tươi vui như con chim sáo nhỏ. Nhật thờ ơ để cô gái chọn cho thức uống. Đã gần ba mươi năm chẵn, cảnh vật đổi thay nhiều quá. Đôi mắt chàng trĩu nặng. Trước mặt chàng chỉ là một màu tím mênh mông, xen lẫn với màu vàng của những chiếc lá thu khô, héo hắt, của một mùa thương cũ đã xa xôi.

Nhật nhớ rất rõ về nàng. Nhất là nụ cười tươi như hoa hồng thắm. Nụ cười có cả hương thơm.

http://tieulun.hopto.org

Ngày ấy, những ngày tháng đầu đời nằm trong quân trường ở miền đất mù sương Đà lạt, là những ngày tháng không thể nào quên. Ba mươi năm mà Nhật tưởng chừng như chỉ vừa mới đây thôi, thuở chàng còn là cậu lính học trò. Một tập thể gần bốn trăm người, sống một đời nửa thư sinh nửa phong trần. Mà kỷ niệm thì đầy ắp trong những ngăn ký ức.

Nhật nhớ tới Loan, người con gái trong căn nhà nhỏ, nằm khép dưới chân dốc phố, trước cổng trường mà bây giờ chàng chưa tìm thấy. Ngày ấy, Loan không đẹp sắc sảo, không được học nhiều, để chàng hãnh diện với chúng bạn có người yêu là nữ sinh Bùi thị Xuân, hay những cô sinh viên bên trường Chính trị kinh doanh. Một cái mốt rất thịnh hành với lũ bạn chàng lúc bấy giờ. Loan chỉ là cô gái hái hoa đem ra chợ bán. Nàng hiền lành, làm ăn chân chất, giúp cha mẹ nuôi nấng các em. Loan quê mùa đến nỗi mỗi lần chàng mời nàng vào dự dạ vũ trong trường, thấy các cô gái khác tình tứ khiêu vũ với các bạn của Nhật là nàng nằng nặc đòi về. Nhật biết rằng, Loan sợ vì nàng không hề biết khiêu vũ là gì. Sợ bị làm trò cười cho những chàng sinh viên hào hoa, những cô nàng nữ sinh lúc nào cũng làm ra vẻ ngây thơ nhưng vô số tội. Thôi thì Nhật lại đưa nàng về. Chàng hơi ngần ngại bởi vì muốn được đưa Loan về nhà thì Nhật phải đành trốn phố. Suy nghĩ vài giây, khóac vội vào người bộ quần áo trận chàng tỉnh bơ đưa Loan ra cổng. Vừa đi Nhật vừa khe khẽ hát "Đà lạt lạnh môi em vừa đủ ấm", thế nào khi về đến nhà Loan cũng đền cho chàng vừa đủ ấm.

Thật sự Nhật là một sinh viên sĩ quan rất có trách nhiệm và kỷ luật. Chỉ có điều chàng hơi lè phè bởi cái tính học đòi làm nghệ sĩ. Nhật nhìn cuộc đời như nhìn một bức tranh và thưởng thứùc đời sống như đọc một bài thơ. Thấy các bè bạn thường hay trốn trại mỗi đêm để đi với đào, chàng cũng bắt chước trốn phố một đêm để tìm cảm giác. Người ta đi vì có mục đích rõ ràng, bởi vì trốn phố vô cùng nguy hiểm. Nếu bị phát giác vài lần sẽ vác ba lô ra trường sớm hơn chúng bạn. Nhẹ lắm là cả mười đêm dã chiến. Thành thử anh chàng sinh viên nào mà các cô đào cần lắm mới dám liều mình trốn phố. Cũng có những anh đi riết đâm ghiền, trốn phố hàng đêm. Chuyện này đã làm nhiều anh vỡ mộng, thay vì ngày ra trường đeo hoa mai trên cổ áo, mấy anh thường trốn phố lại vác cánh gà nặng trĩu trên tay. Đó là còn may mắn, nếu không, buổi sáng lò mò leo rào vào lại quân trường, bạn bè gác giặc tưởng đâu là VC, tặng luôn vài viên đạn thì xong một đời hy sinh cho tình yêu nồng cháy.

Nhật nhớ lại cái đêm đầu tiên lần trốn phố. Chàng trốn phố chỉ là đua theo chúng bạn, chứ Nhật biết rằng Loan là một cô gái đứng đắn, không bao giờ có thể cho chàng chuyện ấy. Nhưng mà cần gì chuyện ấy. Được nhìn và dạo phố Đà lạt

http://tieulun.hopto.org

ban đêm với một người con gái đã là sung sướng lắm rồi. Nhật không thể nào quên được khuôn mặt sững sờ của Loan trong đêm đầu tiên chàng chợt hiện ra nơi khung cửa sổ. Rồi nỗi vui mừng và hãnh diện là Nhật đã vì nàng mà trốn phố to lớn đến nỗi Loan quên cả sự hiện diện của cha mẹ. Nàng chạy đến ôm chầm lấy Nhật. Đêm hôm ấy Nhật xin phép cha mẹ của Loan dẫn nàng đi ăn mỳ Ngọc Hiệp. Ăn xong là hai đứa chúi đầu coi xi nê. Trong rạp, đôi lúc Nhật còn giả vờ quên, vô tình để tay lên đùi Loan mà vẫn thấy nàng im lặng làm chàng phân vân quá. Ra khỏi rạp, đưa nàng về nhà Loan hỏi:

- Anh về trường luôn bây giờ phải không?

Nhật chưa biết trả lời sao. Mới mười hai giờ khuya, mò về trường bây giờ rất nguy hiểm. Mấy thằng bạn gác đêm có lẽ đang ngủ gật trên vọng gác. Leo rào trở vào giờ này, nó mắt nhắm mắt mở không biết gì lại bắn hoảng vài phát thì xong đời. Mà chẳng lẽ lại la lên tao đây đừng bắn thì có khác nào bảo mấy ông sĩ quan trực là tôi trốn phố đây, bắt tôi đi. Chỉ có mờ sáng trở về là tiện nhất. Khi ấy, mấy thằng bạn gác đêm cũng vừa tỉnh ngủ, những ông sĩ quan cán bộ chưa vào. Anh chàng trốn phố cứ việc tà tà đi qua cổng chính. Cổ áo field jacket kéo cao lên để che chiếc Alpha. Tỉnh bơ như người Sài gòn, đường hoàng mà bước.

Nhật coi lại đồng hồ nhận ra bây giờ thì quá sớm. Hay là chàng đi lang thang một mình ngắm sao đêm Đà lạt. Nhưng khuya khoắt ở ngoài đường mấy ông quân cảnh lại tưởng quân gian, hốt về đồn thì cầm chắc nắm sự vụ lệnh ra đơn vị sớm trong tay. Thấy Nhật đứng yên suy nghĩ. không trả lời, Loan lại tưởng chàng muốn nằm ở lại nên tội nghiệp.

- Hay là vào trong nhà nói chuyện với em một lát, nghỉ đến sáng hẵng về, được không.

Nhật sung sướng gật đầu. Chàng không ngờ mình gặp may đến thế. Hai đứa im lặng dắt nhau vào căn nhà tối đen, nhẹ nhàng như hai con mèo đêm. Mọi người hình như đã say ngủ chẳng để ý gì đến Nhật và Loan. Vào đến giường Loan thì thầm.

- Anh nằm nghỉ đây một lát, em qua bên kia với mẹ.

Bóng đêm làm cho Nhật bạo dạn hẳn lên, chàng ôm siết lấy nàng, khe khẽ rót vào tai Loan những lời tha thiết.

- Qua bên kia với mẹ làm gì. Ở dây nói chuyện với anh. Nếu không anh đi về đây.

Loan ngan ngoãn ngồi xuống bên cạnh Nhật. Hai đứa lại nói với nhau những câu ngớ ngẩn, lộn xộn không đầu, không đuôi, để che dấu những rung cảm vừa chợt nổi lên trong thân thể. Chàng cố gắng vẽ cho nàng một bức tranh tương lai

http://tieulun.hopto.org

rực rỡ trong những lời hứa hẹn. Cuối cùng thì Nhật liều lĩnh nằm dài xuống giường, kéo Loan xuống cạnh bên mình, chàng cũng giả vờ vô tình đặt tay lên đùi của Loan. Lạ chưa, nàng vẫn yên lặng như không hề hay biết.

Đêm đó Nhật ngủ quên đến sáng bạch mới ngồi dậy được. Chàng cuống cuồng khi nghĩ đến lúc phải vào cổng trại. Không biết đêm qua chàng đã làm gì mà ngủ say đến thế. Nhật cố nhớ lại. Không, chàng có làm gì đâu ngoài việc đặt tay lên đùi nàng để ngủ. Chính Loan cũng ngạc nhiên khi thấy chàng chẳng làm gì, dù nàng không thất vọng. Nhật quên cả hôn Loan giã từ và lời hẹn gặp nhau trong ngày chúa nhật, chàng chỉ kịp vẫy tay rồi bắt đầu chạy bộ. Nhật thấy hơi kỳ, nhưng nỗi lo bị phạt làm chàng không còn cách nào hơn. Chắc cả phố phường Đà lạt dạo ấy cũng buồn cười và ngạc nhiên, có anh chàng lính vừa đi vừa chạy như bị ma đuổi. Cuối cùng, sau khi qua mặt bao nhiêu người chàng cũng đến được cổng trường. Hai tay đút vào túi áo field jacket, kéo cho mũ lưỡi trai sụp xuống, chàng cố làm ra vẻ thản nhiên bước vào cổng trại. Bỗng có tiếng người từ trong vọng gác gọi to làm Nhật giật bắn người lên:

- Anh kia, anh kia, đứng lại.

Trời ơi, bỏ mẹ rồi. Dù không dám nhìn lại để đối diện với sự thực Nhật cũng biết rằng với cái giọng hách dịch như thế thì người nói không phải là bạn bè hay khóa đàn em. Đúng như Nhật dự đoán, đó là ông đại uý già Đỗ văn Lưu, làm ở Văn hóa vụ. Hôm nay không hiểu sao ông lại ra trực cổng ở đây. Với ông này vốn đã quá biết mặt chàng, nên Nhật chẳng có thể nói láo hay giả vờ làm lính cơ hữu. Mà cái tội trốn phố đi nằm với gái thế này thì nhẹ lắm cũng vài chục ngày trọng cấm. Nhanh trí, Nhật đã nghĩ ngay ra một cách nói dối mà chàng hy vọng qua mặt được ông đại úy gà mờ. Nhật tươi cười quay lại, đứng nghiêm chào.

- Khỏe không đại úy. Sao bữa nay ông ra trực ở đây à.

Đại úy Lưu mặt vẫn nghiêm trang. Ông quên đi ngay những lúc khề khà cùng Nhật bên bao thuốc lá mà chàng mới mua, hay tách cà phê ở câu lạc bộ mà Nhật đã dành ghi sổ . Ông lạnh lùng hỏi lớn:

- Anh đi đâu về đó. Trốn đêm qua ra phố phải không?

- Đâu có, chết thật, tôi đâu dám trốn phố. Tôi vừa ra ngoài lúc nãy. Có anh sinh viên gác kia kìa thấy đó.

Vừa nói Nhật vừa chỉ tay về phía người sinh viên khóa đàn em đứng gác với hy vọng phe ta làm chứng gian cho. Tối hôm qua tôi gác trên vọng Anh Đào làm rơi thùng đạn ra phía ngoài kia, phải đợi đến sáng mới dám đi ra ngoài này để tìm.

Anh Đào là tên một vọng gác ở gần ngay cổng chính. Thấy Nhật nói tỉnh bơ

http://tieulun.hopto.org

như vậy đại úy Lưu nửa tin nửa ngờ hỏi lại.

- Thế thùng đạn đâu?

- Dạ dạ. Đâu có thùng đạn nào đâu. Chẳng là tôi cứ tưởng là thùng đạn rớt ra ngoài, nhưng mà không phải. Trong lúc đang tìm thì thằng bạn nó thấy rơi ngay đưới chân gọi cho tôi biết nên tôi vội vàng vào đây.

- Thế cái anh kia đâu?

- Dạ thưa anh nào?

- Cái nhà anh gác cùng với anh đó.

- Á à. Thằng đó nó về liên đoàn rồi. Sắp đến giờ tập họp rồi đại úy không biết à.

Đại úy Lưu lừ mắt nhìn chàng đe dọa.

- Anh chỉ bố láo bố lếu. Coi chừng cái xác anh. Tôi mà biết anh trốn phố là anh chết với tôi. Muốn làm sĩ quan không muốn lại thích làm lính thì mặc xác nhà anh. Thôi đi đi.

Nhật mừng húm quay vào, lòng sung sướng như mở hội. Chàng không ngờ với tài nói dối chàng đã qua mặt được ông đại úy già đáng tuổi bố mình một cách dễ dàng. Trong lúc sung sướng, Nhật quên nghĩ lại rằng có thể đại úy Lưu thấy chàng tội nghiệp như con nên tha cho không hạch hỏi. Nhưng mà sự sung sướng đến với chàng không quá sáu mươi giây. Vào đến doanh trại, chàng thấy đại đội đã tập họp nghiêm chỉnh. Đứng trước hàng quân là hung thần ác sát Trần văn May, tự Kinh nước đen, Trung úy sĩ quan cán bộ đại đội trưởng của chàng. Chết thật rồi. Nhật muốn chạy trốn nhưng không kịp nữa. Trung úy May ngước nhìn lên đã thấy chàng. Mọi người đang mặc đồ làm việc mùa hè, quần áo ka ky vàng, phu la xanh trên cổ, sạch sẽ, gọn gàng, sẵn sàng vào lớp. Riêng chàng đang khoác trên người bộ đồ trận màu xanh, bẩn thỉu với bụi và bùn vừa không giống ai.

Trung úy May không thèm nhìn Nhật, chỉ nói trống không.

- Anh vào thay đồ rồi ra trình diện.

Năm phút sau, Nhật đã gọn gàng sạch sẽ trong bộ đồ đến lớp. Chàng xách cặp ra trước hàng quân trình diện. Trung úy May vẫn còn đứng chờ. Mặt ông lúc nào cũng hằm hằm dễ sợ.

- Anh đi đâu mà giờ này mới về. Trốn ra phố đêm qua phải không?

Nhật đã sắp sẵn những câu nói trong đầu nên bình tĩnh trả lới không chút ngượng ngập.

- Dạ đâu có trung úy. Tôi ngủ quên tại vọng gác.

- Anh gác vọng nào.

- Dạ ở vọng Rừng thông.

http://tieulun.hopto.org

- Hừ, thật vậy không. Sinh viên sĩ quan quân số đâu. Đưa sổ gác tôi coi.

Sự thực thì đêm qua Nhật có gác tại vọng Rừng thông từ sáu giờ tối đến tám giờ. Sau khi bàn giao cho thằng bạn kế tiếp xong là Nhật dông luôn ra phố. Trung úy May biết có hỏi những sinh viên khác cũng vô ích. Chúng nó sẽ bênh nhau sẽ trả lời không biết. Không bắt được tại trận thì phạt về cái tội ngủ quên trễ giờ tập họp. Ông chợt nhớ ra điều gì nên gọi to.

- Sinh viên trung đội trưởng đâu? Sao lúc nãy báo cáo quân số đủ?

Sinh viên sĩ quan trung đội trưởng Văn đức Tường ú ớ, không biết trả lời sao cho ổn, nên đành nhận lỗi. Trên đường đi đến lớp nó cằn nhằn Nhật rồi chửi thề. Nói mãi cũng làm Nhật bực mình.

- Đù má, lỗi tại mày không đếm kỹ thì ráng mà chịu. Sao cứ nhè tao mà chửi hoài vậy?

- Tao mà đếm kỹ thì mày đã bị bắt tại trận rồi con ạ. Ông biết mày lặn từ tối hôm qua kia. Đù má, con nào nó cho ăn cái gì mà ngủ mê mệt thế. Đến giờ tập họp mới vác xác vào.

Nhật nhìn thằng bạn thầm cảm ơn, vì nó đã hy sinh che chở cho. Chàng ân hận đã làm cho nó bị phạt lây. Chiều hôm đó, sau giờ tan học, trên đường về doanh trại, đại đội B sinh viên sĩ quan chưa tan hàng ngay như các đại đội khác. Sinh viên sĩ quan đại đội trưởng Bùi ngọc Đáng, trịnh trọng lôi trong hồ sơ ra một cái lệnh phạt để tuyên đọc trước hàng quân. Sau khi hô ngiêm, nghỉ nó hét lên:

- Lệnh phạt.

Cả đại đội đang thao diễn nghỉ bỗng đứng nghiêm lại im phăng phắc. Đáng cố lấy giọng đầøy uy quyền đọc thật to:

- Nay tuyên phạt sinh viên sĩ quan Nguyễn bá Nhật số quân 67/806662 thuộc đại đội B, trung đội 5, ba đêm dã chiến vì đã ngủ quên không tập họp đúng giờ. Sinh viên sĩ quan trung đội trưởng Văn đức Tường hai điểm trừ vì đã tắc trách trong nhiệm vụ. Liên đoàn sinh viên sĩ quan và hai sinh viên có tên nêu trên, chiếu thi hành quyết định này. KBC 4648 ngày tháng năm. Trung úy Trân văn May. Đại đội trưởng đại đội B - ấn ký.

Đến khuya, khi các bạn ngủ say thì Nhật mò dậy chuẩn bị ba lô súng đạn. Đúng mười hai giờ đêm trình diện dã chiến. Sĩ quan trực liên đoàn hôm đó là Thiếu úy Nguyễn mậu Lộc khóa đàn anh của Nhật. Đứng trước đàn anh, Nhật tưởng gặp may, mừng rơn cố hét thật to trong lúc trình diện.

- Sinh viên sĩ quan Nguyễn bá Nhật, trung đội 5, đại đội B, trình diện niên trưởng.

Không hiểu vì khó ở trong người, hay là tại đào địch tới thời kỳ chẳng cho,

http://tieulun.hopto.org

mà Thiếu úy Lộc đâm ra cáu thằng đàn em. Ông hừ một tiếng rồi sửa lưng:

- Anh là sinh viên, phải kêu tôi bằng cấp bực. Không có niên trưởng niên phó gì hết. Mai mốt anh ra sĩ quan như tôi. Lúc đó tha hồ mà gọi niên trưởng. Rõ chưa?

- Dạ rõ.

- Anh có mang đủ đạn dược và quân trang quân dụng không đấy?

- Dạ đủ.

Thiếu úy Lộc đi vòng quanh một lượt trong lúc Nhật vẫn đứng nghiêm. Ông đang tìm cớ để hành xác Nhật. Hơn ai hết, ông biết tỏng rằng Nhật đêm qua trốn phố. Là đàn anh của Nhật nên ông đã rõ, đã qua cầu gió bay lận đận này rồi. Thì chính ông và các bạn cùng khoá chỉ đường vẽ lối cho bọn đàn em chứ ai vào đây nữa. Nhưng mà thằng này ngu si và mê gái quá. Trốn phố mà đợi sáng bảnh mắt ra mới chịu mò vào, thật là một lầm lẫn lớn không thể tha thứ được. Là đàn anh thì lúc nào chẳng thương đàn em. K hông hại đời nó bằng những ngày phạt trên giấy tờ, nhưng phải dạy cho nó biết sợ mà chừa đi, kẻo có ngày vác ba lô ra trường sớm. Mà thương thì phải cho roi cho vọt. Ông bà mình ngày xưa chả nói thế là gì. Nghĩ thế đột nhiên ông hỏi Nhật:

- Bi đông của anh có đầy nước không?

- Dạ đầy.

- Đưa đây tôi coi

Nhật tháo bi đông đưa ra trình. Ông mở nắp mà không thèm nhìn vào:

- Thế này mà anh bảo đầy à. Còn một mi li mét nữa mới lên tới miệng. Làm cho tôi một trăm cái hít đất trong năm phút, vừa làm vừa đếm to lên.

Nhật hô to hít đất vào thế, rồi chàng chống hai tay bắt đầu vừa hít đất vừa đếm. Mới đầu chàng còn hét to, sau cứ yếu dần. Đến cái thứ năm mươi thì Nhật hết còn nói được. Đến cái thứ một trăm thì trời đất đã như quay cuồng. Tiếng đếm số không còn hùng dũng như trước nữa, mà trở thành tiếng rên dài thảm não. Khi đủ một trăm cái, sắp sửa trình diện thiếu úy Lộc thì ông gạt đi.

- Tôi bảo anh làm trong năm phút thôi, thế mà những tám phút mới xong. Bây giờ anh chạy cho tôi mười vòng sân liên đoàn. Vừa chạy vừa la lớn lên. Tôi không trốn phố. Tôi chỉ ngủ quên trong vọng gác.

Nhật hô to tuân lệnh rồi chạy đi ngay như bị ma đuổi. Vừa chạy vừa la thật lớn. Chừng bốn năm vòng thôi là Nhật đã thở rống lên. Đến vòng thứ mười thì chàng gục ngay xuống đất. Nhưng niên trưởng Lộc vẫn chưa tha. Ông kiên nhẫn chờ cho sức lực Nhật hồi phục lại, để rồi lại ban những hình phạt khác cho đến khi chàng không còn nói được. Cứ như thế cho đến bốn giờ sáng. Tới khi được

http://tieulun.hopto.org

tha cho về thì Nhật đã đi không muốn nổi. Lúc ấy thiếu úy Lộc mới ghé tai thằng đàn em bảo nhỏ:

- Có cần nhắn gì với người đẹp không, về viết thơ. Mai tôi sẽ mang ra cho.

Nhật sợ hãi lắc đầu. Cả một đêm bị hành xác cỡ này khiến chàng ớn lạnh và hết cả ham muốn. Cố gắng bồng súng lên chào người niên trưởng, chàng lê tấm thân về doanh trại. Vừa bước vào cửa phòng là Nhật ngã đổ xuống như cây chuối bị người ta chặt. Lũ bạn đã chạy ra khiêng chàng lên giường, đứa cởi ba lô, thằng thì cất súng, tên khác tháo giày. Nhật trôi nhanh vào giấc ngủ vì mệt nhọc, mặc cho lũ bạn cùng phòng thanh toán hộ bao nhiêu đồ đạc lỉnh kỉnh mà chàng đã mang theo. Họ đã quá quen thuộc với cảnh này, nên làm rất gọn gàng, thứ tự. Vũ đỗ Triệu, biệt danh Triệu "híp... pi", sau khi lo lắng cho Nhật xong, vớ lấy tấm hình của Loan mà Nhật đặt ngay ngắn trên ngăn tủ chìa cho những đứa khác xem rồi lắc đầu thương hại:

- Mẹ kiếp, con ghẹ này xấu như ma lem mà cũng trốn phố làm gì cho khổ tấm thân.

Một khoảng thời gian thơ mộng đã trôi nhanh, chắc chẳng bao giờ còn gặp lại trong đời. Rồi đến một ngày bọn chàng phải rời xa Đa lạt, bỏ lại sau lưng những kỷ niệm, những con đường. Ngày mà Nhật và bạn bè quỳ xuống vũ đình trường để gắn hoa mai lên cổ áo, chàng đã được hiên ngang bước ra khỏi cổng trường, thế nhưng không còn tìm được cái cảm giác hồi hộp, quyến rũ của nhưng lần trốn phố. Đêm cuối cùng, Đà lạt ướt sũng nước mắt của Kiều Loan. Chàng đành phải dỗ dành.

- Nín đi em. Anh hứa chắc là anh sẽ trở về.

- Thật không anh. Về với em anh nhé. Em sẽ đợi anh trong suốt cuộc đời này.

Nhật thề non hẹn biển hứa chắc chắn sẽ trở về. Chàng nói để cho Loan yên lòng, nhưng trong bụng buồn cười với lời hứa đợi chờ, như trong một vở hát cải lương của người con gái. Thời gian mãi dần trôi. Nhật vẫn nhớ lời hứa ngày xưa, nhưng không làm sao giữ nổi. Những cuộc hành quân dài dằng dặc suốt năm này qua tháng nọ. Những đạn bom, mìn bẫy trên quê hương mịt mờ khói lửa đã ngăn cách lối về. Cho đến một ngày kia, bọn chàng nằm trọn vẹn trong tay kẻ thù, nơi một miền núi hoang vu, xa tít mù xa của đất Bắc điêu tàn, thì nỗi hờn căm đã thiêu cháy những nhớ và thương. Khi được thả về thì những lo toan để trốn khỏi đất nước nghèo đói xác xơ ập đến.

Thoáng chốc mà đã ba mươi năm. Bây giờ chàng mới giữ được lời hứa ngày nào với cô gái hàng hoa Đà lạt ngây thơ năm xưa. Đường về miền đất lạnh đầy ắp những kỷ niệm này đây, chàng phải đi gần hết cả cuộc đời mới tới. Nhưng người

http://tieulun.hopto.org

năm xưa giờ đã lưu lạc phương nào. Cảnh vật đổi thay, lạ lẫm. Chàng không thể nhận ra, ngay cả lối vào ngõ cũ mà ngày xưa chàng từng quen thuộc.

Tiếng cười của cô gái nhỏ làm cho chàng chợt tỉnh. Nhật ngượng nghịu đưa tay lên dụi mắt. Chàng nhìn ly nước đá đã tan thành bọt muốn bày tỏ đôi lời phân trần thì nàng lại nói.

- Ông vừa mới ngủ một giấc thật dài ngon lành trên ghế. Tôi đã nói rồi, leo dốc làm ông mệt lắm mà chẳng nghe tôi. Chắc cảnh vật nơi đây làm ông chán chường mệt mỏi phải không?

Tiếng cô gái bên tai, êm đềm như dỗ dành người khách phương xa:

- Ông biết không, nơi đây bây giờ trông hoang tàn thế này, chứ trước kia là một quân trường nổi tiếng đào tạo sĩ quan cho chế độ cũ đấy. Trường ấy tên là gì nhỉ. Để tôi nhớ lại coi. Phải rồi, đó là trường Đại học Chiến tranh chính trị. Ngày xưa nhà tôi cũng ở gần đây. Tôi thì chẳng biết gì về ngôi trường ấy cả, nhưng mà chị cả của tôi thì biết rõ lắm vì chị đã nhiều lần vào đây để dự dạ tiệc với một người sinh viên học ở trong trường. Ngày tôi mới lớn chị thường kể tôi nghe về những kỷ niệm đầu đời của chị.

Nhật giật mình ngồi ngay lên. Chàng thấy tim mình như rung động mạnh song vẫn cố giữ vẻ thản nhiên. Cô gái trước mặt chàng đã quen với một người của ngày xưa, người đã cùng chia sẻ những kỷ niệm với bọn chàng. Thấy Nhật có vẻ chú ý theo dõi câu chuyện, cô gái lại bùi ngùi kể tiếp.

- Ngày ấy chị tôi cứ chờ đợi mãi một người đã từ ngôi trường này ra đi và hứa với chị là sẽ trở về. Chị đợi chờ lâu lắm. Bao nhiêu năm tháng qua rồi, cha mẹ và các anh em tôi khuyên bảo mãi mà chị vẫn không nghe. Chị bảo với mẹ tôi rằng, anh ấy hứa sẽ trở về và chị tin anh ấy sẽ giữ tròn lời hứa. Chờ mãi cho đến khi tuổi xuân trôi theo năm tháng. Mà người ra đi thì mịt mù tăm cá. Cuối cùng chị xin tận hiến cuộc đời mình để giúp những người cùng khổ. Bây giờ chị tôi đang làm việc trong trại những người cùi ở Di linh. Đã bao nhiêu năm nay chị không về nữa. Gia đình tôi đã mấy lần lên thăm chị nhưng không được gặp. Nghe nói rằng hình như chị đã bắt đầu lây bệnh, nên cố tránh mặt mọi người.

Nhật thấy mồ hôi như ướt đẫm trên thân thể. Chàng linh tính thấy một điều gì, rõ ràng là gần gũi nhưng đớn đau xé nát tâm hồn. Nhật run rẩy trong cơn gió lạnh, cố gắng hỏi cô gái một câu, nhưng mong rằng cô bé sẽ chẳng trả lời.

- Thế... thế chị cô tên là gì nhỉ.., thưa cô.

- Kiều Loan.

Nhật thấy đôi môi mình nhạt đắng. Màu nắng chiều vàng vọt, thê lương. Chàng âu sầu bảo người con gái.

http://tieulun.hopto.org

- Tôi chắc là ngươi sinh viên ngày xưa dù rất muốn cũng không thể làm được những điều mình đã hứa. Đấy cô coi, ngay cả đất nước và chính bản thân anh ta mà còn không giữ được, thì ta cũng thông cảm cho cái anh chàng sinh viên ngu ngơ ngày ấy, không giữ được những gì đã nói trong lúc con tim đang đập loạn cuồng. Nếu cô có dịp gặp lại chị cô thì xin thưa rằng:

- Người sinh viên ngày xưa xin được cảm thông và tha thứ. Và trong suốt cuộc đời còn lại, tôi chắc chắn rằng anh ta sẽ không bao giờ quên được những ngày Đà lạt, trốn phố rong chơi với một người con gái ngây thơ, có một nụ cười tươi như hoa hồng mới nở. Nụ cười hình như có cả hương thơm.

Đà Lạt Muà Thu.

http://tieulun.hopto.org

Ngọn Lửa Bếp Vĩnh Cửu

Nguyễn Bá Trình

"Tu li, tu li". Có củi đây rồi!

Người đàn ông trong trại an dưỡng bước ra. Tay bóp môi huýt sáo. Anh ta vừa đi vừa nhặt những que rác trên đường mà anh gọi là củi. Anh ta đi đầu trần, trên người anh là bộ quân phục bạc mầu có nhiều chỗ đã sờn bày cả sợi vải. Lưng mang chiếc ba lô nhét đầy những que rác. Thắt lưng đeo chiếc bình đông, thứ bình đông bằng nhựa mà trẻ con thường bới nước đến trường lúc đi học. Qua cách trang phục anh tự trang bị cho mình người ta đoán, trước khi mắc chứng tâm thần, anh là một người lính.

Trại an dưỡng là nơi tập trung nuôi dưỡng những người bệnh hoạn, phần nhiều là người mắc chứng tâm thần nhẹ, và những người tàn tật sau chiến tranh. Những người không rõ gốc gác và không có thân nhân thừa nhận. Vì vậy mà anh ta tên gì và đến trại trong trường hợp nào cũng ít ai biết. Chỉ thấy sáng sáng khoảng tám giờ, anh bước ra khỏi nhà an dưỡng và bắt đầu một cuộc đi bộ dọc theo đường phố. Anh dùng tay bóp môi dưới tạo thành cái còi và hít vào thật sâu, rồi thổi một hơi dài phát ra tiếng kêu tu li, tu li, y như tiếng con chim tu huýt bằng đất nung mà trẻ con thường thổi. Vừa đi vừa nhặt "củi".

Từ đó trẻ con trên đường phố gọi anh là chú Tu Li.

-Chú Tu Li ơi , Củi đây nầy.

Nghe tiếng anh huýt gió từ xa, một cháu gái chạy từ trong nhà ra mang cho anh một que củi nhỏ.

Anh Tu Li nhìn cháu bé cười ngô nghê rồi nói:-Củi! Củi nhiều quá.

Vừa nói anh vừa dừng lại mở chiếc ba lô con cóc ra bỏ que củi vào. Trong ba lô của anh toàn là những que rác anh nhặt dọc đường, có cả những cọng kẽm gai. Anh cẩn thận đặt que củi đứa bé gái vừa cho vào ba lô một cách nhẹ nhàng giống như người ta đặt một cái gì đó dễ vỡ.

"Tu li, tu li" Anh lại bước đi và bắt đầu huýt gió.

Trên đường nhiều đứa bé đã cho anh Tu Li củi. Có đứa nghịch ngợm nhặt một cọng kẽm gai chạy lại:

-Chú Tu Li, củi đây nầy.

-"Tu li… tu li" Củi nhiều quá. Người thương binh lại mở ba lô bỏ khúc kẽm gai vào.

"Ti li, tu li". Tiếng sáo miệng của anh lanh lảnh trên các đường phố vào

http://tieulun.hopto.org

những buổi sáng tạo ra một âm thanh thân quen vui vẻ, đối với các đứa trẻ.

Có một bận, bà hàng xóm để ý thấy cậu bé cạnh nhà mình rất tinh nghịch, cậu bé đã từng đưa cho anh "Tu li" những cọng kẽm gai sắc nhọn.

Một lần bắt được quả tang bà gọi đứa trẻ lại quở trách giọng nhẹ nhàng:

-Chú ấy đang đi kiếm củi, sao cháu không mang củi ra cho mà lại đưa cọng kẽm gai? Chú ấy bỏ vào ba lô nhỡ móc rách áo quần chú ấy thì sao? Không chừng lại làm rách da chú ấy nữa đấy.

_Chú ấy điên mà cô. Chú có nấu ăn được đâu mà cho củi?

-Chú ấy không điên đâu. Bà hàng xóm nói.

-Không. Chú ấy điên thật cô ạ. Chú ấy ở trên khu an dưỡng cháu biết mà!

-Cô đã nói chú ấy không điên.Chú ấy chỉ lẫn trí thôi.

-Lẫn trí khác với điên sao hở cô?

-Người lẫn trí là người không kiểm soát được trí nhớ của mình. Mọi việc người ấy chỉ nhớ mang máng thôi. Đôi khi đúng sai không phân biệt rõ ràng. Như chú thương binh nầy chẳng hạn. Chú ấy còn biết đi nhặt củi. Nhưng chú lại không phân biệt được cái gì đốt cháy cái gì đốt không cháy. Do vậy mà chú ấy nhận cả cọng kẽm gai mà cháu đưa cho chú ấy. Cháu thấy chú ấy có phải vậy không?

-Còn người điên thì sao hở cô.

- Đó là những người mất hết trí nhớ gần như hoàn toàn.

Đứa trẻ lắc đầu có vẻ không phân biệt được. Bà hàng xóm nhìn cậu bé cười:

-Thôi thì cháu chỉ cần hiểu rằng; với những người như chú ấy, hoặc với người điên đi nữa thì các cháu cũng không được chọc ghẹo mà phải tìm cách giúp đỡ họ. Nói vậy thì cháu hiểu chứ?

Đứa trẻ gật đầu. Nhưng rồi nó lại hỏi:

-Mà sao chú Tu Li không nhặt gì mà chỉ nhặt củi vậy cô? Có lần cháu để que củi dằn trên tờ giấy bạc hai ngàn đồng, đặt ngay trên đường chú ấy đi qua; nhưng chú chỉ nhặt que củi mà không nhặt tờ giấy bạc.

Đứa bé hỏi lần nữa-Sao vậy cô?

Người đàn bà im lặng suy nghĩ một lát rồi trả lời:

-Cô không biết chắc chắn lắm nhưng có lẽ hình ảnh còn sót lại trong trí nhớ mơ hồ của chú ấy là những bếp nấu. Nghĩa là trước khi chú ấy bị một vết thương nào đó làm mất trí nhớ, công việc của chú là nấu ăn. Có thể là như vậy, cô chỉ đoán thôi, và chú ấy đã nhập tâm với công việc của mình. Cũng như cháu vậy, ngày nào cháu say sưa với một trò chơi nào đó thì lúc ngủ cháu cũng mơ thấy cháu chơi trò chơi đó. Có lúc nào cháu gặp trường hợp như thế không?

http://tieulun.hopto.org

Đứa bé trả lời một cách thích thú:

-Dạ có. Cháu luôn như vậy.

-Đấy đấy. Cô nghĩ chú ấy cũng đang trong một giấc ngủ mê đấy.

-Vậy thì có lúc nào đó chú ấy tỉnh lại không cô?

-Cô tin là có. Để chú ấy mau tỉnh lại thì mọi người phải thương yêu giúp đỡ cho chú. Cháu phải chọn những que củi nào sạch sẽ, không có gai đem cho chú với những lời nói thật đáng yêu. Chẳng hạn cháu nói với chú ấy rằng- Chú ơi, chú gắng nấu thức ăn cho ngon nhé. Hoặc khen chú- Chú ơi chú nấu thức ăn ngon lắm, ai cũng khen cả.Vậy là chú ấy thấy vui mà mau thoát ra khỏi cơn mê muội. Cháu có làm vậy được không?

-Dạ nhất định cháu làm được, cháu còn giả bộ nhai thức ăn chú ấy nấu một cách ngon lành nữa kia.

Người đàn bà hàng xóm bật cười:

-Cháu ngoan lắm.

*

Ngừoi đàn bà hàng xóm của ba mẹ cậu bé tên Thanh, năm nay đã trên bốn mươi tuổi, ở tại số nhà 12 đường Nguyễn Huệ. Bà con khối phố vẫn thường gọi là chị Thanh. Chị Thanh có chồng mất tích ngoài mặt trận. Ngày đất nước thống nhất, những người chồng, người cha, người con, người anh… của các gia đình lần lượt trở về. Có người thì trở về nguyên vẹn. Người thì trở về không còn nguyên vẹn. Có người trở về chỉ là một nắm xương. Nhưng tất cả những gia đình đón người thân trở về trong những trường hợp như vậy, chị nghĩ, ai cũng may mắn hơn chị. Bởi chồng chị đã không bao giờ trở về.

-Dù anh ấy trở về chỉ là một nắm xương thì tôi cũng khỏi phải thắc thỏm chờ đợi.

Chị tâm sự với mọi người như vậy.

Chị nhớ, sau ngày hòa bình một đồng đội của chồng chị đã tìm đến nhà báo tin cho chị rằng chồng chị đã mất tích trong một trẫn đánh vào năm 1974 ở chiến trường Đức Cơ. Với một câu nói mà lúc ấy chị thấy không còn có Trời, không còn có Đất, không còn có loài Người nữa. Câu nói chỉ vẻn vẹn có mấy chữ mà sao ghê gớm đến thế -Đồng đội không tìm được xác anh ấy!

Trời đâu rồi? Đất đâu rồi? Mọi người ở đâu hết? Sao không ai biết anh ấy ở đâu mà mách bảo giùm tôi?

Vậy mà chị cũng sống đến được bây giờ.

Vào khoảng thời gian khi làn sóng tâm linh nổi lên ào ạt khắp mọi nơi trên một đất nước mà đào ở đâu cũng gặp xác người, chị không tin nhưng mọi người

http://tieulun.hopto.org

khuyên chị nên tin.. Chị nhờ một nhà ngoại cảm tìm xác chồng. Nhà ngoại cảm đã xác định nơi người chồng của chị ngã xuống, một vị trí núi non trùng điệp thuộc vùng Ba biên giới. Ngày người ta đưa hài cốt chồng chị về chị đã khóc ngất. Nhưng sau khi cải táng anh, chị lại có một cảm giác lạ lùng rằng hài cốt ấy không phải là hài cốt chồng chị. Chị nghĩ rằng chồng mình chưa chết. Nghĩ vậy nhưng chị không nói ra với ai. Lấy ngày bốc mộ làm ngày mất. Vào ngày đó hàng năm chị vẫn cúng giỗ nghiêm túc. Và chị van vái với vong hồn người chết rằng, nếu anh không phải là chồng chị thì cứ xem chị như một người thân trong gia đình. Rồi mấy mùa giỗ qua đi, lòng chị cũng nguôi ngoai dần.

*\

"Tu li …tu li...." Người thương binh lại bước ra khỏi trại an dưỡng, vừa đi vừa bóp môi huýt gió.

–Củi đây rồi!

Vẫn động tác như mọi khi, anh ta lại nhặt một que rác bỏ vào chiếc ba lô. Những đứa trẻ trên đường phố nghe tiếng huýt gió chúng cũng nhại theo: Tu li, tu li, rồi chạy vào sau bếp nhặt một que củi nhỏ: -Chú Tu Li ơi, củi đây!

Sáng nay trời hơi lạnh. Anh thương binh không mặc bộ đồ trận sờn vai như mọi hôm. Anh mặc một chiếc áo ấm mầu cà phê đã bạc lỗ chỗ từng đám. Đôi mắt mờ đục, nước da hơi xanh tái do khí tiết của những ngày trở đông. Miệng anh luôn mỉm cười, đôi khi cái cười cũng vu vơ, chẳng thể hiện niềm vui hay nỗi buồn. Lâu lâu anh lại cúi xuống nhặt một cái gì đó. Cần mẫn và chịu đựng.

Có lẽ câu chuyện giữa bà hàng xóm và cậu bé tinh nghịch hôm nọ đã đến tai mấy đứa trẻ khác, nên sau đó chúng không mang cho anh thương binh những cọng kẽm gai hoặc những que rác dơ bẩn. Chúng còn nói về anh bằng những hình tượng thật đẹp đẽ, có lẽ do cha mẹ chúng hay người thân nói cho chúng nghe.

Một đứa bé nói với bạn nó:

-Mầy có biết chú Tu Li nhặt củi để làm gì không?

-Thì chú ấy về nấu ăn chứ còn làm gì nữa.

-Vậy thì bếp của chú ấy đặt ở đâu mầy biết không?

-Ở trung tâm an dưỡng chớ còn ở đâu.

-Sai.

-Vậy thì ở đâu?

-Ở trong trái tim chú ấy.

Đứa trẻ kia phá lên cười như nắc nẻ. Nó nói:

-Bếp mà đặt trong tim thì cháy trái tim mẹ rồi còn gì.

http://tieulun.hopto.org

Cậu bé nầy cãi lại:

-Vậy mà không cháy đâu nghe!

-Sao mầy biết?

-Thì chú ấy còn sống sờ sờ ra đó.

Đứa trẻ kia cứng họng. Nó cảm thấy như mình bị mắc lõm, nó lại phá lên cười, rồi hỏi lại:

-Thôi được.Tao hỏi mầy là sao mầy biết chú ấy đặt bếp trong trái tim chú ấy? Giỏi trả lời đi.

Cậu nầy tỏ ra thành thạo, khi quả quyết như một người lớn:

-Sao lại không biết. Tao còn biết nhiều điều hơn nữa kia.

-Mầy biết gì kể tao nghe thử.

-Chú ấy trước đây là lính nấu ăn.

-Sao nữa mầy kể tiếp đi.

-Chú ấy đi theo đoàn quân. Đoàn quân dừng ở đâu thì chú ấy dựng bếp nấu ăn đó.

-Sao mầy bảo chú ấy đặt bếp trong tim chú ấy? Ha ha ha.

-Chứ sao nữa, tao kể chưa hết mà. Cho đến một hôm đơn vị chú ấy bị địch vây đánh, chú ấy bị một vết thương đâu đó trên đầu. Trước khi bị rơi vào tình trạng lẫn trí, chú đã kịp thời dời cái bếp vào trong trái tim chú ấy. Từ đó chú không quên tiếp tục công việc của mình bằng cách nhóm lửa lên trong trái tim của chú.Và cứ thế ngày ngày chú ấy vẫn đi kiếm củi nấu ăn cho đồng đội.

Đứa bé kia vỗ tay:

-Hay quá ta! Y như chuyện cổ tích thần thoại. Ai kể cho mầy nghe hay dữ vậy?

-Cô Thanh ở cạnh nhà tao kể. Giờ thì mầy đã tin chưa?

*

Cũng như mọi hôm, anh thương binh đi nhặt củi dọc theo đường Nguyễn Huệ, đến khúc cua rồi tiếp tục đi thêm một đoạn nữa là đến ngôi nhà mang số 12. Anh dừng lại. Anh đâu có biết số nhà, chỉ theo thói quen, đến đó bao giờ anh cũng thấy một lọn củi , gồm mươi que củi nhỏ, sạch sẽ và được tề đầu đuôi gọn gàng, bỏ sẵn trước thềm ngôi nhà. Vậy là anh thương binh bước đến mở ba lô bỏ nắm củi vào. Ba lô đã đầy củi, anh không đi tiếp nữa và miệng cũng không huýt sáo tu li tu li nữa. Anh quầy quả trở về trung tâm an dưỡng một cách vội vã như thể sợ muộn một việc gì đó.

Một buổi trưa mùa đông nọ, chị Thanh đi làm về chị thấy nắm củi mình đặt trước hiên buổi sáng vẫn còn nằm yên ở đó. Lòng chị thấy buồn. Nhưng theo thói

http://tieulun.hopto.org

quen không bỏ được, chị lại đặt thêm vào chỗ ấy một nắm khác, hy vọng trưa hôm sau về nhà chị sẽ không còn thấy lọn củi nào nữa. Nhưng không như chị nghĩ. Đi làm về chưa tới nhà chị đã nhìn trước hiên, vẫn còn hai nắm củi nằm lạnh lẽo ở đó.

Và rồi về sau, cứ thế, mỗi buổi sáng trước hiên nhà chị Thanh lại có thêm một nắm củi.

Một hôm cùng mùa đông năm ấy, người đi đường không thấy những nắm củi trước hiên nhà chị Thanh nữa. Ngôi nhà số 12 đường Nguyễn Huệ đã khòa cửa. Và cũng từ đó, bọn trẻ con đường Nguyễn Huệ không còn nghe tiếng húyt gió tu li tu li của chú thương binh vào những buổi sáng mùa xuân đẹp trời cũng như những ngày đông lạnh lẽo.

Người lớn thì chẳng ai để ý gì, họa chăng một lúc nào đó người ta chợt nhận ra và hỏi nhau: Sao mấy hôm nay không thấy người thương binh điên điên tỉnh tỉnh đi nhặt củi nữa nhỉ, chắc anh ta chết rồi. À mà nầy, có ai biết chị Thanh đi đâu không nhỉ. Tự nhiên đang làm việc bên hội Phụ nữ nửa chừng rồi khóa cửa bỏ nhà ra đi.

Thế là câu chuyện về anh thương binh nhặt củi, câu chuyện về những nắm củi đặt trước hiên căn nhà số 12, cùng câu chuyện về cô chủ căn nhà số 12 ấy đột nhiên bỏ đi đâu không ai biết, dần dần đã đi vào quên lãng của mọi người trên đường phố Nguyễn Huệ. Nhất là đám trẻ trên đường phố đó. Thế mà chúng lại mau quên hơn ai cả.

*

Tại bệnh viện thần kinh X125, có một cặp vờ chồng nuôi nhau đã mấy năm nay. Người vợ nuôi người chồng mắc bệnh tâm thần nhẹ. Trong hồ sơ nhập viện người đàn ông mắc bệnh tâm thần, tên là Từ Lí. Theo như người vợ kể lại với mấy người nuôi bệnh, chồng chị là một quân nhân, trong một trận đánh vào cuối tháng hai năm 75 anh bị thương ở đầu và mất trí nhớ từ đó. Người ta chỉ biết vậy thôi, không ai hỏi thêm gì về cặp vợ chồng ấy nữa. Người vợ chừng khoảng trên bốn mươi. Nhìn những đường nét trên mặt người đàn bà, người ta cũng đoán được chị ấy có một thời là cô gái xuân sắc. Bởi một vài nét trên khuôn mặt chị, thời gian đã tỏ ra bất lực hay vị một chút tình riêng nào đó mà không thực hiện đầy đủ trách nhiệm của Thượng đế giao cho: Hãy trừng phạt Adam và Eva bằng cách làm cho nó phải đau khổ khi nhìn thấy khuôn mặt con cháu nó lúc về già phải biến đổi một cách xấu xí! Nhờ vậy mà khuôn mặt người đàn bà dù ở tuổi trên bốn mươi mà vẫn còn giữ được nét khả ái. Còn người chồng thì không ai đoán được tuổi. Cũng không hình dung ra được khuôn mặt người ấy lúc trẻ như

http://tieulun.hopto.org

thế nào.

Phòng điều trị của người chồng thuộc tầng trệt của dãy lầu ba tầng. Nó nằm phía góc trái. Trên sân bệnh viện ngay trước cửa phòng, có một cây đa Ấn độ tỏa nhánh rậm rạp mát mẻ. Hai vợ chồng họ ở chung phòng điều trị với một bệnh nhân là một cậu con trai trạc mười tám, mười chín tuổi, được cả cha mẹ cậu thay nhau chăm sóc. Cậu thanh niên mỗi lần lên cơn động kinh là trốn khỏi bệnh viện, khiến cha mẹ cậu hết sức vất vả tìm kiếm. Có lần phải nhờ cả Công an khu phố tìm giúp.

Nếu chỉ việc người vợ săn sóc nuôi chồng quá chu đáo, thì ở bệnh viện nầy không phải chỉ có một mình chị. Người ta chú ý đến cập vợ chồng nầy bởi cách chìu chồng của người vợ. Chìu chồng một cách quá đáng, người ta nghĩ như vậy. Việc chìu chồng hoặc chìu vợ thì chẳng có gì lạ. Nhưng chìu một người bệnh tâm thần là điều quá khó. Bởi đòi hỏi cùa người bệnh đôi khi hết sức vô lí, ai mà làm theo cho được! Thế mà chị ta làm được những việc khiến ai cũng ngạc nhiên.

Ngoài việc cơm nươc, giặt giũ, nhận thuốc, phân thuốc cho chồng uống hàng ngày, người đàn bà còn đóng vai một người tình như lúc hai người chưa cưới. Buổi sáng, buổi chiều chị quàng vai anh dạo bước trong sân bệnh viện. Có khi chị cùng chồng đi lang thang cùng anh khắp các con đường vắng vẻ quanh bệnh viện. Được cái là anh hiền lành, ngù ngờ như một đứa trẻ. Không la hét, không đập phá cũng không tìm cách trốn khỏi bệnh viện như cậu thanh niên cùng phòng. Có điều là người chồng mắc một chứng ám thị nào đó mà sinh ra thói quen kì cục, là đi đâu cũng mang một chiếc ba lô con cóc sau lưng, vừa đi vừa nhặt những que rác anh ta thấy dọc đường bỏ vào ba lô, miệng mỉm cười nói: Củi nhiều quá.Vậy mà chị không can anh, chị còn nhặt giúp anh những que củi rồi bỏ vào ba lô cho anh. Chị cũng cười:-Nhiều củi quá phải không anh? Người đàn ông gật đâu:-Củi nhiều quá.

Chị bó những nhánh củi nhặt được thành từng lọn nhỏ và xếp ngay ngắn dưới gốc cây đa trước cửa phòng, nơi chị dùng làm bếp nấu ăn. Chị đào đất lên và sửa nó lại thành cái bếp loại bếp mà người lính thường dùng trong bước đường chinh chiến.Tối đến chị ngồi cùng anh dưới gốc cây lần lượt đôt những bó củi. Ánh lửa lập lòe in hình bóng anh chị lung lình trên mặt đất. Chị hỏi anh:

-Anh có biết bóng của anh là cái nào không?

Người đàn ông chỉ vớ vẩn. Chị cười và chỉ lại cho anh. Sau đó chị hỏi lại. Mấy lần nhưng người đàn ông vẫn chỉ không đúng.

Một đêm khác khi đốt lửa xong chị hỏi:

-Đêm nay anh nấu mấy lon gạo?

http://tieulun.hopto.org

Anh cười ngô nghê:

-Ba lon.

Chị lại hỏi:

-Đơn vị anh mấy người mà anh chỉ nấu ba lon?

Anh lại cười ngu ngơ:

-Một người.

Chị phá lên cười:

-Đơn vị chỉ có một người làm sao mà đánh giặc? Mà tiểu đoàn trưởng anh tên gì?

Anh chỉ cười.

Một đêm khác khi đốt lửa lên chị hỏi anh:

-Đốt lửa như thế nầy anh không sợ địch phát hiện sao?

Anh nhìn lên vòm cây đa tối om rồi lắc đầu.

Chị nói:

-Lá đa che kín địch không thấy phải không?

Anh lắc đầu chẳng nói gì. Có lúc chị hỏi tên anh bằng một thứ giọng của cấp trên ra lệnh:

-Hãy báo cáo họ tên và quân số?

Anh hơi hốt hoảng một chút rồi ngồi lặng im.

Những câu chuyện như thế vẫn diễn ra bên ánh lửa lậplòe dưới gốc cây đa trước sân bênh viện, hết đêm nầy đến đêm khác. Thân nhân của những người bệnh đi ngang qua thấy vậy lúc đầu họ lấy làm lạ rồi sau cũng quen dần chẳng ai để ý.

Một buổi sáng chị dậy sớm lúc anh đang ngủ. Chị phải về quê lấy gạo và mang thức ăn lên. Biết tính anh không quậy phá, anh chỉ đi kiếm củi xong là về phòng nằm. Chị gởi anh lại cho cha mẹ cậu thanh niên nhờ nhận thuốc và thức ăn tối cho anh. Sáng mai chị sẽ trở lại.

Tối đó không có chị, như thói quen anh ra ngồi dưới gốc cây đa. Anh mang tất cả những bó củi ra rồi lấy can dầu hỏa mà chị đã dấu dưới hốc cây tưới lên rồi châm lửa. Ngọn lửa lan đến can dầu phát ra một tiếng nổ rồi phụt cháy dữ dội. Anh dùng tay đập. Hai bàn tay anh cháy bỏng, cháy cả tay áo. Nhưng ngọn lửa càng bùng to. Anh hốt hoảng phóng vào phòng trực bệnh viện đập cửa miệng thét lên- Tiểu đoàn trưởng ơi! Cháy to rồi.

Chị y tá trực hốt hoảng vùng dậy, hỏi trong cơn ngái ngủ:

-Cái gì vậy?

Anh la lên:

http://tieulun.hopto.org

-Tiểu đoàn trưởng Trung đâu. Có cháy to. Kia kìa.

Anh chỉ tay qua gốc cây đa, ngọn lửa cháy hết đầu đang có vẻ tàn xuống.

Người y tá chợt hiểu, nắm ngay cơ hội:

-Anh tên gì? Đơn vị nào để tôi báo cáo?

-Tôi là Phan Cải, tiểu đoànX. Lúc nấu ăn tôi vô ý để lửa…

Người nữ y tá vui mừng quàng vai anh thương binh và nói:

-Anh bình tĩnh đi anh Phan Cải à. Lửa hết cháy rồi đấy.

*

Chị đi lấy gạo và thức ăn ở quê lên. Mới bước vào cửa bệnh viện thì cô y tá từ phòng trực chạy ra và reo lên:

-Chị Thanh ơi, mừng cho chị, chồng chị đã tỉnh lại rồi.

*

Ngày anh Cải và chị Thanh rời bệnh viện tâm thần, chị Thanh mang một bó hoa cùng anh lên tặng bác sĩ Giám đốc.

Giám đốc bệnh viện bắt tay chị Thanh vui cười nói:

-Chị là người vợ tuyệt vời nhất đấy chị Thanh ạ. Tôi chúc anh chị sống những ngày còn lại thật hạnh phúc.

Chị Thanh mỉm cười:

-Cảm ơn Bác sĩ Giám đốc. Nhưng anh ấy không phải chồng tôi bác sĩ à.

Thang tư / 2005 Nguyễn Bá Trình

http://tieulun.hopto.org

Thiên Thần

Thế Duyên

Tôi nhận được một hợp đồng chế tạo một máy chẻ mây cho một công ty mây tre đan ở Hòa bình. Người giới thiệu hợp đồng cho tôi bảo

-Công ty đang rất cần cái máy này, ông cố gắng giúp họ, Mới lại tôi mách nhỏ với ông điều này, Chủ công ty là một phụ nữ còn rất trẻ và đẹp. Biết đâu đấy

Nói đến đây, anh ta nháy mắt một cách đầy tinh quái. Phần cuối của câu nói làm tôi háo hức. Chuyện! Đàn ông mà. Tôi quyết định đi Hòa Bình

-Thôi được, mai tôi sẽ đi Hòa Bình. Ông đưa địa chỉ đây

-Ông đi qua thị xã Hòa bình đến Cột cây số thứ mười hai hỏi công ty Duy Lan thì ai cũng biết. Cô chủ công ty tên là Lan số điện thoại là…..

Sáng hôm sau, tôi phóng xe máy đi Hòa Bình. Hay thật, vừa đi tôi vừa ngẫm nghĩ. Tên tôi là Duy, tên chủ công ty là Lan, Công ty lại tên là Duy Lan .Điềm chắc ? Tôi vơ vẩn mỉm cười

Không khó khăn gì, tôi tìm được ngay công ty.Đúng như anh bạn tôi nói, ở đây ai cũng biết công ty này. Một công ty khá nổi tiếng. Tôi cứ hình dung đó phải là một công ty lớn lắm nhưng đến cổng công ty , tôi thất vọng tràn trề

Không hề có lấy một tấm biển hiệu, một cái sân rộng mênh mông lát gạch đỏ phơi đầy những sản phẩm mây tre mĩ nghệ. Một căn nhà ba tầng chắc vừa làm văn phòng vừa là nhà ở. Mấy dãy nhà cấp bốn bao bọc xung quanh khuôn viên. Trong sân, mấy cô gái đang khuân những chồng sản phẩm ra phơi nắng. Thế này mà cũng là một công ty, thậm chí còn là một công ty nổi tiếng? tôi ngán ngẩm tự hỏi. Hay mình nhầm? Tiến đến một cô gái đang phơi sản phẩm tôi rụt rè hỏi

-Cô cho tôi hỏi, đây có phải là công ty Duy Lan không?

-Đúng rồi đấy anh ạ-Cô công nhân ngẩng lên nhìn tôi tươi tỉnh trả lời-Anh hỏi ai ạ?

-Tôi hỏi chị Lan, chủ công ty. Tôi là người đến nhận hợp đồng làm máy chẻ mây cho công ty

-À ra vậy- cô gái đứng dậy- Mời anh vào đây, Chúng em mong anh mãi-Cô gái dẫn tôi về phía căn nhà ba tầng, pha nước mời tôi rồi nói tiếp-Chị Lan đi đón con. Anh ngồi đây đợi chị ấy. Chỉ một lát là chị ấy về ngay thôi

"Chị ấy đi đón con" Câu ấy như một thùng nước lạnh dội vào đầu tôi. Bố khỉ! Hôm nay mình ra ngõ gặp gái chắc. Tôi nhủ thầm. Tôi ngồi xuống cầm chén nước cô gái mời nâng lên chưa kịp uống thì một chiếc ô tô con đỗ xịch trước cửa nhà.

http://tieulun.hopto.org

Một cô gái khoảng trên ba mươi một chút bước xuống. Đẹp! Tôi thầm thốt lên. Không phải một vẻ đẹp mơn mởn đào tơ của những cô gái mười tám đôi mươi, ngây thơ nhí nhảnh mà là một vẻ đẹp đã đủ độ chín, đoan trang, dìu dịu. Không phải một vẻ đẹp khiến người ta khi nhìn thấy phải rạo rực mà một vẻ đẹp khiến người ta phải lắng lại với một cảm giác thanh bình. Cô ta dắt theo một bé gái chừng chín mười tuổi gì đấy tiến về ngôi nhà

-Chị Lan, chị có khách

-Thế hả em. Ai đấy?

Cô chủ vừa hỏi, vừa bước vào trong nhà. Tôi đứng dậy

-Anh Duy!

Nhìn thấy tôi, cô ta đứng sững lại, thốt kêu lên. Cái túi sách trên tay rơi xuống đất

-Có phải anh Duy không?

Tôi cố lục tìm trong trí nhớ xem đã gặp cô ta ở đâu nhưng chịu không nhớ nổi

-Anh không nhận ra em phải không? Em là con bé mười năm về trước đã gửi con cho anh ở bờ hồ Thuyền Quang đây mà

-Cái gì! Là em sao?

Tôi kinh ngạc kêu lên. Cô gái nước mắt dàn dụa

-Vâng, là em đây

* *

Thời gian trôi nhanh thật, thoáng một cái mà mười năm đã trôi qua. Mười năm trước nhà tôi còn ở phố Nguyễn Du. Tôi nhớ ,đấy là một buổi tối cuối thu. Trời bắt đầu lạnh. Khoảng hơn chín giờ, tôi ra ngoài bờ hồ dạo chơi. Tôi ngồi ngửa người trên ghế đá, khoan khoái hít một hơi dài bầu không khí ẩm ướt đẫm hương hoa sữa thơm nồng. Bỗng cảm thấy thèm thuốc, tôi đứng dậy đi ra hàng thuốc lá bên đường mua bao thuốc. Một cô gái bế một đứa trẻ còn ẵm ngửa đang nói gì đó với cô gái bán thuốc lá tôi nghe không rõ. Tôi chỉ nghe thấy cô gái bán thuốc trả lời:

-Tao chịu thôi. Bế cho mày lại như đêm qua thì chết tao à

Thấy tôi đi lại , hai cô gái im bặt. Tôi mua một bao thuốc, trả tiền rồi quay lưng định đi thì cô gái bế con rụt rè cất tiếng hỏi:

-Anh gì ơi

-Cô gọi tôi? –Tôi quay lại nhìn cô gái

-Vâng ! Cô gái ngần ngừ một lúc rồi mới hỏi-Có phải nhà anh ở bên kia đường không?

http://tieulun.hopto.org

-Đúng rồi đấy- tôi tươi tỉnh trả lời- Cô cần hỏi gì?

Có lẽ thái độ tươi tỉnh, cởi mở của tôi làm cô gái mạnh dạn hẳn lên

-Anh làm ơn trông cháu dùm em một lúc được không?-Cô gái nhìn tôi với ánh mắt cầu khẩn- Em có việc phải đi đằng này một lúc. Chỉ một lúc thôi

Tôi đồng ý, Cô gái mừng quýnh trao vội đứa bé cho tôi rồi vội vã đi ngay. Hình như cô ta sợ tôi đổi ý. Tôi bế đứa bé ra ghế đá ngồi ngồi chờ. Một tiếng rồi hai tiếng trôi qua. Cô gái vẫn không quay trở lại. Tôi bắt đầu sốt ruột. Tôi bế đứa bé lại chỗ cô bán thuốc lá hỏi:

-Này cô, Mẹ con bé đi đâu mà đến bây giờ vẫn chưa về nhỉ?

-Anh không biết mẹ con bé đi đâu à?- Cô gái bán thuốc lá nhìn tôi với một ánh mắt đầy ngạc nhiên như thể tôi là người trên sao Hỏa đến không bằng-Mẹ nó đi khách chứ còn đi đâu nữa

-Đi khách?-Tôi kêu lên kinh ngạc- Con còn bé thế này….

Tôi nói đến đấy rồi không biết nói gì nữa. Mười một giờ đêm, đường phố đã thưa người. Thỉnh thoảng tôi lại thấy một vài cô gái đi lại lởn vởn bên hồ. Hóa ra tất cả bọn họ đều là gái bán hoa. Bây giờ tôi mới biết. Trên đời này chỉ còn lại một thằng khờ duy nhất . Đó chính là tôi

-Con bé cũng khổ-Cô gái bán thuốc lá thở dài-Nó vốn là sinh viên cơ đấy anh ạ. Lên Hà nội học rồi vớ ngay phải một thằng sở khanh. Có chửa, thằng ấy chạy mất còn mình bị đuổi học. Về quê thì không dám về. Hai mẹ con vạ vật ở đất Hà nội làm nghề này để kiếm sống

Sống mũi tôi cay sè. Trời càng về đêm càng lạnh. Tôi sợ con bé bị ốm. Tôi quyết định đưa con bé về nhà mình. Tôi bảo cô gái bán thuốc

-Tôi phải đưa con bé vào trong nhà. Ngoài này lạnh thế này con bé ốm mất. Nếu mẹ nó về chị bảo mẹ nó vào nhà tôi đón con nhé. Tôi để đèn chờ

Gần một giờ sáng cô gái mới vào nhà tôi. Thấy tôi, cô ta cúi mặt lí nhí nói lời xin lỗi. Tôi nhìn cô ta lắc đầu cố nén một tiếng thở dài.

-Bây giờ hai mẹ con cô về đâu?

-Dạ Mẹ con em về Hoàng Mai

Trời ơi, Hoàng mai cách nhà tôi hơn ba cây số. Một giờ sáng rồi làm gì còn xe ôm. Chẳng lẽ tối nào cô gái cũng phải bế con đi bộ hơn ba cây số về nhà?Trong tôi dâng lên một cảm giác thương sót khôn tả. Tôi dắt xe ra cửa bảo cô gái

-Thôi để tôi đưa cô về

-Thôi anh ạ, mẹ con em đi bộ về cũng được

-Đi bộ thì đến sáng à. Lên xe đi

Tôi đưa hai mẹ con về ngôi nhà trọ. Một căn nhà cấp bốn người ta dựng để

http://tieulun.hopto.org

cho những người ngoại tỉnh thuê. Cô gái mở cửa, bật đèn mời tôi vào nhà.

Một căn nhà bé tý, đồ đạc chẳng có gì nhưng được cái gọn gàng ngăn nắp. Cô lấy một cái ghế nhựa mời tôi ngồi và ngượng ngùng

-Nhà em không có nước. Mà cũng chẳng có ấm chén nữa

Cô gái thú thật. Tôi an ủi cô gái

-Không sao đâu. Mà muộn lắm rồi ,tôi cũng phải về đây

Tôi đứng dậy chào cô gái ra về. Vừa bước ra khỏi cửa ,đột nhiên cô gái bảo tôi

-Anh gì ơi, Anh trông hộ em con bé một lúc nữa cho em tắm ù một cái được không ạ?

Còn biết nói gì nữa, tôi đành quay trở lại ngồi xuống chiếc giường. Cô gái lấy quần áo ra ngoài sân vào buồng tắm Tôi ngồi lơ đãng nhìn xung quanh nhà,tự nhiên tôi nhìn thấy tập thơ "Hoa ngày thường và chim báo bão"của Chế lan Viên. Tôi cầm lấy tập thơ giở ra đọc. Vô tình tôi lật đúng bài thơ "Bé thắm tập đàn"và tôi thấy hai câu

Cha phải ngừng tay rửa bát

Mẹ dừng sách giữa chừng trang

Được cô gái gạch dưới bằng những nét bút rất đậm Trên dòng gạch đó tôi thấy một vài vết hoen tròn nhỏ. Tôi đoán là nước mắt. Em khóc ư?Có phải câu thơ đã gợi lại cho em một giấc mơ về một gia đình yên ấm hay vì câu thơ đã làm em nhận ra cái tương lai mù mịt của con gái mình. Em khóc vì em hay em khóc vì con mình? Tôi không biết. Nhưng dù bất cứ vì cái gì đi nữa thì em cũng là người còn biết khóc. Tâm hồn em chưa chai cứng . Con tim em chưa vô cảm . Nước mắt, thứ giúp ta phân biệt được con người với thú người trong em vẫn còn.Tôi cầm tập thơ trên tay vơ vẩn nghĩ

-Anh cũng thích thơ à?

Tiếng cô gái hỏi làm dứt đoạn dòng suy nghĩ, tôi ngẩng lên. Cô gái vừa trong nhà tắm ra, son phấn đã hết.trước mắt tôi hiện lên một khuôn mặt thiên thần, trong sáng và dung dị. Trời ơi, ai dám nghĩ rằng khuôn mặt thiên thần kia lại là của một cô gái điếm. Tôi gật đầu

-Ừ, tôi thích thơ nhưng tôi thích thơ Tố hữu hơn, nhất là hai tập từ ấy và Việt Bắc

-Thế anh thích bài thơ nào nhất trong hai tập thơ đó?

Tôi nhìn thẳng vào mặt cô gái

-Tôi thích nhất bài "Tiếng hát sông Hương"

Cô gái cúi mặt nhìn xuống đất. Một khoảng yên lặng kéo dài. Tôi không thể chịu đựng được sự im lặng kinh khủng đó định từ biệt ra về thì cô gái ngẩng lên

http://tieulun.hopto.org

nhìn tôi. Mắt cô đanh lại

-Tôi biết điều anh muốn nói. Tôi biết, anh khinh bỉ tôi. Anh tưởng tôi muốn sống như thế này sao?-Cô gái cười gằn, một nụ cười mai mỉa-Các người lớn tiếng rao giảng về đạo đức cho chúng tôi nhưng các người lại quên mất một điều là chúng tôi cần phải sống. Tôi làm gì đây ở đất Hà Nội này?Anh có thể cho tôi vay mười triệu để làm vốn không?Nếu có thể , tôi sẽ lập tức bỏ nghề này. Không chứ gì? Anh không có tiền mà nếu có tiền anh cũng không dám cho tôi vay. Đúng không? Vậy thì các anh đừng rao giảng nữa.- Cô gái dừng lại, nuốt nước bọt đánh ực một cái-Tối nay tôi không có khách nên tôi không có tiền để trả cho anh. Nhưng tôi không muốn thiếu nợ anh. Tôi chỉ có thể trả nợ anh bằng thân thể của tôi thôi. Anh hãy nhận lấy đi

Nói đến đây, cô gái lấy tay giật phăng chiếc áo mình đang mặc .Những chiếc cúc áo đứt tung. Tôi bỏ chạy

Tối hôm sau, tôi pha một ấm trà ngồi uống. Không uống được . Những lời cô gái nói tối qua cứ như một mũi khoan xoáy vào đầu tôi

Em ơi nghèo không bánh

Anh chỉ có chút tình

Hai câu thơ của Tố Hữu bất chợt vang lên trong đầu. Tôi bật cười. Thật là mỉa mai. Không biết cái "Chút tình" ấy của ông em có thể gặm cho qua cơn đói được không. "Chút tình" ấy có thể thay cho bình sữa của con em không. Chao ơi! Sao tôi có thể có lúc thấy khinh bỉ em, thấy thương hại cho em? Kẻ đáng bị khinh bỉ, đáng bị thương hại là tôi mới đúng. Một thằng đàn ông sức dài vai rộng, được học hành tử tế như tôi đã giúp được ai trong đời đâu. Có chăng chỉ là một chút thương đời vu vơ chẳng có một chút ích lợi gì. Còn em, em đã hi sinh cuộc đời mình cho đứa con của mình. Nếu em vứt bỏ đứa con của mình ngay sau khi đẻ như bao nhiêu cô gái đã từng làm thì chắc chắn rằng em đâu phải làm cái công việc nhơ bẩn này. Xinh đẹp như em lại có học. Nếu vứt bỏ đứa con có khi em đã là vợ của một ông chủ giầu có từ lâu rồi. Đâu đã đến lượt tôi phải thương hại cho em. Ôi! Em thánh thiện biết bao. Tôi ngửa mặt nhìn lên trời. Thiên thần! Người ở đâu? Phải chăng em chính là thiên thần bằng xương bằng thịt trên thế gian này? Nếu tôi có mười triệu. Nếu! Nếu! Không chịu nổi , tôi đứng dậy ra ngoài bờ hồ

Tôi đi thẳng đến chỗ cô gái bán thuốc lá tối qua hỏi cô ta

-Cô gái tối qua hôm nay không ra đây hả cô?

-Có đấy anh ạ- Cô gái chỉ tay về phía cổng công viên Thống nhất-Lúc nãy em thấy nó bế con đi lại đằng ấy

Tôi cám ơn cô gái và đi về phía cô gái chỉ. Tôi thấy em đang ngồi ở ghế đá

http://tieulun.hopto.org

nhìn ra ngoài hồ. Chắc em không gửi con được cho ai. Tôi tiến lại. Ngồi xuống bên cạnh em

-Em cho tôi xin lỗi. Tôi sai rồi. Tôi đã không nghĩ đến hoàn cảnh của em. Đúng là em không có sự lựa chọn nào khác- Tôi thở dài, không dám nhìn vào em. Tôi nhìn xa ra phía bờ hồ cười cay đắng- Mà tôi cũng chẳng giúp gì được em cả. Tiền thì tôi không có. Tôi chỉ có mỗi một thứ, tình thương,thì em lại không cần. Thế này đi, Tối em cứ mang con vào nhà tôi , tôi sẽ trông giúp. Ta thỏa thuận thế nhé. Em đưa con bé đây cho tôi.

Thế là từ đấy tối nào tôi cũng trông con bé cho mẹ nó đi khách. Được đâu chừng hơn hai tháng thì không thấy em xuất hiện ở bờ hồ nữa. Sau đó ít lâu tôi cũng chuyển nhà đi nơi khác. Bây giờ tôi gặp em ở đây

* *

Cô chủ lau nước mắt, quay ra bảo với cô công nhân đã tiếp tôi

-Em ra gọi tất cả mọi người vào đây cho chị

Một lúc sau, mọi người đã tập trung đông đủ. Tất cả họ đều là những cô gái còn rất trẻ Cô chủ chỉ vào tôi giới thiệu với mọi người

-Chị giới thiệu với các em. Đây chính là anh Duy, người mà chị vẫn kể cho các em

Tất cả ồ lên một tiếng. Họ nhìn tôi với con mắt ngưỡng mộ làm tôi thật sự bị lúng túng. Tôi không biết em đã nói gì về tôi với họ . Nhưng cứ nhìn những ánh mắt của họ thì tôi biết, với họ, tôi cứ như ông bụt trong truyện cổ tích ngày xưa. Mà nào tôi đã làm được gì cho em đâu. Trong đám đông đột nhiên có một tiếng nói cất lên

-Chị ơi! Liệu trên đời này có còn một anh Duy thứ hai nữa cho chúng em gặp được không hả chị?

Tôi nhìn về phía người hỏi. Một cô gái còn rất trẻ cũng trạc tuổi em ngày xưa. Cô bé nhìn tôi với một cặp mắt u buồn. Cô chủ tươi cười trả lời:

-Chị không biết. Nhưng ít nhất thì em cũng gặp được chị rồi còn gì.

Tôi chợt hiểu, tất cả những cô gái này đều có số phận giống em ngày xưa. Hèn gì công ty của em tuy nhỏ nhưng đã nổi tiếng đến thế. Tôi vội vàng cải chính những điều em đã nói

-Các cô đừng tin những gì cô chủ của các cô đã nói. Tôi chẳng giúp gì được cho cô chủ của các cô đâu. Được như ngày nay hoàn toàn là do nỗ lực của chính cô chủ của các cô . Không…..

-Không phải thế đâu các em ạ- Em cắt ngang lời tôi – Các em có biết tại sao chị có thể từ bỏ được con đường cũ để trở thành như ngày nay không?- Em dừng

http://tieulun.hopto.org

lại, đưa mắt nhìn tất cả mọi người. Tất cả đều im lặng chờ đợi câu trả lời- Đó là vì một câu hỏi- Em nói tiếp- Một lần anh Duy đây đã hỏi chị " Em có nghĩ đến con gái em không? Chẳng lẽ em muốn con gái em treo trước cửa nhà mình tấm biển " Nghề điếm gia truyền" hay sao? Chính câu hỏi đó đã làm chị bừng tỉnh. Các em ạ- Giọng em trầm hẳn xuống xúc động- Tiền cũng quan trọng nhưng tiền cũng chẳng giúp được gì nếu lòng tự trọng và trách nhiệm làm người không được đánh thức dậy trong mỗi con người

Tối hôm ấy, tôi nghỉ lại ở nhà em. Nửa đêm, tôi không ngủ được, Những hình ảnh của em mười năm về trước lại hiện về trong tâm trí. Đột nhiên có tiếng gõ cửa. Tôi đi ra mở cửa. Em bước vào, trên người choàng mỗi một chiếc khăn tắm lớn.Em vừa bước ra từ phòng tắm. Em nhìn thẳng vào tôi

-Anh! Bây giờ em có thừa đủ tiền để đền ơn anh nhưng như thế đối với em là không đủ. Anh không những đã cứu vớt cuộc đời em mà còn cứu vớt cả cuộc đời con gái em. Em nghĩ rằng chỉ có cách này mới xứng với lòng biết ơn của em đối với anh

Em buông tay. Chiếc khăn tắm rơi xuống đất. Một thân thể thiên thần

Hà nội 19-10-2008

http://tieulun.hopto.org

Hủ Nho

Thế Duyên

Lão đi lại phía cô lễ tân đang ngồi trực tại sảnh ngoài tòa soạn .

-Tôi vào gặp anh Nhân tổng biên tập.

Lão nói với một giọng bình thản. Cô lễ tân nhìn hắn với ánh mắt đầy nghi ngại.

-Dạ! Thưa bác bác vào gặp bác Nhân có việc gì ạ?

Lão ngạc nhiên nhìn cô gái hỏi lại.

-Cô không biết tôi là ai à?

Cái giọng đầy tự tin của lão khiễn cho cô gái sợ đến tái cả mặt. Nhìn cái mặt tái mét vì hoảng sợ của cô gái lão cảm thấy thích thú. Có thế chứ! Mình vẫn còn là người "Nói có kẻ nghe, đe có kẻ sợ"

-Tôi là Chu Văn giáo sư, tiến sỹ.—Lão nhấn mạnh vào bốn từ "giáo sư, tiến sỹ".—Trường đại học tổng hợp .

Nghe lão xưng danh, cô gái thở phào nhẹ nhõm. Cô liếc nhanh xuống cuốn sổ để trên mặt bàn rồi nói với lão giọng rất lễ độ.

-Dạ ! cháu xin lỗi. Hôm nay bác tổng biên tập có cuộc họp đột xuất trên ban tư tưởng văn hóa trung ương. Có việc gì xin bác cứ nói, cháu sẽ thưa lại với bác tổng biên tập.

Mặt lão cau lại vì bực bội

-Tôi đã gọi điện hẹn trước với anh Nhân rồi cơ mà!

Cô gái tươi tỉnh.

-Vâng ! cháu biết. Bác Nhân có bảo cháu xin lỗi bác. Hay là bác vào làm việc với anh Thắng thư kí tòa soạn?

Lão ngần ngừ. Tầm cỡ như lão chẳng lẽ lại phải làm việc với thằng cha thư kí tòa soạn vô danh tiểu tốt sao? Lão hỏi lại cô lễ tân

-Thế bao giờ thì anh Nhân về?

Cô bé lễ tân lắc đầu.

-Dạ cháu cũng không biết . Họp ở tận Đà Lạt cháu chắc là cũng phải vài ngày.

-Thôi vậy! để tôi vào làm việc với cậu thư kí tòa soạn.

Nói rồi lão xách cái cặp nhỏ đi thẳng vào bên trong . Đợi lão đi khuất cô bé lễ tân nhấc vội điện thoại gọi lên tầng trên.

-Dạ thưa bác ,ông Chu Văn đang vào làm việc với anh Thắng rồi ạ.

Tiếng nói từ ống nghe vọng ra rất rõ.

http://tieulun.hopto.org

-Kệ lão! Thế sáng nay cô có nhớ bảo với anh Thắng những điều tôi dặn chưa?

-Dạ ! cháu đã bảo với anh Thắng rồi.

* *

Lão tiến thẳng đến chỗ cái bàn có cái biển mi ca đề một dòng chữ "Nguyễn Thắng thư kí tòa soạn"

Một người trung niên đang cắm mặt vào chồng bản thảo ngước lên nhìn lão.

-Chào bác! Bác có việc gì đấy ạ?

Một vẻ mặt lãnh đạm, với một câu hỏi lãnh đạm. Lão cảm thấy bực bội. Con bé lễ tân không biết lão đã đành vì nó còn trẻ, có khi chưa học đại học. Còn thằng này còn trẻ gì nữa đâu mà sao cũng không biết đến mình?

Lão xưng danh.

-Tôi là Chu Văn!

-Dạ vâng! Thì sao ạ?

Lão lộn ruột! Không thể kìm nén được lão hất hàm hỏi lại tay thư kí tòa soạn

-Hồi học đại học cậu học ở trường nào?

-Dạ em học khoa ngữ văn trường Tổng Hợp.

-Thế không nghe cái tên giáo sư tiến sỹ Chu Văn à?

Lão lại nhấn mạnh vào bốn từ "Giáo sư tiến sỹ". Tay thư kí tòa soạn nhìn lên trời, lấy tay vỗ vỗ vào đầu cố nhớ nhưng không ra. Gã lắc đầu.

-Chưa từng nghe qua!

Hành động , lời nói của gã làm lão tức nghẹn cổ. "Đúng là đồ vô học" lão thầm nghĩ . Những nhà báo không đọc như mày làm gì mà báo chí chẳng trở thành lá cải . Lão nuốt khan một cái cố gắng nuốt cục tức xuống bụng nhưng không hết nó lại buột ra mồm.

-Chắc chẳng bao giờ cậu đọc sách nhỉ?

Tay thư kí tỉnh như không.

-ỐI giời! thời gian đâu mà đọc những thứ vô bổ của mấy tay giáo sư dởm ấy hả bác. Mà bác đến đây có việc gì đấy ạ?

Lão cắn môi. Phải làm việc với những người như gã thư kí tòa soạn này lão cảm thấy như mình bị sỉ nhục. Nhưng biết làm sao! Tận vài ngày nữa tay tổng biên tập mới về. Lão đành mở chiếc cặp nhỏ vẫn cầm ở tay rút ra một tập bản thảo.

-Tôi có một bài viết muốn gửi đăng trên báo nhà.

Tay thư kí tòa soạn liếc nhanh vào cái tiêu đề bài viết " Bàn về sự tiếp nối chủ nghĩa anh hùng cách mạng trong văn học đương đại". Gã bật cười nhưng rồi sực nhớ ra, anh ta vội vàng nín bặt, lễ độ đưa hai tay ra cầm lấy tập bản thảo.

http://tieulun.hopto.org

-Vâng! Bác cứ để đây chúng tôi sẽ nghiên cứu.

-Không phải nghiên cứu! –Lão gằn giọng. –Tôi muốn bài báo được đăng trong số sớm nhất. Tôi đã làm việc với anh Nhân về vấn đề này.

-Vâng ạ. Tôi sẽ gọi điện xin ý kiến của tổng biên tập.

Đợi cho lão đi khuất, tay thư kí tòa soạn cầm lấy tập bản thảo của lão ném tọt ngay vào thùng rác rồi nhấc điện thoại gọi lên tầng trên.

-Anh Nhân ạ! Lão ta đi rồi.

Một lúc sau, ông tổng biên tập từ tầng trên đi xuống hỏi tay thứ kí.

-Bài viết của lão ấy viết gì?

Tay thư kí tòa soạn cười.

-Em có thèm đọc đâu. Hình như là chủ nghĩa anh hùng cách mạng gì đấy.

Ông tổng biên tập mặt nhăn tít lại như khỉ dính phải mắm tôm.

-Mẹ kiếp! Bây giờ là thời buổi nào rồi mà vẫn còn "Anh hùng cách mạng".

-Thế có đăng không anh?

Tay thư kí tòa soạn hỏi. Ông tổng biên tập trầm ngâm nghĩ một lúc rồi thở dài đến thượt một cái.

-Thôi! Thí cho lão ấy năm trăm nghìn. Cho đăng ở trang cuối của tờ báo.

-Thì mình cứ lờ đi không đăng có sao đâu. Đỡ mất mấy trăm.

-Không được! –Ông tổng biên tập xua tay. –Những thằng như lão này thù dai lắm. Nhỡ sau này báo mình có điều gì sơ xẩy bọn khốn ấy xúm vào đánh hội đồng thì mình chết..

Hôm sau bài viết của lão được đăng. Lão cầm tờ báo về đưa cho vợ. Vợ lão cầm lấy tờ báo rồi ném toẹt ngay xuống gầm bàn thậm chí còn chẳng thèm liếc xem bài viết của chồng mình đăng ở trang nào.

-Ơ !

Lão ơ một tiếng rồi im bặt. Vợ lão nhìn lão một thoáng rồi thủng thẳng.

-Có gì mà đọc. Chắc nếu chẳng chủ nghĩa anh hùng cách mạng thì cũng là tính đảng trong văn chương chứ gì.

Lão thấy cổ mình nghèn nghẹn.

Thời xa xưa, Thời lão còn là sinh viên văn khoa lão đã từng mơ ước trở thành một nhà văn. Một trăm thằng sinh viên ngữ văn thì một trăm linh một thằng đều nghĩ mình sẽ là một nhà thơ hay nhà văn nổi tiếng. Lão cũng không ngoài cái lệ ấy. Thời ấy, Lão đã từng viết dăm ba cái truyện ngắn gửi đi để rồi hộp hộp từng ngày chờ cái truyện ngắn của mình xuất hiện trên mặt báo. Từng ngày mòn mỏi chờ đợi nhưng cái truyện ngắn của lão thì cứ chìm nghỉm chẳng thấy tăm đâu. Là một người tỉnh táo, lão nhận ra ngay cái điều mà không phải kẻ nào cũng dám đối

http://tieulun.hopto.org

mặt với nó. Lão không có khả năng viết! Và thế là lão xoay ngay sang mảng lý luận phê bình. Lão nghĩ : Viết văn thì khó. Nó cần những năng khiếu bẩm sinh chứ lý luận phê bình, một ngành tầm chương , trích cú thì chỉ cần chăm chỉ và thế là trong lúc các bạn lão tâm hồn lơ ngơ trên tận mây xanh với những tứ thơ thì lão cúi mặt vào học. Lão có biết đâu rằng cả một thời thơ mới có hàng trăm nhà thơ nhưng chỉ có một Hoài Thanh của phê bình văn học. Nhưng cần gì! Cái bóng của Hoài Thanh quá lớn . Lão chẳng dám mơ đến. Mà dẫu "Thi nhân việt nam" hay thì hay thật nhưng chẳng phải tác giả của nó đã phải tự cầm cuốn sách của mình vả vào miệng mình đôm đốp đó sao? Sáng tạo! hay ăn theo nói leo? Cái óc thực dụng còn hơn cả người Mĩ đã chỉ cho lão một con đường mới. Và,Trời cũng không phụ công lão . Lão được giữ lại ở trường làm cán bộ giảng dạy.

Con đường "Khoa học" của lão cứ thế mà thẳng tiến. Lão trở thành một vị giáo sư, tiến sỹ hàng đầu tên tuổi nổi như sóng cồn trong lúc bạn bè hắn cũng có một vài người thành đạt trong văn chương nhưng vẫn xơ xác vì nghèo còn tất cả đều chìm nghỉm. Thế mới biết! Vấn đề không phải ở tài năng. Vấn đề là ở phương pháp. Cái phương pháp ăn theo, nói leo của lão thật là "Number one".

Lão cúi xuống gầm bàn nhặt tờ báo mà vợ vừa ném xuống, dở bài viết của mình đăng trên báo ngồi đọc. Lão có thói quen ngồi nhâm nhi lại những dòng chữ của chính mình. Vừa đọc lão vừa gật gù tự tán thưởng. Đọc xong bài mình viết, lão lật sang trang đầu tiên của tờ báo. Vợ lão thấy cái bộ mặt vừa tươi tỉnh đầy thỏa mãn của chồng mình bỗng nhiên cau lại. Lão chìa tờ báo sang cho vợ.

-Bà xem này! Con mụ Bình vừa được phong giáo sư.

-Đâu ! Đưa tôi xem nào.

Vợ lão giật ngay lấy tờ báo. Một tấm hình chụp một đám sinh viên đang xúm quanh một cô giáo với nụ cười tươi rói. Một cánh tay cô ôm đầy những bó hoa, còn tay kia đang choàng ôm một cô bé sinh viên. Dòng chữ trên tấm phông hiện lên rất rõ "Lễ đón nhận danh hiệu giáo sư khoa học trường đại học sư phạm hà nội". Bà gọi với lên trên gác.

-Hòa ơi xuống mà xem! Cô giáo mày vừa được phong giáo sư đây này

Có một tiếng reo của con gái lão. Cô gái lao ngay từ trên gác xuống, giật phăng lấy tờ báo trong tay mẹ rồi nghiêng đầu ngắm nghía mãi bức ảnh.

-Con biết ngay mà! Thế nào cô con cũng trở thành giáo sư.

Những lời vô tình của cô con gái như một mũi kim trích vào lòng lão khiến mặt lão sầm lại. Bà mẹ tinh ý khẽ bấm váo tay cô con gái. Cô gái sực nhớ ra , cô liếc nhanh về phía bố mình rồi thè lưỡi cười cùng mẹ.

Con gái lão là thạc sỹ ngữ văn. Hồi cô viết luận văn thạc sỹ thì lão đang làm

http://tieulun.hopto.org

trưởng khoa ngữ văn trường đại học tổng hợp. Lão bảo con gái.

-Mày về trường bố mà làm luận án.

-Có đề tài gì mới hả bố?

Cô con gái háo hức hỏi.

-Thiếu gì!

-Như?

Cô gái hỏi rồi nhìn chằm chằm vào bố đợi câu trả lời. Lão phải suy nghĩ một lúc rồi mới từ từ bảo

- Như " Từ Chí phèo đến đôi mắt ! Khát vọng tự do của những người nghèo khổ"
- Lại Nam cao

Con gái lão thất vọng kêu lên.

Thế rồi con gái lão không chịu về trường tổng hợp làm luận văn . Cô sang trường sư phạm đề nghị cô giáo Bình của nó huống dẫn. Và đề tài con gái lão chọn đã làm lão sửng sốt

"Sự vô nghĩa của chiến tranh, khát vọng hòa bình trong chuông nguyện hồn ai của hê minh way và nỗi buồn của chiến tranh của bảo ninh phải chăng chính là nguồn cảm hứng cho ý tưởng bất bạo động hiện nay trên thế giới?".

-Ai gợi ý cho mày đề tài này?

Đọc xong cái tiêu đề của luận văn, lão đã hỏi con gái.

-Cô Bình!

Con gái lão trả lời với đôi mắt sáng rực.

-Đồ ngu! –Lão gầm lên! – Làm gì có chiến tranh vô nghĩa. Chỉ có chiến tranh chính nghĩa và chiến tranh phi nghĩa thôi.

-Không đúng! – Con gái lão mạnh mẽ bác lại. -- Chính nghĩa hay phi nghĩa chỉ dành cho những người lãnh đạo. Còn với những người dân, những người buộc phải cầm súng, thì dù ở phía bên nào chiến tranh cũng đều là vô nghĩa.

- Mày không biết câu" chỉ có thể giành chính quyền bằng bạo lực cách mạng" à?

-Có! Con biết đấy là câu của Các Mác. Nhưng con còn biết đến Găng Đi của Ấn Độ.

Lão thở dài lắc đầu ngán ngẩm.

-Tao báo cho mày biết! Nếu mày cứ theo đuổi đề tài này chắc chắn là mày sẽ bị đánh trượt.

-Trượt thì thôi! Con chả cần. Thà trượt mà kiến thức của mình được nâng lên một bậc còn hơn cầm một mảnh bằng cao hơn nhưng kiến thức của mình lại tụt

http://tieulun.hopto.org

đi mất vài bậc thì cầm mảnh bằng làm gì?

Nghe con nói, Lão lặng đi một lúc rồi đột nhiên lão hỏi

-Mày biết kiến thức đo bằng gì không?. -- . Con lão lắc đầu –Bằng tiền con ạ.

Con gái lão bị đánh trượt thật. Và từ đấy lão ghét cay ghét đắng cô giáo của con gái lão còn con gái lão thì lại luôn nhắc đến cô Bình của nó như một thần tượng.

-Này ông! –Vợ lão khéo léo chuyển đề tài để làm giảm sự căng thẳng giữa hai bố con. –Sắp tới ngày giỗ của Nam cao rồi đấy. Năm nay ông có định về Lý Nhân Nam Hà không?

-Có chứ! –Lão vội vàng nói. –Tôi đã hẹn với bọn học sinh rồi.

Nhắc đến Nam Cao , lão hồ hởi hẳn lên. Vợ lão hơi mỉm cười đưa mắt nhìn cô con gái. Con gái lão cũng lắc đầu cười.

-Mà bà có nhớ lão Tiến làm luận văn năm kia không nhỉ?

Lão hỏi vợ, bà vợ ngẫm nghĩ một lúc rồi lắc đầu.

-Tiến nào nhỉ?

-Cái tay mà bà bảo "Sắp về hưu rồi còn làm luận văn tiến sỹ làm cái gì" ấy

-À! –Vợ lão à lên một tiếng. –Tôi nhớ ra rồi. –Cái tay trưởng phòng giáo dục tỉnh H ấy phải không?

Lão gật đầu.

-Đúng rồi. Năm nay tay ấy lên phó chủ tịch tỉnh. –Lão nhìn con gái đắc ý. –Đấy là nhờ và cái luận văn tiến sỹ của bố đấy. Năm nay tay ấy bao toàn bộ chuyến đi.

Hôm 30 tháng 10, ngày giỗ của Nam Cao, một đoàn ô tô con đen bóng đỗ thành dẫy trước cửa nhà lão khiến cả xóm lắc hết cả mắt. Một đoàn mười ông tiến sỹ về Nam cao, người trẻ nhất cái đầu cũng đã muối tiêu gần hết trịnh trọng đưa lão lên chiếc xe Mẹc đỗ ở đầu đoàn xe . Lão đi, đầu ngẩng cao, cố tạo ra cái vẻ oai vệ, đĩnh đạc . Mắt lão liếc nhìn những người hiếu kì tụ tập thành đám bên đường. Một người đi xe máy ngang qua, thấy lạ dừng xe lại hỏi một người trong đám đông đang tụ tập.

-Ai đấy?

-Không biết à? Đấy là giáo sư Chu Văn

Môi lão nở một nụ cười mãn nguyện.

Đoàn xe đi rồi, chỉ còn lại hai mẹ con ở nhà, cô con gái mới thỏ thẻ cùng mẹ.

--Mẹ ạ! Phòng khách nhà mình phải mua thêm một bể cá cảnh.Nó vừa làm phòng khách thêm sang trọng lại vừa hợp với phong thủy của nhà mình nhưng chẳng biết đặt nó ở đâu.

http://tieulun.hopto.org

-Đặt nó ở chỗ cái kệ sách để luận văn của bố mày ấy.

-Thế chồng luận văn ấy thì để vào đâu?

-Cho ra đồng nát. Để chỉ tổ chật nhà.

Nói rồi vợ lão đi ra cửa vẫy cô đồng nát vẫn ngồi bên kia đường. Cô đồng nát gánh đôi thúng tòng ten đi vào. Từ sáng đến giờ cô chưa mua được cái gì. Vợ lão chỉ vào chồng luận văn trên cái kệ gỗ.

-Chị cân thử xem chồng luận văn kia được bao nhiêu tiền

Cô đồng nát ôm chồng luận văn đặt lên bàn cân.

-Được hai chục nghìn bà ạ.

-Sao rẻ thế?—Vợ lão ngạc nhiên hỏi lại . Những mười tập luận văn tiến sỹ của tôi đấy. Chẳng lẽ mỗi luận văn chỉ mua được một mớ rau muống thôi sao?

Cô hàng đồng nát cười.

- Thế là được giá lắm rồi đấy bà ạ. Bây giờ tiến sỹ nhiều như lợn con. Ông xã trưởng xã con hiện nay đang ở hà nội. Nghe đâu ông ấy cũng đang làm luận văn tiến sỹ

Hà nội 10. –8 .—2013

http://tieulun.hopto.org

Những Kẻ Đi Xin

Nguyễn Bá Trình.

Ông Huyên, giám đốc sở Giáo dục sắp nghỉ hưu. Ông là người liêm khiết ít có giữa thời buổi nầy. Hai vợ chồng ông có ý định lúc về hưu sẽ vào thành phố HCM ở với hai vợ chồng đứa con trai và hai đứa cháu nội. Thường người già thích ở một mình cho yên tĩnh, nhưng ông Huyên lại thích ở chung với con cháu cho vui. Cậu con trai làm ăn thành đạt, nên nhà cửa tiện nghi đầy đủ. Ở với hai vợ chồng cậu thì mọi sinh hoạt sẽ rất thuận lợi. Chỉ có điều là hơi buồn vì ông không có bạn bè trò chuyện. Đúng ra ông Huyên cũng có vài bạn già ở thành phố nầy, nhưng ông thì không thể đi xe máy ở cái thành phố chật nứt người mà hầu như tất cả người lớn đều ở ngoài đường suốt hai mươi bốn tiếng đồng hồ, không ai chịu ở trong nhà cả. Những ngày mới đến ông có cảm giác như vậy. Bởi giờ nào đường phố cũng đông nghẹt người. Còn con trai ông thì làm việc ngày hai buổi từ thứ hai cho đến thứ bảy. Chỉ có ngày chủ nhật là rảnh nhưng nó còn phải ở nhà chăm sóc vợ con, nếu không thì cũng khó mà giữ được cái không khí của một gia đình. Cứ lú nhú hoài trong nhà hết ngày nầy sang ngày khác tù túng không chịu nổi. Nhưng dù gì thì ông cũng phải ở thử một vài tháng đầu xem sao. Và như vậy, trước thời hạn nghỉ hưu đúng một năm ông Huyên quyết định ăn một cái tết đầu tiên ở thành phố giàu có nhất nước nầy.

Giữ quen tập tục tránh đi thăm tết vào ngày mùng một, sợ mang xui xẻo đến cho bà con lối xóm, ông Huyên chọn chiều mùng hai. Khoảng ba giờ chiều ông ăn mặc nghiêm túc giống như lúc đến công sở, bước ra khỏi nhà. Bắt đầu vào thăm gia đình người hàng xóm ở sát nách nhà con trai mình. Đó là gia đình một người đàn ông chừng năm mươi tuổi hay nhiều hơn một chút. Dù vào ở đây đã hơn mấy tháng nhưng ông Huyên chưa có dịp gặp, chỉ loáng thoáng thấy anh ấy vào những buổi sáng khi anh ta đi làm hoặc trước khi tối lúc anh đi làm về. Cũng như mọi ngôi nhà khác, nhà anh ấy đóng cỗng kín mít. Có nên bấm chuông chăng, ông Huyên ngần ngại. Cuối cùng ông quyết định bấm chuông. Mình đến thăm và chúc tết chứ có làm phiền họ gì đâu. Người đàn ông hé cửa ngõ, thấy ông, anh ấy hỏi:

-Xin lỗi có chuyện gì không chú?

-Dạ không, nhân ngày tết tôi muốn đến thăm để chúc tết gia đình mình.

Người đàn ông nhìn ông Huyên từ đầu đến chân như đắn đo cân nhắc điều gì đó, sau cùng anh nói:

http://tieulun.hopto.org

-Vậy thì mời chú vào.

Ông Huyên bước vào phòng khách rộng rãi bài trí sang trọng. Có một chậu mai thân cành thẳng tắp đang trỗ những bông hoa vàng rực đầu tiên. Người miền Nam họ chơi mai bằng những thân cây phát triển tự nhiên không uốn éo cầu kỳ như người miền Trung. Người đàn ông tiếp ông Huyên bằng những câu hỏi xã giao lạt lẽo mà ông đã cảm nhận được ngay từ ánh mắt đầu tiên khi anh ấy nhìn ông từ ngoài cổng. Cũng thái độ xã giao lịch sự ông Huyên hỏi thăm hoàn cảnh gia đình, như chuyện học hành của con cái, chuyện công việc làm ăn của hai vợ chồng anh ấy. Cuối cùng trước khi ra về ông chúc gia đình người hàng xóm được sức khỏe, con cái học hành tấn bộ và công việc làm ăn thông hanh. Khi vừa bước ra khỏi ngõ, ông Huyên nghe cánh cửa cổng kéo rít khép chặt sau lưng. Ông nghĩ có lẽ ông là người đầu tiên và cũng là người cuối cùng đến thăm và chúc tết gia đình anh ấy.

Ngồi trong phòng khách nhà đứa con trai ông Huyên nhớ lại những cái tết hồi nhỏ ở quê nhà. Chỉ trừ ngày mùng một tết mọi người đi lễ chùa, hoặc nhà thờ. Kể từ ngày mùng hai và mùng ba, bà con xóm làng gần xa có khi cách nhau cả hàng chục cây số đều tìm đến thăm nhau chúc tết và mừng tuổi ông bà. Bây giờ mà kể chuyện mừng tuổi ông bà chắc bọn trẻ sẽ phá lên cười. Chết rồi mà còn mừng tuổi nổi gì. Thời gian trôi qua, số năm của người đã chết cứ thế mà tăng. Một năm, hai năm, trăm năm, ngàn năm …có gì mà phải mừng. Nhưng thực ra ông Huyên nghĩ đấy là một việc làm thấm đậm tình người, có ý nghĩa nhân văn đẹp đẽ. Cứ nghĩ cha mẹ ông bà lúc chết đi không phải là vĩnh viễn mất hẳn mà vẫn ở quanh quẩn đâu đó quanh ta. Vẫn vui vẫn buồn cùng ta. Ta có thêm một tuổi thì ông bà có thêm một tuổi. Cho đến ngaỳ ta chết đi thì ta trở lại gặp ông bà cha mẹ, những người thân thích quá cố của ta. Trong lòng ta vì thế không bao giờ xao lãng việc thờ phụng chăm sóc cho ông bà. Cái tình máu mủ huyết thống gia đình không phải vì cái chết mà làm cho mất hẳn. Cả năm làm ăn bận rộn chỉ có ngày tết là rảnh rỗi, mọi người tranh thủ đến thăm nhau và thăm ông bà của nhau. Lúc đó ông bà chúng ta ở đâu đó` cũng ăn mặc quần áo mới để về đón tết cùng con cháu, phù hộ giúp đỡ chúng ta gặp điều may mắn khi bước vào năm mới. Bây giờ người ta đã bỏ đi tục lệ mừng tuổi ông bà, và việc thăm xuân nhau trong mấy ngày tết cũng đang dần bị mai một. Thật đáng tiếc. Ngày nay việc thăm xuân chúc tết thường là việc đền ơn trả nghĩa cho ai đó mà trong năm họ đã giúp đỡ mình, hoặc là năm tới mình định nhờ ai đó một điều gì, chẳng hạn chạy một chiếc ghế hoặc lo lót một vụ làm ăn…

-Ba sang thăm chú Bình có gặp chú ấy không(Bình là tên người hàng xóm mà

http://tieulun.hopto.org

ông Huyên vừa ghé thăm). Nghe cậu con trai hỏi, ông Huyên kể lại sự việc đang khiến ông ngồi buồn. Nó cười bảo:

-Ở thành phố người ta quen nếp sống như vậy rồi. Không ai thăm ai đâu ba à. Tết sang năm ba về ngoài ăn tết cho vui. Có bạn bè, bà con. Con đã nói tết ở đây buồn lắm. Làm việc vất vả cả năm người ta mong có mấy ngày tết để nghỉ ngơi. Mình đến thăm không khéo lại làm phiền mất thì giờ nghỉ ngơi của họ.

Vậy là sau cái tết đó, ông Huyên thay đổi quyết định, không ở lại thành phố HCM nữa. Dù rằng thành phố có nhiều điểm hấp dẫn hơn là ở tỉnh lẻ. Và đứa con trai của ông Huyên thỉnh thoảng vẫn đưa cha đến các nhà hàng sang trọng để thưởng thức những của ngon vật lạ dành cho giới thượng lưu. Nhưng với ông nơi này lại thiếu đi cái tình cảm thân mật của bạn bè, của hàng xóm, thứ tình cảm mà ông thấy không thể thiếu trong quan hệ hằng ngày. Và nhất là nó thiếu mất cái gì đó thiêng liêng của ngày tết.

Thế là năm nay ông Huyên ăn tết ở nhà mình. Dù nơi chốn nầy cũng chưa phải là quê hương của ông. Đây chỉ là nơi ông làm việc nhiều năm. Và ông cũng đã chọn nơi đây làm quê hương thứ hai của mình, vì đấy là nơi sinh của mấy người con của ông.

Biết cha mình không vào thành phố ăn tết nữa, cậu con trai đã chuẩn bị cho cha một cái tết khá chu đáo. Nó gởi về cho ông một chai rượu Whiskey Hennessee, dung lượng một lít rưỡi. Nó bảo đây là loại rượu ngon đắt tiền dành để ba tiếp khách trong mấy ngày tết. Mấy gói trà Ô long cũng thuộc loại danh trà. Bà Huyên ở nhà thì sắm sửa, ôi thôi là mứt bánh ê hề, vì bà nghĩ rằng chồng mình sẽ có rất nhiều khách. Nhất là năm nay ông Huyên lại mới về hưu chắc bạn bè sẽ đến thăm hỏi ông nhiều hơn so với những tết khác.

Chiều hai mươi tám tết cậu con rể của ông Huyên mua hai chậu cúc thật sum suê giá đến tám trăm ngàn đồng. Ông hỏi giá nhưng nó chỉ cười không nói. Hà tiện gì, một năm chỉ có mấy ngày tết mà ba. Bà Huyên cười: Nó biết tính ông già vợ của nó, nói ra thế nào cũng bị la cho một trận là tiêu tiền hoang phí. Chỉ cần một chậu là đủ sáng nhà sáng cửa rồi, mua chi đến hai chậu. Chỉ chơi vài ngày tết rồi bỏ đi cũng phí.

Đến chiều ba mười tết phòng khách nhà ông Huyên sáng trưng chuẩn bị cho một ngày tết hết sức có ý nghĩa. Cái tết đầu tiên của một cán bộ nhà nước vừa hoàn thành xong trách nhiệm với xã hội để bắt đầu bước vào một cuộc sống mới an nhàn tự tại.

Nói vậy nhưng người trong nhà ông ai cũng biết, ông Huyên đời nào chịu ngồi không. Ông vẫn ngồi đều đặn một ngày đến bốn năm tiếng bên chiếc máy vi

http://tieulun.hopto.org

tính như lúc ông còn đang công tác, để nghiên cứu những vấn đề trong chuyên môn mà lúc tại chức ông chưa có thì giờ nghiên cứu kỹ. Có ai hỏi, ông chỉ cười. Mình đã tập cho mình một thói quen làm việc từ nhỏ. Ở không chịu không được.

Ngày mùng một tết, ông Huyên cùng vợ đi lễ chùa. Ngày nầy theo tục lệ ít ai đến thăm xuân.

Ngày mùng hai tết. Ông Huyên ngồi trong phòng khách nhìn ra đường, trời nắng xuân trong veo ấm áp. Trước sân mấy con chim sẻ tranh nhau mổ những hạt gạo còn sót lại mà ông đã vãi ra trong lễ cúng cuối năm. Trên bàn khách chai rượu Whiskey Tennessee đã khui sẵn. Ông sợ lát nữa khách vào đông cái khui rượu bỏ lẫn đâu đó tìm không ra, lại sinh lúng túng đầu năm không hay. Vợ ông đã để sẵn một phích nước nóng, cẩn thận kiểm tra các khay hộp bánh kẹo đã tươm tất chưa, sợ đồ ngọt để qua đêm kiến lại chui vào. Đầu năm mở hộp bánh tiếp khách mà thấy kiến gặm nát cả miếng bánh thì hết sức mất lịch sự. Mấy đứa cháu ngoại đã được cha mẹ chúng tổ chức ăn uống ở nhà sau không cho đứa nào lên phòng khách sợ chúng sẽ làm nhếch nhác. Ông Huyên ngồi nói chuyện với vợ, kể lại những kỷ niệm của năm tháng công tác. Vui có buồn có.

Bà Huyên nói:

-Nhớ mấy cái tết anh còn làm Giám đốc khách khứa thật tấp nập đông vui. Xe cộ đầy sân. Xe máy có, xe con có, đậu choán cả một khúc đường. Có nhiều vị chức sắc lớn, không nằm trong ngành cũng đến thăm, có người đi cả hai vợ chồng. Thường mấy vị nầy có con cái sắp ra trường, dự định sau khi tốt nghiệp sẽ xin vào sở của anh. Hồi đó tiếp khách mệt nhưng cũng vui anh nhỉ.

Đang mãi mê nói chuyện ông Huyên chợt nhìn lên đồng hồ, đã hơn mười một giờ trưa. Vậy là sáng nay chưa có ai đến xông đất.

Hai vợ chồng ông Huyên ngồi trực ở phòng khách hết chiều mùng hai cho đến sáng mùng ba nhưng chẳng có khách khứa nào đến thăm.

Chiều mùng ba tết, hai vợ chồng ông vẫn kiên trì ngồi đợi ở phòng khách. Hết nói chuyện về những cái tết hồi ông đang còn đương nhiệm, ông Huyên lại lùi về những cái tết xa xưa hồi còn nhỏ. Ông nói về những ngày lễ hội. Những phiên chợ tết. Vợ ông hoài cảm đọc lại bài thơ Chợ Tết của nhà thơ Đoàn Văn Cừ, rồi đọc luôn bài Ông Đồ của nhà thơ Vũ Đình Liên. Đọc xong bà nói:

-Anh Huyên nầy, em nghĩ giá như bài thơ Ông Đồ mà tác giả dừng lại ở hai câu:

Lá vàng rơi trên giấy \ Ngoài trời mưa bụi bay, cũng đủ nói lên hết ý nghĩa của bài thơ. Giọng bà như như giọng cô giáo bình giảng bài thơ (bà Huyên cũng là nhà giáo đã nghỉ hưu), khiến cụ học trò vừa tròn sáu mươi tuổi chăm chú ngồi

http://tieulun.hopto.org

nghe vì phát hiện ý tưởng lạ : Hình ảnh lá vàng rơi trên giấy, ngoài trời mưa bụi bay diễn tả hết cảnh thê lương đông tàn của nền Nho học Việt Nam sau một thời gian cực thịnh như phượng múa rồng bay. Rồi bà nói:Nhưng tiếp đó tác giả thêm hai câu: Năm nay đào lại nở \ Không thấy ông đồ xưa, và chấm dứt bài thơ bằng câu hỏi: Những người muôn năm cũ \ Hồn ở đâu bây giờ, không phải như thế sẽ làm loảng ý bài thơ đi không anh?

Ông Huyên gật gù, ngẫm nghĩ một lát rồi trả lời vợ:

- Anh nghĩ: Diễn biến của lịch sử thì lần lượt qua đi nhưng hình ảnh của những con người tiêu biểu làm ra những vẻ đẹp của lịch sử thì vẫn còn để lại sự ngưỡng mộ và luyến tiếc mãi trong lòng người đời sau. Và có lẽ đó cũng là tình cảm của tác giả đối với những Ông Đồ đã từng làm nên những vẻ đẹp phượng múa rồng bay trong chữ nghĩa đấy em ạ.

Bà Huyên gật đầu với ý kiến của chồng. Chợt bà nhìn chiếc đồng hồ treo tường rồi thốt lên: Đã gần ba giờ chiều rồi.

Như không thể kìm được, bà nói với chồng :

-Sao không ai đến thăm xuân nhà mình cả vậy anh?

Mặc dầu không nói ra nhưng lòng ông Huyên cũng buồn và cũng tự hỏi như vậy: Sao chẳng ai đến thăm mình cả nhỉ.

Bỗng bà Huyên nói một câu làm chồng hoang mang:

-Mình ăn ở có sao đâu!

Mình ăn ở có sao không? Ông Huyên yên lặng không nói gì. Câu than phiền của vợ làm ông suy nghĩ. Rồi ông Huyên tự rà soát lại trong quá trình làm việc, kể từ lúc còn là một giáo viên cho đến khi lên làm giám đốc sở, thử xem mình có điều gì không phải với đồng nghiệp, với nhân viên không. Nhưng không có. Lúc làm giáo viên thì ông giảng dạy hết lòng, lúc làm quản lí thì ông hết sức mẫu mực. Nhưng ở đời ai mà không lầm lỗi thiếu sót. Thế nhưng ông Huyên chắc chắn mình chưa bao giờ cố ý trong những lầm lỗi của mình. Và những thiếu sót nếu có thì chắc không đến đổi trầm trọng. Vậy là chuyện bạn bè khách khứa không đến thăm xuân không phải là do mình.

Bắt đầu từ ngày mùng ba, mấy đứa cháu bị giam hãm ở nhà sau đã tỏ ra túng rối, chúng bắt đầu tấn công lên quậy phá ở phòng khách, đứa thì bốc hột dưa, đứa thì lấy bánh kẹo, vung vãi khắp nhà.

-Khoan đã mấy cháu, để hết ngày hôm nay coi có ai vào thăm không. Bà Huyên nói với mấy đứa cháu, rồi sửa sang lại mấy hộp bánh kẹo cho tươm tất.

Đã đến ba giờ ba mươi vẫn không có ai vào thăm, ông Huyên nói với vợ:

-Vậy thì chắc không ai đến thăm nữa đâu, tôi và bà chuẩn bị đến thăm mấy

http://tieulun.hopto.org

bác hưu trí một chút, để hết tết mất không hay. Mấy người khác nhỏ tuổi hơn thì để con cái đi thăm cũng được.

Chợt có tiếng đứa con gái từ nhà sau chạy lên miệng không ngớt la:

-Đuổi ra, đuổi ra. Đừng cho bà ta vào.

Bà Huyên hốt hoảng hỏi:

-Gì vậy con?

Ông Huyên chợt nhìn ra cửa, một bà ăn xin rách rưới đang bị gậy bước vào ngửa tay ra xin.

Con gái ông Huyên vẫn không ngừng la:

-Đi xin chỗ khác đi bà ơi. Đầu năm bà vào xông đất nhà tôi thì xui lắm . Đi ra đi.

Ông Huyên chợt hiểu, vội nói với con gái:

-Đưa bà ấy vào nhà sau và cho bà ta ăn uống đàng hoàng đi con. Có thức ăn gì thì gói bỏ thêm trong bao cho bà.

Trước vẻ mặt không bằng lòng của người con gái, ông nói:

- Người ăn xin đến xông đất là hên lắm đấy con ạ.

Bà Huyên chừng như hiểu được ý của chồng, cũng cười. Sợ con gái còn lo về sự xui xèo khi có người bần hàn xông đất đầu năm, ông Huyên nói với con gái:

-Đầu năm mà có người ăn xin đến xông đất thì cả năm nhà ta sẽ có nhiều người đến xin đấy con ơi.

Người con gái nói:

-Vậy thì tốn nước xước nhà chứ được gì ba.

Ông Huyên cười hiền hòa:

-Mình có ăn ra làm nên thì người ta mới đến nhờ cậy xin xỏ chứ con. Con không nhớ những ngày ba còn làm giám đốc thì ngày tết ngày giỗ nhà ta khách khứa nườm nượp đó sao. Không phải họ đến thăm ba mà họ đến xin đấy con ạ. Năm nay ba nghỉ hưu, mọi người thấy ba không còn gì để họ đến xin xỏ nhờ vã nên chẳng ai đến cả.

Ông Huyên lại mỉm cười nói tiếp với con gái:

-Cùng là những người đi xin cả, sao với những người đến xin những điều lớn lao và sai trái thì ta lại tiếp long trọng, trong lúc bà lão chỉ xin một bữa cơm trợ đói mà ta không tiếp? Điều thoải mái đối với ba lúc nghỉ hưu không phải là được nằm đong đưa trên võng mà là có quyền từ chối tiếp những người không đáng tiếp và chỉ tiếp những người đáng tiếp thôi.

Bà lão sau khi được cho ăn uống xong, bà chào mọi người và xách bị bước ra.

Người con gái nhìn theo bóng dáng còm cõi của bà cho đến hút cuối đường

http://tieulun.hopto.org

rồi nói với cha:

-Không biết bà ấy có tâm sự gì mà lúc ăn con thấy bà quẹt nước mắt đến mấy lần. Ngày đầu năm con không muốn nghe chuyện buồn nên con không hỏi.

Ông Hiên làm thinh một lát rồi nói với con gái:

-Những người có hoàn cảnh bất hạnh trong cuộc sống, khi nhìn thấy cảnh đầm ấm của gia đình người khác nhất là trong những ngày tết nhứt làm sao họ không buồn. Có thể trước đây bà ấy cũng có một mái ấm gia đình hạnh phúc như gia đình mình bây giờ. Không ai có thể biết được ngày mai.

Nhớ lại sự xua đuổi bà ăn xin của người con gái lúc nãy, ông Hiên nói với con:

- Những kẻ đi xin có thể đem xui xẻo đến cho ta chính là những kẻ đã giàu sang có chức tước, còn những người thiếu ăn thiếu mặc đến xin là họ đem đến cho ta niềm hạnh phúc đấy con ạ.

Nguyễn Bá Trình.

http://tieulun.hopto.org

Dòng Sông Êm Đềm

Lê Nguyên Hằng & Nguyễn Thạch Hãn

Tuy Hòa, nơi tôi ở cách nay gần sáu chục năm, là một thành phố nhỏ hiền hòa nằm sát bờ biển, giống như nàng "Mỹ Nhân Ngư" phơi tấm thân kiều diễm trên bãi cát trắng tinh. Nàng dựa đầu trên núi Chóp Chài, đôi mắt mơ màng nhìn ra biển Đông, nghe gió thổi vi vu qua những bãi thùy dương dày đặc trên bãi biển Đại Lãnh, đầu đội vương miện hình Tháp.

Ai từng đi qua Tuy Hòa, nhìn lên Tháp Nhạn đứng hiên ngang trên đỉnh núi, soi mình bên dòng Đà Giang lững lờ trôi, đều ngậm ngùi cho nền văn minh một thời rất huy hoàng của nước Chiêm Thành. Cả một vương quốc đã mất hẳn dấu tích, chỉ còn lại vài cái tháp đứng trơ gan cùng tuế nguyệt!

Xa kia về phía nam là ngọn Thạch Bi Sơn (Núi Đá Bia) cao ngất quanh năm mây phủ, đánh dấu chiến công hiển hách của vua Lê Thánh Tôn một thời đại phá quân Chiêm Thành. Đó cũng là biên giới giữa Đại Việt và Chiêm Thành thời Hậu Lê.

Tôi là một trong nhóm người Bắc di cư nhỏ nhoi, được may mắn định cư và lớn lên trên vùng đất tự do, ấm cúng Tuy Hòa nơi mà người dân có tiếng là chất phác, đôn hậu và nhiệt tình.

Thời 54, chính quyền cho cất một xóm độ vài chục căn nhà tranh vách đất vây quanh cái giếng nước trên một mảnh đất khá rộng, để đón dân Bắc Kỳ di cư. Tất cả sinh hoạt của trại đều xảy ra ở đó. Từ tắm rửa, giặt quần áo, xách nước về nhà để nấu ăn, chuyện gẫu, trai gái gặp gỡ làm quen. Đó đúng là một tụ điểm hội họp, giống như sân đập lúa ở một làng quê, bởi vì chẳng có một thứ giải trí nào khác.

Trại di cư được tổ chức theo kiểu làng xã thời xưa: có một trưởng trại, vài vị trong ban hội đồng, họp nhau thường xuyên để cải thiện đời sống cư dân. Ngoài ra hội đồng trại còn lo việc phân phối thực phẩm và làm cái gạch nối giữa dân di cư và chính quyền thành phố. Hồi xưa chưa có điện thoại, nên tôi được chỉ định làm "thằng mõ" để thông báo tới từng gia đình những tin tức từ ban hội đồng trại đưa ra. Mỗi nhà đều có "Sổ Gia Đình". Chính quyền tùy theo nhân khẩu mà cấp phát nhu yếu phẩm như dầu hôi để nấu ăn và thắp đèn, gạo, đường, đồ hộp, sữa bột, bột mì, bột bắp. Sữa thì pha với nước sôi để uống, ai không quen, Tào Tháo đuổi là chuyện thường. Bột mì và bột bắp chẳng biết làm gì, nấu chè mãi ăn cũng ngán bèn nhồi thành những con thú như bò, gà, heo, rồi chiên lên ăn, cũng

ngon ra phết!

Có cả quần áo nữa, những bộ quần áo rộng thùng thình tuy cũ nhưng còn rất tốt. Bà con tháo ra và sửa lại cho đúng khổ người mình. Sau này còn cấp heo con để nuôi làm giống. Những con heo Mỹ trắng bóc mắt xanh lè trông rất lạ mắt, mau lớn như thổi, to như một con bê, khác hẳn với mấy con heo đen thui, nhỏ xíu của xứ mình.

Hầu như xóm Bắc Kỳ di cư nhà nào cũng nuôi một vài con heo, heo nái cơ. Thỉnh thoảng có anh chàng nhà quê, dắt theo chú heo nọc nhỏ xíu, đi lang thang ngoài đường, tay cầm chiếc roi thật dài, để điều khiển heo như người ta chăn vịt vậy. Khi heo nái bắt đầu kêu la om xòm và phá phách trong chuồng, cứ gọi anh ta vào là vài tháng sau, chủ trại sẽ có một bầy heo con đẹp đẽ. Anh ta chẳng làm gì đâu, con heo của anh làm thôi. Thấy chú heo nọc nhỏ xíu đứng gần nàng heo nái to kềnh mà tội nghiệp. Tôi cũng tò mò đứng xem chú làm gì, mỗi lần như vậy, Nội lại đuổi đi chỗ khác chơi. Khi chàng heo nọc làm xong phận sự, được chủ nhân cho ăn một nồi cám to nấu với đậu xanh bảo là "để lấy lại sức". À, thì ra chú làm việc cũng vất vả lắm đấy.

Vài năm sau, khi những người di cư đã có thể tự lập, chế độ cấp phát thực phẩm cũng chấm dứt theo.

Đời sống trong trại di cư khác thật xa với các trại của vùng kinh tế mới sau này. Đó là một đời sống tạm đầy đủ, êm đềm, tự do và tự tin cho tương lai của gia đình và đất nước. Trẻ con đều được đi học mà không phải trả bất cứ một khoản học phí nào. Tôi có những bạn cùng lớp đạp xe đi học từ những vùng thôn quê xa xôi. Bệnh viện đều miễn phí, rộng rãi và hợp vệ sinh. Xã hội có tôn ti trật tự và lễ nghĩa: kính trên nhường dưới. Tình nghĩa thày trò thắm thiết như cha mẹ và con cái. Cửa nhà không cần khóa hai ba lớp. Chẳng phải thời Nghiêu Thuấn, nhưng tương đối hạnh phúc yên bình cho tới khi những tai họa từ trên núi đổ xuống: Ám sát, chặn đường, đặt mìn xe đò, xe lửa, pháo kích, súng nổ khắp nơi.

Ba tôi dạy học mãi ngoài Hội An, nên tôi ở lại Tuy Hoà với Ông Nội và bà cô để tiện bề học hành và hầu hạ Ông. Tôi coi Ông giống như Cha, nhưng đôi khi cũng rất buồn, cô đơn và tủi thân. Bởi vì Ông già hơn Cha nhiều và khó gần gũi. Những lúc như vậy, hầu như tôi chỉ có bé Uyên là người thân thích nhất.

Uyên là "cô bé lọ lem" nhà hàng xóm, nhỏ hơn tôi sáu, bảy tuổi gì đó. Ba Uyên là quân nhân, luôn vắng nhà. Mẹ Uyên thương tôi như con bà vậy. Tôi không biết tên bà chỉ biết ai cũng gọi bà là "Cô Ba Nam kỳ". Lúc rảnh rỗi tôi hay lại nhà em chơi.

Bé Uyên thường theo tôi đi nhà thờ. Đó là ngôi thánh đường nhỏ xíu, gần

http://tieulun.hopto.org

một dòng sông, có những hàng cây keo cao ngất mọc bên bờ, đầy gai và hoa trắng nõn, dày cơm, ngọt lịm. Chúng tôi hái hoa keo ăn chán chê, rồi ngồi trên bờ cát nhìn xuống dòng sông nhỏ bé lững lờ trôi, ngắm bày chim chiền chiện đuổi nhau trên đám cỏ lau kêu ríu rít, quên cả vô nhà thờ cầu nguyện.

Hai đứa chúng tôi sống bên nhau như hai trẻ mồ côi lạc loài. Tất cả tình thương tôi đều dành cho Uyên, chiều chuộng em như chính em ruột của mình. Uyên cũng cảm nhận được điều đó nên luôn mè nheo tôi. Em hay hỏi tôi những câu rất ngây thơ như:

- Anh Hai, mấy con chim đó tên là gì dzậy?
- Người ta gọi là chim chiền chiện.
- Ai đặt tên cho nó dzậy?
- Anh hổng biết.
- Chắc má nó đặt tên cho nó phải hông?
- Chắc Ba nó đặt đó, giống như Ba đặt tên cho em dzậy.
- Ừ há.
- Bắt nó cho em đi, anh Hai.
- Nó chạy nhanh lắm, làm sao anh bắt được.
- Cẳng anh dài hơn cẳng nó mà.
- Nhưng nó có cánh.
- Thôi em hổng chơi dzới anh nữa đâu, anh lớn như dzầy mà hổng bắt được con chim nhỏ xíu đó.
- Để nó sống với ba má, bắt nó làm chi tội nghiệp, lỡ nó nhớ ba, buồn rồi bịnh chết mất sao.
- Anh Hai ơi, em nhớ Ba quá hà, bữa nào Ba dzìa, em nói Ba dẫn anh em mình đi ăn cơm gà xiu xiu nghe.
- Ừ phải đấy.

Tôi thấy mắt em đỏ hoe và quên mất chuyện đòi bắt chim chiền chiện. Tôi ôm em thật chặt, và hôn lên tóc em. Tôi thương em và thương tôi quá đỗi.

- Ngoan đi, anh còn một đồng đây, anh mua bánh tiêu cho em ăn nghe?
- Hổng chịu đâu.
- Chè đậu dzán dzậy?
- Hổng chịu.
- Kẹo kéo nhá, quay số trúng, chịu hông?

Nghe quay số mắt em sáng lên nhưng phụng phịu:

- Em chỉ muốn ăn kẹo bột thôi.
- Kẹo bột là kẹo gì dzậy trời?

http://tieulun.hopto.org

- Kẹo đường đen rắc bột trắng đó.

- Trời đất, kẹo đường cứt trâu đó hả?

Em mở to mắt tròn xoe như hai viên bi thủy tinh và gật đầu lia lịa.

- Mở miệng ra coi, còn mấy cái răng mà đòi ăn kẹo bột. Em có biết là ăn nhiều đường sẽ bị sún răng không? Con gái mà sún răng trông xấu lắm mà còn bị bạn "lêu lêu" nữa đó.

- Thiệt hông? Anh xạo, em mét má cho coi.

- Sao hổng thiệt, em sờ dzô thì biết, coi chừng răng sún cắt đứt tay đó nghen.

Con bé có vẻ sợ thiệt, rơm rớm nước mắt. Tôi phải ôm Uyên dỗ dành. Có lẽ tôi thương em nhất trên đời. Em ở ngay bên tôi, an ủi tôi, cần tôi che chở, dẫn dắt, tất cả mọi thứ khác đều quá xa vời.

- Em thấy anh Hai khóc nè!

- Đâu có, cát bay dzô mắt anh đó.

- Anh Hai xạo quá, rõ ràng em thấy tóc em ướt mà.

- Chắc con chim chiền chiện bay ngang, nó tè trên đầu em, vì em đòi bắt nó đó.

Em cười rũ rợi, và đấm trên ngực tôi liên hồi. Chúng tôi quên hết muộn phiền.

Muốn đến nhà thờ phải lội bộ ngang ga xe lửa rồi băng qua nhiều đồi cát, tôi vừa đi vừa kể chuyện cho Uyên nghe, đó là những chuyện tôi đọc được trong các trang báo thiếu nhi, hay những truyện nhi đồng như Bạch Tuyết Và Bẩy Chú Lùn, Cô Bé Lọ Lem, Cô Bé Quàng Khăn Đỏ, Thằng Người Gỗ... Nhiều khi vừa cõng em vừa kể chuyện, tới lúc cô bé đã ngủ gục trên vai tôi lúc nào không biết. Mỗi lần đi ngang ga xe lửa, mùi cơm gà xiu xiu từ gánh hàng rong của chú Ba lại làm bụng hai đứa tôi cồn cào, nước miếng thi nhau chảy ra như mưa rào. Ôi những miếng thịt gà vàng ngậy, bóng lưỡng nằm trên đĩa cơm nấu bằng nước gà luộc rồi chiên với mỡ gà. Lần nào đi ngang qua hàng cơm gà, Uyên cũng dán mắt vào đó, chân bước đi không nổi. Tôi chỉ có mỗi ước mơ nhỏ bé, một ngày nào đó sẽ mua cho Uyên một dĩa cơm gà xiu xiu!

Có lần cô Ba mắc đi sanh em bé, Cô xin phép Nội cho tôi qua ngủ trông nhà và Uyên cho Cô. Cô phải vào nhà hộ sanh sớm kẻo tối có chuyện gì đi không kịp. Tỉnh nhỏ làm gì có phương tiện chuyên chở như bây giờ, đêm hôm chỉ có nước lội bộ thôi.

Tôi dắt Uyên về Nội ăn cơm rồi hai đứa về nhà em ngủ. Dạo đó, tôi đang học đệ lục (ngang lớp 7 bây giờ), kể cũng đã lớn rồi. Uyên còn nhỏ lắm. Buổi tối em nhất định đòi tôi ngủ chung giường, Uyên nói:

http://tieulun.hopto.org

- Em ngủ một mình sợ lắm, em vẫn ngủ chung với Má.

- Nhưng anh là con trai, em là con gái không ngủ chung được.

- Thế Ba với Má vẫn ngủ chung đó sao.

- Ba với Má thì khác, lớn lên em sẽ hiểu.

- Em thấy khác gì đâu, em hổng chịu đâu.

Giọng Nam Kỳ nhõng nhẽo, mếu máo, khiến tôi không thể làm phật ý em được. Đợi khi em ngủ say, tôi gỡ tay ra, trải chiếu, ngủ trên thềm nhà. Buổi sáng khi vừa mở mắt ra, đã thấy em nằm ngủ say sưa bên cạnh. Uyên ngây thơ và vô tư như thiên thần.

Từ ngày có em bé, Uyên không còn được Mẹ chăm sóc như xưa, em quanh quẩn bên tôi nhiều hơn, buổi tối thường ăn cơm chung với tôi và đòi chỉ em làm bài tập.

Cô tôi buôn bán cam. Một bà cô khác ở Saigon, cứ cách một ngày lại gởi hàng ra bằng xe lửa. Tôi chỉ việc ra lãnh mang về, Cô lo phân phối cho bạn hàng ngoài chợ.

Đường xe lửa xuyên Việt chạy ngang thành phố. Mỗi khi về tới, tiếng còi tàu "ò e…, ò e…" đánh thức cả thành phố đang ngái ngủ. Tôi vội mướn xe xích lô chạy ra nhà ga để lãnh nhận những cần xé cam nặng trĩu… Bao giờ tôi cũng dấu một hai trái để cho Uyên, em thích lắm. Đó là thứ quà rất xa xỉ thời đó.

Năm cuối cùng trung học đệ nhất cấp, tôi chuẩn bị đi Saigon học tiếp. Sẵn có tiền Nội cho, tôi dẫn Uyên đi ăn cơm gà xiu xiu, đó là bữa ăn ngon nhất trên đời tôi và em được ăn. Dù sau này đi khắp năm châu bốn bể, tôi cũng không thấy bữa ăn nào ngon như thế.

Lúc tôi lên đại học thì Uyên vừa vào trung học. Mỗi năm cứ vào dịp hè tôi lại đáp xe lửa về Tuy Hòa thăm Nội và Uyên. Tôi hay dẫn em leo núi Nhạn hái trái sim màu tím thẫm ngọt lịm hay trái dú dẻ màu vàng tươi, thơm ngát. Đó là những ngày hè vui nhất trong đời. Uyên càng lớn càng xinh đẹp hơn, không còn là cô bé lọ lem ngày nào. Chúng tôi vẫn leo lên mấy đồi cát đi về phía nhà thờ bên dòng sông thời thơ ấu, nhưng em không còn bắt tôi cõng và cũng không còn đòi ăn kẹo bột nữa.

Đôi khi chúng tôi ra ngồi ngoài bãi biển yên lặng nhìn mông lung về phía chân trời, mắt dõi theo những chiếc thuyền lững lờ trôi về nơi xa xăm. Sự tin yêu và thông cảm đã khiến chúng tôi hiểu lòng nhau mà không cần phải nói thành lời.

Chiến cuộc ngày càng khốc liệt hơn, đời tôi rồi cũng sẽ như những chiếc thuyền vô định trên biển cả mênh mông kia.

Những năm "học đại" thật vất vả, tôi vừa phải lo kiếm sống vừa phải vùi đầu

http://tieulun.hopto.org

vào đống sách vở cao ngất ngưởng, chẳng nên cơm cháo gì, được vài cái chứng chỉ vớ vẩn, vứt ra đường không ai thèm lượm.

Rồi vụ thảm sát Tết Mậu Thân xảy ra, thời hạn hoãn dịch vì học vấn không còn hiệu lực nữa. Tôi cầm Lệnh Gọi Nhập Ngũ mà lòng bâng khuâng khôn tả. Những ngày tháng mơ mộng của tuổi cắp sách đến trường đã chấm dứt. Cuộc đời tôi đi vào một ngõ rẽ, đầy chông gai, và tương lai thì rất mập mờ.

Tôi đã 23 tuổi và có đúng một tháng để gói ghém tuổi học trò cất vào ngăn tủ khóa lại kỹ càng trước khi bước vào quân ngũ.

Tôi trở lại Tuy Hòa thăm Nội và từ giã Uyên. Em vừa xong trung học đệ nhất cấp, chuẩn bị lên đệ tam (lớp 10). Uyên đã biết e lệ khi đi bên tôi, con mắt to đen láy có dáng tôi trong đó. Con đường đi lên đồi cát dẫn đến dòng sông tuổi nhỏ, chúng tôi đã đi qua biết bao nhiêu lần, nhưng lần này thật mới, xa lạ, ngập ngừng, e thẹn. Nắng sớm mai trải dài trên những đồi cát, chỗ sáng chỗ mờ, tạo thành những đợt sóng cát vô tận, như những đợt sóng ngầm trong lòng hai đứa.

Chúng tôi ngồi bên nhau, bên bờ sông dưới hàng keo rậm rạp, nhìn cặp kỳ nhông đầy màu sắc rượt đuổi nhau trên bãi cát.

- Anh Hai kỳ ghê hà, sao nhìn em hoài dzậy?

- Anh muốn mang bé đi mãi mãi trong tim anh, dù có phiêu bạt tận chân trời góc bể nào đi nữa.

- Thôi hổng chịu đâu, anh Hai ở lại đây dzới em.

- Hổng được đâu, người ta nhốt anh trong tù thì sao?

- Em sẽ biến thành con muỗi, chui vô thăm anh mỗi ngày, chịu hông?

- Hổng chịu, muỗi chích đau lắm.

- Em thương anh hổng chích anh đâu mờ.

- Ý trời! Mấy con muỗi cái chích đau dữ lắm đó.

- Thôi làm con kiến dzậy, hổng được, con bươm bướm chịu hông?

- Chịu, người ta đưa anh lên rừng thì sao bướm bay cho nổi?

- Em sẽ hóa thành con chim bay theo anh.

- Người ta thả anh xuống biển thì sao?

- Em sẽ hóa thành con cá lội theo anh. Thôi em hổng chơi dzới anh nữa đâu, tối ngày đòi đi này nọ, hổng chịu ở đây dzới em.

Em thật ngây thơ, chuyện đời đâu phải cứ muốn là được. Tôi cũng như chiếc lá lênh đênh trên dòng sông dưới kia, trôi hoài trôi mãi, cố vẫy vùng cũng không thoát khỏi số phận, cho đến ngày chịu nằm yên ngoài biển khơi.

Rồi cũng đến lúc tôi phải ra đi. Bước lên con tàu, nhìn Uyên ở lại sân ga, trong bộ quần jean áo trắng tôi mới cho em, hai vạt áo chemise cột chéo vào nhau,

http://tieulun.hopto.org

trẻ trung nhí nhảnh hết sức, đang sụt sùi lau mắt. Tiếng còi tàu thét lên, tim tôi như vỡ ra từng mảnh, con tàu từ từ lăn bánh.

Em ở lại ôm ấp mối tình ngây thơ, còn tôi ra đi mang theo hình bóng em trên con đường vô định.

Từ khi vào quân ngũ, miệt mài với chiến trận, tôi theo đoàn quân mũ nâu, lội khắp các tỉnh miền Trung, tham chiến những trận đánh lớn Bồng Sơn, Tam Quan, Thường Đức, rồi lên cao nguyên Kontum, Pleiku, Ban Mê Thuột, Phú Bổn, Phú Túc, Đức lập, Dakto, Ben Het, Quốc lộ 14, nhiều lắm kể sao cho hết. Tôi đi đến đâu cũng mang theo bé Uyên trong tim. Em như thiên thần hộ mệnh, giúp tôi vượt qua bao gian nan, nguy hiểm, cho đến ngày Ban Mê Thuột thất thủ, tôi trở thành tù binh.

Những năm tháng tù đầy hình ảnh em luôn ở bên cạnh tôi, có lúc là con muỗi, đậu ngoan ngoãn trên cánh tay tôi, có lúc là con chim hót líu lo trên cành cây giúp tôi quên đi những bó cây rừng nặng nề trên vai. Có lúc tôi thẫn thờ thấy em là con bướm đang chập chờn trước mặt, cười cợt, khiến lòng tôi quên đi bao nhiêu phiền não. Vâng, em đã giữ đúng lời hứa theo tôi từng bước chân lưu lạc tù đầy. Tôi gọi tên em khe khẽ trong cơn sốt rét rừng lạnh run người, rồi nóng bỏng. Tôi thấy em mặc áo trắng toát, đuôi áo xòe ra tận chân trời. Tôi cầm tay em đi bên dòng sông tuổi nhỏ, những con kỳ nhông sặc sỡ bu đến bên em, rồi tất cả bay lên khỏi từng mây trong bầu trời nắng chan hòa, có những đàn chim chiền chiện nâng áo em như thể đang trong ngày cưới, ở một vùng trời thênh thang, xa hẳn cõi trần thế khổ đau.

Rồi tôi cũng được thả ra khỏi trại tù cộng sản, nhưng khi trở lại Tuy Hòa, thành phố đã xa lạ, tan tác.

Chú Ba với gánh cơm gà xiu xiu đã phiêu bạt nơi nào. Nội tôi đã qua đời, cô tôi đã có chồng vẫn còn trong trại tù nào đó tận đâu ngoài Bắc. Căn nhà Uyên ở nay đã thuộc về người khác, có lẽ là cán bộ từ miền Bắc vào. Em ở đâu, gia đình tôi lưu lạc phương nào tôi chẳng biết. Đúng là cảnh nước mất nhà tan. Thành phố nay đã thay đổi, chẳng nhìn thấy một nụ cười, phố xá xơ xác điêu tàn, cơm không đủ ăn.

Tìm về dòng sông tuổi nhỏ, nơi tôi và em đã từng đến để sưởi ấm tâm hồn. Những con chim chiền chiện vẫn còn đó, những hàng cây keo cao ngất vẫn còn đây, những con kỳ nhông vẫn vô tư đuổi nhau trên bãi cát. Tôi tự hỏi đã có bao nhiêu thế hệ chiền chiện bay ở đây? Bao nhiêu lần lá keo thay đổi, nhưng dòng sông thời thơ ấu vẫn còn y nguyên, như tấm lòng của tôi đối với Uyên. Nước vẫn lững lờ trôi êm đềm, mang theo cả tuổi thơ của hai đứa tôi đi mất. Tôi muốn khóc,

http://tieulun.hopto.org

cho em, cho tôi, cho tất cả những người Việt Nam điêu linh, khốn khổ vì chiến tranh, vì hận thù. Nước mắt tôi đã cạn khô từ những ngày trong lao tù tủi nhục. Linh hồn tôi đã bay khỏi địa ngục trần gian, để lại một thân xác bơ vơ, rã rời.

Tôi thấy mình cô đơn hơn bao giờ hết, hơn cả những ngày còn rất bé bỏng, trong một làng quê hẻo lánh bên bờ sông quê nội, thuộc "Vùng Tề."

&&&

Thời chiến tranh Việt - Pháp trước 1954, "vùng tề" là cách gọi vùng đất bị người Pháp kiểm soát để phân biệt với "Vùng Tự Do" mà Việt Minh đã đặt được cơ sở. Thật ra đây là những vùng "xôi đậu" giống như ở một số nơi mất an ninh tại Miền Nam sau này. Ban đêm lính trong đồn có thể pháo bừa vào đó, ban ngày Việt Minh cũng làm như thế. Ngoài Bắc có câu "Ấm ớ hội tề", chỉ mấy ông hội đồng làng tề ba hồi ngả bên này ba hồi ngả bên kia, tùy theo hoàn cảnh.

Tôi đã chứng kiến những ngày điêu linh tan tác ở đó.

Đó là một làng nhỏ, thuộc tỉnh Thái Bình, chỉ cần đi bộ vài cây số đến bến đò Tân Đệ, theo chuyến đò ngang, bên kia sông đã là thành phố Nam Định. Có lần tôi theo Nội qua Nam Định thăm người bà con, cả thành phố đóng cửa kín mít, vì đám Tây Lê Dương vừa đi hành quân về, nhiều đứa say rượu đập phá ngoài đường.

Nội có 5 người con, 3 trai hai gái. Bác Cả hoạt động cho Quốc Dân Đảng tận ngoài miền Trung đã đổi tên đổi họ biệt tích giang hồ. Chú tôi theo Việt Minh, thỉnh thoảng về thăm nhà ban đêm, chốc lát rồi đi. Có lần Chú về và xin với Mẹ cho tôi theo Chú qua bên "Vùng Tự Do".

Chú cõng tôi trên lưng, đi hằng chục cây số trong đêm tối, giữa những bờ ruộng, tiếng ễnh ương kêu vang bên tai. Tôi ngủ trên lưng Chú lúc nào không biết.

Sáng thức dậy, thấy mình nằm trên chiếc chõng tre trong căn nhà lá xa lạ. Tôi học những lớp vỡ lòng ở đó, trong một đình làng, trẻ con chơi nhiều học ít. Học nửa buổi, còn nửa buổi ra cánh đồng bắt sâu trên những ruộng lúa mới trổ bông hay hái rau muống mang ra chợ bán gây quỹ cho đội (thiếu nhi). Đêm đêm, xách "đèn chai" đi họp đội hay tập nhảy "son đố mì".

Tôi còn nhớ được vài bài hát đại khái như "Bác Hồ Chí Minh là mặt trời" hoặc "Đảng lao động Việt Nam, đảng của chúng ta, vì cơm áo tự do, ăn no nằm chết giữa đường…". Tại sao lại ăn no nằm chết giữa đường? Dĩ nhiên do dân chúng đổi lời, nhưng bạn nghĩ xem có lý do chứ. Vâng, dân miền Bắc đói lắm! Có cả những bài ca tụng Liên Sô như "Dân Liên Sô, vui hát trên đồng xanh, đây bao la ánh nắng xuân chan hòa…", đó là một cái bánh vẽ rõ to, bây giờ nhớ lại thấy vô

http://tieulun.hopto.org

duyên và kỳ cục. Mấy nhạc sĩ tác giả của những đứa con tật nguyền đó, chắc có lúc đã hối hận muốn vứt bỏ chúng nó đi, nhưng không có cách nào làm được. Như ông Tố Hữu có muốn vứt bỏ đứa con cùi lở què quặt cũng không làm được, nó theo ông đến muôn đời:

"Ông Sịt Ta Lin ơi, ông Sịt Ta Lin,
Hỡi ơi ông mất! đất trời có không?
Thương cha thương một, thương ông thương mười"

Ở với Chú một thời gian, một hôm Mẹ sang đón tôi về. Chỉ vài ngày sau, Pháp đi càn (hành quân) qua bên đó, chúng đốt nhà, Chú bị chết ngạt dưới hầm bí mật. Nếu Mẹ qua trễ chắc tôi đã đi theo chú mất rồi.

Ba tôi ở Hà Nội nhưng hay về thăm quê nội, đôi khi đi thăm Chú hoặc lang thang qua những làng lân cận thăm bạn bè. Một hôm, tay đồn trưởng đám dân quân tự vệ sai lính bắt Ba đánh cho một trận rất nặng, lớn lên tôi vẫn còn thấy những vết sẹo trên người ông, lúc thả ra ông về ở hẳn Hà Nội, không dám bén mảng về quê nữa, vì cả hai bên đều nghi ngờ. Một thời gian sau, Việt Minh phục kích giết chết tay đồn trưởng trên đường ra bến đò Tân Đệ.

Trước hiệp định đình chiến năm 54, gia đình Nội lần lượt từng người bỏ trốn qua Nam Định. Tờ mờ sáng, Mẹ đội thúng như mang trầu ra chợ bán, dắt tay tôi đi nhanh trên con đường làng dẫn ra bến đò. Có vài người chào hỏi nhưng Mẹ chỉ ậm ừ vài câu và vẫn rảo bước không ngừng.

Khoảng gần trưa, chúng tôi đến Nam Định, chiều hôm ấy, tất cả gia đình gặp nhau đầy đủ ở nhà một người bà con. Ban đêm, cả thành phố hoạt động rầm rộ trong bóng tối để chuẩn bị ra đi. Vài ngày sau chúng tôi theo họ lên mấy chiếc xe vận tải chờ sẵn trên con đường phía Bắc hướng đi Hà Nội.

Hà Nội những ngày chuẩn bị di cư, thật nhộn nhịp hối hả nhưng vẫn không mất đi vẻ đẹp đài các quyến rũ. Đồ đạc, bàn ghế, quần áo cũ bày bán đầy đường. Ban đêm trai gái Hà Thành thanh lịch vẫn dẫn nhau đi dạo bờ hồ, ăn kem, tình tứ trò chuyện, có lẽ như những tử tù cố gắng thưởng thức bữa ăn sang trọng cuối cùng.

Thủ Đô trong mắt chú bé nhà quê, thật là đẹp, không thể tưởng tượng nổi, cái gì cũng mới lạ hơn hẳn Nam Định như chú từng thấy. Tôi còn nhớ lần đầu tiên Ba mua cho cây kem, tôi vừa cắn một miếng đã phun ra và quăng ngay xuống đất. Chú bé nhà quê, chưa từng được ăn cái gì lạnh như thế, giống như có con dao nhỏ dấu trong cây kem vừa đâm vào miệng, cũng có thể vì mấy cái răng sún nó nhát chú.

Tôi vẫn thích nhìn về phía bên kia bờ hồ, có những đèn xe ô tô ẩn hiện trong

http://tieulun.hopto.org

các lùm cây. Một món quà Ba cho tôi, quý lắm, tôi còn giữ rất lâu khi đã vào miền Nam, đó là cây viết cán bằng nhựa, trên cán có chỗ nhô hẳn ra, lộng vào đó là hình chiếc cầu rất nổi tiếng, cầu Long Biên. Nếu để đúng tầm nhìn, cây cầu sẽ hiện ra rõ ràng, như thật. Đó là tất cả những gì tôi còn nhớ được về Hà Nội.

Ở Hà nội một thời gian ngắn, Ba tôi đưa cả đại gia đình đi Hải Phòng rồi lên "tàu há mồm" cập bến Nha Trang. Ba mẹ tôi đi Hội An còn tôi theo Nội và Bà Cô vào định cư ở Tuy Hòa từ đấy.

Tôi còn quá nhỏ để hiểu được những mất mát khi phải bỏ quê hương ra đi, hay những sợ hãi trốn tránh cả hai bên Việt Minh và Tây, nhưng quá quen thuộc với những chuyến đi bất chợt, vỗi vã trong đêm tối. Tôi đã có thể đi một mình trong đêm hằng vài cây số trên những con đường quê hẻo lánh không hề sợ hãi.

&&&

Trong biến cố di tản miền Trung thời 75, Ba Mẹ tôi may mắn thoát được về Saigon yên ổn, ở chung nhà Bà Cô. Sau khi ra tù, tôi trở về Tuy Hòa một thời gian ngắn, rồi đoàn tụ với gia đình ở Saigon.

Đời sống lúc đó thật ngột ngạt, phập phồng, vất vả. Từng bước chân, từng cánh tay cử động cũng có những con mắt theo dõi. Trong nhà phải nói chuyện thì thầm với nhau tưởng như trong vách kia có cả trăm lỗ tai đang nghe ngóng. Những bữa ăn vội vã, một mắt nhìn vào bàn ăn còn mắt kia phải canh chừng ngoài cửa, công an khu vực có thể vào nhà bất cứ lúc nào để dòm ngó kiểm soát, hạch sách. Họ đi từ trước ra sau nhà không cần hỏi han một tiếng. Ba Mẹ tôi luôn luôn lo sợ không biết họ sẽ bắt tôi lúc nào và đẩy cả gia đình đi kinh tế mới. Tôi chưa từng tưởng tượng ra được có một ngày mình phải ở trong một hoàn cảnh như thế và cũng chưa từng đọc được trong sách vở có một thiên đường hạnh phúc như thế trên thế gian này. Người miền Nam đã được "giải phóng" và sống một cuộc đời hết sức "tự do, hạnh phúc", cho nên cũng dễ hiểu, nếu cái cột đèn có chân cũng muốn bỏ nước ra đi bất chấp hiểm nguy.

Tôi không thể sống trên quê hương giữa những người cùng máu mủ đồng bào mà lòng đầy hận thù chia rẽ. Cuộc sống thật sự không có ngày mai cho những người bị gọi là "Ngụy".

Sau hai lần vượt biên thất bại, cuối cùng tôi cũng đến được Pulau Bidong Mã Lai trên con thuyền bé tí teo, cùng với mấy chục kẻ thân tàn ma dại, quần áo rách bươm, bẩn thỉu, không còn đủ sức lết ra khỏi thuyền.

Thuyền nhân trên đảo tương đối được tự do sắp sếp đời sống của mình với những phương tiện tự túc, có nghĩa là vào rừng đốn cây để dựng chòi, nhặt nhạnh cái gì còn sài được của những người vừa rời trại.

http://tieulun.hopto.org

Mình "được" làm chủ chính bản thân không còn sợ ai dòm ngó kềm kẹp nữa. Cuộc sống thường nhật là những khắc khoải chờ đợi để được phỏng vấn và đi định cư ở nước thứ ba và mong ngóng tin tức gia đình, người quen. Có những đêm cả trại chạy ồ ra cầu Jetty đón nhận thuyền nhân mới đến, xem có thân nhân bạn bè của mình không. Chẳng ai muốn hỏi hành trình của họ ra sao, có bị cướp biển hay không, dù có khốn khổ, nguy hiểm, tủi nhục ra sao thì đó cũng chỉ là sự lập lại của chính mình. Hàng ngàn con mắt nhìn đám tân thuyền nhân như nhìn chính mình cách đây chẳng bao lâu, đẫm lệ, thầm thì an ủi "Cám ơn Trời Phật, tất cả những khổ đau chẳng là chi nữa, hãy làm lại từ đầu, miễn sống sót và xa chốn địa ngục trần gian là tốt rồi!"

Có những đêm không ngủ được, Nhớ Uyên, nhớ Nội, nhớ gia đình Ba Mẹ, bạn bè, chiến hữu đã từng cùng vào sanh ra tử, tôi lần lên đồi tôn giáo, cầu nguyện. Nhìn xuống đám nhà thuyền nhân dưới kia, những cái được gọi là nhà đó chỉ là mấy nhánh cây rừng làm cột, lợp tôn mỏng, thùng giấy hoặc lá dừa. Hàng chục ngàn con tim đang thổn thức trong đó, có những người cố dỗ giấc ngủ như tôi, có những người đang khóc thầm vì mất vợ, mất chồng, mất con, mất cha mẹ, anh em. Có những người đang tự trách mình vì đã bỏ rơi bạn bè, chiến hữu trong lúc thập tử nhất sinh. Họ đang cố gắng quên đi những tủi nhục một đời, tù đày, ức hiếp, hăm dọa, đánh đập, chiếm đoạt tài sản, rồi bị săn đuổi như một loài thú hoang, còn chịu nạn hải tặc, cưỡng hiếp... Ngoài biển mênh mông kia, biết bao nhiêu oan hồn còn vất vưởng vì nỗi oan khiên chưa được giải, chưa biết tỏ cùng ai, không nỡ mang xuống tuyền đài. Biết đâu có Uyên trong đó.

Tim tôi quặn đau, nghẹt thở. Tôi cầu xin Trời Phật dù thế nào cũng dẫn em qua cầu khổ đau, tôi khấn nguyện ơn trên hãy mở tay cứu giúp các linh hồn còn vất vưởng ngoài biển khơi được về cõi vĩnh hằng. Tôi miên man nghĩ từng giả thiết về em, đã chết trên đường vượt biên ư? Không, không thể được, em là thiên thần có Chư Thiên phò hộ, không thể chết được. Cũng có thể em còn ở Việt Nam hay đã đến một trong những trại tỵ nạn nào đó, hoặc biết đâu, đã đến được bến bờ tự do. Tôi an ủi mình, có thể lắm chứ, em là Thiên Thần mà! Tôi điên rồi.

Cơn điên cứ miên man như thế trong nhiều giấc mơ, theo tôi vượt biển Đông, về tận Tuy Hòa, leo qua những đồi cát bên dòng sông tuổi nhỏ. Tôi thấy Uyên và tôi đang đùa giỡn bên nhau, rượt đuổi mấy con kỳ nhông, hay công kênh em trên vai để hái hoa keo hoặc vờ làm bẫy để bắt mấy con chim chiền chiện cho em. Tôi nghe tiếng em cười, tiếng em nhõng nhẽo đòi ăn kẹo bột. Tôi còn nước mắt để khóc không? Nhưng nghe nghèn nghẹn trong tim rồi rơi vào giấc ngủ mê. Tôi thấy em đang chơi vơi giữa đại dương, hai tay dơ lên giữa những cơn sóng

http://tieulun.hopto.org

phủ đầu. Tiếng kêu cứu của em bị át bởi tiếng gầm gừ của đại dương; "Anh Hai, cứu em, cứu em, cứu em…" Tôi giật mình tỉnh dậy, mồ hôi vã ra như tắm, đầu hâm hấp nóng. Trời đã khuya, tôi đọc kinh và thầm cầu nguyện cho em. Bầu trời trong vắt đầy sao, có lẽ em đã là một vì sao lấp lánh trên kia. Tôi lặng lẽ trở về căn chòi lá mà lòng đầy nghi hoặc. Em đang ở đâu?

"Pulau Bidong có list thì dông" Tôi học được trên đảo như vậy và dông lẹ, bỏ lại bao nhiêu hệ lụy buồn vui, khắc khoải đời thuyền nhân. Từ giã những cặp tình nhân bất đắc dĩ với những mối tình vá víu tạm bợ.

Đầu thập niên 80, tôi đặt chân lên đất Mỹ, làm lại cuộc đời từ con số không. Kể như vẫn còn may mắn. Đời tôi luôn luôn gặp may mắn, tôi tin như vậy, cho nên tôi vẫn để ý tìm Uyên khắp nơi. Đi dự họp mặt của các hội đoàn đồng hương, cựu quân nhân, các hội cựu học sinh, sinh viên …

Tôi định cư tại thành phố Austin, thủ phủ của Texas. Ban đầu được một nhà thờ Công Giáo đỡ đầu do hội thiện nguyện USCC giới thiệu. Một người trong nhà thờ giúp tôi kiếm được việc làm trong kho hàng của siêu thị, việc làm bán thời gian ban đêm. Công việc tuy cực nhọc nhưng cũng chẳng thấm thía gì so với những tháng ngày còn lêu bêu bên Việt Nam. Austin có một trường đại học rất nổi tiếng, đó là trường UT to lớn vĩ đại.

Sau khi thi lấy bằng tương đương trung học, mấy người nhà thờ giúp tôi điền đơn xin học bổng và ghi danh học ở đó, có cả một ông counselor của trường cũng trong hội nhà thờ giúp tôi từng bước. Thật là mủi lòng, những người không cùng máu mủ với mình thì hết lòng giúp đỡ, còn đồng bào ruột thịt của mình thì xua đuổi mình như con chó dại. Vui mừng hết sức, thế là bao nhiêu năm bỏ quên sách vở lại được sờ mó, ôm ấp, hít thở mùi giấy mực. Thong dong một mình, không còn lo chiến tranh, trốn tránh, bắt bớ, tù đày nữa. Tôi lại sách, đèn như xưa, lòng đầy hân hoan của một cậu bé mới lớn.

Nhiều năm qua đi. Ra trường rồi đi làm. Một hôm, theo người bạn cùng sở bay về Cali tham dự buổi họp mặt của một Hội Đồng Hương, tôi đã gặp lại Uyên!

Chúng tôi ôm nhau giữa đám đông khóc mùi mẫn, khóc thoải mái, khóc tự nhiên, khóc thật to cho mọi người cùng khóc. Trong đám đông đồng hương này có biết bao nhiêu người cũng đã từng khóc như chúng tôi. Khóc để trôi đi bao điều còn giữ kỹ trong lòng, không nói ra được. Khóc để nói với mọi người rằng chúng tôi đã tìm thấy báu vật đánh mất bao nhiêu năm trời.

Khóc đã đời, chúng tôi buông nhau ra. Nhìn mặt Uyên son phấn tèm lem như thời bé bỏng nghịch đất cát, tôi bật cười. Em hỏi sao tôi cười. Tôi nói tôi đã tìm lại được tuổi thơ của chúng ta, tôi vui lắm. Em muốn kể cho tôi nghe những gian

http://tieulun.hopto.org

truân, gia đình tan nát, đổ vỡ, chết chóc, nhưng tôi không muốn nghe. Tôi tìm thấy em là đủ rồi, những cái khác hãy quên đi, quên đi, quên đi…

Cám ơn các hội đoàn người Việt tại hải ngoại bao năm qua vẫn không ngừng sinh hoạt, tạo ra biết bao họp mặt đầy ý nghĩa, cho những đồng hương lưu lạc có cơ hội gặp gỡ tìm lại được nhau.

Lê Nguyên Hằng & Nguyễn Thạch-Hãn

http://tieulun.hopto.org

Hạt Ngọc Tình

Hạo Nhiên Nguyễn Tấn Ích

Chỉ kém có năm tuổi mà gia đình bắt tôi phải gọi Nghiêm bằng chú. Ức thật. Cái lý do giản dị vì Nghiêm là bạn học của chú Út tôi.

Mỗi lần Nghiêm đến nhà chuyện trò với chú Út nơi bàn học là tôi không thể bỏ qua dịp lén nhìn cái khuôn mặt chữ điền, chiếc mũi cao to thể hiện một con người tự tin và đặc biệt là đôi mắt. Mắt gì mà đen lay láy nhìn ai như là cướp hồn người ta. Những lúc đó, ý nghĩ chợt đến với tôi là Nghiêm đâu có đáng giữ vai chú của mình. Mà cho dù là vai chú tạm coi như vậy đi thì cũng không cấm tôi yêu cái con người ấy.

Mối tình của tôi đối với Nghiêm hơi giống chuyện chú Đạt và cháu Diễm của Chu Tử nhưng đằng nầy tôi cũng đã 17 tuổi ta rồi. Lớp đệ tam chứ nhỏ nhít gì đâu mà hễ gặp tôi là anh ấy cứ cái giọng kẻ cả : "Chú Út có nhà không hả bé Diệu Khoa, chú Nghiêm vào gặp chú Út tí nhé !" Mỗi lần như thế tôi muốn hét to lên: "Dẹp cái chức "chú" của anh đi !". Nhưng rồi đành xuống giọng đóng vai "cháu" rất ư là nền nếp : "Mời chú vào!"

Trong khi đó, Hoàng Thiệu Long, anh ruột của nhỏ bạn Thiệu Hưng lớn hơn tôi ba tuổi mà tôi vẫn kêu bằng tên, xem chừng anh chàng vừa ý lắm. Khi đến nhà Hưng mượn sách là Long niềm nở đón tiếp tôi với thái độ rất hòa đồng, chẳng hề hống hách kiểu "chú Nghiêm". Biết tôi thích ăn trái trứng cá, Long kéo tôi ra sau vườn hái những trái chín mọng, thơm lừng bỏ vào chén nước rửa sạch, mời tôi rất lịch sự.

Tôi và Thiệu Hưng cùng thi đậu lớp đệ thất trường Gia Long. Từ đó, hai đứa tôi vừa là láng giềng vừa là bạn học. Ngày ngày đến trường, chúng tôi đi trên hai chiếc xe solex. Cũng cần nhấn mạnh ở đây cái điều lạ lùng là hễ tôi có cái gì thì Long sắm cho em gái mình thứ đó. Chẳng hạn, ba tôi mua cho tôi chiếc xe solex hồi đầu năm đệ Tứ thì hai tháng sau Hưng cũng có chiếc xe cùng loại. Tôi bỏ nón lá thay bằng chiếc mũ rộng vành màu hồng, chỉ một tuần lễ sau là Hưng có chiếc mũ cùng hiệu màu xanh nhạt. Bộ áo dài đồng phục màu trắng thường may bằng vải Pô-pơ-lin, Long lại may cho em gái mình loại vải Ka-tê mịn màng hơn. Nhìn chúng tôi, có người trầm trồ: "Nhà ai mà đẻ cặp song sinh đẹp như trăng rằm".

Tình bạn của chúng tôi gắn bó suốt sáu năm dài từ lớp đệ Thất cho đến đệ Nhị. Hôm nay, đột ngột Hưng hỏi tôi :

- Nghe nói chú Nghiêm của bồ ra trường sẽ chọn binh chủng Nhảy Dù phải

http://tieulun.hopto.org

không ?

Tôi ngạc nhiên nhìn Hưng, nghĩ thầm : "Chú Út có bao giờ nói về Nghiêm với mình đâu, tin tức nầy làm sao con nhỏ biết. Tôi đâm nghi ngờ nên hỏi dò:

- Giỏi thật. Trong nhà chưa tỏ ngoài ngõ đà hay, ông ấy nói với bồ phải không ?

- Ừ, anh Nghiêm hỏi mình có thích không.

Bỗng tim tôi nhói đau, đầu choáng váng quay cuồng. Nhìn gương mặt tái mét, Long tưởng tôi trúng gió, liền nhảy từ trên cây trứng cá xuống đất. Hắn dìu tôi vào nhà rồi chạy đi lấy dầu Nhị Thiên Đường xoa trên trán, trên thái dương tôi. Như người mất hồn, tôi cứ để mặc cho anh ta phục vụ. Long rót ly trà nóng đưa tôi uống, bảo tôi ngậm gừng cho đỡ lạnh, tôi làm theo răm rắp. Chứng kiến cảnh đó, Hưng trố mắt nhìn tôi kinh ngạc, nhủ thầm: "Ngày thường con nhỏ nầy bướng bỉnh hết chỗ chê, sao hôm nay lại dễ bảo đến thế?".

Tôi ra về mà câu trả lời của Hưng vẫn còn văng vẳng bên tai : "Ừ, anh Nghiêm hỏi mình có thích không". Như vậy là hai người đã có tình ý với nhau rồi ! Cái tiếng "Anh Nghiêm", con nhỏ Hưng gọi rất tự nhiên. Tại sao bắt tôi phải gọi "chú Nghiêm" một cách gắng gượng, khổ sở như thế? Chẳng lẽ cái từ "chú" rỗng tuếch lại trở thành bức tường kiên cố ngăn cản tình yêu. Tôi đinh ninh rằng trước sau rồi tôi cũng sẽ lật đổ cái "chức chú" vô nghĩa đó để đến với Nghiêm.

Con nhỏ Hưng ngỡ Nghiêm là chú bà con trong dòng họ nhà tôi nên không hề giữ ý tứ. Có lần, Hưng so sánh :

- Bồ có hai ông chú ở hai thái cực. Một ông như thiên thần, một ông tựa vua hạ giới. Tôi phát vào vai nó hỏi :

- Thế bồ chọn ông nào? Nếu thích làm Hoàng hậu vua hạ giới, tớ sẽ nói với chú Út rằng có nàng tiên tên Thiệu Hưng xin "đầu quân" làm "Hoàng hậu" của "Thánh thượng".

Hưng đấm vào bụng tôi:

- Chẳng ai nỡ để "Thiên thần" chịu cảnh cô đơn đâu!

Tôi tức tối, trừng mắt nhìn nó, cảnh cáo:

- Đừng có ham, đã là Hoàng hậu thì chớ bao giờ đụng đến "Thiên thần".

Một hôm, tôi và Nghiêm đứng ngoài hàng hiên chuyện trò, chợt Hưng đến nhà tôi mượn sách. Lúc ra về Hưng lên tiếng : "Chào anh Nghiêm em về". Tôi nói lửng lơ :

- Thật lạ đời, nó cùng tuổi Diệu Khoa mà được gọi "người ta" bằng anh, thích thật. Chợt nhận ra câu nói của mình hớ hênh quá bèn vội vàng lên tiếng để khỏa lấp :

http://tieulun.hopto.org

- Chú Nghiêm nhận xét thế nào giữa con nhỏ Thiệu Hưng và cháu?

Nghiêm nhìn tôi thoáng giây với ánh mắt nồng nàn trìu mến :

- Thiệu Hưng có duyên ngầm, thông minh nhưng không thể sánh được với nét đẹp rạng rỡ của Diệu Khoa. Cháu vừa có bản lĩnh vừa có cá tính mạnh mẽ.

Không khí đang ngọt ngào bỗng xen chữ "cháu" đắng ngắt khiến tôi chán nản bỏ vào nhà. Nghiêm nhìn theo tôi lắc đầu. Thật ra, anh ấy cũng chẳng lạ gì cái thái độ bất thường của tôi khi phải nghe tiếng "cháu" trơn tru từ miệng của Nghiêm. Tôi định hỏi: "Nếu được chọn người yêu một trong hai, chú chọn ai?" Nhưng không nén được cơn bực bội, tôi vụng về để mất cơ hội.

Tôi biết Long yêu tôi, một tình yêu thầm kín. Thiệu Hưng cứ nghĩ là tôi thích anh ruột nàng. Nhưng Long không phải là đối tượng cho tôi chú ý. Anh chàng có màu da trắng, môi đỏ thắm như con gái. Đậu xong tú tài, Long tham dự kỳ thi tuyển vào làm việc cho tòa đại sứ Hoa Kỳ. Không biết làm công việc gì nhưng được sang Mỹ sáu tháng rồi trở về, giờ thì hái ra tiền. Ngày sinh nhật của tôi ba má tôi có khi còn quên, nhưng Long thì không bao giờ thiếu món quà dành cho tôi. Món quà sinh nhật không thể từ chối, vì vậy mà tôi nợ Long, món nợ bất đắc dĩ.

Nhân ngày lễ, chú Út và Nghiêm từ quân trường về phép, Long rủ mọi người đi tắm biển Vũng Tàu trên chiếc xe Jeep bô tròn của anh ta. Chúng tôi đến tắm Bãi Sau, nơi có những gành đá và phong cảnh nên thơ. Chú Út rất thích bơi, dân Hải quân có khác! Vừa đến nơi là chú nhào ra đùa với sóng biển. Thiệu Hưng bám sát Nghiêm không để hở cho anh chàng nửa bước. Bực quá, tôi kéo Long chạy đùa trên khu có nhiều gành đá. Khuôn mặt Long rạng rỡ, tình yêu long lanh trong ánh mắt. Tôi cảm thấy thương hại Long nhiều hơn là thích thú. Khi nhảy qua kẽ đá bất ngờ tôi bị trượt chân rớt xuống hố. Long không đủ sức đưa tôi lên phải gọi Nghiêm đến giúp. Tôi ôm lấy cổ Nghiêm, đôi tay khỏe mạnh của chàng nâng tôi lên như bồng một đứa bé. Gục mặt vào bộ ngực nở nang của chàng, nước mắt tôi chảy đầm đìa. Tôi khóc như một đứa trẻ thơ hờn dỗi nhưng chẳng ai biết đó là nước mắt cô đơn, nước mắt của tình yêu đơn phương. Long ngỡ là tôi bị đau đớn vì vết trầy nơi đầu gối nên vội chạy đến xe lấy thuốc sát trùng và băng để buộc vết thương. Lúc vắng người tôi hôn vào chiếc cổ khỏe mạnh của Nghiêm, mùi mồ hôi pha mùi nước biển khiến lòng tôi nao nao.

Trong cơn say tình ngất ngây, tôi muốn bày tỏ tình cảm của tôi với chàng nhưng bất chợt Nghiêm hỏi nhỏ : "Cháu đau lắm phải không?". Bỗng lòng tôi chùng xuống rồi cơn giận bùng lên. Đẩy Nghiêm vuột khỏi đôi tay, tôi lao thẳng đến chiếc xe của Long.

http://tieulun.hopto.org

Một năm sau, tôi nhận lời cầu hôn của Tuyên bất chấp sự phản đối của gia đình. Anh ấy lớn hơn tôi mười hai tuổi, một tài phiệt giao dịch rộng rãi đủ mọi giới. Lễ thành hôn được tổ chức tại nhà hàng trên bãi biển Vũng Tàu. Tuyên hoàn toàn chủ động mời bạn bè và quan khách. Ngoài sự hiện diện của gia đình, tôi không mời một ai, kể cả Long và Nghiêm.

Giữa bữa tiệc, có người đến báo tin Long đã tử nạn trên đường đến dự tiệc cưới khiến tôi bàng hoàng. Long lái chiếc xe Jeep từ Sài gòn bị lạc tay lái đâm vào gốc cây cao su khi gần tới Vũng Tàu. Như một tiếng sét giữa cuộc vui, tôi thật sự đau đớn.

Sau buổi tiệc, tôi yêu cầu Tuyên hủy bỏ chuyến đi hưởng tuần trăng mật tại Đà Lạt mà chàng đã chuẩn bị sẵn. Tuyên tỏ thái độ giận dữ trước yêu cầu bất chợt của tôi. Chàng hỏi lý do và tôi không hề giấu giếm là cần về Sài Gòn để dự đám tang của Long và những buổi cầu siêu tại chùa. Không để cho Tuyên kịp phản ứng, tôi cấp tốc ra xe về vội Sài Gòn.

Mẹ Long đau đớn ôm tôi như ôm đứa con dâu mà bà từng hy vọng. Bà tự trách mình là đã báo tin ngày lễ cưới của tôi cho con trai bà.

Thi thể Long vẫn toàn vẹn. Chàng bị chết tức do tay lái ép vào ngực. Tôi hôn Long và đã để rơi những giọt nước mắt ân hận trên khuôn mặt trắng bệch của chàng. Long là đứa con trai duy nhất và là cột trụ của gia đình. Ba của Long đã chết từ lâu sau lần trượt ngã bị đứt mạch máu não. Long mất đi là để lại gánh nặng gia đình cho Thiệu Hưng. Cả mẹ Long và hai chị em Thiệu Hưng đều không biết tôi yêu Long chỉ là trò "mèo vờn chuột" để trả đũa Hưng đã theo đuổi Nghiêm.

Tôi không ngờ tình yêu đơn phương của Long như bóng ma vây bủa tôi. Từ sau ngày lễ tang hình ảnh Long cứ ám ảnh khiến tinh thần tôi mỗi ngày mỗi sa sút. Tuyên thì ghen với bóng ma của Long mặc dầu tôi đã giải thích và kể hết sự thực.

Ngày tháng qua, cái thai của tôi mỗi ngày mỗi lớn thì sự xa cách và lạnh nhạt của Tuyên càng ngày càng tăng. Tôi bỏ về nhà của ba má tôi lấy lý do chờ đợi ngày sanh.

Một hôm tôi ngồi nhổ tóc ngứa cho má tôi. Chợt có một vật gì đó tựa như bàn tay lạnh buốt vuốt từ tóc xuống đến sau ót tôi rồi ngưng lại ở đó. Hơi lạnh khác thường chuyền vào từng sợi thần kinh chạy dọc theo sống lưng khiến tôi rùng mình. Quay đầu nhìn ra sau, tôi chẳng thấy một ai. Lần khác, tôi ngồi đọc sách trên chiếc ghế trong phòng học của chú Út, cái bàn tay lạnh ấy lại vuốt từ sau gáy vòng quanh theo cổ. Tôi quay đầu thật nhanh để bắt gặp người nào trêu chọc

http://tieulun.hopto.org

mình nhưng phía sau chỉ là bức tường trống không. Chợt nghĩ đến hồn ma của Long vấn vít nợ tình còn vất vưởng đâu đây. Tôi nghe rợn tóc gáy, rồi vùng chạy xuống lầu kể chuyện nầy với ba má tôi. Ông bà cho rằng đó là cơn gió lồng, vì yếu sức nên tôi có cảm giác như thế.

Vào đêm rằm tháng bảy, tôi đang ngủ mà tai vẫn nghe văng vẳng tiếng mõ tụng kinh từ phía nhà Thiệu Hưng vọng qua. Bỗng những tiếng khua leng keng va vào nhau của tấm sáo màn cửa khiến tôi tỉnh giấc. Vừa mở mắt nhìn quanh phòng dưới ánh sáng lờ mờ, tôi chợt thấy một bóng người mặc áo quần trắng đứng nơi chân giường nhìn tôi đăm đăm, hai tay ôm lấy ngực. Thoạt đầu, tôi ngỡ là Tuyên, chồng tôi. Nhìn kỹ hơn là khuôn mặt trắng bệch của Long với ánh mắt đầy đau khổ. Sợ quá, tôi thét lên:

– Ba má ! Thằng… Long ! Cả nhà thức giấc ùa vào phòng. Hôm sau tôi đổi phòng mà bóng ma đó vẫn xuất hiện liên tiếp trong ba đêm liền. Cuối cùng, má tôi sắm hoa quả mang qua nhà mẹ Long để tôi đích thân vái trước bàn thờ Long xin chàng đừng về nhát tôi. Thật là linh nghiệm, hồn ma bóng quế của Long không còn xuất hiện sau những đêm đó nữa.

Ngày Rằm tháng Tám, trời Sài Gòn nóng bức vô cùng. Tôi đang ngồi chải tóc cho má tôi bên khung cửa sổ. Tự nhiên linh cảm báo cho biết có người đang nhìn tôi. Trực nhìn lên tôi hốt hoảng thấy một bóng người đứng chắn ngang khung cửa lớn. Ban đầu tôi tưởng thầy dạy học cùng trường với ba tôi đến thăm nhưng khi nhìn kỹ thì đúng là khuôn mặt của Long. Tôi kêu lên:

- “Má, thằng Long nó đứng ngoài cửa kia kìa!”. Má tôi vừa nhướng mắt nhìn thì bóng ma biến mất. Tôi sợ quá lên cơn sốt suốt một ngày. Ngày thứ hai cơn đau bụng nổi lên dữ dội, sau đó là chứng băng huyết xảy ra. Bác sĩ cho biết tôi bị hư thai.

oOo

Những ngày nằm dưỡng sức tại nhà ba má tôi hoàn toàn yên tĩnh. Nghe tin mất đứa con, Tuyên có đến thăm tôi nhưng tỏ ra bình thản. Phần tôi thì cảm thấy chán nản trước thái độ nghi ngờ của chồng. Nếu Tuyên ghen đúng đối tượng tình yêu của tôi là Nghiêm thì đó là nỗi vui ngầm. Đằng nầy chàng ghen với Long càng khiến tôi tức tối thêm. Do tình cảm bốc đồng và tính ương ngạnh của tôi khi nhận lời lấy Tuyên đã đưa đến một hậu quả không lường là tình vợ chồng không mặn nồng khắng khít, không nâng niu trân quý những giờ phút bên nhau.

Sau ngày tốt nghiệp Sĩ quan Hải quân, Chú Út về thăm gia đình trước khi trình diện đơn vị. Và rất bất ngờ Nghiêm được nghỉ phép thường niên đã từ đơn vị đóng quân tại miền Trung vào Sài gòn cũng ghé thăm. Lửa đạn nơi chiến

http://tieulun.hopto.org

trường và những tháng ngày hành quân dầm mưa dãi nắng trông chàng rắn rỏi phong sương hơn. Cầm tay tôi với gương mặt nghiêm nghị theo thói quen của cấp chỉ huy hỏi thăm binh sĩ dưới quyền, tôi nhìn Nghiêm phì cười, khiến chàng lung túng :

- Thế nào, cháu…

Tôi chận lại :

- Ô hay, Diệu Khoa đã có chồng con rồi mà vẫn còn cháu với bé nữa sao ?

Nghiêm đỏ mặt nín lặng, tôi tiếp :

- Cấm anh gọi Khoa bằng cháu nữa nhé. Hãy gọi là "Bà Tuyên" hoặc quá lắm có thể gọi bằng tên Diệu Khoa. Nghiêm đặt gói quà trên bàn trang điểm rồi siết chặt tay tôi hẹn tuần sau sẽ trở lại.

Ngày Nghiêm đến từ biệt ra đơn vị tôi đã mạnh dạn hôn chàng và để rơi những giọt nước mắt luyến thương.

oOo

Sau ngày 30 tháng 4 năm 1975, gia đình tôi rất lo âu vì hoàn toàn mất tin tức của chú Út. Phần Tuyên, chúng tôi đã ly dị nên không chú ý cho lắm. Riêng Nghiêm là mối quan tâm hàng đầu và là niềm khắc khoải trong tôi. Thời gian khá lâu, ba má tôi mới nhận được tin của chú Út gởi về từ đảo Guam đồng thời tin cho biết vợ chồng Thiệu Hưng đi theo danh sách gia đình của nhân viên sứ quán Mỹ cũng đang tạm cư tại đó.

Một năm rồi hai năm trôi qua tôi đã cố công tìm kiếm mà chẳng được tin tức về Nghiêm. Đa số đơn vị Dù đã được điều động về Sài Gòn trước ngày mất miền Nam mà sao chẳng thấy bóng dáng chàng. Càng nghĩ đến Nghiêm lòng tôi càng đau xót. Nếu chàng có mệnh hệ nào thì… ! Tôi thực sự không dám nghĩ đến nỗi bất hạnh mất Nghiêm.

Một hôm, nhân viên bưu điện đến tận nhà trao giấy báo có thùng quà của chú Út. Trong lúc gia đình thiếu thốn mà được quà từ hải ngoại gởi về thì không có gì sung sướng hơn. Nhưng niềm hạnh phúc lớn lao bất ngờ đối với tôi là chú Út cho địa chỉ trại tù Nghiêm đang cải tạo. Tôi đọc thư mà nước mắt vui mừng chảy ràn rụa. Tôi yêu chàng, tình yêu đơn phương từ thuở thiếu thời cho đến bây giờ không hề phai nhạt. Tôi lập tức làm đơn xin phép địa phương đến trại tù thăm Nghiêm.

Sự hiện diện bất ngờ của tôi tại khu thăm nuôi, khiến Nghiêm bất chấp nội quy, bất chấp cả nòng súng của vệ binh coi tù, chàng chạy ào tới ôm chầm lấy tôi. Đứng yên trong vòng tay chàng, tôi ngước mắt nhìn lên khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Nghiêm. Dòng lệ trôi dần xuống đôi gò má trũng sâu với màu da vàng

http://tieulun.hopto.org

vọt. Tôi đón nhận những giọt lệ rơi ào ạt xuống mặt tôi để nghe nước mắt mình chan hòa cùng với dòng lệ ấm có mang cả hương vị tình yêu của chàng.

Từ đó, theo quy định của trại tù, cứ ba tháng một lần tôi lại vượt suối băng đèo để được gặp mặt Nghiêm và chính chàng cũng khắc khoải chờ mong…

Cháu Diệu Khoa yêu quý,

Nhân lễ kỷ niệm 20 Năm Ngày cưới và 15 năm Định cư ở Hoa Kỳ của vợ chồng cháu, chú Út mạo muội viết lại chuyện nầy để làm quà tặng cho Nghiêm và Diệu Khoa. Mối duyên tình "gìn vàng giữ ngọc" của hai người như thế đấy. Tình yêu đơn phương như nhựa cây nuôi lớn dần cho đến khi ra hoa kết quả. Cháu Diệu Khoa đã sống thực với lòng, theo tiếng gọi trái tim mình cùng vươn lên với sức mạnh của tình yêu.

Đã một thời Nghiêm phong kín tâm tư trong vỏ bọc đạo mạo của người chú để Diệu Khoa phải trải qua một phần đời khổ lụy. Tình yêu ấp ủ không bày tỏ được như hạt cát gây thương tích trong ruột loài trai để rồi thời gian kết tụ thành hạt trân châu. Hạt ngọc tình của hai cháu mãi mãi lóng lánh kết thành chuỗi cho những đứa con yêu sau nầy.

Xin chúc mừng hạnh phúc của hai người.

http://tieulun.hopto.org

Con Tim Không Cần Lý Lẽ

Thế Duyên

Tôi học cùng với con gái của anh. Một cô gái lanh lợi, thông minh nhưng gày yếu. Ngay trong những ngày đầu tiên nhập học tôi đã chú ý ngay đến Nga, tên con gái anh. Tôi cũng không hiểu vì sao. Vì duyên phận hay vì bộ quần áo quá bình dị của nó mặc dù nó là người Hà Nội.

-Tớ là Hà, học ở trường chuyên sư phạm. Còn cậu?

Tôi tự giới thiệu khi ngồi xuống cạnh nó. Nó ngần ngại một lúc mới trả lời không biết là do bộ quần áo rất mốt của tôi hay vì cái trường chuyên sư phạm mà tôi học .

-Tớ là Nga, học ở trường Việt Đức.

Đến giờ nghỉ, tôi kéo nó ra hàng sinh tố. Nó từ chối, nhưng tôi cứ thế túm lấy tay nó kéo đi. Chúng tôi ngồi xuống ghế, tôi hỏi nó

-Cậu uống gì? Sinh tố bơ hay sinh tố xoài?

-Cho tớ một cốc trà đá

Nó nói với một giọng rất kém tự tin

-Cái gì? –Tôi kêu lên. –Đầu óc cậu có vấn đề à? Ai lại đi uống trà đá.

Nó ngẩng lên, nhìn thẳng vào tôi. Vẻ kém tự tin của nó mất hẳn. Nó trả lời tôi bằng một giọng rất bình thản

-Tớ không có tiền để uống sinh tố.

Nhìn ánh mắt bình thản của nó, tôi bỗng cảm thấy xấu hổ. Nhà tôi giầu có. Bố mẹ tôi đều là sĩ quan cấp tá trong nghành công an. Đáng lẽ tôi phải hiểu rằng không phải gia đình nào cũng như gia đình tôi. Lẽ ra tôi không nên kéo nó ra đây để làm cho nó phải lâm vào một tình thế khó xử như thế này. Nhìn ánh mắt nó, tôi biết nếu tôi nói tôi mời thì nhất định nó sẽ không nhận. Tôi bảo bà chủ quán.

-Bà cho cháu hai cốc trà đá.

Nó nhìn tôi, định nói một câu gì đó nhưng rồi lại thôi. Chúng tôi uống nước, lúc trả tiền, nó nhanh nhẹn móc tiền ra tranh trả.Tôi cũng không tranh trả tiền với nó.

Thế là từ đấy chúng tôi thân nhau.Ở Nga có những thứ lạ lắm mà chúng tôi không có, đặc biệt là sự khao khát vươn lên đến kì lạ và sự tự trọng nhiều khi đến mức cực đoan. Tôi vẫn thường nghĩ. Tại nhà nó nghèo, vì muốn thoát khỏi cảnh nghèo, và vì nó không muốn người khác coi thường mình nên nó mới thế. Một lần tôi bảo nó

http://tieulun.hopto.org

- Việc gì mà cậu phải học như điên thế. Chơi đi đã. Khó nhất là vào được trường đại học thì đạt được rồi. Vào được khắc ra được. Cậu có thấy ai không ra được trường chưa?

Nó bảo tôi

-Bố tớ bảo : "Làm ngườichỉ nên trông chờ vào chính mình. Chỉ có một cây gậy có thể làm cột chống cho con suốt cả cuộc đời đó là tri thức"

Nó nói câu "Bố tớ bảo"một cách đầy tự hào và tin tưởng làm cho tôi thấy chạnh lòng. Bố mẹ tôi cho tôi tất cả mọi thứ nhưng lại chẳng bao giờcho tôi những lời khuyên bảo. Tôi hỏi nó.

-Cậu với bố cậu hay nói chuyện với nhau lắm à?

-Ừ! Nhiều khi hai bố con tớ ngồi nói chuyện đến một hai giờ sáng mới đi ngủ.

-Thế mà mẹ cậu không kêu à?

-Mẹ tớ mất rồi.

Mặt nó buồn xo. Tôi bỗng thấy thương nó quá và trong tôi bỗng len lên một ý nghĩ muốn gặp anh.

Mãi đến tận cuối năm thứ ba tôi mới có dịp đến nhà nó, một ngôi nhà nằm sâu trong một ngõ nhỏ ngoài bờ sông. Tôi gõ cửa, anh ra mở cửa cho tôi.

-Cháu chào bác. Nga có nhà không hả bác.

Tôi chào hỏi rất tự nhiên như là tôi đã đến đây nhiều lần rồi. Có lẽ là tại nó đã kể với tôi quá nhiều về bố nó nên tôi mới có cảm giác thân thuộc đến vậy.

-Cháu là Hà có phải không? Vào đi cháu. Nó đi dạy học khoảng nửa tiếng nữa nó mới về.

Chắc nó cũng kể rất nhiều về tôi với bố nó. Tôi đoán vậy. Tôi vào trong nhà. Nhà thoáng mát nhưng bừa ơi là bừa. Giữa nhà, một cái điều hòa đang tháo tung. Dụng cụ vứt khắp nơi cùng chốn. Anh hình như không để ý đến cái bừa bộn ấy, kéo ghế bảo tôi ngồi, anh pha nước. Tôi thấy trên bàn để cuốn "Tuyển tập thơ Nguyễn Bính". Tiện tay, tôi mở cuốn sách và thấy ngay một bài thơ chỉ có độc hai câu

Tình em như hoa cỏ may

Một chiều cả gió bám đầy áo anh

Ở phía dưới bài thơ có hai chữ chắc là của anh viết bằng bút chì "Tuyệt vời"

-Bài thơ thế này mà bác cũng bảo là tuyệt vời. Cháu chẳng thấy bài thơ này có gì hay cả.

Đang rót nước, anh dừng lại nghiêng nghiêng cái đầu nhìn tôi. Ánh mắt của anh như cười cười

http://tieulun.hopto.org

-Bác hỏi cháu nhé. Nếu như về sau này cháu chẳng may gặp một hoạn nạn nào đó mà mọi người thân đã rời bỏ cháu. Cháu bị đổ vỡ không còn muốn sống nữa. Cháu ra cầu Long Biên định nhảy xuống sông tự tử thì có một người giữ cháu lại và bảo rằng "Đừng như thế ! em còn có anh" thì cháu thấy thế nào?

-Ôi! –Tôi kêu lên –Làm sao cháu có thể được sống trong những phút thần thoại như thế!

Anh cười.

-Thế là cháu đã cảm thụ được bài thơ rồi đấy.

Tôi ngẩn người ra. Ừ nhỉ! Nếu đúng là như thế thì bài thơ thật là tuyệt vời.

-Tức là khi đọc một bài thơ mình phải tưởng tượng ra một điều gì đó hả bác?

Anh gật đầu.

-Gần như là như thế. Có những câu thơ thoáng đọc, thấy nó rất bình thường nhưng nếu ta tìm ra một văn cảnh để minh họa được cho câu thơ ấy ta sẽ thấy câu thơ chợt bừng lên lung linh như một huyền thoại. –Tôi nhìn vào mắt anh, gương mặt anh bỗng như đang chìm đắm vào một chốn xa xăm nào đó. –cháu thấy không? Người ta thường ví tình yêu với hoa Hồng, một loại hoa vừa có hương , vừa có sắc. Chỉ riêng có Nguyễn Bính ví tình yêu với hoa cỏ may, một loài hoa không hương, không sắc và nhỏ bé. Nó như tình yêu kín đáo của cô gái Việt. Có thể chàng trai không nhận ra tình yêu ấy, Nhưng rồi một chiều cả gió, lúc cuộc đời chàng trai gặp hoạn nạn chàng mới nhận ra rằng mình đã và đang được sống trong một tình yêu. Đấy chính là tâm hồn Việt của những cô gái việt đấy cháu ạ. Phương tây không thể có một tình yêu như thế.

Anh như chợt bừng tỉnh. Anh cười, nụ cười có vẻ ngường ngượng. Anh rót nước ra chén.

-Cháu uống nước đi

Đúng lúc ấy thì cái Nga về. Nhìn thấy quyển thơ ở trên bàn, nó hỏi tôi.

-Mày đang nói chuyện về thơ với bố tao đấy à? – Nó cười – Khổ thân mày rồi. Nói chuyện thơ với bố tao thì đến sang năm cũng không hết. Người ta quan tâm đến kiếm tiền thì bố tao lại quan tâm đến thơ. Nhều hôm, đang dịch kiếm tiền thì bố tao lại đọc cho tao nghe một bài thơ cụ vừa viết rồi bảo tao nhận xét. Tao đang phát rồ lên vì thơ đây. Mà hôm nay mày ở lại đây ăn cơm nhé.

-Bác cũng làm thơ nữa ạ? –Tôi reo lên. –Bác đọc cho cháu nghe một bài đi

-Cháu đừng nghe cái mồm nó. Thôi hai đứa đi thổi cơm đi bác tranh thủ sửa cái điều hòa .

Hai chúng tôi ra ngoài sân làm cơm. Con Nga nói nhỏ với tôi

- Bố tao ngượng đấy. Nhưng bố tao làm thơ hay lắm.

http://tieulun.hopto.org

* *

Đến hết học kì một của năm cuối cùng, cũng như tất cả những sinh viên khác, tôi bắt đầu phải nghĩ đến việc mình sẽ làm gì sau khi ra trường. Không giống như các bạn bè trong lớp, tôi có nhiều sự lựa chọn. Bố mẹ tôi bảo.

-Ra trường, con nên xin về bộ công an. Công việc ổn định, Thu nhập lại cao.

Tôi "Vâng" nhưng thực ra trong bụng tôi cũng không thích lắm. Trong tôi là một sự giằng xé giữa cái bay bổng của tuổi trẻ và cái thực dụng của thời cuộc. Tôi học giỏi, xinh đẹp và gia đình có quyền thế. Nếu tôi chỉ ngả về phía thực dụng của cuộc đời thì đời tôi chắc chắn chẳng có gì phải lo nghĩ nhưng khổ thân tôi, từ khi gặp anh, anh đã chắp cánh cho những ước mơ tuổi trẻ của tôi bay lên. Có lần, khi nói chuyện với anh về ước mơ, anh đã bảo tôi.

-Con người phải có một ước mơ cháy bỏng để cả cuộc đời mình phấn đấu thực hiện bằng được ước mơ ấy.

-Thế nếu cả đời không thực hiện nổi ước mơ ấy thì sao hả bác?

Tôi hỏi. Anh trầm ngâm suy nghĩ một lúc rất lâu rồi mới rụt rè trả lời. Tôi không hiểu vì sao anh lại rụt rè khi nói câu này? Anh không tự tin vào điều mình nói hay không muốn để cho cái suy nghĩ mà mọi người ai cũng cho là lẩm cẩm, ngược với thời đại ngấm vào trong tôi?

-Không sao cả. Có thể cả cuộc đời không thể thực hiện được ước mơ ấy nhưng nó sẽ làm ta sống có ý nghĩa trong suốt cả cuộc đời. Nó sẽ nâng ta dậy khi ta vấp ngã. Nó làm ta cười trong những hoàn cảnh mà ai cũng tưởng là ta sẽ khóc. – Nói đến đây, anh dừng lại, khẽ cốc lên đầu tôi một cái rồi nói tiếp. – Mà này! Cháu nên nhớ mơ ước khác với hoang tưởng đấy nhé.

Anh làm tôi kinh ngạc. Bây giờ thì tôi hiểu : Tại sao anh vẫn thấy vui vẻ với cuộc sống có thể gọi là nghèo của anh.

-Thế ước mơ của bác là gì ạ?

-Bác muốn đến cuối cuộc đời mình có thể in được một vài cuốn sách.

-Cháu đọc trên mạng thấy truyện của bác rất hay, rất nhiều người thích. Sao bác không mang đến nhà xuất bản?

-Thế cháu có thích không?

-Có! Cháu cũng rất thích

Gương mặt anh đượm buồn. Lần đầu tiên tôi thấy anh buồn

-Tiền cháu ạ. –Anh hơi nhếch mép cười và chầm chậm đọc hai câu thơ

Khi mê tiền chỉ là tiền

Tỉnh rồi mới biết trong tiền có tâm.

Giọng anh trầm xuống, đau đớn, chua xót khiến tôi rớt nước mắt.

http://tieulun.hopto.org

-Những lúc như thế này, bác có thấy hối hận cho những ngày xa xưa của mình không ạ?

Nghe tôi hỏi anh giật mình.

-Tại sao cháu lại hỏi như vậy?

Tôi cười. Mắt tôi ánh lên một tia sáng như muốn nói "Em biết về anh nhiều hơn những gì anh tưởng"

-Cháu biết , ngày xưa bác đã từ bỏ con đường quan chức để chọn văn chương.

-Không phải. – Anh xua tay –Phải nói thế này mới đúng :Ngày xưa, văn chương đã ngăn không cho bác theo con đường quan chức. Văn chương đã dạy cho bác biết xấu hổ.

Tôi im lặng, không khỏi chạnh lòng nghĩ về bố mẹ mình. Nhà tôi giàu có hơn anh biết bao nhiêu nhưng tôi biết, sự giàu có ấy không phải vì tiền lương của bố mẹ tôi mà vì những cái ngoắt ngoéo mà tôi không biết. Còn anh, tôi biết, anh sẽ giàu hơn nhà tôi rất nhiều nếu như anh không biết xấu hổ. Anh làm giám đốc một công ty lớn từ khi còn rất trẻ.

-Thế bác nghĩ rằng văn chương làm người ta tỉnh cơn mê?

Anh lắc đầu.

-Không! Bác không nghĩ thế. Nhưng cháu có thấy không Văn chương với vận nước luôn luôn gắn chặt với nhau. Khi nào vận nước lên văn chương sẽ sôi nổi, hào hùng như thời Hồng đức, thời Trần hay thời chống Mỹ chẳng hạn. Còn khi vận nước đi xuống như thời Lê Ngọa Triều hay Lê Chiêu Thống chẳng bao giờ có một tác phẩm văn chương nào ra hồn.

Tôi rất ít được gặp anh nhưng sau mỗi lần được gặp anh con người tôi lại thay đổi đi một ít. Đôi cánh mơ ước của tôi rộng thêm ra, tôi bay cao hơn với những ước mơ ấy và còn một cái gì đó nữa mà tôi không rõ cứ nâng bổng tôi lên một cách diệu kì. Tôi quyết định không vào công an như ý kiến của bố mẹ tôi vì tôi biết anh không thích. Sang đến học kì hai của năm cuối cùng tôi xin đi làm bán thời gian cho một công ty nước ngoài với mong muốn kiếm được một chút ít kinh nghiệm để sau này ra trường có thể dễ dàng tìm việc hơn. Cũng chính vì thế mà tôi học sa sút hẳn. Có lẽ cái Nga nó nói với anh nên anh biết được việc này. Một hôm nó bảo với tôi.

-Bố tớ bảo cậu chủ nhật này đến nhà, bố tớ bảo cái gì ấy.

Chủ nhật tuần ấy, tôi đến nhà anh, ba chúng tôi cùng ngồi nói chuyện. Anh hỏi tôi.

-Bác nghe Nga nó nói dạo này cháu đi làm thêm nên học hành sa sút hẳn.

http://tieulun.hopto.org

Đúng vậy không? Sao cháu phải đi làm? Cháu thiếu tiền à?

Tôi lườm cái Nga một cái, bụng thầm rủa "Con mỏng môi". Tôi lúng túng một lúc rồi thú thật.

-Không phải là vì cháu thiếu tiền. Cháu muốn đi làm để kiếm kinh nghiệm về sau ra trường xin việc cho dễ.

-Cháu sai rồi. –Anh lắc đầu cười. –Trong hai thứ, kiến thức và kinh nghiệm thì kiến thức là thứ rất khó kiếm và rất quan trọng. Không phải lúc nào cũng có thể kiếm được nó. Phải học hành vất vả mới có được, còn kinh nghiệm thì dễ hơn rất nhiều. Trước sau gì cháu cũng có thể kiếm được nó.

-Cháu thấy người ta nói đi xin việc công ty nào cũng đòi hỏi người phải có kinh nghiệm.

-Hình như không bao giờ cháu xem chương trình thời sự thì phải? –Anh hỏi tôi với cái vẻ trách móc, thất vọng. Tôi gật đầu.—Ông bộ trưởng bộ giáo dục tổng kết rằng chín mươi phần trăm sinh viên ra trường xin được việc làm. Liệu một người như cháu có rơi vào mười phần trăm còn lại không? –Tôi lắc đầu. Anh cười. –Thấy chưa! Cháu đã bỏ đi cái nhất định phải có để đi tìm cái nhất định sẽ có. Vả lại kinh nghiệm chỉ có tác dụng trong một khoảng rất nhỏ. Kinh nghiệm hôm nay cháu kiếm được chưa chắc đã dùng được cho ngày mai vì chắc gì ngày mai cháu sẽ làm đúng công việc hôm nay cháu làm. Kiến thức thì khác. Đúng vậy không?

Tôi vâng một tiếng. Cách phân tích của anh khúc triết , tư duy mạch lạc khiến tôi nhìn ra ngay vấn đề. Tôi đúng là đại ngốc may mà có anh kịp dừng tôi lại.

-Bác vẫn cho cái Nga đi gia sư và đi dịch kiếm tiền đấy thôi?

-Bác cho nó đi làm thêm không phải vì tiền.—Anh lắc đầu.—Mà bác muốn cho nó năng động hơn trong cuộc đời. Vì vậy không bao giờ bác cho phép nó làm thêm quá nhiều để ảnh hưởng đến học hành

Anh như có một ma lực và tôi đã cố giãy dụa để chống lại cái ma lực ấy. Nhưng không được. Các chàng trai vây quanh tôi nhiều vô kể nhưng kể từ khi gặp anh, không hiểu vì sao ngồi nói chuyện với họ tôi luôn cảm thấy vô vị, nhạt nhẽo. Tôi đã cố gắng che dấu tình cảm của mình nhưng đã đến lúc tôi không thể che dấu được nữa. Tôi nhớ có một lần anh đọc cho tôi nghe một bài thơ

Giọt thời gian
Em ngồi đếm giọt thời gian
Giọt thương giọt nhớ muôn vàn ngóng trông
Tích!
Thời gian lắng ở trong lòng

http://tieulun.hopto.org

Tắc!
Thời gian òa vỡ theo dòng lệ tuôn
Một rằng thương
Hai rằng thương
Thời gian làm tóc điểm sương đợi chờ
Chao ôi thương lắm con đò
Mười hai bến nước chỉ chờ riêng anh
Mong manh một chút mong manh
Em hi vọng để cho anh đau lòng
Phương nam vời vợi nghìn trùng
Thời gian làm nhạt má hồng nơi em
Và rồi nơi ấy đêm đêm
Giọt thời gian nhỏ bên thềm đầy sương
Đêm nay em đứng trước gương
Nhổ tóc bạc đếm thời gian đợi chờ
Tích!
Đừng kêu nữa hỡi đồng hồ
Tắc!
Hãy dừng lại hỡi mùa thu lạnh lùng
Đọc xong bài thơ anh hỏi tôi.
-Cháu thấy bài thơ thế nào?
Tôi nhìn thẳng vào anh và hỏi lại.
-Bác thấy một người để cho một cô gái hai mươi hai tuổi đợi chờ cho đến khi phải đứng trước gương nhổ những sợi tóc bạc của mình để tính thời gian thì người ấy có độc ác không?

Anh nhìn tôi sửng sốt. Tôi không dám nhìn thẳng vào anh nữa. Người tôi căng ra chờ đợi. Tôi thấy anh nhắm mắt lại, lắc rất mạnh cái đầu. Anh đang làm gì? Anh đang cố rũ bỏ em ra khỏi tâm trí anh hay đang cố rũ bỏ những hắc ám trong anh? Một lúc sau, anh từ từ mở mắt và nói cũng rất từ từ.

-Người ấy rất độc ác. Nhưng cháu ạ! Cuộc đời có những hành vi độc ác bắt nguồn từ những suy nghĩ thiện lương.

Từ đấy anh bắt đầu lảng tránh tôi và tôi cũng không dám đến nhà anh nữa. Một hôm cái Nga bỗng hỏi tôi.

-Sao lâu lắm rồi không thấy cậu đến nhà tớ chơi?

Tôi quay người nhìn đi chỗ khác rồi trả lời nó.

-Dạo này tớ bận.

http://tieulun.hopto.org

Nó túm lấy vai tôi xoay người tôi lại.

-Không phải! Cậu yêu bố tớ. Đúng không?

-Ai bảo với cậu thế? –Tôi hoảng hốt –Bố cậu à?

-Không! Bố tớ không nói gì cả. Tự tớ cảm nhận thấy thế. Cậu tỉnh lại đi. –Nó nhìn chằm chằm vào tôi, đôi mắt như bốc lửa. –Cậu định bắt tớ gọi cậu bằng mẹ sao?.

Câu nói của nó lạnh lùng, tàn nhẫn như một mũi dao găm xuyên suốt con tim tôi và từ đấy, chúng tôi không chơi với nhau nữa.

* *

Tốt nghiệp , con gái anh ra nước ngoài du học còn tôi mở một công ty. Công việc bận rộn và căng thẳng khiến tôi không còn thời gian để nghĩ đến anh nữa. Tôi cứ tưởng là tôi đã có thể quên được anh. Nhưng không phải. Một buổi tối, tôi về nhà. Nhà tôi có khách. Một ông bạn của bố tôi dẫn ông con trai của mình đến nhà tôi chơi chắc là có ý xem mặt. Thấy tôi về, mẹ tôi mừng lắm.

-Hà về rồi đấy hả con. Đây là bác Thành, bạn của bố mẹ. Còn đây là anh Duy con trai bác ấy là tiến sỹ hiện đang làm ở bộ ngoại thương.

Thật là tình cờ, tên anh ta lại trùng với tên anh. Có lẽ vì thế mà tôi bỗng có thiện cảm với anh chàng.

-Cháu chào bác. Em chào anh.

Tôi ngồi xuống ghế. Anh ta đã bị tôi hút hồn. Anh ta rót nước ra chén , đưa cho tôi vồn vã.

-Sao em đi làm về muộn thế?

- Vâng! Công ty em vừa thành lập nên công việc còn lung bung lắm.

-Em yên tâm đi. Để anh tư vấn cho. Anh toàn tư vấn cho những dự án vài trăm triệu đô. Công ty một vài tỷ như của em thì nhằm nhò gì….

Rồi cứ thế anh ta tuôn ra như thác chảy toàn những thứ nhất của mình. Tôi nghe mà váng hết cả đầu. Một con công đực đang cố khoe mẽ bộ cánh của mình để quyến rũ một con công mái. Cuối cùng tôi đành phải giả bộ mệt xin phép về phòng . Vào trong phòng, tôi ngồi thừ bên bàn, nỗi nhớ anh bỗng nổi lên cồn cào, da diết. Đã hơn hai năm, những tưởng thời gian, công việc và lòng tự trọng đã xóa được hình bóng anh trong tôi, nhưng tối nay tôi mới biết không bao giờ tôi xóa được. Bóng hình anh mãi mãi lẩn quất đâu đó trong thẳm sâu tâm hồn tôi, chỉ chờ có một dịp nào đó là bóng hình ấy lại hiện lên. Hai năm va vấp với cuộc đời, tôi không còn là một cô bé sinh viên với những mộng mơ không tưởng. Tôi đã chín. Và tình yêu trong tôi đã chín.

Tôi bật máy tính vào trong diễn đàn mà anh vẫn sinh hoạt dò tìm tên anh.

http://tieulun.hopto.org

Anh mới viết một bài thơ mới. Bài cô đơn. Dưới tiêu đề của bài thơ anh viết "Cho một người" .Khi đọc đến bốn câu

Đêm nay anh ngồi một mình

Cô đơn làm đông giọt mực

Nghẹn một câu thơ. Có một dòng nước mắt

Của em trong câu thơ của anh

Thì tôi không chịu đựng nổi nữa. Nước mắt của tôi cứ thế trào ra. Tôi biết là anh viết bài thơ đó cho tôi. Anh ơi! Sao anh phải bóp nghẹt con tim mình vì một cái đạo lý mà em không cần tới?Câu thơ của anh đau đớn quá. Nỗi đau của anh lớn quá so với nỗi đau của em. Sao anh không buông thả mình ra? Đời nay có biết bao người sống buông thả để mà hưởng thụ. Sao anh lại biết xấu hổ anh ơi. Không chịu đựng nổi, tôi vớ lấy túi xách bước ra ngoài. Mẹ tôi hỏi

-Con còn đi đâu vào giờ này?

-Con phải đến công ty có tý việc.

Tôi trả lời quấy quá rồi nhẩy vội lên xe máy phóng đi.

Tôi đến nhà anh, anh vẫn thức. Qua khung cửa sổ, tôi thấy anh ngồi một mình bên bàn. Đèn chính đã tắt hết. Ngôi nhà được chiếu sáng bằng một ngọn đèn ngủ mờ mờ. Một chai rượu để trên bàn. Tay anh cầm một cái ly ,rượu đã uống hết. Mắt anh nhìn qua cửa sổ vô định, vô hồn. Một tiếng dế nỉ non gieo vào lòng tôi một nỗi thương cảm vô bờ . Anh ơi! Anh viết bài thơ cô đơn trong những lúc như thế này phải không anh. Tôi xô cửa lao vào. Anh giật mình nhìn ra.

-Hà!

Anh kêu lên một tiếng khe khẽ và thoảng thốt. Tôi ôm chầm lấy anh. Anh đứng im một lúc rồi mới từ từ gỡ tay tôi ra.

-Đừng. –Anh nói nhỏ. –Em nên nghĩ đến….

Tôi vội vã lấy tay bịt mồm anh lại.

- Anh đừng nói gì cả. Con tim em không cần những lý lẽ

.....

Hà nội 6 –1 –2010

http://tieulun.hopto.org

Biển Rộng

Ái Khanh

Bà Vân xách bao ny lông rác định đem ra sân để dồn vào thùng rác lớn, nhưng mới ngang qua phòng con trai và con dâu thì bà nghe tiếng gần như quát tháo của con dâu:

- Anh nói với mẹ anh nếu cứ đem ba cái mắm ấy về nấu trong nhà hôi hám thế này thì anh với bả dọn ra riêng ở chớ tôi không chịu nổi nữa rồi đó!

Bà Vân vội vàng nép mình vào tường, quay lui đặt bao rác xuống cạnh chân bàn, ngồi thở dài ảo não. Không biết đây là lần thứ mấy rồi bà nghe con dâu phàn nàn về về việc nấu nướng của mình. Đang ở với vợ chồng con Thuận ở Việt Nam thật dễ chịu thì hồ sơ bảo lãnh của Tuấn được Mỹ cứu xét và cho bà sang đoàn tụ. Trước đây, Tuấn làm đơn bảo lãnh cả mẹ lẫn em gái, nhưng vì đợi quá lâu nên Thuận sang ngang. Ngày phái đoàn Mỹ gọi phỏng vấn, bà phân vân, nửa muốn đi, nửa không nỡ rời xa con gái. Nhưng Tuấn phôn qua năn nỉ hoài khiến bà mủi lòng. Hồ sơ đang ngon trớn thì diện ODP tạm ngưng để ưu tiên giải quyết cho những người thuộc diện HO và con lai. Và khi bà có tên đi Mỹ cũng là lúc Tuấn cưới vợ đã được một năm. Khi còn ở Việt Nam nghe con báo tin lập gia đình, bà vui đến mất ăn mất ngủ vì bà tưởng tượng ra cảnh gia đình đầm ấm của con trai và con dâu – tối tối chồng đọc báo, vợ thêu thùa, bà nội thì đùa giỡn với cháu... Nhưng đến Mỹ rồi bà mới hoàn toàn tuyệt vọng vì con dâu của bà đã... như Mỹ. Tuấn vì mẹ một phần, một phần căn nhà này không có tên chàng đứng nên luôn luôn chịu lép vế trước vợ. Có lần bà hỏi con vì sao vợ chàng cứ hăm he đuổi chàng và mẹ ra khỏi nhà, thì Tuấn cũng thành thật kể cho mẹ biết là Tuấn và Hân – vợ chàng – đang chuẩn bị mua nhà thì Tuấn bị thất nghiệp do đó để công việc được trôi chảy và lúc đó tiền lời đang hạ, nên buộc lòng để vợ và người em vợ, Như, đứng tên. Sau khi Tuấn có việc lại thì mẹ có tên đi Mỹ trong vài tháng, nên thôi không nghĩ đến việc đổi tên (hơn nữa cũng vì quá bận rộn với công việc mới). Vả lại, chàng nghĩ nhà cửa này là tài sản có được do sự chung sức của hai vợ chồng chàng hàng tháng chứ không phải riêng của vợ và em vợ, chắc cũng không sao. Khi bà Vân đến Mỹ thì hay biết con dâu đang mang thai. Chẳng biết vì thai hành hay tính con dâu của bà... y như Mỹ nên lúc nào cũng coi như không có mặt bà trong nhà này.

- Anh giỏi đụng đến tôi xem!

Tiếng quát của Hân, con dâu bà, làm bà giật mình, vội vàng xách bịch rác ra

http://tieulun.hopto.org

sân không dám quay đầu lại.

*

Suốt đêm không ngủ, bà Vân ngồi thừ người trong nhà bếp với ánh sáng hiu hắt bên ngoài khung kính rọi vào. Tuấn xuống bếp định mở tủ lạnh lấy nước uống, chàng giật mình khi thấy mẹ ngồi đó, chàng thảng thốt la lên:

- Mẹ! Cả đêm mẹ không ngủ à?

Bà Vân thở dài:

- Nghe vợ chồng con gây gổ, mẹ buồn quá, ngủ không được. Tuấn, con ngồi xuống, mẹ muốn nói chuyện với con một lần để giải quyết vấn đề được không?

Tuấn vịn vai mẹ, năn nỉ:

- Mẹ, mẹ lại muốn ra ở riêng nữa, phải không? Mẹ à, mẹ hiểu và thương con một chút được không?

Giọng của bà Vân chùng xuống như khóc:

- Không! Mẹ định về lại Việt Nam sống với vợ chồng con Thuận. Ở đây con được yên ổn hơn.

Ánh đèn tự dưng bật lên sáng trưng. Hân hiện ra với bộ mặt hằn hằm:

- Mới sáu giờ sáng, hai người ngồi đây nói hành nói tỏi gì tôi đó?

Tuấn run lên vì giận, chàng lại phía vợ, cung tay lên:

- Hân! Em thật là quá đáng!

Hân thụt lùi, có sợ hãi nhưng vẫn bướng bỉnh:

- Nếu không nói xấu tôi sao không mở đèn?

Bà Vân vẫn cố giữ giọng ôn tồn:

- Mẹ ngủ không được, đang ngồi đây thì chồng con xuống uống nước. Mẹ đang có ý định chờ vợ chồng con thức dậy, mẹ nói chuyện cho cả hai cùng nghe.

Bà không đợi cho con dâu hỏi bà, bà nói luôn một hơi:

- Mẹ biết mẹ qua đây làm xáo trộn cuộc sống của các con, mẹ sẽ gọi phôn về báo cho vợ chồng con Thuận sắp xếp cho mẹ về Việt Nam ở luôn.

Hân lặng thinh trước quyết định của mẹ chồng, nàng nhìn Tuấn dò hỏi, Tuấn lạnh lùng nói lẫy:

- Em đối xử với mẹ tốt quá, thôi để anh lo liệu cho mẹ về lại Việt Nam cho rồi.

*

Từ lúc gọi về Việt Nam để chuẩn bị cho mẹ về lại ở luôn, Tuấn lúc nào mặt mũi cũng buồn rười rượi. Hân biết trước sau gì mẹ chồng cũng đi nên nàng bớt ồn ào trong nhà.

Còn hai tháng nữa ở Mỹ, bà Vân ở riết trong phòng, cố đan cho con trai, con dâu những chiếc áo len để dùng mùa Đông sắp tới. Ngoài ra, bà còn đan những

http://tieulun.hopto.org

đôi găng tay, tất và mũ cho cháu nội tương lai của bà... Bà đến Mỹ theo diện ODP nên không có tiền trợ cấp xã hội, bà chỉ tằn tiện mỗi tháng tiền con trai cho bà dành để mua sắm lặt vặt, bà dùng số tiền đó mua len.

Từ khi quyết định trở về, bà đợi con trai và con dâu đi làm, bà lo toan việc nhà xong là ngồi xuống đan. Bà ngậm ngùi khi nghĩ đến ngày bà rời Mỹ, và hy vọng con trai, con dâu và cháu nội mặc những thứ này sẽ nhớ đến bà nhiều hơn.

*****

Chiều nay, bà đang tưới cây, thì người đưa thư đậu xe ngay trước nhà, bà đặt bình nước xuống, đi ra nhận thư. Bà vui sướng khi thấy lá thư có viền xanh đỏ. Đó là thư từ Việt Nam gửi qua. Bà áp vào lòng với tất cả mến thương. Tưới hết bình nước, bà vội vào nhà, khóa cửa lại và mở thư ra đọc. Thư của Thuận, con gái bà. Thuận cho biết sẽ xây thêm phòng để cho mẹ về lại quê hương ở cho rộng rãi. Nàng đang lo liên lạc với phường khóm giải thích về sự trở về của mẹ. Có một đoạn, Thuận ca ngợi chị dâu hết lời. Chị dâu là người tốt, không phải con ruột mà lo lắng cho mẹ mình khiến điều này Thuận cũng thấy thẹn và hứa khi mẹ về nàng cũng sẽ lo lắng cho mẹ thật chu đáo. Bà Vân thở dài vì mấy lá thư trước, Thuận cứ hỏi mãi về tính tình của Hân nên bà đã nói đại là tốt lắm, chăm sóc cho bà chu đáo, bà muốn về vì ở đây suốt ngày trong nhà buồn, vắng vì vợ chồng Tuấn đều đi làm cả. Ra ngoài đi dạo thì quá lạnh, bà không chịu nổi. Bà định bụng sẽ dặn Tuấn điều này vì bà không muốn khi bà về Việt Nam Tuấn kể lại cho Thuận biết lý do mẹ về không phải vậy. Xếp bức thư lại, vừa nhét vào bao thư thì điện thoại reo. Bắt máy lên, bà nghe một tràng tiếng Mỹ và có tên "Li". Bà hiểu là tên của Hân, họ Lê, người Mỹ hay gọi người khác bằng họ thay vì tên. Thấy bà chỉ ú a ú ớ ở đầu dây, chừng một phút, bên kia đâu dây ngưng. Bà vội quay phôn cho Tuấn. Chiều lòng mẹ, chàng gọi phôn qua sở của Hân mới hay nàng bị té khi bước xuống thang lầu trong giờ ăn trưa. Tuấn báo lại cho mẹ biết và chàng vội vào bệnh viện thăm tình hình của vợ xem sao. Bà Vân cuống cuồng lên khi nghĩ đến cái bào thai trong bụng con dâu. Bà ngồi bên điện thoại, lòng như lửa đốt. Chuông điện thoại chưa dứt, bà vội cầm lên:

- A lô! Mẹ hả, con, Tuấn đây!

Giọng bà lo âu:

- Sao? Vợ con thế nào?

- Mẹ yên tâm! Chỉ té nhẹ thôi, nhưng thai bị động. Có thể sẽ sanh sớm vài tuần, không nguy hiểm lắm.

Bà không nghe hết câu, đã khóc nức lên. Tuấn an ủi mẹ:

- Mẹ, bên Mỹ này có gì đi nữa bác sĩ cũng làm được hết. Mẹ sửa soạn đi, con

http://tieulun.hopto.org

về chở mẹ vào đây thăm nó.

Cúp điện thoại rồi, bà vội vàng đi thay quần áo. Không đầy nửa tiếng đồng hồ thì Tuấn đã về tới, Bà vẫn bồn chồn:

- Bây giờ ra sao hả con?

- Lúc con đi, bác sĩ đã cho vào phòng sinh để sinh. Bây giờ mình đi ngay đi mẹ!

Bà Vân ngồi trên xe lâm râm cầu nguyện. Ngang qua ngã tư, đèn đỏ, Tuấn với tay cầm tay mẹ:

- Con không hiểu sao mẹ thương con Hân quá mà nó không biết?

Bà cố nở nụ cười cho con yên lòng:

- Có lẽ cái số của mẹ vậy con à. Kệ, nay mai mẹ về Việt Nam, tụi con vui vẻ với nhau rồi là mẹ mừng. Vợ chồng con Thuận nó hạnh phúc, mẹ an tâm lắm. Chỉ có con là long đong thôi. Mẹ rất muốn ở với con mà vợ con nó cứ gay gắt với mẹ, gây gổ với con hoài, mẹ đành về để cho tụi con vui vẻ. Mẹ mừng chớ không buồn gì đâu con!

*

Khi Hân xuất viện, bà Vân chăm chút cho con dâu từng li từng tí, đêm đêm cũng tự bà pha sữa cho cháu nội. Bà ngậm ngùi chỉ vì còn hơn một tháng nữa là bà rời khỏi đây, xa con trai, xa con dâu và xa đứa cháu nội đỏ hỏn sinh thiếu tháng.

Những bước đi của Hân khi cần vào nhà vệ sinh bà đều dìu dắt vì nàng còn yếu lắm.

Hân phôn cho em gái biết nàng bị tai nạn. Em gái tỉnh bơ: Ở Mỹ này chuyện đó là chuyện chẳng có gì đáng quan tâm, đó cũng như trở bàn tay của bác sĩ thôi! Hân ngỡ ngàng trước thái độ của cô em. Nàng chẳng nói gì. Về giường nằm gác tay lên trán, nước mắt trào ra khi nghĩ tới hai chị em qua Mỹ lẽ ra phải thương yêu nhau lắm, nhưng sao Như lại vô tình như vậy.

Bà Vân vào phòng nhìn con dâu, thấy như đang khóc, bà hỏi:

- Con sao vậy? Vết mổ cấn đau lắm hả?

Hân lắc đầu. Trong lòng có tí chút ăn năn vì đã cư xử không tốt với mẹ chồng. Bà Vân ân cần bước sát đến giường con dâu, nói nhỏ nhẹ:

- Con có cần mẹ gọi thằng Tuấn về không?

Bà biết tính con dâu bà ương ngạnh. Có lẽ đau lắm nó mới khóc như thế. Bà cố dỗ dành:

- Mẹ biết con đau lắm, thôi con cứ gọi nó về coi thử có cần vào bệnh viện lại không, nghe!

- Thôi! Mẹ đừng nói nữa.

http://tieulun.hopto.org

Giọng Hân tự dưng cau có. Bà Vân hoảng hốt đứng nhích ra, im lặng. Một lúc thật lâu, thấy con dâu quay mặt sang hướng khác, bà định bước ra ngoài, không hiểu sao bà lại dừng lại, lên tiếng:

- Mẹ biết con không thích mẹ, mẹ cũng sắp về Việt Nam rồi, mẹ muốn giúp con một thời gian để sau này có xa mẹ, vợ chồng con cũng khỏi phải ân hận.

Hân quay mặt lại, dịu giọng:

- Con hơi đau thôi, Mẹ khỏi gọi anh Tuấn về.

*

Chiều nay, Tuấn về sớm vì có hẹn với bác sĩ phải đem con vào bệnh viện để tái khám. Chàng bảo vợ:

- Em không được khỏe, cứ ở nhà để mẹ ẵm con đi với anh vì hôm nay anh cũng đưa mẹ đi lăn tay chụp hình về Việt Nam luôn. Giấy tờ xong là tuần sau ra đại lý lấy vé.

Nghe nói mẹ chồng về Việt Nam, lần đầu tiên Hân hơi đau nhói trong lòng, nhưng rồi nàng vẫn lạnh lùng gật đầu.

Tiếng xe đã xa. Hân bước xuống giường, lững thững đi vào phòng mẹ chồng. Nàng không hiểu để làm gì. Bản tính ích kỷ, nàng tò mò muốn biết bà sẽ đem những gì về Việt Nam. Nhìn căn phòng vuông vức, chỉ có cái giường và một cái bàn nhỏ, một tủ quần áo cũ kỹ, lòng Hân hơi nao nao. Mấy cái bao ny lông để nơi góc giường, nàng lấy tay mở ra nhìn vào. Một ít quần áo cũ của nàng vứt bỏ cho từ thiện, mẹ chồng nàng đã lấy bớt lại, chắc định đem về Việt Nam? Một bao khác nhỏ hơn có hai lố dầu xanh (cái mùi dầu mà nàng ghét thậm tệ, không hiểu sao ở Việt Nam ai cũng thích, kỳ thật. Và ít bịch kẹo chocolat . Rồi một bao khác là áo len, mới tinh, nàng kéo ra: một áo đàn bà, một áo đàn ông, một đôi vớ, một đôi găng tay của con nít, một cái nón tất cả đều bằng len, cùng một màu. Nàng tóm gọn lại như cũ. Đến bàn, kéo hộc ra: một lá thư của cô Thuận, em gái của chồng. Hân không nén được tò mò, cô mở ra đọc thật nhanh. Tự dưng Hân nổi gai ốc khi thấy cô em chồng đã ca ngợi mình một cách trìu mến, bằng lời thư rất mộc mạc nhưng nói rất rõ ràng rành mạch là nhờ mẹ cám ơn chị dâu. Hân ngồi phịch xuống giường đọc hết lá thư. Xong nàng bỏ thư vào phong bì cất lại chỗ cũ, định bước ra khỏi phòng, nhưng thuận tay nàng lại kéo hộc bàn thứ hai, rồi hộc thứ ba... một quyển vở có chữ viết chi chít, nàng cầm sát lên để đọc:

Hai con Tuấn Hân yêu quý của mẹ,

Từ lúc chuẩn bị về Việt Nam, mẹ ngày đêm cố đan nốt một số đồ ấm cho hai con và cháu nội của mẹ. Mẹ biết ở Mỹ này không thiếu thứ gì quần áo đẹp, nhưng mẹ muốn tự tay mẹ lo cho các con một chút quà để khi mẹ đi rồi, mỗi mùa Đông

http://tieulun.hopto.org

các con và cháu dùng đến , nhớ đến tấm lòng của mẹ dành cho hai con. Mẹ từng ước ao qua Mỹ gặp con trai của mẹ để mẹ lo lắng cho con. Giờ đây con đã có gia đình đàng hoàng thì mẹ rất yên lòng. Mẹ mong khi không còn mẹ ở đây nữa, hạnh phúc ở mãi với hai con. Mẹ dù gì cũng mới xa Việt Nam, hơn nữa từ trước tới giờ nhà mình nghèo mẹ ăn mắm muối quen rồi những món thịt thà bên Mỹ mẹ cố tập cho vui lòng hai con mà mẹ nói thật vẫn chưa quen. Lâu lâu mẹ vẫn thèm mắm nêm, cá kho... Không ngờ điều này đã làm cho hai con lục đục. Thôi thì sau này, hai con sống với nhau là coi như mẹ mừng. Hai con đừng áy náy, buồn phiền gì khi mẹ về Việt Nam và mẹ cũng mãn nguyện là đã sống với các con một thời gian. Mẹ về lại quê nhà có chết cũng được ở gần với ba các con.

Hai con của mẹ, nhìn Hân ngủ say sau khi ở bệnh viện về, mẹ mừng nó đã thoát khỏi tai nạn. Mẹ muốn viết thêm vào lá thư này một vài điều căn dặn là sau này mẹ tới Việt Nam rồi, các con đừng nói gì cho hai vợ chồng con Thuận biết chuyện ở đây. Có nói thì toàn chuyện vui không, thôi nghe!

Hân đọc đến đó là hết bức thư. Mẹ viết chưa xong. Nàng bỏ quyển vở vào hộc bàn và đóng lại. Trở về phòng mình, Hân ngồi yên lặng. Suy nghĩ. "Có thể nào ta vô tình vô tâm trước một người mẹ như thế sao?" Nàng úp mặt vào lòng hai bàn tay, nàng tự hỏi giờ này mình giữ mẹ lại ở Mỹ còn kịp không? Tiếng mở cửa của Tuấn, tiếng oa oa của con, tiếng âu âu của bà nội khiến Hân mừng rỡ. Nàng tiến ra phòng khách, chưa kịp hỏi gì thì Tuấn lên tiếng trước:

- Bác sĩ nói sức khỏe thằng cu tốt lắm em ạ. Tháng sau trở lại tiêm ngừa lần chót.

Rồi nhìn mẹ, Tuấn nói luôn: Mẹ đã xong giấy tờ, tuần sau lấy vé. Bây giờ chỉ chờ visa , họ sẽ gọi mình đến lấy.

Giọng Tuấn trầm xuống:

- Thôi mẹ về Việt Nam cho yên!

Hân bước đến bên mẹ, cầm tay bà, nàng lên tiếng:

- Mẹ! Mẹ ở lại Mỹ với tụi con!

Bà Vân tưởng mình nghe lầm, giương mắt nhìn con dâu đăm đăm. Tuấn hỏi lại:

- Em vừa nói gì, nói lại coi!

Giọng Hân hạ thấp hơn:

- Em muốn mẹ ở lại với tụi mình! Ngày mai anh mua một lò ga để khi nào mẹ muốn ăn cá kho thì nấu ở phía sau nhà. Mẹ! Mẹ có chịu ở lại với con không?

Bà Vân nghẹn ngào:

- Con nói thật hả Hân?

http://tieulun.hopto.org

- Dạ, con xin lỗi mẹ. Mẹ trả lời đi! Mẹ ở lại với tụi con, đừng về Việt Nam nữa, nghe mẹ!

Bà Vân ấp úng:

- Mẹ thích lắm chớ, nhưng mẹ nói sao với con Thuận đây?

- Con hứa với mẹ, con sẽ nói hết với Thuận. Lỗi ở con! Mẹ tha lỗi cho con nghe mẹ!

Bà Vân ôm chặt cháu nội vào lòng, mắt rưng rưng vì cảm động. Tuấn siết tay vợ, quàng tay qua vai mẹ cười sung sướng:

- Từ nay có lẽ con là người đàn ông hạnh phúc nhất trên thế gian này.

Tiếng khóc của thằng cu tự dưng ré lên, Tuấn cười bảo: "Nó đang la lên: ba nói đúng quá, ba nói đúng quá!"

Cả bà Vân và Hân cùng cười lên, lần đầu tiên ngôi nhà như rực rỡ màu hồng. Bà Vân cười qua màn nước mắt: "Cám ơn Trời Phật đã nghe tiếng tôi cầu nguyện"

HẾT

http://tieulun.hopto.org

Ngang Qua Mà Nhớ

Ái Duy

Có lẽ lúc đó đã quá nửa đêm, căn phòng trọ ở cái nhà nghỉ vắng vẻ lọt thỏm giữa vùng núi đồi thung lũng này lại không có đồng hồ treo tường, dường như Như bị đánh thức bởi một cái gì đó mơ hồ rờn rợn đang lan tỏa trong không gian bốn bề tịch mịch yên ắng. Tất cả các ô cửa đều được đóng kín. Không tiếng ì ì của động cơ, không tiếng người rì rầm, không cả tiếng côn trùng ếch nhái chó mèo...

Như nhìn sang cái giường đơn còn lại bên cạnh. Linh, cô bạn đang ngủ say nhưng sao mắt chỉ khép hờ, hàng mi run rẩy lay động, môi mấp máy. Như nhỏm dậy ngó vào mặt bạn, có vẻ như Linh đang chật vật trong một cơn mơ. Cô lay vai Linh, "Sao vậy, mơ gì mà mệt quá vậy hả?". Linh choàng mắt nhìn Như thảng thốt, "Hình như có ma !". Như phóng một phát vèo qua ngay giường bạn, "Nói tầm bậy, đi đường mệt nên ngủ bị bóng đè chớ gì". "Không phải, có ai đó kéo tay mình lôi đi, mình dằn lại gọi Như mãi". "Tào lao, thôi ngủ đi cho khỏe mai còn bươn về. Tao hy sinh nằm chung với mày vậy, đừng sờ soạng ẩu nghe". Linh vẫn không yên, "Nhưng mày phải nhớ, lay tao dậy ngay tức thì...". Như ừ ừ trong miệng, chốn này ngày xưa rừng thiêng nước độc, là nơi từng diễn ra những trận giao tranh ác liệt, mồ chôn bao tử sĩ vô danh chớ có coi thường. Hồi còn con gái Như vẫn thường hay gặp phải một triệu chứng hãi hùng khó giải thích trước khi đi vào giấc ngủ, mà những người lớn trong nhà vẫn gọi là bị bóng đè. Đó là cái cảm giác chết dần dần cuồn cuộn lạnh lẽo từ chân lên và cái sự chống trả kịch liệt của bản năng để giành giật lại sự sống cho mình. Nó kinh khủng ở chỗ mình vẫn cảm nhận được sự việc đang diễn ra chung quanh mà lại giống như bị rơi vào lỗ đen vũ trụ. Bà ngoại hay ôm Như vào lòng sau những lúc cô vùng dậy được, rồi bày: "Khi mô như rứa thì con niệm thầm Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát cứu khổ cứu nạn thì chuyện chi cũng tai qua nạn khỏi". Bây giờ thì Như cũng đang niệm liên hồi.

Như nằm dịch ra để tránh chạm vào người Linh, cô không có thói quen ngủ chung với người khác ngoài chồng con mình. Con đã lớn, chồng không còn, Như dần phát hiện ra cái thú được tự do buông thả một mình một cõi sau một ngày lo toan. Lúc đó cô có cảm giác như mình vất được cái thể xác vay mượn qua một bên, tâm trí hoàn toàn thư thái.

Lạ chỗ nên gần như suốt đêm Như không ngủ. Cô lắng nghe, khi thì tiếng

http://tieulun.hopto.org

chim heo bay ngang thả rơi xuống không trung mấy âm thanh rời rạc thảng thốt, khi thì tiếng cựa mình trò chuyện của rừng cây bạt ngàn bên ngoài, khi thì tiếng gió thì thào bên cửa sổ. Không phải là Như không sợ ma, rất sợ là đằng khác, ai mà chẳng sợ cái mình không biết, không hiểu. Tuy nhiên, từ ngày chồng mất cô đã nhìn thế giới cõi âm bằng con mắt khác. Những đêm mất ngủ Như hay lắng nghe âm thanh trong đêm, mơ hồ đoán định và chờ đợi. Hồi xưa chồng Như hay đi làm về khuya, thường tự mở cửa vào nhà, tự tắm rửa ăn uống rồi yên lặng vào phòng riêng của hai vợ chồng mà không phải đánh thức ai. Một đêm mơ màng chưa thiếp ngủ, cô nghe tiếng tay nắm cửa xoay, tiếng bước chân nhẹ nhàng, rồi tiếng gieo mình xuống cái nệm có trải chiếu trúc mà cô đang nằm, cả một hơi thở nhẹ quen thuộc bên tai. Như mở choàng mắt nhìn qua ngay bên cạnh mình: không có ai khác! Nước mắt cô ứa ra, giá mà cứ có ma thật...

Hôm qua là một ngày rong ruổi trên đường. Bỗng dưng không mục đích, không người quen, không định trước, hai đứa rủ nhau đi lên cái thị trấn heo hút nằm ở rẻo cao giữa một vùng rừng núi bạt ngàn mà chẳng hề biết gì về nó ngoài cái tên và những gì mà các phương tiện truyền thông truyền đạt. Khi Linh buột miệng khoe "Hình như không có chỗ nào trong nước mà tao chưa đi", ý nói các điểm du lịch có trên bản đồ. Như bĩu môi, "Chắc không? Đố mày biết Khánh Sơn ở đâu?". Linh nhảy nhổm, "Phải rồi, ông Định nhà tao cứ hẹn mãi. Nghe nói đó là một thị trấn trong sương, là một Đà Lạt thuở chưa khai hóa". "Bây giờ đi không?". "Thiệt hay giỡn đó? Mày mà dứt ra khỏi công việc được à?". "Ừ, nhưng tao không thích đi chung với cái gia đình quý tộc của mày đâu". "Xì, tao lấy xe máy chở mày. Có 100 cây số, đi tà tà ba tiếng đồng hồ tới nơi chớ bao nhiêu".

Ừ thì đi. Hai đứa hai cái mũ bảo hiểm nai nịt kỹ càng nhất quyết không chừa ra một phân vuông da thịt nào cho nắng rọi. Tháng sáu chưa có mưa, đường nhựa nóng chảy như đang bốc khói, lấp loáng ảo ảnh cuối chân trời, cát trắng loa lóa. Qua Ba Ngòi, vừa đi vừa hỏi rồi cứ nhắm hướng tây mà trực chỉ. Mãi rồi hai đứa cũng lọ mọ lên được tới đỉnh đèo, cái cổng chào kỳ vĩ của thiên nhiên ban tặng cho thị trấn. Đèo dốc dằng dặc quanh co ôm theo sườn núi, hai bên rừng giang ken dày lá non li ti xanh mướt, thấp thoáng bóng thông giữa mùa hạn đang nhú đọt trên cao. Như hối bạn dừng xe lại sợ bỏ lỡ khoảnh khắc hiếm hoi được tận mắt chứng kiến cảnh quan tuyệt đẹp đang hiện ra dưới tầm mắt mình. Có lẽ họ đang ở độ cao gần ngàn mét. Con đường đèo vừa đi qua ngoảnh lại chỉ thấy đứt khúc ẩn hiện, những dãy núi màu lục chập chùng lô xô đuổi bắt nhau hướng về phía mặt trời mọc, nơi đại dương xanh ngắt thăm thẳm bàng bạc nối chân trời, xa xa là vịnh Cam Ranh bên những doi cát trắng lấp lánh chấm phá. Thung lũng Tô

http://tieulun.hopto.org

Hạp trải ra trước mắt. Như làu bàu, "Đèo đẹp như vậy mà không có cái tên cho ra hồn, người ta thì là Hải Vân, Ngoạn Mục, An Khê!".

Từ thị trấn Tô Hạp, bỏ khu dân cư hai đứa cứ đi mãi mà chẳng biết cuối con đường là gì, chỉ thấy hai bên là đồi thông xanh um vươn cao râm mát, đường quanh co uốn lượn lên dốc xuống đèo. Chạm ngã ba Tà Gụ, Linh rẽ trái rồi ngần ngừ băng qua một cây cầu treo làm bằng những thanh gỗ bắc qua sông, cảm giác như mặt đất cũng đang nhún nhảy nhịp nhàng theo. Gió sông thổi lồng lộng, đường vào Sơn Hiệp um tùm những vườn cà phê đang mùa thu hoạch. Những ánh mắt thân thiện và tò mò bên nương rẫy dõi theo chiếc xe máy đang ngập ngừng khám phá. Đất đỏ trơn như bôi mỡ, chiếc xe bị trượt nghiêng mấy lần bê bết bùn. Ngang một vườn cây ăn trái rộng lớn đầy nhóc mãng cầu xiêm, bơ và điều, Linh cười rũ rượi chỉ cho Như xem tấm bảng cảnh báo bằng tôn méo mó treo lủng lẳng phía ngoài bờ rào, trên đó chủ nhân viết nghuệch ngoạc bằng sơn đỏ dòng chữ rùng rợn Coi chừng có chông. Linh cố nín cười, "Mày nên đeo sau lưng cái bảng như vậy, thêm dấu huyền trên chữ chông". Sáng kiến hay, hàm nghĩa sâu xa! Coi chừng có nghĩa là hiểm họa có thể xảy ra, và nó lơ lửng đâu đó; trong khi chồng thì lại là một thực thể hẳn hoi hợp pháp, tồn tại như bóng với hình. Chồng chỉ có có hoặc không, chứ không có thể hoặc không thể...

Chắc là Linh chỉ vô tình khi đùa giỡn như vậy với Như. Không ai có thể biết được Như nghĩ gì. Giữa đám bạn, đôi khi cô là hoạt náo viên, là trung tâm thu hút sự chú ý của mọi người nhưng cũng có lúc âm thầm như cái bóng. Cái bóng ấy lại có thể đang cực kỳ hạnh phúc hoan lạc dù đang mang một bộ mặt nặng chình chịch như trát chì và ngược lại, cười nói đẩy đưa đó mà lòng dạ như đứt ra từng khúc. Sau biến cố lớn của đời mình, ai cũng tưởng Như giống như dây leo không còn nơi nương tựa. Cơn bão đi qua phạt ngang cổ thụ, dây leo oằn mình xuống đất tìm đường mà đi. Rồi nó có vươn ra được ánh sáng hay cứ phải lắt lay mà tồn sinh, không ai có thể nói trước được.

Linh trở mình, bộ vòng xi-men nơi cổ tay khua lanh canh, "Sao mày cứ mở mắt thao láo vậy, ngủ ít mắt sẽ thâm quầng, da dẻ cũng héo tàn theo cho coi. Tao đây mà cũng chẳng thèm nghĩ ngợi gì cho mệt". "Lại thêm một sự ngộ nhận", Như thầm nghĩ.

Cuộc đời Linh là nỗi ước ao trong mơ của hầu hết bạn học cũ, trừ Như. Ở tuổi 40, Linh đẹp rờ rỡ, nhìn vào là thấy cả một bình nguyên phì nhiêu màu mỡ tốt tươi, Linh lại khéo chăm chỉ trau chuốt. Cô có một tòa nhà lộng lẫy kề bãi biển, có một ông chồng đẹp trai lừng lững lúc nào cũng dịu dàng ân cần chăm sóc ga-lăng với vợ trước mặt mọi người, có hai đứa con một trai một gái ngời ngợi

http://tieulun.hopto.org

như người mẫu. Tất cả đều có nghề nghiệp hái ra tiền. Duy chỉ mình Như biết Linh bị u nang phải cắt bỏ tử cung ba năm trước đây, biết chồng Linh có tính trăng hoa vô bờ bến... Như không được cái may mắn có một cuộc sống yên ổn bình thường như những người đàn bà khác nhưng cô cũng chẳng dám phàn nàn số phận. Cô chưa bao giờ thắc mắc tự ti tại sao trời lại ban cho mình một nhan sắc khiêm nhường đến vậy. Cô cũng chưa hề đủ giàu có để có thể mua hết những cuốn sách mà cô mơ ước. Thế nhưng, tự trong thâm tâm, cô vẫn cảm thấy mình như còn mắc nợ cuộc đời, bởi vì cuộc đời có lấy đi của cô cái gì thì cũng độ lượng ban tặng lại cho cô cái khác...

Cuộc đời đã đền bù lại cho Như bằng một đặc ân mà không phải ai cũng có được, dù muộn màng: Tình yêu. Tình yêu đầu tiên trong đời và cũng có lẽ là duy nhất đã hồi sinh lại cho cô tất cả, nó vực cô ra khỏi cái thế giới tang tóc, nó đánh thức sự đam mê, nó trao cho cô quyền lực của một người đàn bà, nó làm sống lại tuổi thơ trong trẻo. Chỉ có điều, nó đến vào lúc cô không ngờ nhất và lại không thể tồn tại song hành cùng cô đến suốt cuộc đời, nó chỉ thong dong ghé ngang qua, cuộn xoáy dữ dội thành một cơn lốc nâng tâm hồn cô bay bổng lên tận chín tầng mây rồi từ từ tan biến như một quy luật tất yếu. Như biết trước điều đó, nên khi chạm chân lại xuống mặt đất ở thì tương lai, cô không bàng hoàng tiếc nuối, không đau khổ oán hận; cho dù không một phút giây nào có thể nguôi quên.

Linh đã lẳng lặng trở dậy, với tay đẩy cửa sổ. Nắng sớm ùa vào chói chang tràn ngập. "Đành phải về thôi", giọng Linh đầy hối tiếc khi nhìn ra màu xanh bạt ngàn của núi rừng vây quanh khu nhà nghỉ. "Không gặp được mùa có sương mù, mình lại chỉ có thể một lần đi ngang qua, chỉ có vậy". Như phì cười cảm thông. Tối qua sau khi rời quán cà phê hai đứa mới ghé vô bưu điện để gọi điện thoại về nhà - cả hai mạng Mobi lẫn Vina đều không phủ sóng được tới đây. Tình cờ Như gặp lại người quen cũ, cuộc hàn huyên khiến hai đứa sửng sốt ngẩn người khi nhận ra mình chỉ mới rong chơi dọ dẫm phía bên ngoài của vùng đất lạ này. Bạn đã đến thác Tà Gụ chưa? Cái thác nước hùng vĩ đổ xuống ở độ cao 40 mét ấy? Giàng ơi, ở đâu vậy? Chỉ cách ngã ba Tà Gụ vài ki-lô-mét thôi sao? Lại còn thung lũng tử thần Ô Kha nữa, sao bọn mình lại không nhớ tí gì cả, chán thật, chỉ biết đi loanh quanh. Con sông Tô Hạp uốn lượn chảy quanh nghe nói đẹp là thế, mình lại chỉ được chứng kiến dòng chảy lờ đờ cạn kiệt từ ô cửa quán cà phê bên chợ. Chao ôi lại còn không chiêm ngưỡng được nơi phát tích của bộ đàn đá lẫy lừng. Làm sao bây giờ, sáng mai lại phải về sớm rồi.

Thôi thì dịp khác, cho dù bao nhiêu dịp khác đã trôi qua trong đời. Bạn trở thành cư dân thị trấn miền núi này từ mười mấy năm rồi sao? Điện, đường chỉ

http://tieulun.hopto.org

mới có dăm năm trở lại đây thôi mà? Không có ý định về xuôi sao? Có chứ, khi mới lên đây công tác mình cũng nghĩ thị trấn này chỉ là nơi ghé lại mà thôi. Còn bây giờ thi thoảng về Nha Trang thăm nhà, nóng bức chật chội quá chịu không nổi phải vội vàng khăn gói trở về lại nơi này!

Còn mình thì sao, Như thầm nghĩ trên suốt chặng đường đội cái nắng đổ lửa để về nhà. Có những nơi mình chỉ được đi ngang qua thôi, nhưng rồi sẽ phải nhớ suốt đời. Nhưng tội tình gì mà phải như vậy?

http://tieulun.hopto.org

Bên Bờ Vực Thẳm

Ái Khanh

Thúy ngồi bệt xuống bãi cát, cằm tựa lên gối, nhìn xa xăm ra biển, thở dài chán nản. Đã tám tháng qua, ngày nào cũng như ngày nào, sau bữa cơm chiều là Thúy đến lớp học Anh Văn; chỉ có Thứ Bảy, Chúa Nhật là rảnh rỗi, Thúy ra bãi biển ngồi nghĩ ngợi vẩn vơ...

- Hù!

Thúy giật thót người la lên:

- Đồ khỉ! Làm người ta hết hồn!

Diễm cười ngặt nghẽo:

- Mày nghĩ ngợi gì vậy? Đi, tới lều tao ăn cơm, tao mua được hai hộp thịt heo ở bãi sau, tao vừa kho tiêu, ngon lắm.

Thúy uể oải nói như không nghe rõ lời của Diễm:

- Mày có tên đi Mỹ rồi, sướng thật. Tao chán quá chẳng biết tới chừng nào mới rời đây được.

- Tao đã nói rồi mà. Tới Mỹ tao sẽ tìm người bảo lãnh cho mày ngay. Nếu tìm không được thì tao với ông xã tao bảo lãnh mày.

Diễm kéo tay Thúy đứng dậy:

- Tao kho thịt xong, lật đật chạy đi kiếm mày. Tới lều gặp bà Bảy cho biết mày không có đó, tao nghi mày chỉ có loanh quanh bờ biển này thôi.

Thúy cảm động:

- Chẳng biết khi tới Mỹ rồi mày còn thương tao như vầy không ha?

- Yên trí! Tao hứa chắc mà, đứa nào xạo cho...

Thúy đưa tay bịt miệng Diễm lại:

- Thôi! Tao tin mày rồi. Đừng thề thốt bậy bạ, tao nghĩ mình đã từng cực khổ với nhau, chắc mày không bỏ rơi tao đâu.

Diễm và Thúy vui vẻ sánh vai nhau bước lên con dốc thoai thoải để về căn lều của Thúy. Nhớ lại ngày Diễm vừa tới đảo Paulo Bidong này, tàu bị cướp sạch, ba ngày nhịn đói khát trên biển khơi thêm chờ đợi thủ tục trước khi được lệnh cho phép tàu tấp vào bờ, suốt cả đêm Diễm muốn ngất đi khi bò được tới bờ. Tàu vào bờ hồi gần bốn giờ sáng, chỉ có một số ít người trên đảo ngủ không được nên tò mò ra bãi xem có ai quen trên tàu mới đến hay không, trong số đó có Thúy. Thúy sau một lúc quan sát người này đến người kia, nhìn trật qua gốc dừa thấy Diễm đang tựa người vào đó, Thúy đến thăm hỏi. Khi biết Diễm đang đói, Thúy chạy

http://tieulun.hopto.org

vội về lều lấy cho Diễm hai gói mì ăn liền trao cho Diễm. Diễm mở ra ăn ngấu nghiến không chờ Thúy mời đến lần thứ hai. Vừa ăn, Diễm kể cho Thúy biết là nàng vượt biển một mình vì nàng biết chồng đang đợi ở Mỹ - Huy, chồng Diễm, ra đi trong lúc biến động ở Việt Nam, hiện ngụ tại Atlanta , Tiểu Bang Georgia , lương tiền khá cao, có người em họ làm việc trong Hội Hồng Thập Tự nên việc bảo lãnh rất dễ dàng, miễn Diễm rời khỏi được Việt Nam. Nay Diễm đặt chân tới Mã Lai rồi thì ngày đoàn tụ với chồng không còn xa nữa.

Giọng Thúy đột ngột vang lên, nàng thay đổi cách xưng hô có vẻ thân thiết hơn vì Thúy biết mình sắp chia tay với bạn:

- Qua tới Mỹ, Diễm biên thư về Việt Nam cho mẹ mình liền giùm nghe! Mình gửi về nhiều thư rồi mà chẳng thấy hồi âm nào cả, không biết thư có tới hay không.

- Ừ! Thúy nhớ ghi địa chỉ gia đình ở Việt Nam rõ ràng cho mình. À mà Thúy này, Thúy với anh chàng Thuần ở khu A ra sao.

- Thì Diễm cũng biết rồi đó: "Tình yêu Bi Dong, có list thì dông!" Tới đâu hay tới đó, quen cho qua ngày tháng thôi mà, hơn nữa anh chàng này cũng không phải người-trong-mộng của mình.

Diễm rời đảo hơn mười ngày, Thúy buồn bã không thiết đến ăn ngủ vì vắng người bạn thân. Thỉnh thoảng Thúy cũng gặp Thuần nhưng tình cảm vẫn không đi xa hơn khi càng gặp nhiều Thúy càng thấy Thuần có nhiều điểm không hợp với mình.

Mỗi buổi chiều tan học, Thúy thẫn thờ ra biển ngồi nghĩ về Diễm và chờ đợi tin tức của nàng. Cuối cùng rồi thư của Diễm cũng tới. Trong thư nàng cho biết vợ chồng nàng đang lo hồ sơ bảo lãnh Thúy. Thúy nghe vui vẻ yêu đời vô cùng, nàng chạy đi kiếm Thuần để khoe Thúy và Thuần ra biển ngồi nói chuyện vu vơ cho tới khuya mới chia tay.

Tưởng Thúy sẽ đi trước, không ngờ chỉ một tuần sau Thuần có tên rời đảo. Tiễn Thuần đi rồi Thúy mới biết mình chưa hề yêu chàng, lòng nàng bình thản dửng dưng, không chút lưu luyến như nàng tưởng tượng.

Ba tuần sau đó, Thúy nhận được hồ sơ bảo lãnh của vợ chồng Diễm... Thúy mừng đến bật khóc. Suốt ngày suốt đêm nàng không rời quyển sách Anh văn, nàng cương quyết khi đến Mỹ sẽ không để cho vợ chồng Diễm phải bận lòng về nàng.

Thúy được vợ chồng Diễm cho một trăm đô để tiêu vặt lúc ở đảo. Thúy rất cảm kích tấm lòng của bạn. Để tỏ lòng biết ơn, Thúy viết thư rất đều cho Diễm, ngược lại Diễm cũng biên thư trả lời ngay cho Thúy sau khi nhận được thư.

http://tieulun.hopto.org

Thấm thoát cũng tới ngày Thúy có tên trong danh sách những người rời đảo. Thúy đến Mỹ đúng vào mùa Xuân, khí trời mát mẻ, dễ chịu khiến Thúy trong lòng có niềm vui gặp lại Diễm cộng thêm niềm vui thoát được sự tù túng thiếu thốn ở đảo, đã làm cho Thúy trở nên yêu đời hơn.

Gặp nhau ở phi trường, Diễm và Thúy ôm nhau la hét như... trẻ con khiến cho Huy cũng vui lây với niềm vui của vợ và cô bạn trẻ. Nhìn trật qua, thấy Huy đang khoanh tay mỉm cười nhìn mình, Diễm láu táu:

- Này anh! Anh thấy con Thúy trong hình với ở ngoài có khác nhau không?

Huy cười đáp lời vợ:

- Anh thấy không khác nhau mấy. Có điều ngày đó em và Thúy tóc lưng lửng vai giống nhau, giờ thì em cắt tóc tém, Thúy vẫn để tóc thề, thế thôi.

Diễm và Thúy gặp nhau đã một tuần lễ. Suốt tuần lễ đó, cả hai quấn quýt nhau như hai chị em ruột, kể lể bao nhiêu là chuyện. Hôm nay là ngày Diễm đi làm mà vẫn còn ngồi ỳ ở bàn ăn chuyện trò với Thúy rất tâm đắc khiến Huy sau khi ăn xong phải nhắc nhở:

- Này, Diễm! Em nhớ hôm nay hết phép rồi, em phải đi làm lại đó!

- Anh yên tâm. Anh đi trước đi. Em nói chuyện với Thúy chừng mười lăm phút nữa, em sửa soạn xong ngay mà!

Tiễn Diễm đi rồi, đầu tiên Thúy vô tủ lạnh mở ra nhìn xem chiều này nàng sẽ trổ tài nấu món gì cho Diễm với Huy ăn đây.

Chuẩn bị những món ăn sẽ nấu chiều nay xong, Thúy bắt đầu đi từng phòng ngắm nghía cho mãn nhãn vì suốt tuần lễ có Diễm ở nhà nên nàng cứ mải mê nói chuyện chỉ nhìn thoáng từng phòng thôi.

Nhà có ba phòng. Một phòng Diễm đã chưng dọn rất trang nhã cho Thúy. Một phòng của Diễm và Huy rất sang trọng, rộng rãi. Còn phòng cuối cùng là phòng đọc sách của Huy. Nhớ lần đầu tiên bước vào phòng này, Thúy đã trầm trồ thích thú vì ba kệ sách của Huy toàn là sách tiếng Việt. Thấy Thúy cầm hết quyển này xem chưa xong đã với tới quyển khác, Huy bật cười nói với Thúy:

- Từ từ đi... không lấy đi đâu mà sợ.

Bây giờ vợ chồng Huy đi vắng, Thúy nghe lòng vui sướng, thoải mái vô cùng. Bước vào phòng làm việc của Huy, ngăn nắp sạch sẽ, mát mẻ, Thúy cảm thấy thật dễ chịu. Chỉ có cái bàn làm việc của chàng vứt bừa bãi, lung tung. Thúy thu gọn lại giấy tờ và xếp chồng báo ở bàn xong là đến bên kệ sách đọc kỹ từng tựa đề trên gáy sách, lật trang đầu quyển nào cũng có đề tên Lê Thanh Huy, chữ ký và ngày tháng ghi dưới đó.

Mải mê đọc sách đến lúc nhìn lại đồng hồ thì đã gần năm giờ, Thúy hoảng

http://tieulun.hopto.org

hốt bỏ quyển sách vào kệ rồi vội vàng vào bếp lo nấu ăn.

******

Hôm nay là ngày Thứ Bảy, Diễm và Huy đến nhà một người bạn để mừng Sinh Nhật, Thúy không muốn đi theo vì nàng không thích chỗ đông người, một mặt nàng đã đi học nên chỉ có cuối tuần mới được ở nhà nên nàng muốn vào phòng làm việc của Huy đọc những quyển sách mà nàng đã chọn riêng ra một số, để sẵn ở bàn.

Buổi tối, ăn uống xong, Thúy lại vào phòng định tìm quyển sách ưng ý đem về phòng mình đọc. Khi cầm quyển sách lên, Thúy thấy một bài thơ Huy làm dở dang, tò mò nàng đọc... tự nhiên một cảm mến xâm chiếm hồn Thúy. Bỏ lại bài thơ vào trong sách ngay chỗ cũ, Thúy lấy một quyển khác bước ra. Vừa ra tới phòng khách thì Diễm và Huy cũng mở cửa đi vào, nhìn nét mặt hầm hầm của Diễm, Thúy ngạc nhiên:

- Sao vậy? Có chuyện gì vậy?

Diễm im lặng. Thúy lay tay Diễm giục:

- Có chuyện gì xảy ra phải không?

Diễm bực bội:

- Chuyện thì chẳng có gì trầm trọng nhưng tao bực cái ông Huy này quá đi. Tới ăn sinh nhật người ta mà cứ cầm hết tờ báo này tới tờ báo khác đọc ngấu đọc nghiến như không còn thấy ai hết suốt mấy tiếng đồng hồ, mày nghĩ coi có tức không chớ! Mấy bà kia chọc tao là lấy lầm con-mọt-sách.

Huy ngắt ngang:

- Thôi, em nói chừng đó đủ chưa? Nói gì mà nói suốt từ lúc leo lên xe tới giờ cũng chưa dứt.

Thúy bật cười:

- Tưởng chuyện gì trầm trọng lắm, ai ngờ chỉ có việc ảnh đọc báo... không để ý tới ai mà mày làm ầm lên như vậy.

Như đổ thêm dầu vào lửa, Diễm giận phừng phừng lên:

- Thúy! Ngay cả mày mà cũng nói như vậy ha?

Thúy ngẩn người nhìn Diễm trân trối:

- Mày giận dữ tới vậy thật sao?

- Mày không biết đó, tụi tao trước đây đã vì mấy cái vụ này gây gổ nhau hoài hà.

Rồi không chờ Thúy hỏi, Diễm đã phân trần:

- Hồi tao mới qua, ảnh cứ làm thơ với thẩn tối ngày, rồi sau đó còn bày đặt viết văn... Tao phải làm dữ quá mới bỏ đi một thời gian không đọc tới sách báo

http://tieulun.hopto.org

chữ Việt. Tao tưởng ổng không còn nghĩ tới nữa, ai dè bữa nay tới nhà con Loan, ổng làm tao mất mặt hết sức.

Thúy bất ngờ ngắt lời Diễm:

- Anh Huy viết văn? Tao đâu có thấy ảnh viết văn làm thơ gì đâu?

- Bây giờ thì không còn viết nữa, vì có một lần cứ thức viết cả đêm, qua sáng hôm sau vừa lái xe vừa ngủ gục, tông xe vô người ta sém chết người... mới chịu chừa đó!

Thúy mỉm cười nhìn Huy:

- Anh chừa thiệt chưa vậy?

Diễm la lên bài hãi:

- Mày phải bênh tao chớ! Sao tao thấy như mày khuyến khích ảnh vậy?

Huy không nói không rằng, bỏ đi một mạch vào phòng. Thúy lắc đầu khuyên giải:

- Tao thấy ảnh thích đọc sách báo đâu có gì mà mày phải la lên như cháy nhà thế. Giả thử ảnh mê bài bạc hay mê gái thì mày còn khổ hơn nữa!

- Trời ơi, tại mày chưa gặp phải ông chồng mê thơ phú cho nên mày không biết đó thôi. Ảnh đã từng in sách, nào thơ, nào văn mà có ma nào mua đâu. Bỏ ra bạc ngàn mà thu vào bạc chục. À mà phải thu vào cho đành, chẳng có ai order cả!

Thúy đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác:

- Ảnh có in sách à? Sao tao chẳng thấy ở kệ sách?

Diễm bực bội:

- Sao tao thấy coi bộ mày thích thú chuyện này quá vậy. Tao với ảnh gây một trận kịch liệt, cuối cùng ảnh phải nhượng bộ, đem hết mấy thùng sách bỏ hết ra sau kho để khóa chung với ba đồ cào, cuốc, máy cắt cỏ rồi. Mày thích thì bữa nào nói ổng lục ra cho mà đọc.

Thúy nghe lòng xốn xang khó tả nhưng nàng cố làm ra vẻ thờ ơ cho câu chuyện bớt căng thẳng:

- Nếu ảnh đã nhượng bộ rồi mày cũng đâu cần bực bội tới như vậy,

Diễm được dịp tuôn ra một mạch:

- Hồi đầu tao cũng đi theo ảnh, đi đây đi đó thăm bạn văn thơ của ảnh nhưng thấy người nào cũng bị chồng hay vợ đòi ly dị vì mấy cái thứ đó đó...

Thúy trợn mắt nhìn Diễm:

- Mày nói có thật không đây? Gì mà vợ, chồng thích thơ văn lại đi tới chỗ ly dị?

- Trời ơi! Mày ở Mỹ một thời gian sẽ biết. Mày thử nghĩ: người thì lúc nào cũng ngớ ngớ ngẩn ngẩn, bừa bãi, đồ đạc để đâu quên đó. Hễ mình lỡ dọn dẹp

http://tieulun.hopto.org

mấy cái bản thảo của họ, họ chưa tìm thấy thì đã la như cháy nhà. Rồi sách in về để chất đống ra đó. Rồi còn phải tốn tem gửi đi tặng bạn bè nữa. Ai mà phôn tới nói đến tác phẩm đó là ôm máy nói cả đêm không biết chán mặc vợ hay chồng chờ cả đêm không thèm ngó ngàng tới.

- Thật à? Tao ở đây lâu rồi, tao đâu có thấy gì?

- Thì tao kể hồi nãy rồi đó, bị đụng xe suýt chết người mới bỏ cái tật thơ văn đó!

Thúy thở dài:

- Thôi tao hiểu rồi. Cũng đã khuya, mày đi thay quần áo, ngủ cho khỏe.

Diễm với tay lấy cái ví trên sofa rồi lững thững đi vô phòng.

Sáng Chúa Nhật Thúy cùng Diễm nấu nồi xôi lạp xưởng, luộc một con gà, chờ Huy dậy để cùng ra biển như chương trình đã định trước từ lâu.

Lần đầu tiên đứng trước biển, kể từ khi đặt chân tới Hoa Kỳ, lòng Thúy xúc động đến rưng lệ. Huy nhức đầu nên chỉ ngồi trên bờ nói chuyện với Thúy, Diễm thì tung tăng bơi lội dưới nước. Lợi dụng lúc không có Diễm, Thúy trở lại câu chuyện đêm qua:

- Nghe Diễm nói anh có in sách hả? Bữa nào anh có thể cho em xem không?

Nhìn Thúy một lúc rồi Huy cười, hỏi:

- Em là bạn thân của Diễm, em không ghét thơ văn sao?

- Không! Em thích đọc sách báo lắm.

- Nói cho vui thôi, từ hôm em đến Mỹ là anh biết em thích đọc sách báo Việt Ngữ rồi.

- Anh chưa trả lời câu em hỏi: Bữa nào cho em đọc sách của anh không?

Huy cười buồn:

- Sách in ra đâu có ma nào mua, em đã nghe vợ anh nói rồi mà, em đọc làm gì cho mất thì giờ?

Thúy cười khúc khích, Huy kể lể:

- Nói cho đúng ra thì Diễm cũng có lý của Diễm, mỗi lần in bỏ ra cả mấy ngàn, tới khi sách về phải ỳ à ỳ ạch bê vô để chật cả nhà. Gửi tặng các báo, bè bạn và may mắn được một vài nhà sách lấy cho một ít thì còn lại năm, sáu thùng, hễ mỗi lần bà xã muốn quét dọn phòng này thì phải bê qua phòng kia... Bê qua, bê về, mệt quá, riết anh cũng chán nản "tọng" phứt vào kho đựng vật dụng làm vườn cho yên. À mà có lẽ hôm trước Diễm cũng kể hết cho em nghe rồi, anh kể nữa thêm thừa...

Thúy cười thương hại:

- Anh nói gì nghe sách báo hải ngoại coi thê thảm quá vậy?

http://tieulun.hopto.org

Huy chưa kịp trả lời thì Diễm đã tung tăng chạy lên, vớ vội cái khăn lông trên ghế xếp quấn vội vào người, môi tím ngắt, Diễm lắp bắp:

- Tưởng biển mát, ai ngờ lạnh gớm! Thôi, đói quá, lấy xôi ăn đi Thúy.

Ăn xong, dọn dẹp cho gọn gàng, Thúy ra bờ biển ngồi để cho Huy và Diễm ngồi bên nhau tự do trò chuyện. Nàng biết chuyện đêm qua, họ vẫn chưa được vui vẻ tự nhiên cho lắm. Bao giờ cũng thế, nhìn những bọt sóng nhòa tan trên cát, Thúy lại thấy buồn vô cớ...

Nghe tiếng Diễm gọi, Thúy quay lại, nàng ngạc nhiên nghe Diễm nói đòi về. Nhìn trời còn quá sớm, Thúy định hỏi lý do nhưng thấy nét mặt lạnh lùng của Huy nên thôi, Thúy không nói gì cả, phụ thu xếp đồ đạc...

******

Những ngày ở đảo, Thúy đã gắng học Anh Ngữ nên chẳng khó khăn gì khi tìm một việc làm. Nàng xin được một chân bán vé cho rạp hát. Mỗi ngày Diễm đưa đón nàng. Nhưng có khi Huy thay thế vì công việc của Thúy không có giờ giấc nhất định . Sau khi Huy trao cho Thúy những tập thơ, văn của chàng thì Thúy nhìn Huy với ánh mắt nhiều thiện cảm hơn. Thúy thấy câu "văn là người" áp dụng cho Huy thật đúng. Ngược lại, Huy thấy Thúy đã ngấm ngầm ủng hộ mình nên chàng bắt đầu hăng hái sáng tác trở lại. Không biết vô tình hay cố ý, những áng thơ cũng như những dòng văn của Huy phảng phất hình ảnh Thúy trong đó... Tuyệt nhiên Huy không dám cho Thúy biết.

Những lần đi chung xe với Huy, Thúy và Huy đều thấy thoải mái, vui vẽ chuyện trò về thơ văn. Và con đường từ sở đến nhà hoặc từ nhà đến sở khi nào Huy và Thúy cũng thấy quá ngắn.

Chỉ có một tuần lễ Diễm chỉ cho Thúy lái xe là Thúy lấy được bằng lái. Huy và Diễm dẫn Thúy đi tìm mua một chiếc xe cũ. Diễm có xe riêng nên cơ hội gặp gỡ Huy càng ít. Một hôm Thúy tự động lái xe ra biển. Nhìn biển, Thúy thấy mình thật bé nhỏ, thật cô đơn, nàng ước mơ có một người yêu để được gục đầu lên vai người mà khóc cho thỏa thích. Nàng chợt rùng mình, xua đuổi ý nghĩ đen tối khi hình ảnh của Huy thoáng qua.

- Thúy!

Thúy giật mình nhìn lên. Huy đứng sừng sững nơi đây tự bao giò. Nàng lắp bắp như bị Huy đọc thấu tư tưởng:

- Anh Huy! Sao anh cũng có mặt ở đây?

- Anh theo em sau khi em tan việc.

Huy ngồi xuống cạnh Thúy, cầm tay nàng nói khẽ:

- Anh cũng không hiểu anh đang làm gì.

http://tieulun.hopto.org

Thúy rút tay lại, hoảng hốt:

- Em... em thấy chúng ta đều không đúng.

Một khắc im lặng trôi qua, Huy đặt tay lên vai Thúy:

- Anh cũng hiểu chúng ta không đúng nhưng anh cũng muốn nhân cơ hội này nói rõ với em là cuộc sống của anh và Diễm thật là lặng lẽ, đáng chán... Từ lúc em xuất hiện anh mới thấy đời mình có ý nghĩa, anh bắt đầu sống thực với con người mình.

Thúy ngắt ngang lời Huy:

- Anh đừng nói nữa! Anh hãy nghĩ lại đi, Diễm đâu có lỗi gì. Những lời anh nói với em nãy giờ em đã hiểu được lòng anh. Chúng ta đừng vì một phút giây bồng bột lãng mạn mà hành động nông nổi anh...

Huy siết tay Thúy, gật đầu nhè nhẹ. Thúy để yên tay mình trong tay Huy, nghe lòng xúc động lạ thường.

Nhìn đồng hồ, Thúy vội vàng đứng dậy:

- Chiều rồi, anh về trước đi!

- Em cũng về đi, chiều rồi.

Nhìn bóng hoàng hôn bảng lảng trên mặt biển, Thúy cố nén cảm xúc, nói với Huy:

-Anh ạ, đọc được những bài văn và thơ của anh sáng tác sau này, em rất hiểu tình anh. Em biết anh vui say sáng tác trở lại cũng vì em. Em cũng biết trong thơ văn anh ít nhiều có dáng dấp của em. Nhưng, anh biết đó, Diễm rất thương yêu anh và ngược lại anh phải có bổn phận với Diễm. Em được vững vàng như ngày hôm nay đều là nhờ anh và Diễm. Em đã định sẵn là em sẽ dọn ra riêng trong vài tuần nữa, vì con bạn em nó có nhà đang cho share . Chừng ba tuần nữa là có phòng trống, em sẽ đến ở chung với nó.

- Sao em không nói cho Diễm với anh biết? Em cứ ở lại với vợ chồng anh đi! Anh hứa sẽ không đề cập gì tới chuyện của tụi mình đâu, em đừng sợ!

- Không phải em sợ anh, mà em sợ chính em sẽ không kềm giữ tình cảm được thôi...

Huy siết tay Thúy gật đầu đồng ý. Đồng thời trong lòng chàng cảm thấy cô đơn vô tả, vì coi như từ đây chàng sẽ mất Thúy vĩnh viễn dù chỉ mới "được" vài phút trước đây... Khi Huy về gần đến nhà, Thúy tắp lại một cửa tiệm bán thực phẩm gần đó để mua một ít nước ngọt và một bình sữa tươi. Nàng cố kéo dài thời gian để Diễm không nghi ngờ.

Bước vào nhà nàng đã ngửi được mùi thơm lừng của thức ăn. Tiếng Diễm líu lo:

http://tieulun.hopto.org

- Anh! Con Thúy đã về rồi nè. Thôi, đi thay đồ lẹ lên ra ăn, bữa nay hai người đi đâu về trễ quá chờ đói bụng gần chết.

Thúy cố nở nụ cười thật tươi:

- Tao đi tìm chỗ ở, tháng sau tao dọn ra rồi.

Diễm ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy? Mầy quyết định hồi nào sao không nói với tao?

- Mày cũng biết là trước sau gì tao cũng phải ra riêng, tao chỉ nhờ mày với anh Huy thời gian đầu thôi. Bây giờ đã ổn định, phải trả lại hạnh phúc cho mày chớ!

Diễm nghĩ thầm "Cũng đúng. Từ hồi có nó về ở chung, mình với anh Huy sống có phần mất tự nhiên làm sao đó. Vả lại... "

Thay quần áo xong, Thúy vào bếp, thấy Huy và Diễm cùng nhau bỏ thức ăn ra dĩa, nàng hít mũi rồi la lên:

- Chà, làm gì mà bữa nay thịnh soạn quá ta! Trời ơi steak nè, bắp nè, khoai chiên nè, bánh mì nè... Có gì quan trọng vậy?

Thúy nhìn Huy dò hỏi. Huy nhún vai, hai tay xòe ra ý cũng không hiểu, Diễm nhìn Huy rồi nhìn Thúy cười vui:

- Ra bàn đi, hai người sẽ biết ngay, tin vui mà!

Thúy và Huy tự dưng chột dạ. Ba miếng steak to tổ bố bốc khói trông thật hấp dẫn nhưng chưa ai dám cầm dao nĩa lên.

Thúy làm ra vẻ tự nhiên:

- Mày nói đi, tin vui gì vậy?

Diễm nhìn Huy cười sung sướng:

- Hôm nay em đi khám bác sĩ. Em có thai gần hai tháng rồi!

Huy nhìn Diễm nghi ngờ:

- Em nói có thật không đó?

Diễm vẫn cười rất tươi:

- Đương nhiên là thật. Em đã nghi cả tuần nay rồi. Ăn cái gì vô cũng ói ra hết. Bác sĩ cho biết xong em mừng quá phôn liền cho anh nhưng ở sở người ta nói anh đã về rồi. Về nhà còn sớm, em ra chợ mua mấy miếng steak để ăn mừng luôn. Ờ mà bữa nay sao anh với con Thúy về trễ vậy?

Diễm hỏi cho có chuyện nhưng Huy và Thúy đều ngượng. Diễm xăm miếng thịt bỏ vào miệng. Thúy sờ bụng Diễm đánh trống lảng:

- Nè! Em bé ơi! Trai hay gái đây? Trả lời đi! À anh Huy thích con trai hay con gái?

Diễm vừa nhai, vừa trả lời thay cho chồng:

http://tieulun.hopto.org

- Trai gái gì cũng được, tụi tao ao ước cả năm giờ mới "đậu" đó. Ưm ! Thịt hơi lạt, để tao lấy chai xì dầu.

Diễm vừa khuất, Thúy thì thầm:

- Con trai hay con gái gì cũng tốt. Nó ra đời lúc này là đúng lúc phải không anh? Em cũng rất mừng cho anh và Diễm.

Huy trầm ngâm rồi gật đầu. Diễm đặt chai xì dầu xuống bàn. Huy cầm tay vợ, nhỏ nhẹ:

- Cám ơn em... Cũng cám ơn con của chúng ta nữa.

Diễm cảm động vì lâu lắm rồi Huy và nàng sống rất lạnh nhạt. Nàng nói:

- Em cũng mong con là một sợi dây vô hình xóa hết những giận hờn của vợ chồng mình bấy lâu nay.

Thúy vờ la lên:

-Thôi, hai ông bà đóng cải lương xong chưa cho tui còn ăn nữa, đói quá rồi nè.

Lần đầu tiên một bữa cơm rất vui trong bộ ba Huy – Diễm - Thúy. Lòng Thúy nghe nhẹ làm sao... Nàng tự khen mình đã đi đúng con đường mà mình đã vạch ra trước nếu không thì sẽ bị rơi xuống vực sâu.

HẾT

http://tieulun.hopto.org

Bẩy Kiếp Đàn Bà

An Bình Minh

Trước lúc đi làm, vợ tôi dặn:

- Em đã điện mời cơm anh Phong chiều nay. Anh định đạo diễn món gì, ghi ra giấy, đưa osin đi chợ. Nói rồi, nàng rồ xe, lao vút ra khỏi cửa. Anh Phong là anh cả của tôi, mới từ Hà Nội vào thành phố chơi. Mấy hôm rày anh ở nhà con gái. Đầu tuần sau anh Phong sẽ về Bắc. Vì vậy mà vợ tôi quyết định làm cơm mời anh. Nhưng để có được lệnh giao cho tôi đạo diễn, nấu nướng này, vợ chồng tôi đã tranh luận gần hết một buổi tối. Thậm chí suýt nữa thành to chuyện.

Nghĩ đến cái buổi tối qua mà thấy buồn. Cũng bởi tại tôi mà ra cả. Chính tôi là người chống lại việc mời cơm anh Phong. Quan điểm của tôi là hai vợ chồng đều phải đi làm xa, nấu nướng ở nhà vừa lích kích, vừa chưa chắc đã hợp khẩu vị. Đã thế, ăn xong lại phải dọn dẹp... Đại để, muốn có được bữa cơm mời khách, ít nhất phải đầu tư ba bốn tiếng đồng hồ từ chợ búa đến chế biến, nấu nướng. Nói chung là...

- Chuyện chẳng có gì phức tạp. Cứ như những lần trước mà làm! Vợ tôi cắt ngang, nói như đinh đóng cột.

Như - những - lần - trước có nghĩa là tôi định nấu món gì thì chỉ việc ghi ra giấy đưa osin đi chợ. Còn công việc chế biến, tôi cũng thực hiện tương tự, chỉ khác với thực đơn đi chợ là thay vì gạch đầu dòng thì phải ghi tỉ mỉ hơn một chút. Chẳng hạn, nếu là món cá lóc nấu canh chua theo kiểu "liên kết" hai miền Bắc Nam thì mua một con tám lạng cho bốn người ăn (cả osin), rồi lóc xương, thái "quai guốc" ra sao. Nếu là hoa hẹ xào tim cật thì hẹ nhặt thế nào, tim thái mỏng, cật cắt khía như thế nào. Rồi (giả sử) canh cua hoa thiên lý thì cua lọc sao cho không có cặn, khi đun nước nóng già, dùng đũa khuấy tròn cho cua đóng gạch, vớt ra để sau đó đặt lên trên cùng cho đẹp bát canh. Riêng bông thiên lý thì đừng mua loại đã nở tóe tòe loe. Khi nhặt thì phải bỏ cọng to, giữ lại cuống nhỏ để hoa không vụn, khi gắp lên vẫn có từng chùm bông nhỏ xanh xanh, xinh xắn. Hành ta là phải thái ngang, hành tây thì thái dọc; lại phải nhớ đừng cắt sát cuống để lớp áo hành nhờ có phần cuống mà dính vào nhau. Món gì ướp gia vị, ướp những thứ nào, trong thời gian bao nhiêu lâu... Nhất nhất, osin cứ thế thực hiện.

Trong đầu tôi lưu ảnh "những lần trước" đang tua dần các cảnh huống như trên thì vợ tôi chỉ thị tiếp:

- Những cái gì cần chuẩn bị trước được, anh cứ hướng dẫn osin. Em sẽ bảo

http://tieulun.hopto.org

nó làm.

Đến nước này thì tôi đành phải thú thật. Số là mấy hôm rồi, biết cảnh gia đình bận rộn, tôi đã tranh thủ "cọp" giờ làm, hai lần đến nhà cháu gái, đón anh tôi đi lai rai. Anh em chuyện trò tâm đầu ý hợp. Anh Phong cũng là người dễ tính và bặt thiệp, trong lúc ăn uống thỉnh thoảng lại ngỏ lời khen em dâu (vợ tôi) xinh xẻo, tươi tắn, khéo léo. Như vậy kể như là xong, khỏi phải mời mọc chi cho lích kích. Vả lại bây giờ khối người làm như thế. Thời buổi kinh tế thị trường, khách hàng là thượng đế, hễ ai có tiền là được chiều chuộng. Vào nhà hàng, chỉ cần ới một tiếng là lập tức được phục vụ, nhanh chóng không thua gì thần đèn, có đâu cứ phải dềnh dàng cơm nước mới là thân tình.

Nghe đến đây, vợ tôi sùng lên. "Bài ca năm tấn" lập tức được trỗi lên ở đoạn cao trào với điệp khúc nào là,... Nào là anh coi thường em (ai đời có nhà có cửa hẳn hoi mà hai anh em lại "tự động" kéo nhau đi nhà hàng. Đâu phải cứ bia bọt mà xong!). Nào là anh Phong khen vợ anh vậy anh cứ tưởng là hay, có khi là anh nói mỉa mà anh không biết thì có! Nào là, mình phận dưới, không đối xử cho phải phép rồi mai kia lúc vui không sao, lúc nhân tình thế thái không thuận khiến anh nhớ lại, sẽ trách hồi vào thành phố cả nửa tháng mà vợ chồng nó không mời nổi được bữa cơm. Mới lại...

- Nào! Anh thử nghĩ mà xem - vợ tôi phân tích, giọng đanh như thép - Đi nhậu như thế anh không sợ anh Phong đặt dấu hỏi vì sao không thấy con vợ nó đâu. Hay là lại có chuyện cơm không lành, canh không ngọt à?

Thôi còn thử nghĩ làm gì nữa. Vợ tôi bao giờ chả đúng. Mà cũng chẳng riêng gì vợ tôi. Phải nói rộng ra là các - bà - vợ - bao - giờ - cũng - đúng (bạn đọc thân mến, nếu bạn có vợ, chắc chắn bạn sẽ đồng ý với tôi về điều này). Vậy là tôi đành phải chịu lép. Ừ, mời thì mời! Biết thế này chẳng đôi co làm gì cho mệt xác.

Thực ra, không phải tự nhiên mà tôi dám nhảy vào cuộc chiến. Trong cái dại không kể xiết của thằng đàn ông thì dại nhất là tranh cãi với vợ. Có thắng chăng nữa thì cuối cùng cũng kể như thua. Cái chính là tôi ôm trong lòng một uẩn khúc mà vì nó tôi không muốn làm cơm mời anh Phong. Đó là vợ tôi không biết nấu nướng. Mọi việc bếp núc, chiêu đãi bạn bè người thân từ trước đến nay đều do tôi đảm nhận. "Thế gian được vợ hỏng chồng" đó là cảnh ở nhà tôi. Chỉ có điều nó ngược lại. Tôi - thằng chồng - lại là người khéo tay, hay làm.

Cái nghiệp "đổi giới tính" này, tôi được đào tạo từ hồi làm anh nuôi trong thời gian đi nghĩa vụ quân sự, cách nay hơn chục năm. Sau đó, nó được sử dụng để "lấy điểm" giai đoạn tôi đang tấn công vợ tôi. Khi ấy, để cho chiêu "quảng cáo" diễn ra một cách tự nhiên, tôi đã ngụy trang dưới cái lẽ: chẳng qua là muốn ăn thì

http://tieulun.hopto.org

lăn vào bếp / không ai khen là nết hay làm. Những tưởng khi ván đóng thuyền rồi thì của César sẽ trả về cho César. Với thiên chức phụ nữ, vợ tôi sẽ không nỡ để chồng mình, một đấng nam nhi phải lăn vào bếp. Ai dè, cái trớn ban đầu lại được cài luôn số 2, số 3 và cứ thế tiếp diễn để phục vụ sự nghiệp giải phóng phụ nữ.

Thực ra thì vợ tôi là người biết điều và rất công bằng. Nàng không thích đi ăn nhà hàng. Cơ quan có tiệc tùng thì bao giờ vợ tôi cũng chê món ăn thua chồng mình nấu. Không biết bếp núc, nhưng lại biết khen và đặc biệt có tài tổ chức, cắt đặt công việc. Cứ nửa tháng, một tháng, vợ tôi lại chủ động tổ chức một buổi "ở nhà chủ nhật" để tôi thi thố tài năng, còn nàng thì hãnh diện, không ngớt đưa ra những lời khen tặng.

Thế rồi cái nghiệp dĩ tréo ngoe những tưởng qua năm tháng sẽ được bàn giao cho đúng quy luật lại trở thành sự phân công vĩnh viễn bởi một sự kiện mới. Trong một lần vợ tôi đi xem bói, chẳng hiểu có phải ông thầy có thuật ma xó hay không mà đã phán một câu xanh rờn: Số cô sướng. Có được một ông chồng chỉn chu, khéo tay. Theo lời luận giải của ông thì mọi việc trong nhà từ cửa vào đến bếp, tôi đều quán xuyến chu đáo. Còn vợ tôi thì ngược lại. Nàng phải cáng đáng các việc lớn từ cổng nhà trở ra đường. Việc lớn mà ông thầy ví dụ là nhập hộ khẩu, gọi thợ sửa sang nhà cửa, xin học, chuyển trường cho con... Sở dĩ như vậy là vì chín kiếp trước vợ tôi là đàn ông, còn tôi, bảy kiếp trước vốn là đàn bà.

Ông thầy tướng phán bậy bạ vậy mà ngẫm ra thấy linh nghiệm. Vợ tôi là chuyên viên tổng hợp của một doanh nghiệp cỡ lớn trong thành phố. Nàng có đủ đức tính của một đấng trượng phu đại nhân không chấp lễ mọn, làm việc nghiêm túc, khoa học; nói năng, đi đứng nhanh nhẹn, dứt khoát. Mọi việc trong nhà nàng khoán cho osin. Mà osin thì hầu hết gia đình công chức trong thành phố này đều đã nếm trải. Dạo này, lao động giúp việc gia đình đang trở nên đắc dụng. Lương "khởi điểm" một tháng năm trăm ngàn đồng, từ quần áo, ăn uống đều do nhà chủ lo. Thu nhập cỡ này (mỗi tháng để dành được năm trăm ngàn đồng) thì công nhân nhập cư ít ai đạt được. Cũng vì thế, ở quê cứ 15, 16 tuổi, học hành dở dang là tống ra thành phố làm osin. Được dăm bữa, nửa tháng, thông thạo đường đất, các nàng bắt đầu tìm chỗ làm khác, sau đó đòi tăng lương.

Nhà tôi cũng không ngoại lệ. Đã hơn một lần, vợ tôi dẫn osin choai choai, ngu ngơ về giao cho tôi huấn luyện. Ban đầu là các món đơn giản, gần gũi với thôn quê, như ốc om chuối xanh, canh chua thì là...tiếp đến là các món đòi hỏi kỹ thuật chế biến cao hơn, như cá đút lò xốt cà chua, chem chép nướng kiểu Thái... Cung cách ẩm thực cũng được tôi huấn luyện theo nguyên lý Trung Hoa, sáng ăn như hoàng đế, trưa ăn như thợ cày, tối ăn như hành khất. Tùy theo độ sáng dạ, tối

http://tieulun.hopto.org

dạ của osin, trung bình cứ sáu, bảy tháng là tôi đào tạo xong một khóa đầu bếp. Và cũng đến đây, khi đã đủ lông đủ cánh, có thể bay đến một nhà sang trọng hơn thì osin bắt đầu làm eo, đòi tăng lương theo ngạch "đội khung", mỗi tháng bảy trăm ngàn đồng. Nếu vợ chồng tôi không đồng ý thì các nàng dở chiêu nhờ mẹ ở quê điện thoại ra xin cho cháu về phụ giúp gia đình trong vụ gặt. Hai ba tháng nữa, nếu cô chú cần, cháu lại xin ra giúp.

Nói cho công bằng thì chuyện tề gia của tôi cũng không vất vả gì cho lắm. Thu nhập của vợ chồng tôi thuộc loại khá ở thành phố. Vào mỗi chiều thứ bảy, tôi lại vào siêu thị, đẩy xe theo vợ chọn mua rau sạch, thịt, cá để tủ lạnh dành cho 3 ngày kế tiếp của tuần tới (để bảo đảm dưỡng chất, thực phẩm dự trữ trong tủ lạnh chỉ nên lưu trong ba ngày). Ba ngày còn lại sẽ do osin đi chợ. Mỗi ngày một trăm ngàn đồng cho bốn người, hai vợ chồng, đứa con gái và osin. Muốn mua gì thì mua, vợ tôi không đếm xỉa. Có nhiều bữa, nhìn đồ ăn èo uột, tôi biết thừa là osin đã xà xẻo tiền chợ. Song, nghĩ đến cái phận bảy kiếp đàn bà của mình, tôi đành bấm bụng không dám nói.

... Cuộc tranh tụng giữa vợ chồng tôi rồi cũng đến hồi kết. Vợ tôi "tóm lại" bằng một lời tuyên:

- Buổi chiều anh về sớm thao tác mấy món chủ lực. Nhớ kiểm tra osin lau dọn bát đĩa đàng hoàng. Nói rồi nàng thăng. Tiếng thở của nàng đều đều, nhè nhẹ. Nét mặt nàng tươi tắn, thanh thản, đẹp như thiên thần.

Tôi thở dài, trằn trọc hồi lâu. Nhớ đến bảy kiếp đàn bà của mình lại nghiệm thêm một điều: để bảo đảm hạnh phúc của loài người, tạo hóa vẫn không ngừng can thiệp, sắp đặt mọi việc và bất chấp cả sự trớ trêu. Ở gia đình tôi cũng vậy, ngài đã tạo ra một sự thiên lệch vô lý trong cái hợp lý đến vi diệu.

http://tieulun.hopto.org

Cỏ Dại

Anh Nga

Có một dạo cả khu phố xôn xao vì thằng Kì điên. Kì có một dáng người rất thể thao mà bất cứ quí ông bụng bia nào cũng thèm muốn. Một khuôn mặt nam tính nhờ ánh mắt đăm đăm nhìn về phía trước. Một bộ râu Nguyễn Cao Kì có thể thách thức sự khéo léo của các nhà tạo râu mốt nhất hiện nay. Mái tóc Kì điên dài, đen nhánh, thẳng đuột, chạm eo một tuần một lần gội bằng sansilk bồ kết.

Kì điên có một đôi chân dài, bắp đùi săn chắc, bước đi thẳng đều. Loại quần áo duy nhất Kì điên mặc khi rét cũng như khi lạnh đó là áo phông đen, quần soóc trắng. Kì khoác chéo chiếc túi vào, từ xa, có người nhầm Kì với một anh sinh viên mĩ thuật hầm hố. Kì bước những bước chân sải dài cứ như kiểu nhằm thẳng quân thù mà bắn. Thoắt cái thấy Kì điên ở Ngã Tư Sở, độp cái đã lại nhìn thấy bóng soóc trắng mạnh mẽ trên vỉa hè phố Huế, kia lại thấy bộ râu Cao Kì ở khu phố cổ. Nhưng thể nào đi chăng nữa thì Kì vẫn về đến nhà, ít khi nào thấy Kì ngủ lang chạ hay vật vờ đâu đó. Nhiều người phải công nhận Kì - nếu không điên thì có thể được coi là chàng trai đẹp. Khối cô khối bà đã nhìn Kì với ánh mắt khác lạ. Nó như vuốt ve bước chân Kì, thầm mơ mộng, chạnh lòng so sánh, thầm tiếc rẻ, tặc lưỡi, thầm rủa mình, tiếc, rồi lại thở dài tự nhủ mà rằng: nó là thằng điên!

Kì điên không câm không điếc nhưng cả ngày chẳng nói một câu. Sống với

mẹ và vợ chồng người anh, thỉnh thoảng khi không đi lang thang quanh các phố, Kì vào vườn nhổ hết những loại cây dại nho nhỏ, tìm những bộ rễ cây đập hết đất rồi cho vào mồm nhai một cách ngon lành. Cây nào có rễ to, Kì dùng đũa cả, ngồi tỉ mẩn đào từng tí đất xung quanh gốc cây, có khi bới bằng tay, ngày ngày tháng tháng. Cứ thế cho đến khi đống đất quanh gốc cây trốc ra, Kì lấy đũa cả làm cưa, hùng hục một cách say mê. Vừa cưa, đầu Kì vừa lắc lư. Thằng Tí con của anh cả quả quyết rằng, Kì điên đang hát bài: "Cái đầu ông sư lắc lư...", rồi như tỏ ra hiểu biết quá rõ về ông chú điên, thằng Tí hát, ăn khớp nhịp nhàng với cái đầu Kì đang chao đảo. Bệnh điên của Kì không nguy hiểm, không đập phá, không ảnh hưởng tới ai, không giống thằng Sơn đầu bạc điên tình, chuyên đi rình ôm đàn bà béo tốt xinh đẹp. Thỉnh thoảng, chị dâu lầm bầm: Điên, hay thằng Tí lè lưỡi: chú Kì hâm nặng, Kì chả nói hay phản ứng gì, nhưng mỗi lần nghe tiếng thở dài của mẹ, Kì lại ngây người, buồn bã.

Đêm. Kì ít ngủ. Nhẩn nha như một cái bóng chập chờn. Chị dâu ái ngại mỗi khi thấy Kì nhìn vào buồng ngủ, anh trai Kì bảo: "Ôi dào, trước đây, bố và nó vẫn ngủ chung ở buồng này, bây giờ, bố chết, nó nhớ ấy mà". Chị dâu nguýt, "phải đề phòng, nhỡ chú Kì lên cơn". Anh trai Kì cười, nụ cười méo mó "nó điên, biết gì đâu..."

Anh trai Kì hơn Kì 6 tuổi, người ốm nhom, trông lụ khụ. Đợt đi nghĩa vụ, anh Kì đủ tiêu chuẩn thể lực nhập ngũ nhưng vì bố Kì là thương binh nặng, lại sắp mất, mẹ già, em trai điên nên được miễn. Bố Kì mất để lại cho Kì một sổ tiết kiệm nho nhỏ. Chỉ có mẹ và Kì mới lấy được tiền lãi, Kì thì điên, mẹ thì già, việc lấy lãi hàng tháng đều do chị dâu Kì lĩnh và chi tiêu. Chị dâu tốt nhưng khổ nên hơi cáu bẳn.

Kì không bẩn thỉu, kể cả những lúc lên cơn ăn rễ cây xong Kì cũng tắm rửa sạch sẽ, mặc bộ quần áo hai màu đen trắng, chải lại mái tóc dài óng mượt. Đôi khi Kì tự vuốt ve tóc như một người đàn ông đắm đuối mê mẩn vuốt mái tóc của người yêu. Đôi chân dài chắc khoẻ lại muốn đi, và Kì bước, những bước chân dài, dứt khoát. Có lần, Kì vào công viên khi trời nhập nhoạng. Bóng cây ánh đèn chập chờn thấp thỏm. Mặt hồ đen sẫm loang loáng ánh trăng lưỡi liềm. Gió mơn man làm mái tóc Kì bay bay. Công viên ban tối không có những đứa trẻ như thằng Tí. Mấy lần, những người đàn bà trông xinh hơn chị dâu cứ đụng chạm vào người Kì. Mắt họ ướt, môi đỏ, lả lơi, nhưng Kì cứ điềm nhiên như không, vẫn sải những bước dài vững vàng. Tới cây xà cừ gốc to nhất ở công viên, Kì ngưng bước, ngắm nghía, con mắt ánh lên vẻ thích thú tột độ. Chợt ánh mắt Kì chạm vào một hình khối lụp xụp dưới gốc cây. Thấy lạ Kì ngồi trên ghế đá đối diện ngắm nhìn. Lần

http://tieulun.hopto.org

đầu tiên trong đời Kì thấy người đàn ông và đàn bà làm tình. Tự dưng Kì thấy tội nghiệp cái gốc cây, Kì lên cơn khùng, xộc đến, giằng hai người ra một cách thô bạo. Mặc cho bọn người hoảng sợ nháo nhào, Kì bới tay quanh gốc cây, đào đào bới bới tuyệt vọng, rồi đi. Khi rửa tay bằng nước hồ, Kì còn ấm ức quay lại nhìn cây xà cừ như đe doạ sẽ chiến đấu với một kẻ vô hình. Từ đó, người ta cảnh giác không cho Kì vào công viên nữa vì sợ gây mất trật tự an ninh hoặc hành hung người khác, dù Kì chưa đánh ai cả .

Có một người đàn bà rất quan tâm đến Kì điên. Người đó không thu hút đàn ông bằng vẻ đẹp lồ lộ mà luôn có vẻ che giấu ngấm ngầm một ngọn lửa rừng rực bên trong. Chồng làm sếp, đi Tây, cặp bồ, liên miên, tiền nhiều, tiêu cũng liên miên. Thôi thì tình yêu bây giờ đào đâu ra, biết chất nhau rồi, may mà bà cũng đẹp, để cho ông sếp có danh có vợ. Ôi dào tình nghĩa thôi, việc ai người đó làm, chồng không chạm vợ, vợ không chạm chồng, thế là đủ. Thú vui trên đời này tìm không thiếu, bỏ ra một tí đô có thể tìm thấy nguồn vui dễ dàng. Chẳng hạn như ông chồng thích trò từ thiện, khi đến thăm trẻ lang thang học nhân đạo bên Đông Anh, nhìn chúng nhận vở, nhận bánh nhận kẹo, những nụ cười, ánh mắt khao khát được bóc gói quà xem từng bìa vở... nhìn nhận ông với một tấm lòng thành kính và tin tưởng. Chúng có biết đâu ông cũng đang nghĩ chả mất bao nhiêu lại được cái tiếng nhân đức, để ghi công xoá nợ lương tâm sau này. Nhìn mấy đứa bệnh đao, tâm thần nhớt dãi hỏi những câu ngớ ngẩn, ông cười tươi, ân cần hồ hởi, gật gù ra chiều ông cháu mình tình ý tình củm với nhau lắm. Lên xe, thoát khỏi không khí tật nguyền, dớ dẩn, ông thở phào nhẹ nhõm. Phải chấp nhận thôi, ngoại giao là vậy. Cứ như hai đứa con chót có với bà ấy, ông móc ngoặc cho đi du học chả mất xu nào. Tống chúng sang châu Âu, sống cho tự do. Đấy, bố tạo điều kiện cho chúng mày, bố không sống thay được chúng mày, ông dạy hai cô bé tiểu thư, cho nên chúng mày liệu liệu cái thân đấy, không có lại bảo bố mẹ kìm kẹp không cho con cái tự do, không cho con cơ hội phát triển. Hai cô bé đỏng đảnh nguýt bố. Đuôi mắt đa tình vén cong. Làn môi mịn sung sướng. Đúng là tiểu thư, cười tiểu thư, hờn dỗi có kiểu, lườm có kiểu, giận có kiểu. Mà kiểu gì cũng sang trọng, cũng duyên lạ thường. Kiểu duyên có lí có tình. Còn bà ấy, một ngày nên nghĩa vợ chồng, ngủ với nhau có hai mặt con rồi, sao chưa bao giờ yêu được nhỉ? Nhiều đêm, khi ngắm cô nhân tình, ông ngẫm nghĩ: Thế này có phải là yêu không? Nếu không tiền cho em khi chia tay, không tiền cho em đổi điện thoại siêu hiện đại, siêu nhẹ, thì mình còn là anh, còn là người yêu thanh niên tính của em ơi nữa không? Hay yêu nó khác? Nó thế nào nhỉ? Vài năm nữa, liệu mình còn có cơ hội biết yêu là gì không? Mà thôi, kệ. Quên đi, việc gì phải nghĩ ngợi nhiều cho

http://tieulun.hopto.org

nó hao người. Mình đang trên chiếc giường êm ái với một con đàn bà thơm tho với những câu yêu mật ngọt và nó nói nó yêu mình. Hôm nay nó yêu mình, mai thế nào tính sau, thế chưa đủ sao? Ông cười trong bóng đêm, mãn nguyện.

Người đàn bà cười trong đêm, khi nhìn xuống mảnh vườn nhỏ nhà kế bên. Nơi ấy, Kì mải miết đào. Mặc cho những ngón tay sưng, mặc cho cho chiếc đũa cả gãy làm đôi, mai chị dâu lại mắng Kì, lại sưng cái mặt kêu giời ở đâu chẳng xuống mà xem thằng điên nó hành cái đũa cả. Kì cười, hàm răng không hút thuốc bao giờ nhe ra, vô tư trong màn đêm. Cái đầu chợt lắc lư theo điệu nhạc đầu ông sư.

Gió về. Không hiểu loại gió gì mang theo những cung bậc trạng thái, kích thích con người, những người đang hứng cơn gió cô đơn, cơn gió tình, cơn gió biết đi tìm tình... Bộ quần áo trên người đàn bà khẽ lay động, lụa xịn nên mát, nhưng không thoa dịu sự đụng chạm nhè nhẹ của tự nhiên mà càng làm người mặc nôn nao, khao khát cái gì đó không thể kìm nén mãi. Ban công trồng ít nhài. Thứ hoa đĩ, hoa tình, nở trong đêm, trắng muốt, thơm nhức mũi. Bà nhớ ngày xưa, khi còn ngây thơ chưa biết thói lọc lừa của đàn ông là gì, khi bà còn được người mẹ dạy dỗ hãy cảnh giác với đàn ông, bà đã tránh được sự "lợi dụng" của một thằng con trai bằng tuổi. Đấy là hồi xưa, mẹ nói vậy. Giờ, ngần này tuổi, nghĩ về những ngày ấy, thật ngây thơ, có gì đâu. Mày cho tao thơm một cái, tao cho mày một bông. Một nụ hôn, đổi lấy một bông hoa nhài xinh đẹp. Chả mất gì. Cô bé ngày xưa đồng ý đổi, và nụ hôn đầu đời nhẽ ra phải được tính từ dạo ấy, nếu không có chuyện mẹ cô bé tình cờ bắt gặp, và nụ hôn không thành. Mẹ đánh, khuôn mặt sớm từng trải chua chát: Mày lấy hoa nhài làm gì hả con kia? Cô bé gào lên: Con thích hoa nhài. Mẹ hầm hầm: Tao cấm mày! Thứ nhất, không được mang hoa nhài cắm lên bàn thờ, đấy không phải chỗ trưng cái thứ hoa đĩ ấy. Cấm, tuyệt đối. Thứ hai: không được ngu ngốc thế này. Ai lại trao đổi cái kiểu mất dạy như thế. Tuyệt đối! Rõ chưa? Tuyệt đối! Người đàn bà nhắc lại, mỉm cười. Mẹ giờ thế nào? Dưới lòng đất sâu? Con biết, mẹ muốn tốt cho con. Có số rồi, mẹ à. Mẹ muốn con không được ngu ngốc, trong khi thiên hạ thường bảo ngu si được hưởng thái bình. Con muốn im lìm mà hưởng thái bình. Có được đâu. Con không ngu ngốc nữa. Con thèm hạnh phúc. Hạnh phúc là gì? Hay như anh điên kia. Liệu đó là người duy nhất bây giờ đang hưởng thụ hạnh phúc, thứ hạnh phúc mà chính anh ta cũng phải tìm kiếm, phải tạo nên? Bây giờ, khác trước rồi. Thế hệ là quá xa, chỉ cần nói đến từng tháng, từng năm, từng ngày... tất cả... Cần gì biết yêu, con kiếm được người chồng không cần yêu để chiều mẹ, để trả nợ cho mẹ, những món tiền vay trong những lần buôn chuyến thất bại. Bạn hàng của mẹ lánh xa, than nghèo, túng bấn, phủ đầu khi mẹ chưa kịp mở mồm van xin. Con đánh đổi

http://tieulun.hopto.org

đời, thế có phải là ngu ngốc không mẹ? Một nụ hôn đổi lấy một bông hoa, một tấm thân đổi lấy tiền. Trao đi đổi lại - là quy luật tất yếu phải không? Chẳng ai cho ai không cái gì bao giờ? Phải không? Người đàn bà như muốn hất tung những ý nghĩ đang quẩn quanh. Làm gì thế này? Mày, giờ cũng tử tế gì cho cam. Nhìn đốm thuốc lập loè, chợt nhớ những ngày đầu làm vợ. Biết làm sao khi bà chấp nhận, làm đúng phận sự đã là vợ phải chiều chồng. Đàn bà ai chả muốn người mình gắn bó sẽ yêu thương nhau suốt cả cuộc đời, mong ước nương tựa trên đôi vai cứng rắn, mong người ta chia sẻ bao dung. Ước thế, nhưng làm gì có nhiều những ngày tháng vui? Đêm tân hôn, người con gái hồi hộp dâng hiến, chứng tỏ tiết trinh, thứ gia tài duy nhất người mẹ ban và giữ để đêm nay cô mang ra đánh bài đổi lấy một con đường tìm hạnh phúc... Rồi ảo ảnh, rồi nát tan khi nhìn ánh mắt khinh khi của chồng. Thề thốt à? Thôi, đừng cho tôi đổ vỏ nữa. Đoan trang à? Tôi ỉa vào cái tiết trinh của cô. Tôi không ngờ. Mẹ con cô lừa tôi. Mặc cho nước mắt, mặc cho những lời thanh minh chưa từng đụng chạm quan hệ với ai khác của cô, người đàn ông phũ phàng bỏ đi. Thế là hết, nhục nhã. Tại sao? Tại sao lại không có? Tôi bị làm sao? Đâu? Cô nhìn như muốn xé nát tấm khăn trắng muốt kia. Đổi cái gì? Lấy cái gì? Tôi mong muốn người tôi chấp nhận lấy sẽ là niềm vui, là hạnh phúc của tôi, tôi muốn sống tử tế. Làm sao cô biết được người chồng cưới cô về vì nghĩ rằng một người con gái nhà lành trong trắng nhường kia ắt hẳn sẽ không bao giờ lừa dối ông ta, không bao giờ dám phản lại một con người luôn luôn nhận được sự may mắn trời cho.

Nước mắt không còn chảy trên má người đàn bà. Ngoài kia, những bộn bề của ngày tạm yên, im lìm trong tiếng thở thời gian. Đêm. Lại đêm. Đời là những ngày đen như đêm vậy thôi. Hay là cứ điên như người kia, để quên hết, để dìm đi, để không phải đi tìm nữa những khát khao thúc giục?

30% người phụ nữ không ra máu trong đêm tân hôn và điều đó không thể chứng tỏ cô ta đã có quan hệ tình dục. Sau này, người đàn bà mới đọc được điều đó trên báo chí. Chả để làm gì nữa. Dù sao, tình yêu không thể là dâng hiến, được dâng hiến, tiết trinh, trong trắng... những thứ ấy, đáng gì, nếu không hiểu nhau, không cảm thông, không tha thứ? Và tội lỗi duy nhất của cô là không ra máu trong đêm tân hôn, làm cho ông chồng nổi giận vì cho là mình bị xúc phạm.

Hai đứa con gái ra đời cách nhau chưa đầy năm kia, là kết quả trong những lần hiếm hoi quan hệ với nhau. Lúc đấy, là thế nào nhỉ? Người đàn bà châm tiếp một điếu thuốc.

Dưới vườn. Kì nằm. Mặt hướng về phía buồng ngủ của anh trai, tay cầm một vật gì đó. Kì ít ngủ, nhưng giấc ngủ hay mơ. Kì cười, Kì khóc, lúng búng, huơ

http://tieulun.hopto.org

chân huơ tay một chập rồi tỉnh, thức đến sáng. Nhà Kì chẳng bao giờ khoá cửa, có lẽ vì Kì hay thức. Kì lôi chiếc lược của mẹ ra chải tóc, chẳng hề biết có một người đang nhìn Kì. Con người đẹp thế kia, lành mạnh, không bệnh hoạn như những người mình đã gặp. Anh ta không phải lo lắng sống như thế nào. Cần gì phải bon chen, chẳng cần để ý xem người đời dòm ngó cuời chê gì. Tiếng thở dài tiếc nuối. Lại một đêm không ngủ. Triền miên, thức cũng nghĩ, cứ nằm lại nghĩ, tại cafe, tại gì?

Lần ấy, cô vợ trẻ vì không cam chịu ý nghĩ tại sao mình có chồng lại bị hờ hững cũng như không, cô tìm mọi cách chiều chuộng, hết mình để chồng thương yêu quay lại, và bỏ ý nghĩ con người cô gian dối. Hôm đó, ông sếp say rượu, chẳng nhớ gì nữa... Chỉ biết sáng hôm sau, ông lạ lẫm thấy mình nằm chung với vợ. Rồi ông tặc lưỡi, nó là vợ mình, lại đẹp, không thể phí được. Cô gái non tơ, khốn thay cái của ấy, một lần rồi lại thích lần sau, cô khao khát chờ đêm xuống, mong một đứa con sẽ nối dây tơ nguyệt bền thắm. Một đứa, một đứa gái nữa. Hai cô con gái xinh xắn, thơm từ đầu đến chân, rõ là con nhà giàu. Lúc này, tình phai càng phai hơn, tình nhạt nhẽo. Cô chán. Chán tất cả. Hai đứa con tự do, chúng đã lớn. Ham muốn còn nhiều, nhưng không phải với người đàn ông xa lạ kia, người được gọi là chồng kia. Cô hiểu rồi, mình không phải là thứ đồ vất đi, nín nhịn nhiều rồi khéo phát điên...

- Nếu anh đồng ý, chúng ta sẽ li dị?

- Tôi tóm lại một câu duy nhất thế này, miễn bàn cãi: Không li dị, chỉ li thân, ok?

Vậy là văn bản miệng đã thoả thuận. Mọi việc thế là đã rõ.

- Không ai xâm phạm đến ai, nể nhau tí chút, miễn đừng mang bồ bịch về nhà, đừng làm ảnh hưởng đến thanh danh của tôi, là chết đói, cô hiểu chưa?

- Tôi hiểu! - Người vợ nhếch mép.

Tự do.

Mình là người tự do. Một bữa cơm thịnh soạn cho cả nhà để mừng tự do.

Ngày trôi. Tự do đã thấy, nhưng tìm đâu ra một tình yêu ở cái tuổi 38? Giàu, mệnh phụ phu nhân, nhiều tiền, lắm của, thèm gì nữa? Khuôn mặt này, những nếp nhăn mờ mờ của bao đêm mất ngủ? Tai tiếng? Ăn vụng phải biết chùi mép? Cứ sống cái đã!

Đêm tàn. Người đàn bà mệt mỏi, Kì điên đã chải xong tóc, tiếng ồn bắt đầu vang lên trong bình minh. Kì bắt đầu những chuyến đi. Người đàn bà quay vào buồng mang theo nỗi buồn nặng trĩu. Ngày làm đêm, đêm làm ngày...

Kì mải miết đi trên phố. Đôi chân dài bước thẳng tắp. Đêm qua Kì mơ thấy

http://tieulun.hopto.org

có mấy cái cây trong ngõ Nhà Thờ. Con đường đó Kì chả lạ, ngày còn nhỏ, mẹ hay cho Kì chơi ở đó, còn mẹ vào dọn dẹp cho người chủ nhà. Kì không phá, Kì chỉ đi tìm cây dại, nhưng loại cây như cỏ, thân mảnh, mong manh, Kì giúp chúng chui vào bụng, cho nó sống chung với Kì, tất cả phải sum họp một nhà, như bố Kì muốn thế. Từ từ, tao chưa cho chúng mày vào mồm ngay đâu, tao cho vào cái bị cói này, phải rửa sạch chứ. Hôm nọ, tao thấy có thằng đứng phun nước từ trong người xuống đất, nơi chúng mày sống, có xót không? Vào đây, an toàn nhất, không sợ ai hại, không sợ con vật nào vùi dập, không phải tranh nhau uống sương nữa. Tao lo hết. Lòng Kì phơi phới. Tóc Kì bay bay. Trông Kì đầy sức sống. Khéo có người lại tưởng Kì đang yêu! Kì chả nghe thấy tiếng xì xồ trêu trọc của bọn trẻ: Chúng mày ơi, Kì điên đi như biểu diễn người mẫu kìa...

Về đến nhà. Kì mặc kệ chị dâu đang hớt ha hớt hải đi tìm cái đũa cả.

Những ngày vui nhất của chị dâu, có lẽ là ngày lĩnh tiền lãi tiết kiệm. Kì ngồi cạnh mẹ, không còn âu yếm giụi đầu vào vai mẹ nữa. Kì lớn rồi, mẹ còn muốn về quê tìm vợ cho Kì nữa. Mẹ hỏi gì Kì chỉ gật gật, lắc lắc, làm mẹ chán, mẹ thở dài. Mẹ vuốt tóc Kì. Kì chớp mắt. Không ổn rồi, Kì phải xem cái lũ cây dại trong túi cói ra sao. Cho chúng mày vào bụng... Mẹ Kì lầm bẩm một mình: Nó lại lên cơn rồi... người như mày hiền lành, đẹp trai chứ có xấu gì đâu, bây giờ con gái ế đầy, về quê thiếu gì đứa, có khi lấy vợ lại hết điên đấy con ạ...

Chiều. Hoàng hôn mùa này đẹp nao lòng. Những ráng đỏ, hồng, tím cùng màu chiều có thể làm cho bao nhà thơ tức cảnh sinh tình. Bâng quơ nhưng sao như cố dội về, cho người ngắm hoàng hôn chợt thấy thời gian đang trình diễn vẻ đẹp lúc xế tà. Thời buổi mốt nhân tình, mốt bồ bịch... Giá mà được ngắm cảnh bên người đàn ông của đời mình thì hạnh phúc biết bao. Nhưng hạnh phúc đâu phải tự có nếu không tìm kiếm? Hai cô con gái đã lên đường đi Pháp. Vậy là lại chẳng còn ai để mà quan tâm, mà lấy cái đó làm lẽ sống. Đau lòng hơn khi bắt gặp nụ cười mỉa mai của ông chồng: vậy là bà rảnh nợ nhé, tôi tạo tự do cho bà đấy. Rồi đến lúc cũng phải học cho mình một cách sống khác, phải thử thì mới biết được, phải dấn thân, phải chấp nhận, dù thế nào đi nữa cũng là sống, không chết được, nghĩ vậy và làm. Người đàn bà cô đơn càng có cảm giác cả thế giới này lãng quên mình. Những chiều dạo quanh hồ, những con phố quen bước chân đi lặng lẽ. Đôi khi bọn đàn ông loáng quáng vài câu đi không em, sao buồn thế nhỉ? Chồng chê à?... Mặc cho những lời dèm pha, từng bước chân không cần định hướng. Bao lần ngắm mình trong gương, tự nhủ không thể sống mãi thế này, thế kia, phải thế này, thế kia... Rồi tự coi khinh sao mình lại hèn thế? Đời còn bao điều cần quan tâm hơn những nỗi buồn nhạt nhẽo. Không ai liều lĩnh tìm đến một con

http://tieulun.hopto.org

người khép kín dưới vỏ bọc của một bà vợ sếp đoan trang giàu có. Rồi con tim như tan chảy khi ngày qua ngày, đêm qua đêm, cuộc đời không có gì mới...

Kì ngồi nghỉ bên ghế đá. Đôi chân tưởng như không biết mệt mỏi đã bắt Kì dừng lại. Kì ngây ngây nhìn hồ nước. Trong hồ cũng có sóng. Lăn tăn, gợn nhẹ. Kì có cảm giác như được những làn sóng ấy mơn trớn. Bên kia, người đàn bà lặng lẽ ngắm Kì. Lạ thật, tại sao ta lại cứ quan tâm đến anh ta nhỉ? Có lẽ anh là một người sung sướng vì không biết đau khổ là gì hết. Việc gì phải sợ ai? Ai chấp người điên? Con mắt lướt qua bụng chân thon chắc nịch của Kì. Anh ta là một người tử tế, ít ra là vì anh ta không hại ai, không núp trong vỏ bọc dối lừa. Người đàn bà nghĩ. Chợt hai ánh mắt gặp nhau. Mặt Kì dài dại. Kì nhìn chăm chăm vào bộ ngực đầy đặn đang phập phồng như hồi hộp. Kì vẫn nhìn, rồi Kì từ từ tiến đến, đôi tay giơ ra như muốn tóm lấy vật gì đó. Hôm nay, đoạn đường quanh hồ vắng, không có ai ngoài hai người. Người đàn bà hơi sợ, rồi như tin tưởng một cách dũng cảm, lặng ngắm bàn tay Kì đang xoa lên ngực của mình. Thì ra, người đàn bà mặc một chiếc áo có in hình những ngọn cỏ xanh nõn cong cong. Kì thèm những cây dại đó, người đàn bà im lặng, tận hưởng sự đụng chạm thể xác tình cờ. Cảm giác an lành như bên một đứa trẻ ngoan ngoãn. Kì nhìn tay, lạ lẫm, rồi chợt bỏ đi. Tiếng thở dài hắt hiu như đuổi theo cái bóng khoẻ mạnh của Kì. Chiều tàn. Chuẩn bị một đêm dài nữa bắt đầu.

Kì là đàn ông, không phải là gỗ đá, trông cái đầu đơn sơ bé nhỏ, tưởng như chỉ nạp những hình dáng cây cỏ, chỉ nạp những bộ rễ cây lằng ngoằng, nay nạp thêm bộ mặt hiền lành của một người đàn bà, người có nhiều cây rất hấp dẫn với Kì.

Tin đồn Kì có người yêu, hay đúng hơn là có bồ, hình như là một bà nạ dòng nào đó chết mê chết mệt Kì điên. Thật là hết khôn lại dồn ra dại... chắc con mẹ đấy nó thế nào đó thì mới đi cả với thằng điên chứ? Đấy, đến thằng điên mà còn không tha, thằng điên mà còn có bồ, nữa là bọn thanh niên trai tráng, chả lẽ chúng mày kém cả thằng điên à? Ngoài hàng nước, ngoài bể nước, ngoài hàng quà, tin đồn cứ thế lan truyền....

Ông Tráng, thợ tỉa râu chuyên nghiệp cho Kì lấy tiền tháng dứ dứ con dao: tao không ngờ đấy, mày có bồ thật à? Đâu rồi? Xinh không? Tẩm ngẩm tầm ngầm mà số đỏ thế... Kì ngơ ngác, chả cần thanh minh, ai nói người đấy nghe. Vả lại việc đó không nằm trong những mối quan tâm của Kì. Chị dâu đi qua nhìn thấy Kì đang nằm ngửa trên ghế ông Tráng, chị bảo đã nghèo lại còn hoang, mẹ chiều lắm vào. Râu với chả dê, ông cứ cạo phắt đi cho tôi nhờ. Ông Tráng lẫc đầu không được, tôi đã công phu lắm với bộ râu của nó rồi, hơi bị sành điệu đấy, cô có phải

http://tieulun.hopto.org

mất tiền đâu mà lắm mồm thế nhỉ?Đúng là đàn bà... Ông vỗ vào má Kì cười hề hề bảo yên tâm đi tao làm đẹp cho chú mày rẻ như bèo, để chú mày còn đi với bồ nữa chứ nhỉ?... Vừa lúc, người đàn bà phóng xe máy qua, đôi mắt trìu mến nhìn Kì như đã hiểu nhau từ lâu rồi.

Người đàn bà làm sao quên được cái đêm hôm ấy. Khuya lắm rồi. Mảnh trăng bé tí ti, quắt queo lấp ló dưới đám mây không đủ sức soi rọi láng ướt trên vườn. Kì vẫn mải mê với những đám cây mãi mới biết có người đến sau lưng. Người đàn bà hiền lành gật đầu thân thiện, trên người, chiếc váy ngủ in hình toàn cây cỏ. Kì như bị thôi miên theo người đàn bà đi một quãng đường vòng đến nhà, cánh cổng mở sẵn, ngôi nhà có ban công nhìn ra vườn của nhà Kì. Hai người cứ lặng lẽ ngắm nhìn nhau...

Bây giờ, ít nhất có hai người mong chờ màn đêm buông xuống, Kì lại được nhìn thấy mặt người đàn bà có nhiều cây cỏ trên người, Kì lại được nâng niu, chiều chuộng. Người đó dạy Kì nói, rửa mặt cho Kì, kể cho Kì nghe, người đó không giống mẹ, người đó thương Kì. Trong con người Kì, một thứ tình cảm được đánh thức. Kì không còn ăn cây nữa, chỉ nựng những ngọn cỏ xanh hiền lành. Cả hai đều có cảm giác an toàn khi ở bên nhau, cứ như bây giờ, người đàn bà chỉ mong được gần gũi, chỉ bảo Kì. Người đàn bà không hề lo lắng như những ngày nào phải giữ gìn uy tín thanh danh cho chồng. Hạnh phúc có phải là khi cảm thấy mình sống có ích, sống không vô dụng, sống vì mọi người, và quan trọng hơn, sống trong sự thanh thản? Làm sao tôi có thể để tuột khỏi hạnh phúc của tôi được. Tôi không đòi hỏi, tôi không cần cái gì đó xa vời. Trước mắt tôi là bản tính nguyên sơ của một con người, và tôi thích, tôi yêu, tôi cảm thấy bình yên. Tôi sống!

Rồi cứ vậy, Kì đến như bản năng, như những con phố thân quen đi không bao giờ lạc. Không ai đòi hỏi ai cái gì. Tất cả là tự nhiên, tự nhiên như những ngọn cỏ dại... Mái tóc Kì được vuốt ve, Kì nghe những lời thủ thỉ bên tai, cái đó không nguy hại, cái đó hay, cái đó ru Kì ngủ.... và người kia, chừng như thích nói, cứ nói mãi, chả biết Kì đã ngủ, đầu nghẹo trên đùi người đó....

Đêm trôi nhanh.

***

Nhà tôi ở gần ngõ nhà Kì, mỗi lần thấy Kì điên đi qua, mọi người lại nhìn, lại bảo nhau, Kì đi dạo phố về rồi đấy. Kì cười, bẽn lẽn. Nghe nói Kì và người đàn bà đó đã sống với nhau, Kì đã bớt điên, chịu khó nói hơn trước. Chồng người đàn bà kia cũng đã cưới vợ khác. Bao nhiêu lời dèm pha vẫn còn nhưng sự đời cứ chấp mãi những lời nói nhẫn tâm vô tình ấy thì có lẽ cả thiên hạ này chẳng ai thiết

http://tieulun.hopto.org

sống nữa. Kì vẫn thích đi trên phố, chỉ ít hơn trước, mái tóc đã cắt ngắn, Kì sắp được làm bố mà. Kì thích áp tai vào bụng vợ, lắng nghe mầm sống nói gì với Kì. Vợ Kì xinh và trẻ hơn trước, chị tích cực ra vườn, trồng thêm những cây hoa rực rỡ, và tất nhiên, có cả những khóm hoa nhài, lặng lẽ toả hương trong đêm. Chị dâu đã bớt khó tính hơn, ý chừng hợp với cô em dâu nhiều tuổi lắm quần áo đẹp chả mặc đến. Thôi thì chị cứ lấy mà dùng... Bà mẹ sung sướng sau nhiều lần khóc lóc, chả hiểu con đĩ ấy có gì mà đến con bà điên nó cũng không tha. Bây giờ bà đã hiểu rồi, bà cười bảo chúng nó yêu thương nhau thật lòng, mà con dâu tôi nó còn chữa được bệnh cho chồng nó, thế là nhất rồi...

Thỉnh thoảng, vợ Kì lại đến khám thai ở phòng mạch tư của tôi. Người đàn bà không còn những nét ưu tư trên khoé mắt như thuở nào. Niềm vui chăm chút cho đứa con sắp ra đời, trồng cây, trị bệnh cho chồng làm cho chị thêm bận rộn.

Đến bây giờ, ngày lại là ngày, đêm lại là đêm, khi mọi người đã tạm thời tìm thấy hạnh phúc, cho dù phải đi tìm kiếm nhọc nhằn trong đau khổ, thứ hạnh phúc ấy chắc sẽ được nâng niu giữ gìn, không gì có thể đánh đổi được.

http://tieulun.hopto.org

Không Biết Khóc

Bão Vũ

Con bé tên là Hà, chừng mười lăm tuổi. Nhìn nghiêng, nó rất xinh, sống mũi cao, mắt dài đen. Nhưng nó chẳng có chút ý thức về vẻ bề ngoài của mình. Chẳng có một chút chải chuốt, chăm sóc.

Hà kể chuyện của nó, giọng nằng nặng, mặt buồn rười rượi, mắt không nhìn tôi, tay vẫn vò chậu quần áo sùng sục. Thỉnh thoảng nó so một bên vai áo lau má, hoặc cúi mặt chùi vào đầu gối. Tôi tưởng nó khóc, nhưng không phải, nó chùi những bọt xà phòng bắn lên mặt. Còn cái giọng nằng nặng là giọng xứ Thanh còn nguyên vẹn. Dù đã lang bạt ra ngoài Bắc từ khi mười một tuổi, bây giờ mười lăm, con bé vẫn chưa biết cách Bắc hoá giọng nói để người ta không biết mình là kẻ tha phương cầu thực như những người lớn đồng hương của nó đang làm ăn ở ngoài này vẫn làm thế.

- Bà Vịnh bảo cái mặt cháu cứ lầm lầm lì lì, ngang bướng, làm bà ấy lộn ruột. Cháu có bướng đâu. Cháu đi làm thuê, bảo làm thế nào thì cháu làm thế. Tự dưng mắng cháu, cháu cũng chịu không dám cãi. Còn"lì lì" thì tại mặt cháu thế, biết làm sao được.

Có lần bà ấy khuấy bột cho thằng Ti, cháu nếm thấy mặn quá, mới bảo, lần sau bác bớt nước mắm. Thế là bà ấy quát ầm lên: "Tao nuôi bốn đứa con khoẻ mạnh béo tốt. Mày là đồ con ở, mới nứt mắt mà đã đòi dạy tao. Cứ tinh tướng, tao tống cổ về với ông bà Vĩ nhà mày". Cháu cũng chỉ mong thế. Nếu được về ở với cô chú Vĩ thì làm việc nặng đến đâu cháu cũng thích. Hôm nọ bà ấy pha nước tắm cho thằng Ti, cháu thử thấy nước nóng quá, nói, thì bà ấy mắng: "Ngu như chó ấy. Chả lẽ tao làm bỏng cháu nội tao à"?. Rồi cứ vớt nước nóng vào thằng bé làm nó khóc thét, da đỏ bừng lên từng đám. Cháu thương nó quá, đánh liều lấy bình nước lạnh đổ thêm vào, thế là bà ấy bưng chậu nước hắt vào người cháu, chửi: "Đã ngu lại hỗn hào. Cút cha mày đi cho khuất mắt". Cháu pha lại chậu nước khác tắm cho thằng Ti. Lúc ấy cháu cực thân quá, muốn khóc mà không được. Giá khóc được thì cũng đỡ khổ.

http://tieulun.hopto.org

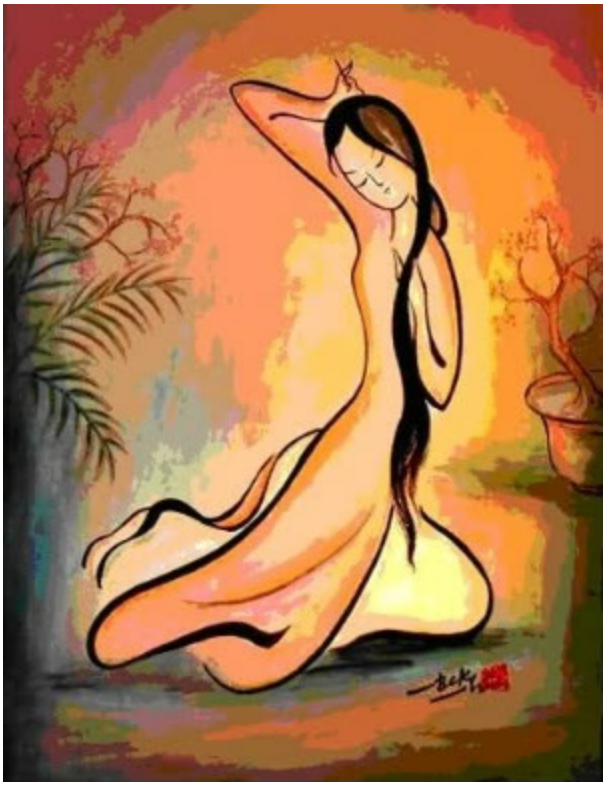

Chị Thảo bảo cháu hãy thương chị ấy với cu Ti, cố chịu. Chị còn bảo, cháu là người giúp việc, bao giờ thằng Ti đi nhà trẻ thì cháu lại về với cô chú Vĩ. Còn chị ấy là con dâu thì phải chịu đựng chẳng biết đến bao giờ. Bà ấy mắng mỏ xỉ vả thế, nhưng không thấy cháu khóc, cho là khinh thường, lại càng tức. Có lúc cháu vui cười một tý thì lại mắng: "Con gái con đứa mà xí xa xí xớn!". Cô Yên bên hàng xóm cũng quý cháu, hay sang chơi, bảo: "Cho mày chết. Ai bảo mới mười lăm tuổi mà cứ phổng phao hơn hớn như mười tám. Phải mắng chặn trước. Nhà người ta toàn đàn ông, nhỡ mày gây ra tai vạ thì sao?".

Cái cô Yên ấy nói buồn cười. Tự cháu có làm cho người cháu cao lớn được đâu. Mà cháu chỉ ăn hơn một bát cơm mỗi bữa. Có hôm chỉ ăn có miếng cháy cũng không thấy đói. Các nhà chủ không thích những người giúp việc ăn khoẻ, ăn vặt, ăn vụng. Cháu giữ mãi đâm quen dạ. Bây giờ, thấy bánh kẹo hoa quả để trước mắt có chảy nước, ôi ra cháu cũng chẳng động đến.

Giá không vì chị Thảo là con của cô chú Vĩ thì cháu bỏ đi từ lâu rồi. Bây giờ cháu chẳng biết làm thế nào. Chờ đến lúc thằng Ti đi được nhà trẻ thì lâu quá. Với lại lúc ấy nó đã quen hơi, khó dứt đi lắm. Cháu đã trông ba đứa trẻ rồi. Đứa nào cũng quý cháu. Mỗi lần người ta thôi không thuê cháu nữa, khi cháu ra đi, chúng nó gào khóc, thương lắm.

Nhớ nhất cái lần cháu phải xa con bé Hoàng Yến. Nó xinh quá. Nhưng mẹ nó rất dữ đòn. Ban ngày bác ấy bán hàng chợ; tối về, quát tháo con bé ầm ầm. Lơ mơ một tý là phát đen đét. Cháu cứ phải chống chế đỡ đòn cho nó. Đêm nào nó cũng

http://tieulun.hopto.org

ngủ với cháu, chị em ôm nhau khư khư. Lúc mê ngủ, nó cứ ghé vào má cháu hít hít như con chó con tập đánh hơi, buồn cười lắm. Rồi cái Yến đi mẫu giáo. Nhà lại đón một bà bác ở quê ra nuôi, tiện thể cơm nước, dọn dẹp. Cháu phải nghỉ việc.

Hôm cháu đi, thanh toán công xá xong, cháu cho cái Yến tờ mười nghìn mới tinh. Cháu xin mẹ Yến đưa nó đi chơi; để cháu thu dọn quần áo rồi đi khi không có nó ở nhà. Nhưng hình như bác ấy sợ cháu nghĩ ra thế để lấy cắp đồ đạc. Bác ấy bảo: "Đi thì cứ bình thường mà đi. Đừng bày đặt lôi thôi gì". Cháu đành phải ra đi trước mặt cái Yến. Cháu xin nó cái nơ cũ, để lại cái áo cũ để khi ngủ con bé ôm cái áo còn hơi hướng của cháu, đỡ nhớ. Cháu xin với bác ấy khi cháu đi rồi, cái Yến có khóc cũng đừng đánh nó, khổ thân.

Cháu chẳng nói dối cái Yến bao giờ nhá, thế mà lần ấy phải đánh lừa nó là ra phố mua cho nó con búpbê biết hát. Nhưng con bé khôn lắm. Thấy chỉ đeo túi quần áo, nó giữ chặt tay cháu mếu máo. Cháu đành giật tay ra, chạy vù đi. Cái Yến không khóc mà gào lên như còi. Nhà ở trong ngõ, cháu chạy ra đến đường phố mà vẫn nghe thấy tiếng gào thét của nó. Cháu suýt đâm vào xe máy. May mà cháu không biết khóc. Nhưng không khóc được trong người cứ làm sao ấy, khó chịu lắm. Cháu phải ngồi xệp xuống vỉa hè nôn oẹ.

- Sao cháu không khóc được à?

- Cháu cũng không biết. Thấy mẹ cháu bảo, hồi cháu còn bé, bố cháu say rượu đánh cháu rất đau, nhưng không cho khóc. Hễ khóc càng bị đánh đau hơn, nên phải cố nhịn. Chắc là lâu ngày thành quen. Mẹ cháu cũng bị đánh luôn. Bữa cơm, mẹ con cháu cứ phải vừa ăn vừa phòng bị đánh. Anh cháu mười bảy, bị đòn nhiều quá phải bỏ nhà đi vào tận Đà Nẵng làm thuê, lâu quá không về. Năm ngoái anh gửi cho cháu cái đồng hồ này. Cũ thôi, nhưng là loại đồng hồ chạy bằng dây cót, còn tốt. Anh cháu làm nghề lấy tổ yến, leo trèo vất vả lắm. Anh viết thư bảo có lần bị trượt chân ngã, nhưng may rơi xuống chỗ nước sâu, nếu không thì cũng được một giỗ rồi. Lúc mệt quá, anh hát bài "Hò cập bến" lại nhớ mẹ, nhớ em gái. Nhưng nghĩ đến bố lại không muốn về.

Không phải bố cháu bị thần kinh đâu. Trước kia bố cháu cũng là cán bộ, đã làm đến chức phó chủ tịch xã. Sắp sửa lên làm chủ tịch thì bị tố cáo gì đấy. Thấy nói là bác cháu công tác ở trên huyện, mâu thuẫn với người ta. Bố cháu cùng phe với bác cháu, nên bị liên lụy. Bố cháu bị cách chức; chán đời, uống rượu suốt ngày, thành nghiện. Vay mượn tiền uống rượu rồi phải bán cả ao, vườn.

Bà cô họ ở ngoài này xin cho cháu ra đây trông trẻ thuê. Giữ trẻ vất vả nhưng mà vui. Nhất là khi chúng nó biết bò, tập đi; ngây ngô buồn cười lắm. Con bé Hoàng Yến là đứa cháu nhớ nhất. Mấy lần cháu định về thăm lại nó, nhưng cô

http://tieulun.hopto.org

Yên bên này bảo cháu: " Mày đã đi khỏi nhà người ta, thành người dưng rồi còn lân la đến làm gì. Bố mẹ nó lại nghi là mày đến ăn cắp hay là dụ dỗ con bé. Chờ nó ở cổng trường cũng không được. Cho nó quà bánh cũng không được. Người ta báo công an thì mày chết".

Năm ngoái cháu đến làm ở nhà chú Vĩ. Nhà chú ấy cũng nghèo. Chú ấy bị liệt nửa người, ngồi nhà. Cô Vĩ đi dạy học cấp hai. Chị Thảo là con cô chú ấy xin được làm kế toán, mới thuê cháu giúp việc nhà. Chú Vĩ thương cháu. Chú ấy bảo những người cùng khổ mới biết thương nhau.

Chú Vĩ cả ngày ngồi đọc sách, làm thơ gửi đăng báo. Thỉnh thoảng được đăng một bài, chú ấy vui lắm, thưởng công cháu đã ra bưu điện gửi thơ hộ chú ấy, nhưng cháu không nhận. Chú đã đến nhà chú Vĩ chắc biết chú ấy cũng nghèo. Khi cháu rảnh rỗi, chú ấy đưa truyện thiếu nhi cho cháu đọc. Rồi dạy cháu tập viết chữ. Cháu ngồi tập viết, cứ vẹo người, cúi gục xuống bàn, chú ấy bắt phải ngồi cho đúng kiểu. Chú ấy bảo cháu: "Con chịu khó tập viết thật đẹp. Bao giờ chú thành nhà thơ lớn, con sẽ làm thư ký chuyên chép thơ cho chú. Rồi người ta khiêng chú lên sân khấu đọc thơ, con đứng bên cạnh xe lăn của chú, cũng được quay phim chụp ảnh luôn". Cháu hỏi: "Được như thế thì làm sao?". Thế là chú ấy ngẩn ra một lúc rồi cười ầm lên. Cô Vĩ thì bảo:" Chỉ hồn bướm mơ tiên. Chú Vĩ nhà mày, may ra xuống lỗ rồi mới được người ta nói đến một lần".

Làm cho người khác, hàng tháng cháu phải tìm cách nhắc tiền công. Có hơn một trăm nghìn, nhưng để dồn lại thành tiền triệu, người ta xót ruột. Như mẹ cái Yến ấy, còn thiếu cháu mấy tháng tiền công. Cháu chẳng dám đòi, coi như cháu cho cái Yến. Còn làm cho nhà chú Vĩ, cháu chẳng để ý gì đến tiền nong. Cháu bảo cô ấy là cháu chỉ cần ăn thôi cũng được. Cô ấy đùa: "Cháu vẫn có lương. Cô giữ hộ, bao giờ cưới chồng, cô đưa".

Chỉ khi làm cho nhà chú Vĩ, cháu mới không bị coi khinh là con ở. Khi nào cháu ốm mệt, cô chú bắt đi nghỉ để cô ấy làm. Khách đến chơi, cô chú ấy bảo: "Đây là con bé cháu ở quê ra". Một bận có ông khách hỏi: "Bố mẹ cháu có nhà không?" Cháu thích lắm nên cháu cứ bảo: "Bố mẹ cháu có nhà, mời bác vào."

Có lần cháu viết mãi không được chữ "g", cái đuôi cứ ngắn ngủn trông như chữ "a", chú ấy bức mình củng cho cháu một cái, nhưng rồi lại ân hận, bảo là: "Chú chỉ còn hai tay cử động được thế mà lại dùng tay làm việc ác". Cháu bật cười bảo không đau. Cháu hát cho chú ấy vui. Bài hát "Hò cập bến" ở quê cháu:

"Cầm lái cho chắc... là dô là khoan... / Giữ lèo cho chặt.../ Để mà cập bến .../ Thấy lại bãi dâu.../ Thấy lại con mắt bồ câu.../ Thấy môi cắn chỉ quết trầu xinh tươi.../ Dô hỡi dô hời..."

http://tieulun.hopto.org

Làng cháu ở bên con sông chảy ra biển. Cháu đi khỏi làng từ bé, nhưng vẫn nhớ là nước sông rất đục, hai bên bờ bãi dâu xanh lắm.

Rồi chị Thảo lấy con trai bà Vịnh, đẻ thằng Anh Anh này, nhưng gọi là "cu Ti". Cô chú Vĩ phải cho cháu đến; nhưng bảo mọi người là gửi cháu ở đây, đừng ai mắng mỏ cháu, làm bà Vịnh phát tức lên. Bây giờ, bên nhà chú Vĩ hàng ngày cô ấy đi dạy học, chú ấy ở nhà một mình. Chú ấy bị liệt như thế chẳng biết ăn uống thế nào. Cháu thương chú ấy quá mà không về thăm được. Chú có đến thăm chú Vĩ, bảo hộ cháu là chú ấy đừng thức khuya, chú nhớ !

Tôi quen biết Vĩ. Còn ông Vịnh có họ xa với tôi. Nhưng tôi không thể can thiệp vào chuyện con bé giúp việc giữa hai nhà. Phải hơn một tháng sau lần nghe chuyện cái Hà, tôi mới đến gặp Vĩ khi anh đang hấp hối vì bị tai biến mạch máu não. Vĩ không còn nghe được lời nhắc anh đừng thức khuya của cái Hà, đứa bé mà anh đã thương yêu như con gái.

Sau đám tang Vĩ, tôi đến chơi nhà ông Vịnh. Ông Vịnh đi vắng. Cái Hà lại nói chuyện.

- ... Hôm chú Vĩ mất, cháu không chịu được, mới khoá cửa, nhờ cô Yên trông nhà cho, rồi bế thằng Ti đang sốt mọc răng đi xíchlô về bên chú Vĩ, đúng lúc người ta đang liệm. Người chú ấy gầy đét, ngắn ngủn, chân bé như hai cái que. Cô ấy ôm cháu khóc, bảo chú Vĩ còn gửi lại cho cháu một trăm nghìn toàn tiền mới, để dành từ lâu. Bà Vịnh lồng lên định đánh cháu vì tội bỏ nhà, đem thằng bé đang ốm đến đám ma. Mọi người can mãi, cháu mới không bị đòn. Thế mà hôm ấy, cháu cũng không khóc được.

Bây giờ bà Vịnh càng ghét cháu hơn. Tha hồ mắng mỏ. Nghĩ đến chú Vĩ, cháu coi như không nghe thấy gì.

À, chú đừng nói với ai nhé. Kể cả cô Vĩ với chị Thảo. Cháu có một chỗ thờ chú Vĩ ở cái hốc trên nóc cầu thang kia. Kín lắm, chẳng ai biết được. Khi nào nhớ chú ấy, cháu lên thắp hương. Đêm hôm nọ cháu mơ thấy chú Vĩ đến đây, không ngồi xe lăn mà đi được bằng chân. Trông chú ấy như cái diều, hai chân như hai dải đuôi diều phất phơ không chạm đất.

"... Để mà cập bến.../ Thấy lại bãi dâu.../ Thấy lại con mắt bồ câu.../ Thấy môi cắn chỉ quết trầu xinh tươi.../ Dô hỡi dô hời..."

Cái Hà lẩm nhẩm hát, rồi bất chợt nó ngừng bặt, nức lên, oà khóc:

- Chú Vĩ ơi !...

Nó đã biết khóc trở lại. Khóc đúng như một đứa trẻ con. Tất cả nước mắt của đứa con gái không khóc được ấy, đã tích lại từ rất lâu, bây giờ tuôn xối xả như mưa, ướt đẫm ống cánh tay áo xanh cũ bạc phếch.

http://tieulun.hopto.org

http://tieulun.hopto.org

Liễu Chương Đài

Bão Vũ

"Năm sau, Hàn Hoành trở về Trường An, tìm lại ngôi nhà ở phố Chương Đài, thì Liễu thị đã biệt tăm"...

Ông Giả ngừng kể, nhìn vào mặt Sinh mỉm cười. Đôi mắt lấp lánh láu lỉnh tinh nghịch, không có vẻ là một ông giáo già về hưu. Và Sinh thấy hơi rượu phả ra từ miệng ông Giả có mùi thơm dịu ngọt, rất lạ. Có lần Sinh hỏi vì sao uống thứ rượu tiểu thủ công rẻ tiền, được chế biến theo cách cẩu thả và ăn gian nguyên liệu mà ông lại thở ra hương thơm như vậy. Ông Giả cười không nói gì. Sau, Sinh mới biết nhiều người khác uống rượu với ông Giả cũng đã hỏi như vậy. "Mình cũng không hiểu sao lại thế. Có lẽ cơ thể mình có cấu tạo giống con chồn hương, chỉ ăn uống những thứ bình thường nhưng lại thải ra chất thơm có nồng độ đậm đặc hơn cả nước hoa Cologne của Pháp". Sinh kết luận: "Bố là "Hàm hương nhân"; là một kỳ nhân, trong người có trữ chất thơm. Uống rượu với bố rất kinh tế. Chỉ cần uống rượu rẻ tiền mà vẫn được hưởng mùi quý". Họ cùng cười.

Hôm đầu tiên được Sinh đãi rượu, ông Giả ngậm ngụm rượu nhăn mặt như muốn nhổ ra; rồi lại cố nuốt ực, có lẽ ông sợ Sinh phật lòng.

- Chắc bố sành rượu lắm. Xin lỗi bố vì ngân sách vợ cấp không cho phép con đãi bố rượu khá hơn.

- Lỗi gì đâu. - Ông Giả cười. - Nhưng đúng là "nước đái quỷ". Nấu rượu tồi là phạm trọng tội với quỷ thần. Rượu là chất nước thiêng mà con người không thể tự chế ra nếu không được thần linh mách bảo. Mà thần linh đâu có dạy nấu thứ rượu này.

Sinh nhớ đến lời kêu ca của Thục, vợ anh? Cái lão giáo hữu vô tích sự ấy có bùa bả gì mà cứ ngơi ra là lại tìm đến; có đồng kẽm nào cũng dốc ra hầu rượu lão. Sinh cố nhịn không vặc lại vợ. Anh nuốt khan cho trôi cái cục vô danh trong họng như ông Giả nuốt cái thứ "nước đái quỷ".

Ông Giả cũng biết nỗi khổ của Sinh. Có lần thấy Sinh bộ dạng thiểu não, mặt nhăn nhó như bị đau răng, ông nói bâng quơ: "Cho nên tôi mới một mình một thân như thế này". Khi lĩnh lương hưu, ông Giả đãi lại Sinh. Chỉ là vài chén rượu tồi với mấy củ lạc; khá hơn là mỗi người hai cái chân gà công nghiệp.

Hôm nay, lúc ngồi uống với nhau, ông chợt hỏi Sinh:

- Cậu giảng Kiều, có bao giờ tán cái tích "Liễu Chương Đài" không?

- Sách đã chú rõ. Con thấy không cần nói thêm. Mà tích ấy cũng đơn giản.

http://tieulun.hopto.org

- Đơn giản à? - Ông Giả ngạc nhiên.

Sinh im lặng không biết trả lời sao. Thì vợ chồng xa nhau, nhớ nhung tí chút, rồi lại đoàn tụ. Chứ có gì đặc biệt. Sinh nghĩ thế, và hỏi ông Giả:

- Chắc trước kia bố giảng cái tích ấy hay lắm?

- Một lần có các thầy dạy văn cùng mấy vị trên Sở Giáo dục xuống dự giảng. Hôm ấy, bình về đoạn "Kim - Kiều tái hợp", chợt nhớ lại cái tích được nghe từ hồi thiếu niên, tôi cao hứng giảng cương ngoài giáo án. Bọn trẻ vỗ tay ầm ầm. Còn các quan Sở và các thầy phê là lan man vớ vẩn.

- Bố thử cho con mở rộng tầm mắt một phen. - Sinh hỏi như thách đố.

Thật ra, tôi chỉ bình phẩm theo câu chuyện bố tôi kể lại. Chuyện có vẻ tam sao thất bản. Một ông đồ bạn của ông nội tôi kể cho bố tôi nghe trong một cơn say vào đêm ba mươi Tết. Ông đồ này hỏng thi mấy bận, bất đắc chí; thường đem những câu chuyện linh tinh trong sách cũ ra kể làm quà, kiếm chén rượu.

Sau cơn đại loạn ở kinh thành, Hàn Hoành mới xong việc nhà. Chàng trở lại Trường An, tìm về ngôi nhà cũ của mình ở phố Chương Đài. Ngôi nhà nhỏ hoang tàn. Liễu thị thì biệt tăm. Chẳng ai biết vợ chàng đi đâu. Hỏi dò hỏi khắp nơi. Lão Trương bán hàng cơm bảo có lần nhìn thấy Liễu thị ăn mặc sang trọng ngồi trên xe song mã bên một vị đại quan trông phương phi quyền uy lắm. Mụ Lý béo bán đậu phụ rong thì thấy nàng ngồi trên ngựa bạch yên cương nạm bạc, châu báu lụa là phủ kín từ đầu đến chân, song đôi với một võ quan cưỡi ngựa ô, giáp trụ sáng choang, oai phong lẫm liệt. Mụ bình phẩm, ra vẻ triết lý:

- Người đẹp đổ quán xiêu đình thế thì trước sau cũng phải vào nơi "lầu xanh gác tía" thôi; chứ như anh thật làm sao giữ được .

Hàn Hoành không để ý câu nói như có ý miệt thị chàng; cũng không chấp mụ Lý đã nhầm lẫn "lầu son gác tía" với "lầu xanh gác tía". Vì, dù có biết Liễu thị từng là kỹ nữ, mụ Lý cũng chẳng đủ trí tuệ mà chơi chữ như vậy. Và Hàn cũng không chấp cái chuyện mụ cũng như lão Trương và đám dân phố không còn gọi chàng là "Hàn công tử", "Hàn tiên sinh" như trước; mà chỉ gọi trống không là "Hàn Hoành", hay là "anh Hàn".

Nhưng Hàn buồn lắm. Chàng ngồi bên bờ đầm Lam Thủy cuối phố Chương Đài lặng ngắm cây liễu. Đang độ xuân, lá liễu tốt xanh mướt chảy dài như dòng suối xanh. Chàng nhớ ngày trước có một cành liễu vươn ra mặt hồ, rủ sát mặt nước. Khi tiễn Hàn Hoành về quê, Liễu thị bảo cành liễu đó cũng như cánh tay nàng luôn vẫy theo chàng. Bây giờ cành liễu ấy chỉ còn một mẩu khô trụi chìa ra như chiếc đuôi cụt, rất tức mắt. Chẳng biết kẻ nào đã cất công lội xuống nước bẻ cành liễu ấy. Mấy con vịt bơi qua làm mặt nước sóng sánh bóng cành cây cụt dưới

http://tieulun.hopto.org

nước lay động, trông tội nghiệp như cánh tay tàn phế cố vẫy ai trên con thuyền ngoài xa kia. Hàn nhớ tới bài thơ chàng làm ở quê nhà trong một lần thương nhớ Liễu thị da diết:

Chương Đài liễu! Chương Đài liễu!

Tích nhật thanh thanh kim tại phủ

Túng sử trường điều tự cựu thùy

Giã ung phan chiết tha nhân thủ?

(Dịch thoát: Chương Đài liễu trước xanh xanh. Còn nguyên hay đã bẻ cành cho ai?)

Lúc ấy Hàn định bụng khi về Trường An sẽ đọc bài thơ lên để chọc giận Liễu thị, để rồi họ sẽ làm lành với nhau theo cái cách rất hiệu nghiệm của những cặp vợ chồng trẻ.

Bây giờ liễu xanh còn đấy, mà nàng ở tận chân trời góc biển nào.

Ngày ngày Hàn Hoành đi lang thang dọc phố Chương Đài, ngâm mãi bài thơ cho đến khi ứa nước mắt, cổ họng nghẹn lại mới thôi. Trẻ con bám theo Hàn đông như đàn vịt, reo cười, xô đẩy nhau kêu la náo động cả phố. Lão Trương hàng cơm lần nào thấy Hàn đi qua cũng gọi vào quán bảo ngâm "Liễu Chương Đài". Lão gật gù nghe rồi thưởng cho Hàn một chung rượu. Có lần cao hứng, lão đem đến bàn của Hàn một đĩa đậu đũa xào. Lão Trương thuộc lòng bài thơ, vừa chặt thịt vừa ê a hát "Liễu Chương Đài" theo một giai điệu dã ca vùng quê Phúc Kiến của lão, đệm thêm những tiếng "Hầy a!..." của những người đang ì ạch nặng nhọc đẩy xe lên dốc hay kéo gỗ, chống thuyền:

Ngày trước xanh xanh

Hầy a!

Liễu Chương Đài

Ngày trước xanh xanh,

Hầy à!

Hỏi có còn không

Hầy, liễu Chương Đài?

Mụ Lý béo quẩy gánh đậu phụ bán rong, gặp Hàn, mụ lấy một bìa đậu đưa cho chàng:

- Hàn Hoành. Hát cái bài có cây liễu ở phố Chương Đài này đi.

Hàn không một xu dính túi và đã nhịn đói mấy ngày. Chàng cười ngượng, cầm bìa đậu rồi hát "Liễu Chương Đài" theo điệu dã ca Phúc Kiến của lão Trương. Nước mắt chàng chảy ròng ròng. Miếng đậu trên tay chàng chảy nước ròng ròng. Mụ Lý cũng nước mắt đầm đìa, bảo ngày trước mụ xinh đẹp nhất xứ Giang Nam,

http://tieulun.hopto.org

nhưng bị gã công tử nhà giàu họ Mã bội tình, mụ chán đời chẳng thiết chăm sóc dung nhan nên mới ra thế này. Bây giờ nghe bài "Liễu Chương Đài", mụ cám cảnh mình mà không cầm được nước mắt. Hàn ngắm cặp má bánh đúc và cái mũi tẹt, cố hình dung ra nhan sắc của mụ ngày trước. Mụ Lý ngượng:

- Béo quá hả? Dương Quý Phi còn béo hơn tôi nhiều.

Người đẹp Dương Quý Phi quả là có đẫy đà thật. Nhưng vua Đường Huyền Tôn lại thích những cô gái mũm mĩm, và Dương Quý Phi biết cách đưa nhà vua lên tận cung Quảng Hàn, trên trời.

Hàn Hoành trả lại bìa đậu cho mụ Lý, bảo, giá có cái màn thầu ăn thì tốt hơn. Hai ngày nay chàng không một chút ngọc thực trong bụng. Mụ Lý ái ngại đưa cho Hàn một đồng xu. Rồi mụ kéo tạp dề lau mắt, quẩy gánh đậu phụ đi, miệng rao lanh lảnh, tươi tỉnh sảng khoái như trước đó mụ chưa từng khóc cho thân phận mình:

Đậu phụ Chương Đài đây,

Ơ - Ơ - ơi!

Liễu Chương Đài!

Ngày trước xanh xanh,

Ơ-ơi! Đậu phụ Chương Đài!

Hàn Hoành vào quán lão Trương, đặt một xu lên bàn cho lão yên tâm rồi gọi một thố cơm nóng. Lão Trương cười hỏi:

- ăn cơm với gì?

Hàn tặc lưỡi:

- Chan cơm với nước cháo hoa. Nhưng nếu phải tính tiền nước cháo hoa thì thôi vậy. Chỉ xin ít tương.

- Tôi đãi đĩa ca la thầu. Ăn xong, cho nghe bài "Liễu Chương Đài".

- Thế thì xin thêm bát rượu. Loại rượu nhạt cũng được .

Vậy là một trong những thi phẩm tuyệt tác đời Đường có giá là một bát rượu hạng bét với đĩa củ cải muối sau cuộc thương lượng về nhuận bút giữa tác giả với nhà xuất bản. Ăn xong, Hàn ngâm "Liễu Chương Đài", giọng nghẹn vì phải nuốt thố cơm không có canh rau, mà rượu thì đắng. Trong quán có những thương gia, những khách giang hồ mệt mỏi, áo khăn nhàu nát bụi bặm. Họ lặng nghe Hàn ngâm "Liễu Chương Đài". Có người thở dài. Có người đưa ống tay áo chấm mắt. Biết bao nhiêu Liễu thị đang chờ trên khắp đất Trung Nguyên này.

Hàn Hoành lang thang trên phố Chương Đài. Bọn trẻ bám theo chàng reo cười ầm ỹ, như đi theo một người điên. Chúng vừa đi vừa chìa tay vào các hàng quán xin hộ Hàn những thức ăn. Quần áo chàng rách tươm. Lão Trương thương

http://tieulun.hopto.org

tình bảo Hàn đến quán cơm pha trà, ngâm nga thơ phú mua vui cho khách, lão sẽ nuôi ăn. Bài hát "Liễu Chương Đài" được những khách thương ghé qua quán lão Trương nghe rồi truyền khẩu đi xa mãi.

Một buổi tối, Hàn Hoành đang đói meo nằm nhớ vợ trong ngôi nhà lạnh lẽo thì Liễu thị đột ngột trở về trên cỗ xe ngựa sơn son thếp vàng, như một mệnh phụ phu nhân. Hàn Hoành hoa mắt, ngỡ đang nằm mơ.

- Sách nói Liễu thị được Hàn Hoành đem vàng chuộc về từ tay tướng giặc cơ mà, bố? - Sinh cười hói, như cách lật tẩy một chuyện khoác lác.

- Sách sai - Ông Giả tỏ vẻ khó chịu - Hàn Hoành là một hàn sĩ lại vừa về quê lo đại tang, làm gì có vàng. Chính là vì bài thơ "Liễu Chương Đài" đã được truyền tụng đến nơi đóng quân của tướng giặc Sầm Dự, kẻ đã bắt Liễu thị về làm thiếp.

Liễu thị khóc lóc van xin được tha về với chồng: Sầm Dự cũng là kẻ có tình nên động lòng, cho Liễu thị được toại ý.

Sinh nhớ cái đêm Thục rời bỏ Nghĩa trở lại với mình.

Anh đứng ngoài hiên nhà Nghĩa phấp phỏng chờ. Sinh bị ướt sũng khi đội mưa đến đây. Anh đứng run cầm cập, nghe rõ tiếng trong nhà đang thu dọn gì đó.

- Thục đem cái màn đôi đi. Tôi vẫn còn cái màn cá nhân - Tiếng Nghĩa.

- Biết làm sao bây giờ, hả trời? Sao chưa đích xác mà họ đã báo tử, để bây giờ ra nông nỗi này - Thục như kêu lên.

- Ngày xưa thì bảo tại trời. Bây giờ thì chẳng biết tại ai. Thôi thì Thục cứ về với người ta. May mà chúng mình chưa có con, đỡ phiền toái. Giấy hủy bỏ hôn ước tôi làm xong rồi đây. Thục cầm lấy.

- Anh... Để rồi em nói với anh Sinh.

- Anh sẽ là anh cả của chúng em. Thỉnh thoảng anh sang chơi.

- Thế sao tiện. Thục đừng bận tâm về tôi nữa. Rồi tôi sẽ đi khỏi đây. Tôi đã đổi nhà cho chú Quýnh ngoài bãi rồi. Mà chưa biết chừng tôi sẽ lên chỗ bà cô ở Thái Nguyên. Thục cố quên chuyện cũ đi.

- Sao anh phải khổ thế? Anh làm thế chúng em có tội... - Thục khóc.

- Thôi Thục về đi. Tôi không thể đưa tiễn được.

Cánh cửa hé mở. Thục đầu trần khoác túi vải, ào ra ngoài trời mưa, như trốn chạy. Sinh đuổi theo đến đường cái, giữ Thục lại, ôm xiết lấy cô. Anh đã tìm lại được Thục của anh, không phải Thục trong những giấc mơ giữa rừng lạnh, dưới những trận bom rải thảm; với cảm giác của một người đói đến phát sốt trong cơn ngủ mê ăn ngấu nghiến những thức ngon nhưng vô vị như nhai giấy; mà là Thục với thân hình ấm mềm ngày trước. Nhưng Thục gỡ tay anh, thở hổn hển: "Giữa đường, người ta thấy, dơ lắm". Rồi cô xách cái túi chạy lên trước.

http://tieulun.hopto.org

Thế là Thục đã dứt được Nghĩa một cách êm thấm để lại là của riêng anh.

Hai hôm sau, Sinh làm bữa cơm để họ hàng mừng anh sống lại, trở về với vợ. Sinh hớn hở còn hơn cả trong bữa tiệc cưới Thục ngày xưa. Sinh cũng không để ý chuyện Thục mắt đỏ hoe vì khói, cặm cụi dưới bếp nấu nướng, ít khi lên nhà trên.

Đúng hôm vợ chồng Sinh ăn mừng, Nghĩa đổi nhà cho ông chú, chuyển ra ngoài bãi sông. Rồi sau, Nghĩa bỏ luôn cả nghề thợ mộc, mua cái bè nuôi cá lồng, lênh đênh mãi tận mạn thượng nguồn sông Lãng.

- Thế rồi cái tay Hàn Hoành ấy sống bên Liễu thị sung sướng đến trọn đời?

- Sinh cười. Chuyện nhạt thế mà bố cũng tán được thì tài thật.

- Cậu ở trong nghề mà nói thế. Ăn thua nhau là ở cái kết.

- Ông giáo Kiên nhẫn tiến tới đoạn cuối câu chuyện.

- Họ gặp lại nhau như tìm lại được báu vật bị thất lạc. Hàn Hoành như được hưởng lại tuần trăng mật ngày trước. Liễu thị đem về một số vàng lớn của Sầm Dư tặng cùng cỗ xe ngựa lộng lẫy mà các vị quan lớn cũng phải thèm muốn.

Hàn Hoành đổi đời. Hàn béo đỏ ra, khăn áo gấm vóc lụa là xênh xang, bóng láng; ngày ngày cưỡi con ngựa trắng rong chơi những nơi non xanh nước biếc tìm tứ thơ. Phố Chương Đài vắng lặng vì không còn chàng hàn sĩ bất hạnh lang thang để hàng đàn trẻ con đi theo reo cười.

Nhưng rồi Hàn thi sĩ nhận thấy mình không thể làm thơ được nữa. Đúng ra, chàng làm thơ không còn hay như trước. Vì không còn nỗi thương nhớ khắc khoải; không có sự hoài niệm về một quá khứ đẹp đẽ nào, không có khát vọng gì khác ngoài ham muốn được nổi tiếng vì thơ phú. Mà để làm được thơ hay thì không thế chỉ bằng khát vọng nổi tiếng. Và cái chính là Hàn không còn rách rưới đói khổ nữa. Người ta cúi mình trước đầu con ngựa trắng yên cương nạm bạc của chàng, kính cẩn chào: "Xin vấn an Hàn công tử", "Dạ, Hàn tiên sinh du ngoạn". Người ta không còn gọi chàng là "Hàn Hoành" trống không nữa. Và người ta cũng dần quên bài thơ "Liễu Chương Đài".

Liễu thị có vốn, đóng thuyền đi buôn tơ lụa. Nhà Hàn Hoành lại càng giàu. Chồng tài họa thơ văn, vợ xinh đẹp thương hồ hái ra bạc.

Nhưng có một con rắn độc đêm đêm lẻn vào giường ngủ của hai vợ chồng. Đó là cái bóng đen của tướng giặc Sầm Dự.

Một đêm, Hàn Hoành hỏi Liễu thị, giọng như cái ngõng cửa gỗ tứ thiết lâu ngày không tra dầu lạc:

- Cái thằng giặc võ biền hung đồ ấy đã ăn nằm với cô như thế nào, mà bây giờ cứ thở ngắn than dài?

- Ông ta chẳng làm gì tôi cả. Tôi chỉ đàn hát cho ông ấy nghe. Thê thiếp của

http://tieulun.hopto.org

ông ấy hàng đàn, người nào cũng mặt hoa da phấn, đẹp bằng mấy tôi. - Liễu thị khó chịu vì phải nghe câu hỏi này nhiều đêm rồi.

- Hắn bắt cô về để làm tượng thờ à? Nói khó nghe lắm.

- Thì cố mà nghe. Nói khó nghe, nhưng từ khi tôi trở về thì anh không còn phải xin đậu phụ của mụ Lý béo, không phải hầu trà kiếm ăn ở quán lão Trương.

Hàn Hoành đấm xuống đệm giường đánh "ầm" như tiếng trống:

- Sao hay đi đến mạn Hàng Châu là nơi có doanh trại của thằng giặc ấy?

- Buôn tơ lụa mà không đến Hàng Châu, Tô Châu, Tứ Xuyên thì đến Sơn Đông mãi võ chắc? Nói khó nghe như thế thì để yên cho người ta ngủ, sáng mai còn phải xuống thuyền sớm cho kịp con nước.

Liễu thị quay mặt vào tường, ngáp dài. Nghĩa là nàng đã treo "Miễn chiến bài". Hàn Hoành đành nuốt giận, nghiến răng, mở mắt trừng trừng trong bóng đêm. Chàng hình dung ra cái cảnh Sầm Dự ân ái với vợ mình. Chàng đấm xuống giường lần nữa, nhưng lần này đấm trúng phải cạnh giường, nắm tay thư sinh của chàng như bẹp nát, những ngón tay muốn gẫy vụn.

- Cô còn thương nhớ hắn ta à? - Sinh hỏi Thục.

- Tôi không phải là khúc gỗ. - Một lúc sau, Thục nói trong tiếng thở dài buồn bực chán ngán.

- Thế mà nằm bên tôi, cô lại là một khúc gỗ lim đấy. Không, còn hơn thế nữa kia. Là một cây nước đá, cây nước đá! Hiểu chưa? - Sinh rít lên.

- Ngoa ngoắt, chấp nhặt dai dẳng quá đàn bà.

- Phải, tôi là đàn bà. Hắn là đàn ông.

- Còn cô là thứ gì, hả?!

Những đồ dễ vỡ trong nhà bị cả hai người đập tan tành.

Những đêm bi kịch.

Không thể mãi như thế này được. ở làng Nghĩa là ở gần con sông Lãng mà nơi thượng nguồn của nó có cái bè cá lồng của Nghĩa; là không thể quên được chuyện cũ. Sinh chạy chọt mãi rồi cũng xin được một chân dạy ở một trường cấp hai ven thị xã. Họ bán rẻ nhà cửa vườn đất chuyển đến nơi ở mới. Thục học nghề may, kiếm được khá tiền, còn hơn cả lương của giáo Sinh. Cô ta ý thức được vị thế của mình trong nhà. Cô coi thường Sinh. Không phải là "khinh mười lăm phút" mà là khinh mãi mãi. Vì chuyện tiền nong, vì chuyện cũ. Vì cả một điều tế nhị quan trọng nữa. Vết thương ở cột sống không làm cho Sinh chết như đồng đội tưởng, nhưng lại làm anh chỉ còn là một nửa người đàn ông.

Sinh thấy bồn chồn vì một điều gì đó. Không thể nghe nốt câu chuyện của ông Giả, anh làm bộ xem đồng hồ rồi giật mình kêu lên:

http://tieulun.hopto.org

- Chết rồi, mải chuyện quên khuấy cái hẹn quan trọng. Mai bố cho con nghe nốt vậy.

Đêm cuối năm, mưa lạnh. Sinh dở say dở tỉnh về gian nhà tập thể giáo viên. Trong nhà có điện sáng nhưng im ắng khác thường. Ngăn tủ quần áo của Thục trống không. Bà tạp vụ nhà trường là bạn thân của Thục ở gian bên cạnh đang đứng ngoài hiên có ý chờ Sinh về. Bà rụt rè khép nép như sợ hãi, sang đưa cho Sinh phong thư rồi về ngay. Thư của Thục. Sinh vứt phong thư lên bàn. Anh biết trong thư viết gì rồi.

Ra đến cửa, bà tạp vụ còn ngoái lại. "à, cô ấy nấu sẵn cơm dưới bếp cho anh đấy". Sự săn sóc cuối cùng của Liễu thị, để cho Hàn Hoành lại nhớ thương khắc khoải mà làm thơ.

Sinh hình dung ra cái bè nuôi cá lồng dập dềnh trên mặt nước thượng nguồn sông Lãng, trong đêm mưa lạnh. Thục sẽ chẳng có được hạnh phúc như cô ấy tưởng. Thục sẽ lại ân hận và nhớ thương Sinh. Nỗi đau khổ chỉ biến từ dạng này sang dạng khác. Sinh khẽ cười buồn vì cái định luật bảo toàn nỗi buồn mà anh vừa nghĩ ra.

Cái tay Hàn Hoành ấy cũng chẳng sung sướng gì hơn mình. Thà rằng trước kia Liễu thị đừng trở về - Sinh lại nghĩ - Những điển cố, những chuyện ngụ ngôn và những giáo điều, chỉ chăm chú vào mục đích giải trình cho được một ý tưởng nào đấy, mà chẳng mấy khi để tâm tới những khổ đau bất hạnh riêng của mỗi con người. Con tàu cứ sầm sập băng đi, không bận tâm đến thân phận của những bụi cỏ hoang rối bời, khóm hoa dại li ti và đám mạng nhện mỏng manh trĩu nặng sương sớm chờm trên đường ray, dưới những bánh xe thép của nó.

Lần này Liễu thị đi Hàng Châu đã không quay về. ở đấy có doanh trại của viên tướng giặc Sầm Dự hào hoa không chỉ biết múa đao mà còn biết thưởng thức đàn ca.

Hàn Hoành bán sạch tài sản của vợ để lại, lăn lóc trong các ca lâu tửu điếm. Chàng làm những bài thơ thương nhớ Liễu thị trong những cơn say. Người đàn bà tầm thường từng là kỹ nữ ấy nhờ thơ của Hàn Hoành mà thành nổi tiếng. Cũng không biết có phải vợ của Hàn mang họ Liễu không, hay là chỉ vì trong thơ có cây liễu gãy ấy mà người ta gán cho thị họ Liễu?

Hàn lại là một hàn sĩ. Nhưng thơ Hàn Hoành lừng lẫy thiên hạ. Những bài thơ của chàng vạch ứa máu những thân cây, khắc sâu vào gan đá, viết chi chít trên những mảnh tường rêu phong nơi miếu hoang, cổ tự.

Người ta lại thấy Hàn Hoành lang thang trên phố Chương Đài, trong bộ cánh rách tướp của một gã khất thực. Và cũng vẫn như trước, bọn trẻ bám theo chàng

http://tieulun.hopto.org

reo cười ầm phố như đi theo một người điên, vừa đi vừa chìa tay vào các hàng quán xin hộ Hàn những thực phẩm. Mụ Lý béo bán đậu phụ lại thỉnh thoảng đãi chàng một vảy bạc vụn, đề nghị bài hát về cây liễu xanh xanh bên bờ đầm Lam Thủy.

Lão Trương lại gọi Hàn đến quán cơm nuôi ăn để tiếp rượu, pha trà, ngâm thơ mua vui cho khách. Những khách thương mệt mỏi bụi bặm ghé qua quán lại vừa uống ruợu nghe "Liễu Chương Đài", vừa thở dài chấm nước mắt. Lão Trương lại cao hứng vừa chặt thịt, vừa hát bài thơ đệm thêm những tiếng: "Hầy - a!..." theo một điệu dã ca vùng quê Phúc Kiến của lão:

Ngày trước xanh xanh,
Hầy a! Liễu Chương Đài!
Ngày trước xanh xanh,
Hầy à!
Hỏi có còn không
Hầy, liễu Chương Đài?...

http://tieulun.hopto.org

Một Lát Cắt Của Chiến Tranh

Thế Duyên

Nửa đêm, biển động! Hắn tỉnh dậy chậm chạp mặc quần áo rồi ra đứng trước ban thờ châm một nén hương, chỉ một nén hương cắm vào bát hương trên bàn thờ rồi cứ thế đứng lặng chăm chăm nhìn vào hai bức ảnh trên ban thờ. Một bức ảnh là một ông già, có lẽ là bố hắn. Lồng cùng bức ảnh là một tờ lịch đề ngày 18 tháng tư .Dưới bức ảnh ấy là vỏ của một chai thuốc trừ sâu được đặt trên những quyển sách chữ nho đã cũ nát cùng năm tháng. Bên trái ban thờ là ảnh một người đàn bà còn rất trẻ và cũng có một tờ lịch cùng đề ngày mười tám tháng tư . Dưới bức ảnh là một sợi dây thừng được xếp lại thành một bó dài.

Hắn cứ đứng như thế cho đến khi cái chấm đỏ cuối cùng trên cây nhang tắt hẳn , tàn của chiếc nhang không gãy rụng mà mà uốn cong về phía hắn. Đợi cho khói hương tan hết, hắn mở cửa đi ra ngoài bãi biển.

.Năm nào cũng thế, cứ đúng đêm nay hắn lại ra đứng suốt đêm bên bờ biển và hình như từ khi hắn đến ở đây năm nào vào đêm nay biển cũng động. Đêm mưa bão, bầu trời đen kịt. Những đám mây dông vần vũ che kín cả bầu trời. Xa xa phía cuối đường chân trời nhưng lằn chớp trắng lóa đang đua nhau rạch nát trời đêm . Những con sóng lừng đen ngòm cao năm sáu mét lừng lững từ ngoài khơi xa xô lại phía hắn rồi đâm sầm vào vách đã dựng đứng của một dải núi ăn ra biển để lại một cột nước trắng xóa . Những con sóng liên tiếp nhau như muốn xô đổ vách núi . Gió hú lên những tiếng hú dài điên loạn. Trời giận dữ! Biển cuồng nộ còn hắn cứ đứng lặng im bất động phóng tầm mắt hút về phía chân trời.

- Anh ơ...i

Một tiếng gọi vọng lên từ lòng biển sâu thẳm.

-Con ơ....i

Một con sóng lừng hất tung tiếng gọi con nức nở lên cao để ngọn gió điên cuống ném tiếng gọi ấy về phía hăn. Hắn nhô người vươn tay ra phía biển như muốn níu giữ, nắm bắt một cái gì. Rồi bỗng nhiên hắn nghe thấy một tiếng thì thào đứt quãng.

-Đ..ừ....tr...á...ch...v..ợ c...on.

Trời bắt đầu mưa. Bỗng ai dó khoác lên vai hắn một chiếc áo mưa. Hắn quay lại. Con gái hắn. Hắn nhìn con gái một thoáng trong ánh mắt lộ ra một tia sáng cảm động rồi hỏi bằng một giọng trầm đục.

-Con về bao giờ thế?

http://tieulun.hopto.org

-Con vừa về. Vào nhà không thấy bố con biết là bố lại ra đây. -Giọng cô gái bỗng trở nên cầu khẩn. -Về thôi bố! Trời bắt đầu mưa rồi.

Hắn cắn môi, nuốt khan một cái như định nói điều gì nhưng rồi hắn dừng lại chậm chạp cùng cô con gái quay lại ngôi nhà bên bờ biển.

-Năm nay bố vẫn không cho em con về giỗ mẹ hả bố?

Tiếng cô gái hỏi, hắn chỉ khẽ gật đầu. Một tia chớp bừng lên đủ giúp cho cô gái nhìn thấy hai hàm răng hắn nghiến lại. Tia chớp dội vào mắt hắn để rồi từ đấy hắt ra một tia sáng âm u, lạnh lẽo đến rợn người. Cô gái im lặng không hỏi gì nữa. Cô sợ!

* *

Hôm sau nhà hắn có giỗ. Không có khách khứa, chỉ độc nhất có hai bố con. Hắn châm ba cây nhang cắm lên bát hương, không chắp tay khấn vái mà chỉ đứng lặng nhìn không chớp mắt vào hai bức ảnh, một ảnh ông già bố hắn và một ảnh một người đàn bà còn rất trẻ vợ hắn. Con gái hắn đứng cạnh chắp tay lầm nhầm khấn tuy là khấn rất nhỏ nhưng vì đứng ngay nên cạnh hắn vẫn nghe thấy rất rõ.

-Ông ơi! Mẹ ơi! Xin hai người hãy phù hộ cho bố con có thể quên đi!.

Nghe con gái khấn, tự nhiên môi hắn nhếch lên một nụ cười cay đắng và từ đôi mắt già nua, nhăn nheo, một giọt nước mắt, chỉ một giọt thôi, trào ra rơi xuống làn môi đã héo quắt và nứt nẻ một giọt mặn chát.

Hương tàn, con gái hắn hạ mâm cỗ xuống còn hắn rót rượu ra chén và uống! Con gái hắn ngồi cạnh, không nói gì chỉ thỉnh thoảng gắp thức ăn vào bát cho bố và nói với giọng nằn nì.

-Bố ăn miếng này đi .

Còn hắn , hình như hắn không dám cãi lời con gái, hắn gắp lấy miếng thức ăn mà cô vừa bỏ vào trong bát đưa lên miệng. Mắt hắn đã kè đỏ.

-Có phải con vẫn muốn biết ông và mẹ con chôn ở đâu phải không?

Hắn bỗng hỏi. Mắt cô gái sáng lên, nhưng rất nhanh chóng cô đã che dấu được tia sáng đó.

-Vâng! - Cô nói nhỏ . –Con muốn xây mộ cho ông và mẹ bố ạ. Bố nói cho con biết đi.

Hắn đặt chén rượu xuống bàn trân trân nhìn con gái. Không ai đọc nổi ánh mắt ấy nghĩ gì. Đột nhiên, hắn cầm chén rượu còn đầy nguyên lên uống ực một nhát cạn trơn rồi hất hàm ra phía biển nói bằng một giọng khê đục.

-Ở đó!

Mắt cô gái hơi nhíu lại tỏ vẻ nghi ngờ.

-Sao bố bảo ngày ấy bố chôn ông và mẹ ở quê cơ mà.

http://tieulun.hopto.org

Ừ! -Hắn khẽ gật đầu thừa nhận. –Nhưng rồi sau đó bố đã quay trở về quê đào trộm mộ hai người mang cốt về đây hỏa táng. Bố đã trộn tro của hai người vào nhau và mang rắc xuống biển.

- Vào đêm hôm nay hả bố

Cô gái hỏi, hắn khẽ gật đầu. Cô gái không hỏi gì nữa. Cô biết bố đã nói thật. Năm nào cũng thế cứ đúng đêm hôm giỗ là cô lại thấy bố mình ra đứng suốt đêm bên bờ biển

Bỗng nhiên cô cảm thấy sợ! Một nỗi sợ vô hình ám ảnh cô. Đã bao nhiêu năm rồi bố cô luôn giấu kín điều này . Sao hôm nay ông lại nói ra? Cả hai im lặng ngồi ăn. Cái im lặng ngột ngạt của một cơn bão sắp kéo đến.

-Em con ….dạo này ….thế nào?

Hắn hỏi giọng ngắc ngứ khó nhọc. Hình như hắn phải dồn hết nghị lực để hỏi câu hỏi đó. Hỏi xong, hắn lại nâng chén rượu lên uống ực một nhát như để chiêu đi một cái gì vẫn còn vướng víu trong cổ họng. Cô gái nhìn bố. Cô đắn đo không biết mình nên nói với bố thế nào. Một cái gì lành lạnh chạy dọc sống lưng cô. Chưa bao giờ ông hỏi về đứa em trai của cô. Đây là lần duy nhất kể từ khi ông bỏ đi để lại toàn bộ tài sản rất lớn cho hai chị em với một mảnh giấy với duy nhất một dòng chữ ngắn ngủi.

“Con hãy chăm sóc em thay bố”

-Nó vẫn tốt bố ạ . Nó vừa nhận được học bổng nghiên cứu sinh tiến sĩ của trường đại học Harvard Có lẽ tháng sau nó đi Mĩ.

-Thế à!

Hắn buông hai từ gọn lỏn rồi lại nâng chén rượu lên. Cô gái đột nhiên giữ lấy tay hắn, cô quỳ sụp xuống ngước lên nhìn bố giọng run run.

- Đừng uống nữa! Con xin bố . Sao bố lại hận em con đến thế? Bố cho con biết đi. Cánh tay cầm chén rượu đang đưa lên bỗng dừng lại. Hắn cúi xuống nhìn con gái. Mặt con gái hắn ướt đẫm. Hắn không nói gì , lặng lẽ gỡ bàn tay đang níu chặt tay mình của đứa con rồi loạng choạng đi về phía trước bàn thờ. Hắn nhấc tấm ảnh của bố ra khỏi giá , cầm trên tay và nhìn như đóng đinh vào tấm ảnh.

- Bố nghe rõ rồi chứ? -Hắn lẩm bẩm. –Em con đã nên người. Dòng họ Đặng của bố đã có người tiếp nối. Bố có vui không? Còn con…?

Đột nhiên hắn gầm lên một tiếng. Một tiếng gầm thê lương như xé rách cả trời xanh. Hắn nâng bức ảnh lên cao rồi thẳng cánh quật bức ảnh vào cạnh chiếc bàn thờ. Bức ảnh vỡ tan. Bàn tay gân guốc của hắn nắm lấy một miệng thủy tinh to và sắc nhọn như một mũi dao găm, thẳng cánh đâm vào cổ mình.

- Bố !

http://tieulun.hopto.org

Tai hắn còn kịp thoảng nghe một tiếng kêu đầy đau đớn của cô con gái.

* *

-Không!

Hắn hét lên một tiếng . Tiếng hét phá tan cái yên tĩnh của cái bệnh viện tuyến huyện vắng vẻ lúc nửa đêm. Cô bác sĩ trực nhảy bổ đến gường bệnh. Người hắn quằn quại trong cơn mê sảng. Con gái hắn đang cố gắng ghì chặt lấy cánh tay hắn không cho cái kim truyền máu bật ra. Hắn lại nằm im, rồi một tiếng nấc rồi tiếp theo là một tiếng lầm bầm.

-Sao em lại bỏ con, bỏ anh. Anh có trách em đâu.

Cô bác sĩ nhìn vào mặt hắn. Trong cơn mê sảng nhưng một dòng nước mắt vẫn cứ ứa ra.

-Bố em hình như gặp phải một chấn động cực lớn về tâm lí thì phải. Chuyện gì vậy?

Cô bác sĩ nhìn con gái hắn thăm dò. Con gái hắn lắc đầu.

-Em cũng không biết chị ạ. – rồi như để cho người bác sĩ tin điều mình nói là thật. Cô gái nói tiếp. –Em cũng rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra với bố em trong quá khứ nhưng ông không chịu nói.

-Chắc phải là một điều gì đó khủng kiếp lắm .

-Vâng ! Em cũng nghĩ thế.

Nói xong, con hắn thở dài lấy khăn khẽ lau dòng nước mắt trên mặt bố. Hắn nằm im, ngực lên xuống một cách khó nhọc. Miệng hắn cứ lầm bầm một điều gì đó . Con gái hắn quỳ hẳn xuống dưới đất ghé tai vào sát miệng hắn cố gắng nghe xem bố mình đang nói điều gì. Cô chỉ nghe thấy nhưng tiếng đứt quãng.

- Đừng …..em đồng ý ?….. nối dõi……dòng họ….

Rồi đột nhiên hắn chồm lên ngồi thẳng dậy, mắt mở trừng trừng, sợi dây truyền máu đứt tung máu phun ra lênh láng cả chiếc giường bệnh. Hắn thét to, Tiếng thét như một mũi dùi khoan vào màn đêm sâu thẳm.

-Ông chết đi!

Rồi hắn lại đổ vật xuống, người hắn quằn quại. Con gái hắn và cô bác sĩ trực đêm cố gắng ghì chặt lấy người hắn nhưng không được. Hắn vung mạnh hai cánh tay xô ngã cả hai người rồi hắn bật dậy đứng sừng sững giữa căn phòng, hai cánh tay hắn vươn lên cao ngửa mặt lên trời cười cuồng loạn. Những vòng băng ở vết thương sổ tung, máu phun thành vòi lên mặt con gái hắn.

-Cháy! Cháy rồi ! Cháy hết đi !

Hắn gào lên trong tiếng cười man dại rồi đột ngột, tiếng cười tắt ngấm, hắn đổ sập xuống nền nhà.

http://tieulun.hopto.org

- Bố!

Con gái hắn kêu lên một tiếng rồi cứ thế gục vào ngực bố mình ngất lịm.

* *

Bàn thờ nhà hắn có thêm một bức ảnh mới. Ảnh hắn. Đứng trước bàn thờ là hai chị em. Người em hình như chỉ nhỏ hơn chị mình có vài tuổi và có khuôn mặt giống ông nội như tạc.

_ Chị!

Người em gọi một tiếng khe khẽ, người chị khẽ quay người nhìn sang đứa em mình chờ đợi còn người em môi mấp máy như muốn nói một điều gì đó nhưng lại không dám nói. Anh ta sợ. Người chị cũng sợ. Không một ai dám nói lên một cái điều lờ mờ trong tâm trí . Người em thu hết can đảm, anh ta khẽ nắm lấy tay chị gái mình.

- Có điều gì xảy ra với bố vậy hả chị.? Có phải là lỗi tại em không. ?

Người chị nhẹ kéo em trai lại khẽ ôm lấy đứa em trai mình .

- Chị không biết điều gì đã xảy ra với bố. Nhưng chắc chắn là em không có lỗi. Lỗĩ là của chiến tranh.

- Nhưng chiến tranh đã kết thúc mấy chục năm rồi mà chị.

Người em hỏi. Người chị khẽ lắc đầu.

- Chưa đâu em ! Chiến tranh vẫn đang hiện diện trên mảnh đất này.

Người em không hỏi gì nữa. Anh ta biết , chị mình đã nói đúng. Tiếng súng đã ngừng mấy chục năm nay nhưng tiếng nổ của chiến tranh chưa dứt. Thỉnh thoảng ở một đâu đó trên mảnh đất đầy đau thương này lại có một tiếng nổ phát ra do chiến tranh để lại.

Hai chị em rời bàn thờ, họ mang đồ đạc của hắn ra kiểm lại. Kỉ vật của hắn không có nhiều. một vốc nhưng huân chương, một tờ giấy báo tử, một tấm bằng gia đình vẻ vang và một cuốn sổ ghi chép đã vàng úa theo thời gian.

Người em cầm tờ giấy báo tử lên chăm chú đọc. Lông mày anh ta nhíu lại. Anh ta đưa cho chị mình tờ giấy báo tử.

-Chị ! chị đọc cái tờ giấy báo tử này đi !

Người chị ngạc nhiên nhìn em.

-Sao có điều gì à ?

- Bố mất trước khi em ra đời.

Người chị vội vàng giật lấy tờ giấy báo tử trong tay em trai mình . Cô gái lặng người đi mắt không rời nói tờ giấy báo tử.

-Chị ! -Người em khẽ nắm lấy tay chị mình gọi nhỏ. – Có phải là..... ?

Người chị như bừng tỉnh, cô hấp tấp dùng bàn tay nhỏ nhắn của mình bịt

http://tieulun.hopto.org

miệng em trai lại.

-Em đừng nói gì cả !- Giọng cô nghẹn lại - Chị xin em !

Một thoáng ngắn ngủi, ánh mắt hai chị em gặp nhau và cả hai cùng bối rối nhìn đi nơi khác. Họ tiếp tục lục tìm trong những di vật mà người bố để lại một cái gì đó mà không ai dám nói ra nhưng cả hai đều mong muốn, một cái gì có thể phủ định cái điều mà họ đã manh nha nghĩ trong đầu.

- Chị !

Người em trai thoảng thốt kêu lên. Toàn thân anh ta run bắn . Mấy tờ giấy trong tay anh ta rung bần bật. Năm ngón tay anh co quắp lại chọc thủng cả mấy tờ giấy to bản loại năm hào hai ngày xưa mà anh ta đang cầm. Người chị vội vàng nắm chặt lấy bàn tay em trai mình cố gắng gỡ những ngón tay đang co rút bấu chặt lấy mấy tờ giấy để cho nó khỏi bị rách. Cô ôm lấy mặt bật khóc. Người em quỳ xuống , anh ta ôm chặt lấy chị mình nghẹn ngào.

-Chị ơi! Đó là lỗi của em.

Người chị đã bình tĩnh lại. Cô gái nhẹ nhàng vuốt tóc đứa em trai mình khẽ nói.

-Em đừng nghĩ vậy ! Không một ai có lỗi cả. Em chính là một sự hi sinh cho tình yêu. Em đọc lại những lời của mẹ đi.

Vừa nói , người chị vừa trải rộng tờ giấy ra trước mặt em trai mình. Tờ giấy viết bằng máu. Có lẽ người mẹ đã cắn ngón tay mình để viết lên trang giấy.

ĐỪNG TRÁCH BỐ. ! EM YÊU ANH NÊN KHÔNG THỂ ĐỂ CHO DÒNG HỌ ĐẶNG CỦA ANH BỊ DỨT MẠCH.

- Thế còn ông ! Sao.....

Người em giận dữ nói gần như quát lên nhưng đột nhiên anh ta bắt gặp ánh mắt tức giận của người chị nên vội vàng ngừng lại. Người chị nét mặt đanh lại hắt những tia mắt giận dữ vào mặt đứa em trai mình gằn giọng.

- Ông cũng không có lỗi. Em đọc đi ! Ông đã phải lấy cái chết của mình để tạ lỗi với bố. - Người chị trải tờ giấy thứ hai ra trước mặt em mình . Cũng là một tờ giấy năm hào hai được viết bằng máu.

ĐỪNG TRÁCH VỢ CON. DÒNG HỌ TA ĐỘC ĐINH. BỐ XIN LẤY CÁI CHẾT ĐỂ TẠ LỖI VỚI CON

Giọng người chị bỗng trầm hẳn xuống đau xót - Sự trường tồn của những dòng họ cũng giống như sự trường tồn của một dân tộc. Vì sự trường tồn đó nhiều khi ta phải đau đớn bước qua cái ranh giới của đạo đức.

- Vậy là không có ai phải chịu trách nhiệm trước những nỗi đau và mất mát của gia đình ta sao ?

http://tieulun.hopto.org

- Có em ạ ! Đó là chiến tranh

* *

Đêm ! Biển lặng ! Hình như sau một cơn bão đi qua biển êm đềm hơn và đẹp hơn. Mảnh trăng non cưỡi trên đầu những ngọn sóng lăn tăn theo gió trải ra đến vô tận. Dưới ánh trăng, dãy núi hiện lên sừng sững, uy nghi như một lồng ngực vạm vỡ đang ưỡn ra thách thức với sóng gió của biển cả.

Hai chị em đi từng bước ngắn chậm rãi tiến dần ra ngoài biển, vừa đi họ vừa rắc tro cốt của bố lên trên đỉnh những ngọn sóng. Sóng ôm lấy ông, Biển ôm lấy ông

- Ông ơi ! Bố ơi ! Mẹ ơi ! Con cầu mong ba người sẽ ôm lấy nhau trong biển cả.

Cô gái thầm nghĩ. Ngoài xa, một con tàu đi qua để lại một vệt lân tinh lấp lánh làm cho cô gái có cảm giác như biển đang cười.

Hà nội 17 /4 /2017

http://tieulun.hopto.org